

1

LARA

Lara dirseklerini, kum taşından yapılmış alçak duvara dayayıp gözlerini uzaklardaki dağların tepesinde parlayan güneşe dikti. O dağlarla durduğu yer arasında yakıcı kum tepeleri, akrepler ve kertenkeleler dışında hiçbir şey bulunmazdı. Dayanıklı bir deveye, yeterli kumanyaya ve bir avuç dolusu şansa sahip olmayan hiç kimse in cin top oynayan bu sahrayı geçemezdi.

Yine de Lara birden fazla kez bunu denemenin cazibesine kapılmadığını söyleyemezdi.

Bir gongun yüksek sesi yerleşkede yankılandı. Son on beş yıldır her akşam bu sesle yemeğe çağrılırdı fakat bu sefer kulaklarında adeta savaş davulları gümbürdüyormuş gibiydi. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve dö-

nüp gül rengi eteklerini savurarak eğitim alanından palmiye ağaçlarına doğru ilerlemeye başladı. On bir üvey kız kardeşi de bulundukları farklı noktalardan onunla aynı yöne doğru gelmekteydi. Hepsinin üzerinde, Güzelduyu Üstadı tarafından seçilmiş, tenlerine en çok uyan renklerde elbiseler vardı.

Lara pembeden nefret ederdi ama kimse ona fikrini sormuyordu tabii.

Bu akşam, bir kafes gibi hissettiren bu yerleşkede geçen on beş yılın ardından kız kardeşlerin birlikte geçireceği son akşam olacaktı. Bu yüzden Meditasyon Üstadı, kızların yemekten önceki bir saati en sevdikleri yerde geçirmelerini ve şimdiye dek öğrendikleri bilgiler ve kendilerine verilen araçlar sayesinde başarabilecekleri şey üzerinde düşünmelerini emretmişti.

Ya da en azından içlerinden birinin başaracağı şey...

Vahanın kokusu esintiyle seyahat edip Lara'nın burnuna doldu. Meyvelerin, yaprakların, pişen etin ve her şeyden öte, kıymetli suyun kokusuydu bu. Yerleşke, Kızıl Sahra'nın tam ortasındaki birkaç kaynaktan birinin yanına inşa edilmişti fakat kervan rotasına yakın değildi. Gözlerden uzak, gizli saklı bir yerdeydi.

Maridrina Kralı olan babalarının isteği bu yönde olduğu için zamanında burası tercih edilmişti. Anlatılanlara göre kral, her arzusunu öyle ya da böyle elde eden bir adamdı.

Eğitim alanından çıkınca Lara tenine yapışmış kumların çıkması için ayak tabanlarını baldırlarına sürterek yüksek topuklu, narin sandaletlerini giydi. Postallarla ne kadar dengeli ve rahat yürüyorsa topuklularla da her daim aynı dengeye sahipti.

Tık, tık, tık. Mozaik patikada ilerleyip küçük köprüyü geçerken topuklarının sesi kalbinin delice çarpışlarıyla aynı tempodaydı. Bir yandan da suyun çağıltısına telli çalgıların aheste ezgisi karışıyordu. Müzisyenler bu akşamki ziyafet için kralın maiyetiyle birlikte yerleşkeye ulaşmıştı.

Fakat muhtemelen hiçbirine dönüş yolculuğu nasip olmayacaktı.

Bir damla ter sırtından aşağı kaydı. Bacağındaki bıçağı tutan kayış çoktan sırılsıklam olmuştu. *Bu akşam ölmeyeceksin*, dedi içinden, bir ilahi söyler gibi. *Bu akşam değil.*

Lara ve kız kardeşleri, vahanın merkezinde bulunan ve kaynak suları sayesinde yeşillere bürünmüş olan bahçede bir araya geldiler. İpek masa örtülerinin üzerine, bu akşam yenecek çeşitli yemekler için gereken pek çok çatal bıçak dizilmişti. Masanın etrafına sıralanmış on üç sandalyenin arkasında dikilen dilsiz hizmetkârların bakışları ayaklarındaydı. Kızlar yaklaşırken onlar için sandalyelerini çektiler. Kendi sandalyesinde gül rengi bir minderin bulunduğunu görmek için kafasını eğip bakmasına gerek bile yoktu.

Kız kardeşlerin hiçbiri konuşmuyordu.

Lara masanın altında bir elin kendininkini tuttuğunu hissetti. Gözlerini kısa bir an için sola kaydırıp Sarhina'yla bakıştı, ardından hemen tabağına baktı. Her biri yirmi yaşında olan on iki üvey kız kardeş, kralın farklı eşlerinden doğmaydı. Daha önce hiçbir Maridrinalı kızın almadığı bir eğitimden geçmek için seneler evvel bu gizli yere getirilmişlerdi ve bugün eğitimin son günüydü.

Midesi ekşiyen Lara, en yakın kız kardeşinin elini bıraktı.

Sarhina'nın, onunkinin aksine gayet serin ve kuru olan eli içini altüst etmişti.

Gong sesi tekrar yankılanırken müzisyenler çalmayı kesti ve kızlar ayağa kalktı. Bir saniye sonra babaları patikada göründü. Onlara doğru yürürken gümüşi saçları fenerlerin altında parlıyordu. Gök mavisi bakışları, masada bulunan on iki kızının gözleriyle aynı tondaydı. Ter damlacıkları bacaklarından aşağı kaymaya devam ederken Lara, aldığı eğitimin etkisiyle her detayı zihnine kazımaya başlamıştı bile. Babasının paltosunun çivit rengini, çizmelerinin yıpranmış derisini, belindeki kemere asılmış kılıcını inceledi. Masaya oturmak için döndüğünde, sırtına gizlediği bıçağın parıltısı da gözünden kaçmadı.

Kral yerine yerleşince Lara ve kardeşleri de çıt çıkarmadan oturdular.

"Kızlarım." Maridrina Kralı Silas Veliant arkasına yaslanıp gülümsedi ve çeşnicibaşının kafa sallamasını bekledikten sonra şarabından büyük bir yudum aldı. Kızlar da onu taklit ettiler fakat Lara dilinden kayan kızıl içeceğin tadını neredeyse hiç almadı.

"Sizler varlıklarım arasında en değerlilerisiniz," dedi kadehini onlara doğrultarak. "Buraya getirilen yirmi evladımdan hayatta kalanlar siz oldunuz. Hayatta kalmanız, böyle serpilip gelişmeniz büyük bir başarı. Aldığınız eğitim en gürbüz adamları bile zorlayacak nitelikteydi. Kaldı ki sizler erkek değilsiniz."

Lara'nın o anda gözlerini kinle kısmamasını ve herhangi bir duygu belirtisi göstermemesini sağlayan bu eğitim oldu.

"Hepiniz buraya, hanginizin daha iyi olduğu hususunda karar vermem için getirildiniz. Hanginiz karanlıktaki hançerime dönüşecek? Hanginiz Ithicana Kraliçesi olacak?" Kralın gözlerinde, çöldeki akreplerinkine benzer bir tutku vardı. "Hanginiz Ithicana'nın gardını düşürecek ve Maridrina'nın eski ihtişamına kavuşmasını sağlayacak?"

Lara ve kız kardeşleri sadece bir kez kafalarını salladılar. Masada bir beklenti havası yoktu. En azından babalarının kararı konusunda. Zira karar günler öncesinde verilmişti ve masanın diğer ucundaki Marylyn seçilmiş kişiydi. Kızın altın sarısı saçları örülüp bir kraliçe tacı misali kafasının tepesinde toplanmıştı. Altın rengi elbisesi de saçlarıyla uyum içindeydi. Marylyn gün doğumu kadar göz alıcı, günbatımı kadar cazibeliydi. Bu güzellik ve zariflikle ondan başka kim müstakbel kraliçe olarak seçilebilirdi ki?

Asıl beklenti daha sonra olacaklar konusundaydı. Ithicana Krallığı'nın veliaht prensine –artık kral olmuştu gerçi– hangi kızın sunulacağı belli olmuş olabilirdi fakat diğer on bir kıza ne olacağı bilinmiyordu. Ama sonuçta değerli kraliyet kanını taşıyorlardı.

Marylyn de dahil tüm kardeşler son iki geceyi birlikte geçirip yastıklardan oluşturdukları bir dağın üzerinde uzanarak kaderlerinin ne olacağını konuşmuş, kralın maiyetinden kiminle evlendirilebileceklerini ya da hangi hükümdarlıklara gelin olarak sunulabileceklerini tahmin etmeye çalışmışlardı. Hangi erkek ya da hangi hükümdarlık olduğu önemli değildi. Hepsinin önemsediği tek şey bu yerden kurtulup özgür kalmaktı.

Bu uzun gecelerde Lara hep bir kenarda sessizce oturup kardeşlerini sevgiyle izlemeyi tercih etmişti. Gülümsemelerini, gözlerini hafızasına kazımayı, annelerinden koparılmış köpek yavruları gibi bir araya toplandıktan sonra sıkı sıkı sarıldıkları ya da dişe diş, göze göz dövüştükleri günleri hatırlamayı tercih etmişti.

Çünkü Lara diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyordu: Babalarının niyeti yerleşkeden sadece bir kızın ayrılmasına izin vermekti. O kız da müstakbel Ithicana Kraliçesi olacaktı.

Peynirle ve canlı renkli meyvelerle süslenmiş salatalar önlerine koyulduğunda Lara mekanik hareketlerle yemeye başladı. *Yaşayacaksın, yaşayacaksın, yaşayacaksın*, diyordu kendi kendine.

"Bilinen en eski zamanlardan beri Ithicana ticaret üzerinde mutlak güce sahip olmuştur. Karanlık bir tanrı gibi krallıklar kurar ve kurduğu gibi de yok edebilir." Babaları gözleri alev alev yanarak onlara bakıyordu. "Benim babamın da, onun babasının ve büyükbabasının da en büyük arzusu Köprü Krallığı'nı yıkmak olmuştu. Bunun için suikastçılar tuttular, savaşlar çıkardılar, krallığı ablukaya aldılar. Yani ellerindeki her türlü aracı kullandılar. Fakat bir kadını kullanmayı hiç akıl etmediler."

Kralın suratında sinsi bir gülümseme belirdi. "Maridrina kadınları budaladır. Zayıftır. Ev idare etmek ve çocuk yetiştirmekten başka bir şey bilmezler. Tabii siz on ikiniz istisnasınız."

Lara gözlerini kırpmadı. Kız kardeşleri de hiçbir tepki vermedi. Acaba babaları bu aşağılayıcı sözleri sarf ederken, kızlarının her birinin aklından onun kalbine bir hançer sap-

lamayı geçirdiğinin farkına varabiliyor muydu? Hepsinin bu kapasiteye sahip olduğunu bilmeliydi sonuçta.

Kral devam etti: "On beş yıl önce Ithicana Kralı, haraç olarak oğluna bir gelin talep etti." Dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. "O piç kurusu bir yıl önce geberdi ama oğlu hakkını istiyor. Ve Maridrina ona istediğini vermeye hazır." Gözleri Marylyn'e kaydı, sonra salata tabaklarını almaya gelmiş hizmetkârlara baktı.

Lara gecenin gölgeleri arasında bir hareketlilik sezdi. Babasının beraberinde getirdiği askerlerin varlığını hissedebiliyordu. Hizmetkârlar buharları tüten çorba kâseleriyle tekrar belirdiğinde masayı tarçın ve pırasa kokusu kapladı.

"Ithicana'nın açgözlülüğü, kibri ve sizi küçük görmesi çöküşüne sebep olacak."

Lara babasının yüzüne baktı. Adamın bakışları kızlarının üzerinde dolaşıyordu. Onlara yıllar süren eğitimler aldırdıktan ve planlarından haberdar olmalarına izin verdikten sonra kraliçe adayı dışında hiçbir kızının bu yemeğin ardından yaşamını sürdürmesine müsaade etmeyeceği kesindi.

Kâseleri önlerine konduktan sonra kız kardeşler, babalarının çeşnicibaşısının çorbanın tadına bakıp kafasını sallamasını beklediler. Ardından kaşıklarını alıp uysalca yemeye koyuldular.

Lara da aynısını yaptı.

Babaları, seçtiği kızın en önemli özelliklerinin zekâsı ve güzelliği olduğuna inanıyordu. Muharebe ve taktik konusunda ferasetli ve aynı zamanda yatak odası sanatlarında da usta olan kızı seçerek en iyisini yaptığını sanıyordu. Kraliçe

adayında olması gereken en dikkat çekici özellikleri bildiğini zannediyordu... ama birini unutmuştu.

Lara'nın yanındaki Sarhina kaskatı kesildi.

Özür dilerim, diye fısıldadı Lara, kız kardeşlerine bakarak.

Sonra Sarhina'nın bedeni kasılmaya başladı.

Umarım hepiniz hak ettiğiniz özgürlüğe kavuşursunuz.

Sarhina'nın elindeki çorba kaşığı masaya düştü ama diğer kızlar bunu fark etmediler. Önemsemediler bile. Çünkü onlar da boğuluyorlardı. Uzuvları seğirirken dudaklarından köpükler fışkırıyordu. Ardından hepsi öne, arkaya ya da yana doğru devrilip tamamen hareketsiz kaldılar.

Lara kaşığını boş kâsesinin yanına bırakıp kafası çorbasının içine düşmüş olan Marylyn'e baktı. Yerinden kalkıp masanın etrafından dolaştı ve kız kardeşinin yüzünü kâseden çıkarıp dikkatlice çorbayı temizledikten sonra yanağını masaya dayadı. Başını tekrar kaldırdığında beti benzi atmış babasının ayaklanıp kılıcını kınından yarı çıkardığını gördü. Gölgelerde saklanan askerler alelacele gelip panik halindeki hizmetkârların etrafını kuşattılar. Fakat herkesin ama herkesin gözü Lara'nın üstündeydi.

"Seçiminde yanıldın baba." Lara kralıyla konuşurken sırtını dikleştirdi. Hatta dizginleri ruhunun en karanlık, en bencil tarafına vererek ona tepeden baktı. "Yeni Ithicana Kraliçesi *ben* olacağım. Köprü Krallığı'nı dize ben getireceğim."

2

LARA

Lara şimdi olacakları çok iyi bilse de her şey çok hızlı gelişmiş gibi geldi. Buna rağmen bu yaşananların öldüğü güne kadar hafızasında kazılı kalacağından emindi. Babası kılıcı kınına geri soktu ve parmaklarını en yakınındaki kızının boğazına bastırıp birkaç saniye bekledi. Ardından etraflarını çevirmiş askerlerine bir kafa işareti yaptı. Lara onu ifadesizce izliyordu.

Kraliçe adayı dışındaki kardeşlerin öbür dünyaya sevkiyatı için buraya getirilmiş olan adamlar, kılıçlarını hizmetkârlara yönelttiler. Dilsiz ağızlarından kelimeler çıkmayan hizmetkârlar çığlık çığlığa kaçmaya çalıştı. Müzisyenlerin, uzaktaki mutfaklarda bulunan aşçıların, bir daha asla kulla-

nılmayacak yataklardaki çarşafları düzelten hizmetçi kızların hepsinin boğazı kesildi. Geriye yalnızca kralın bir avuç sadık askeri kaldı. Her birinin elleri kurbanlarının kanıyla boyanmıştı.

Tüm bunlar yaşanırken Lara hiç kımıldamadan bekledi. Yalnızca kalan tek kardeş –üzerine oynanacak son at– olduğunu bilmek bu katliamdan kaçıp çöle sığınma dürtüsünü bastırmasını sağlıyordu.

Muharebe Üstadı Erik, palmiye ağaçlarının arasından çıkageldi. Bıçağı elinde parlıyordu. Bakışları bir Lara'ya bir de masada hareketsizce yatan kardeşlerine yöneldi ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Seni böyle dimdik ayakta görmek beni hiç şaşırtmadı, küçük hamamböceği."

Bu, Lara beş yaşındayken yerleşkeye gelmek üzere eşlikçileriyle birlikte yollara düştüğünde karşılaştığı kum fırtınasından sağ çıktıktan sonra Erik'in ona taktığı isimdi. Kendince bir sevgi ifadesiydi. "Ateş ve buz dünyayı kırıp geçirse de hamamböceği hayatta kalır," demişti. "Tıpkı senin gibi."

Lara hayatta kalan bir hamamböceği olabilirdi, evet. Fakat bunu Erik'e borçluydu. İki gece önce küçücük bir kural ihlalini bahane edip ceza olsun diye onu eğitim alanına göndermişti ve Lara orada, babasının sadık çekirdek kadrosundakilerin, kardeşlerin nasıl öldürüleceği ile ilgili konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Konuşan kişilerin başını Erik çekiyordu. Öz babası olan kraldan daha çok baba olarak gördüğü savaş uzmanına bakarken gözleri alev alev yansa da Lara hiçbir şey dememiş, adama teşekkür mahiyetinde bir tebessüm bile göndermemişti.

"Her şey bitti mi?" diye sordu kral.

Erik kafa salladı. "Herkes susturuldu Majesteleri. Ben hariç." Sonra gözleri masadaki fenerlerin dokunmadığı gölgelere kaydı. "Ve *Saksağan*."

O gölgelerin arasından Komplo Üstadı çıktığında, Lara bu akşamın tüm detaylarını planlamış olan adama tepeden bir bakış attı.

Saksağan, Lara'nın oldu olası nefret ettiği genizden gelen sesiyle, "Kız pis işi sizin için halletti," dedi.

"En başından beri seçiminiz Lara olmalıydı." Erik'in sesi ifadesizdi ama masada öylece yatan kızlara bakarken yüzünden bir hüzün geçti.

Lara bıçağını ona doğrultmak istedi –kızları kurtarmak için hiçbir şey yapmamışken onlar için yas tutmaya nasıl *cesaret* edebilirdi?– ama binlerce saatlik eğitimi kıpırtısız durmasını emretti.

Erik, kralın önünde eğildi. "Maridrina için," dedi ve bıçağını çekip kendi boğazını kesti.

Kardeşlerine verdiği zehrin aynısıyla midesinin yandığını hissederken Lara dişlerini sıktı ama bakışlarını kaçırmadan Erik'in bedeninin yere düşmesini, boğazından kanların fışkırmasını izledi.

Saksağan, kan gölünün etrafından dolaşıp ışığın ortasına adım attı. "Ne kadar da dramatik."

Adamın gerçek adı Saksağan değildi tabii. Serin'di. Ve yıllardır kızların eğitmenliğini yapan erkek ve kadınların içinde sadece o yerleşkeye özgürce girip çıkabiliyor, kralın casuslarını ve entrikalarını düzenleyip yönetiyordu.

"İyi bir adamdı. Sadık bir kuldu." Babasının sesi monotondu. Acaba bu sözlerinde samimi miydi yoksa her şeyi izleyen

askerlere gösteri olsun diye mi söylemişti? Sonuçta çelikten bir sadakatin bile sınırları olurdu ve kral ahmak biri değildi.

Saksağan gözlerini kısarak Lara'ya döndü. "Bildiğiniz üzere Majesteleri, Lara benim ilk seçimim değildi. Dövüş hariç her konuda notları en düşük olanlar arasındaydı ve her zaman öfkesine yenik düşerdi. Öte yandan Marylyn..." Kızı işaret etti. "...güzelliği ve zekâsıyla aşikâr seçimdi. Duygularını büyük bir ustalıkla kontrol ederdi. Bu konuda ne kadar iyi olduğunu son birkaç günde açıkça göstermişti." Tiksinmiş gibi bir ses çıkardı.

Marylyn hakkında söylediği her şey gerçekti ama kızı bu şekilde kabaca özetlemek doğru değildi. Lara'nın gözünün önünde anılar belirdi. Kız kardeşi, bücür bir kedi yavrusunu tüm özeniyle beslemiş ve yerleşkedeki en tombul kedi olmasını sağlamıştı. Hep diğer kızların dertlerini dinler ve onlara mükemmel tavsiyeler verirdi. Çocukken bile öyle iyiydi ki isimsiz olmalarının zalimce olduğunu düşündüğü için hizmetkârların hepsine birer isim vermişti. Sonra anılar yok oldu ve Lara'nın karşısında çorbayla kirlenmiş altın rengi saçlar ve hareketsiz bir beden kaldı.

"Kız kardeşim fazlasıyla yumuşak kalpliydi." Lara bakışlarını babasına çevirdi. Ona kafa tutarken kalbi göğüs kafesine şiddetle vuruyordu. "Ithicana'nın müstakbel kraliçesi, hükümdarı baştan çıkarabilecek biri olmalı. Onu art niyetsiz ve saf olduğuna inandırabilmeli. Onun güvenini kazanmalı ve pozisyonunu kullanarak her bir zayıflığını öğrenebilmeli. Marylyn böyle bir kadın değildi."

Babası gözlerini kırpmadan bir süre onu inceledi, sonra

kafasını çok hafifçe sallayarak onayladı. "Sen öyle bir kadın mısın peki?"

"Evet." Lara'nın nabzı kulaklarında atıyordu ve havanın sıcaklığına rağmen teni buz kesmişti.

"Senin yanıldığın pek görülmemiştir Serin," dedi kral. "Fakat bu konuda hata yaptığını düşünüyorum. Kader de bu hatayı düzeltmek için araya girdi."

Komplo Üstadı gerildi. Acaba şimdi kendi hayatının da pamuk ipliğine bağlı olduğunun farkına mı varmıştı? "Siz nasıl diyorsanız öyledir Majesteleri. Görünüşe bakılırsa Lara, onu tabi tuttuğum sınavlarda göz önünde bulundurmadığım bir özelliğe sahipmiş."

"Göz önünde bulundurulması gereken en önemli özellik acımasızlıktır." Kral, Lara'yı süzdükten sonra Saksağan'a döndü. "Kervanı hazırla. Bu gece Ithicana'ya doğru yola çıkıyoruz." Sonra Lara'ya bakıp en kıymetlisiymiş gibi gülümsedi. "Kızımın, müstakbel kocasıyla tanışma vakti geldi."

bozuk sayfa varsa telegram:@SuleeNurr

Başka gruplarda paylaşmayın lütfen.

3

LARA

Alevler gökyüzünü yalamaya başlarken kervan yerleşkeden ayrıldı. Evi bildiği yer yangına teslim olurken Lara arkasına sadece bir kez bakma riskine girebildi. Kanla lekelenmiş zemin ve duvarlar kararmaya dönüyor, on beş yıllık bir komplonun izleri tek tek siliniyordu. Sadece vahanın kalbindeki, yemek masasının bulunduğu, kaynak suyuyla çevrilmiş küçük ada yanmadan kalacaktı.

Derin bir uykuya dalmış kız kardeşlerini böyle bir yangının ortasında bırakmak hiç içine sinmiyordu. Onlara verdiği uyuşturucu maddelerin etkisi geçene dek bilinçsiz ve çaresiz olacaklarını bilmek çok kötü hissettiriyordu. Gerçi bu ölüme yakın baygınlığın da bir sonu vardı. Neredeyse durmuş

olan nabızları artık hızlanmış, nefes alışverişleri belirginleşmiş olmalıydı. Lara onların güvenliğini sağlama almak için yerleşkede oyalanacak olsa yakalanma riskiyle karşı karşıya gelirdi ve yaptığı her şey boşa giderdi.

"Kızları yakma. Leşçil hayvanlara bırak ki onları kemiklerine kadar kemirsinler," demişti babasına, içinde bir şeyler düğüm düğüm olurken. Babası bir kahkaha atıp bu dehşet verici isteği kabul etmiş, kızlarını katledilmiş hizmetkârların kanlarıyla oluşan gölün ortasında öylece bırakmıştı.

Kız kardeşleri daldıkları derin uykudan uyandıklarında karşılarında alevleri ve ölümü bulacaklardı. Bu böyle olmak zorundaydı çünkü ancak babaları seslerinin kesildiğine inanırsa bir gelecekleri olabilirdi. Kardeşleri kendi kaderlerinin efendisi olup kendi hayatlarını kurarlarken ülkesi için misyonu üstlenen Lara olacaktı. Tüm bunları kızlara açıklamak için bir kâğıda yazmıştı ve babası yerleşkenin tamamen gözden geçirilip hayatta kalan varsa temizlenmesini emrederken kaşla göz arasında notu Sarhina'nın cebine atıvermişti. Ithicana'daki düğüne doğru yola çıkarlarken Lara dışındaki herkes, geride bu toplu katliam ve önemli komplo hakkında ötecek kimse kalmadığından emindi.

Kızıl Sahra'daki seyahatleri zorluk ve risk dolu olacaktı. Fakat Lara için en korkutucusu tüm yol boyunca Saksağan'ın çenesini dinleyecek olmaktı. Zira kendi kısrağına Marylyn'in çeyizi yüklendiği için Komplo Üstadı'nın terkisinde seyahat etmek zorunda bırakılmıştı.

"Şu andan itibaren mükemmel bir Maridrina hanımefendisi olmalısın," diyerek talimatlara başladı adam, sinir bo-

zucu sesiyle. "Majestelerinin sadık olarak gördüğü kişilerin bile başka türlü davrandığını görmesine izin veremezsin." Tecrübeleri sayesinde yürüyüş düzenini kolaylıkla ayarlamış olan muhafızlara imalı bir bakış attı.

Biri bile Lara'ya bakmadı.

Onun ne olduğunu, nasıl bir eğitimden geçtiğini, düşman krallıkla yapılan anlaşmada ne gibi bir rolü olduğunu bilmiyorlardı. Fakat hepsi, kız kardeşlerini soğukkanlılıkla öldürdüğüne inanıyordu. Bu sebepten ötürü kralın onların hayatlarına da son vermesi yakındı.

"Nasıl yaptın?"

Seyahate başlayalı birkaç saat olmuştu. Saksağan'ın sorusuyla düşüncelerinden uyanan Lara, adamın sırtı ona dönük olsa da beyaz ipek şalını yüzüne bastırmadan edemedi. "Zehirle." Konuşurken sesini sertleştirmeyi ihmal etmemişti.

Adam burnundan alaycı bir nefes verdi. "Dokunulmaz olduğuna inanmak büyük cüretkârlık doğrusu."

Güneş tüm yakıcılığıyla arkalarında doğarken Lara dilini kuru dudaklarında gezdirdi. "Çorba kaşıklarına zehir sürdüm."

"Nasıl? Hangi sandalyeye oturtulacağını bilmiyordun."

"Masanın başındaki kaşık hariç hepsine sürdüm."

Saksağan sessizdi.

Lara devam etti: "Zehre bağışıklık kazanmak için yıllardır küçük dozlarda alıyordum." Gerçi işini şansa bırakmamak için ilk fırsat bulduğu anda kendini olabildiğince kusturmuş, sonra da panzehir içmişti. Vücuduna zehir girdiğinin tek kanıtı hissettiği sersemlik ve kırıklıktı.

Komplo Üstadı'nın ufak tefek bedeni gerildi. "Ya yerler değiştirilseydi? Kralı öldürebilirdin."

"Bu riske girmeye değeceğini düşündüğü aşikâr."

Lara kafasını yana yatırdı. Babasının gümüşlere bezenmiş atının zillerini çoktan duymuş, arkadan yaklaştığını fark etmişti.

"İhtiyaç duymadığım kızları öldüreceğimi tahmin etmiş olmalısın," diye devam etti kral. "Fakat kardeşlerini uyarıp kaçmaya çalışmak yerine, seçilmiş kızın yerini almak için onları katlettin. Neden?"

Çünkü oradan kaçabilseler bile hayat boyu kaçak yaşamak zorunda kalacaklardı. Onları ölmüş gibi göstermek tek çözümdü. "Hayatımı dış dünyadan soyutlanmış olarak geçirmiş olabilirim fakat seçtiğin öğretmenler beni çok iyi eğittiler baba. Ticaret yolları Ithicana'nın boyunduruğu altındayken insanlarımızın ne güçlükler yaşadığının farkındayım. Düşmanımızın çöküşe uğratılması gerekiyor ve on iki kız kardeş içinde bunu yapabilecek kapasiteye sahip olan tek kişi bendim."

"Kardeşlerini ülken için mi öldürdün yani?" Babası bunu komik bulmuş gibiydi.

Lara zorla kuru bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. Onları öldürdüm çünkü yaşamak istiyordum."

"Kendini kurtarmak için kralın hayatıyla kumar mı oynadın?" Serin ona bakmak için döndü. Yüzü allak bullaktı. Lara'yı eğitenlerden biri oydu. Bu da demek oluyordu ki acımasızlığıyla bilinen kral, olanların bedelini ona ödetebilirdi.

Fakat Maridrina Kralı gülmekle yetindi. "Kumar oynadı ve kazandı." Uzanıp Lara'nın şalını kenara iterek yanağını okşadı. "Kral Aren çok geç olana dek hiçbir şey fark etmeyecek. Yatağında bir kara dul olduğunu asla anlayamayacak."

Ithicana Kralı Aren. Müstakbel kocası Aren.

Lara, babasının muhafızlara kamp kurmalarını emrettiğini duydu. Güneşin en kızgın olduğu gündüz saatlerinde uyumak en mantıklısıydı.

Muhafızlardan biri onu Serin'in devesinden indirdiğinde Lara yere serilmiş bir örtünün üstüne oturup olacakları düşünmeye koyuldu.

Ithicana hakkında çoğu Maridrinalının bildiği kadarını –belki biraz daha fazlasını– biliyordu. İki kıta arasına yayılmış, sisle kaplı bir dizi adadan oluşan ülke oldukça esrarengiz olmasıyla tanınıyordu. Denizin öfkeli dalgalarının yanı sıra, suyun içine saklanmış araçlarla da casuslara karşı korunuyorlardı. Fakat Ithicana'yı bu denli güçlü yapan şey bu değil, adalarının tepesinde uzanan ve yılın on ayı, kıtalar arasında seyahat etmenin tek güvenli yolu olan köprüydü. Ellerindeki bu kıymetli hazineyi, hayatları ticarete bağlı olan krallıkları süründürmek için kullanmayı çok iyi öğrenmişlerdi. Çaresizlik içindeki hükümdarlar köprüyü kullanabilmek için Köprü Krallığı'nın talep ettiği her türlü bedeli ödemeye razı oluyorlardı.

Kendi çadırının kurulduğunu gören Lara, eşyalarının hepsinin içeri yerleştirilmesini bekledikten sonra adamlara teşekkür etme dürtüsünü bastırarak nispeten serin gölgeye sığındı.

Tam yalnız kaldığı için seviniyordu ki daha şalını bile çıkaramadan babası eğilerek çadıra girdi. Serin de hemen peşindeydi. "Seni parolalar hakkında eğitmeye başlamam gerek," dedi Komplo Üstadı, kralın oturmasını zar zor bekleyip Lara'nın karşısına yerleşirken. "Bu parolayı Marylyn

oluşturmuştu. Sana bu kadar kısa bir sürede öğretmenin oldukça zor olacağını tahmin ediyorum."

"Marylyn öldü," dedi Lara, matarasındaki ılık sudan bir yudum alıp kapağı dikkatlice tekrar kapatırken.

"Hatırlatmana lüzum yok," dedi adam sertçe.

Lara'nın gülümsemesi aslında hissetmediği bir özgüvenle doluydu. "Eğittiğin kızlardan geriye bir tek benim kaldığımı artık kabullensen iyi olur. O zaman hafızanı sık sık tazelemek zorunda kalmam."

"Başlayın," diye emretti babası. Sonra da gözlerini yumdu. Şu anda bu çadırda bulunmasının tek nedeni yakışık alanın bu olmasıydı.

Serin parolayı anlatmaya başladı. Lara, Ithicana'ya herhangi bir not götüremeyeceği için her şeyi aklına kazımalıydı. Aslında bu parolayı kullanıp kullanmayacağı hiç belli değildi. Ancak Ithicana Kralı cömert davranıp ailesiyle görüşmesine izin verirse işine yarayacak bir şeydi. Ve kulağına gelenlere göre cömertlik, Ithicana'nın hükümdarının taşıdığı bir özellik değildi.

"Bildiğin üzere Ithicanalılar parola çözmekte ustadırlar. Göndereceğin her şey müthiş dikkatli gözlerin süzgecinden geçecektir. Bu parolayı da kısa zaman içinde çözebilirler."

Lara elini kaldırıp parmaklarını tek tek indirerek konuşmaya başladı: "Anladığım kadarıyla hem Ithicanalılardan hem de dış dünyadan tamamen soyutlanmam muhtemel. Bilirleriyle iletişime geçmeme izin verilebilir de verilmeyebilir de. İzin verilse dahi parolayı çözebileceklerini aklımdan çıkarmamalıyım. Siz zaten bana herhangi bir mesaj gönde-

remeyeceksiniz. Onların adamlarının bir tanesinin bile sadakatini kıramadığınızdan dolayı ben de size bir şeyler göndermekte zorlanacağım." Elini yumruk haline getirdi. "Saraydan kaçmaktan başka hangi şekilde size bilgi aktarabileceğimi düşünüyorsunuz acaba? Ki saraydan kaçmam demek, casusluk görevimin de sonlanması demek olacaktır."

"Kolay bir görev olsaydı biz şimdiye çoktan halletmiştik zaten." Serin sırt çantasından ağır bir parşömen çıkardı. "Dış dünyayla iletişim halinde olan tek bir Ithicanalı var, o da Kral Aren'ın kendisi."

Lara, üzerinde Ithicana'nın köprüsünün kabartılı çizimi bulunan, kenarları altın yaldızlı parşömeni alıp titiz elyazısını inceledi. Yazıda, On Beş Yıl Antlaşması'ndaki koşullar gereğince Maridrina'nın krala gelin olarak bir prenses sunması talep ediliyordu. Ayrıca bu mektup, iki krallık arasındaki yeni ticaret şartlarını görüşmek için bir davetiye görevi de görüyordu. "Mesajımı onun mektuplarından birine saklamamı mı istiyorsunuz?"

Serin kafa sallayıp ona içinde berrak bir sıvı olan bir kavanoz uzattı. Görünmez mürekkep. "Senin eline fırsat geçebilmesi için kralı sık sık haberleşmeye razı etmeye çalışacağız fakat Aren fazla mektuplaşma yanlısı değil. Bu yüzden kardeşinin parolası üzerinde çalışmaya devam etmemiz gerek."

Oldukça zahmetli ve uzun bir çalışmanın ardından bitkin düşen Lara, Serin sonunda kendi çadırına çekilmek için kalktığında rahat bir nefes almamak için kendini zor tuttu.

Babası da esneyerek kalktı.

"Bir soru sorabilir miyim Majesteleri?" dedi Lara, o çadırdan çıkmadan önce.

Kralın kafa salladığını görünce dudaklarını yalayıp devam etti: "Onu hiç gördünüz mü? Ithicana'nın yeni kralını yani."

"Yüzünü gören hiç olmadı. Dışarıdan gelenlerle görüşürken daima maske takıyorlar." Babası kafasını iki yana salladı. "Fakat yıllar önce onunla karşılaşmıştım. O zaman küçük bir çocuktu."

Lara terli avuçlarını ipek eteğine bastırarak bekledi.

"Söylentilere göre, kendisinden önce hüküm süren babasından çok daha zalimmiş. Dışarıdan gelenlere asla merhamet etmeyen kaba bir adammış." Ona bakarken kralın gözlerinde, Lara'nın ellerinin buz kesmesine neden olan alışılmadık bir acıma ifadesi belirmişti. "Sana karşı da insafsız olacağını hissediyorum Lara."

"Ben her türlü acıya katlanabilmek için eğitim aldım." Acıya, açlığa ve yalnızlığa. Eğer Ithicana'da böyle şeylerle karşılaşacaksa hepsine şimdiden hazırdı. Görevine sadık kalabilmek için her şeyi yapmak üzere eğitilmişti.

"Karşılaşacağın şey acı olmayabilir." Babası elini tutup avuç içini incelemeye başladı. "Asıl sakınman gereken şey nezaketleri Lara. Ithicanalılar kurnazdır. Kralları da hakkını elde edebilmek için elinden geleni ardına koymayacaktır."

Lara'nın kalbi tekledi.

"Bizim krallığımızın kalbi, Kızıl Sahra ile Fırtına Denizi arasında sıkışıp kalmış durumda. Ithicana'nın köprüsü seyahat edebilmemiz için tek güvenli rota," diye devam etti babası. "Ne çöl ne de okyanus kimseye boyun eğmez. Ithicana ise... insanların köprüden serbestçe geçmesine ve ticaretin sorgulanmadan akmasına müsamaha göstermektense

halkımızın açlıktan ve yoksulluktan ölmesine izin verir." Lara'nın elini bıraktı. "Nesillerdir onları yola getirmek, makul olmalarını sağlamak için uğraşıyoruz. Hırsları yüzünden bizim ülkemizdeki masum insanların başına neler geldiğini görmeleri için çabalıyoruz. Fakat Ithicanalılar insan değiller Lara. Hepsi insan formuna girmiş birer şeytan. Korkarım ki yakında sen de bunu kendi gözlerinle göreceksin."

Onun çadırdan ayrılmasını izlerken Lara silahlarını özleyen parmaklarını gerdi. Saldırıya geçme, sakat bırakma veya öldürme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Sebebi babasının sözleri değildi.

Sözleri uğursuzdu, evet. Ama Lara bunları daha önce defalarca duymuştu. Asıl sebep kralın teslimiyetle çökmüş omuzları, uysal ses tonu ve gözlerinden gelip geçen umutsuzluğuydu. Bu hamle için senelerdir hazırlık yapıyor olsa da Lara'nın başarılı olabileceğini düşünmüyor gibiydi. Fakat küçük görülmekten ne kadar nefret ediyor olsa da Lara için asıl önemli olan, değer verdiği kişilerin zarar görmesiydi. Şimdi kız kardeşleri kafeslerinden kurtulduğuna göre en önemli varlığının Maridrina olduğunu söyleyebilirdi.

Ithicana'ya, işlediği suçların bedelini ödetecekti. Ithicana hükümdarıyla işi bittiğindeyse ona sadece diz çöktürmekle kalmayacaktı.

Onun kanını akıtacaktı.

Kuzeye yaptıkları seyahatin dördüncü gecesinde kızıl kumullar yerini kuru çalılıklar ve bodur ağaçlarla kaplı te-

pelere bıraktı. Ardından da zirveleri göğü delen sarp dağlar göründü. Kervan dar dağ geçitlerinde ilerlerken iklim yavaş yavaş değişmeye, sağda solda parlak renkli çiçekler görünmeye başladı. Takip ettikleri kurumuş dere yatağı önce çamurlaştı, birkaç saat sonra da cansız da olsa akan suyla karşılaştılar. Fakat derenin çevresi kupkuruydu. Yaşanamayacak kadar kurak görünüyordu.

Kadınlar, erkekler ve çocuklar tarlalarındaki çalışmalarını yarıda bakıp ellerini gözlerine siper ederek kervanı izliyordu. Hepsi bir deri bir kemikti. Evde dikilmiş, yırtık pırtık giysiler giymiş, yakıcı güneşten korunma umuduyla geniş kenarlı hasır şapkalar takmışlardı. Toplayabildikleri az miktarda mahsul ve yetiştirdikleri cılız hayvanlarla geçimlerini zar zor sağlıyorlardı çünkü başka seçenekleri yoktu. Eskiden aileler Harendell'den ithal edilip köprüden geçirilerek getirilen et ve tahılları satın alabiliyorlardı fakat Ithicana'nın vergileri artırması her şeyi değiştirmişti. Şimdi yalnızca zenginler böyle şeyleri alabilirken Maridrina'nın işçi sınıfındakiler bu kurumuş tarlalara talim etmek zorunda bırakılmıştı. Çocuklarını besleyebilmek için ticareti bırakmaya mecbur kalmışlardı.

Tabii besleyebiliyorlarsa, diye düşündü göğsü sıkışan Lara, lime lime giysilerinin altından kaburgaları açıkça görülen çocukların kervanın arkasından koşuşturmasını izlerken.

"Tanrı Majestelerini korusun," diye bağırıyorlardı. "Tanrı Prensesi korusun!" Serin'in devesinin yanında koşan küçük kızlar ona yabani çiçeklerden yapılmış örgüler uzatıyorlardı. Lara bunları alıp omzuna astı ama sayıları iyice artınca eyerin üstüne yerleştirmek zorunda kaldı.

Serin ona dağıtması için bir kese gümüş para verdiğinde Lara paraları minik avuçlara bastırırken parmaklarının titremesini engellemek için tüm gücünü kullandı. Çamurlu dere sularının kristalleşip yamaçlardan denize döküldüğü yere vardıklarında çocuklar adını öğrenip, "Prenses Lara çok yaşa! Güzel prensesimizi koruyun!" diye bağırmaya başladılar. Kısa süre içinde bu bağırışlar, "Maridrina Şehidi Prenses Lara"ya dönüştüğünde Lara avuçlarının buz kestiğini hissetti. Serin'in her gün verdiği derslerden sonra uykularını kaçıran, sonunda uyuyabildiğindeyse kâbuslar görmesine neden olan düşünceler yine zihnini esir aldı. Uyuduğunda hep korkunç şeytanlar tarafından hapsedildiğini, tüm kabiliyetlerini kaybettiğini, ne yaparsa yapsın kurtulamadığını, en çok da Maridrina'nın yanıp kül olduğunu görüyordu.

Ve gün geçtikçe bu kâbuslara daha da yaklaşıyordu.

Toprağın daha verimli ve nemli olduğu arazilere adım attıklarında kervana daha kalabalık bir asker birliği katıldı ve Lara deveden indirilip, babasının atı gibi gümüş pullarla süslenmiş beyaz atların çektiği mavi bir arabaya bindirildi. Asker birliğiyle birlikte onlara katılan bir de hizmetkârlar grubu vardı. Maridrina'nın başkenti Vencia'ya doğru ilerlerlerken Lara'nın tüm ihtiyaçlarını görmek, onu yıkayıp paklamak için etrafında dört dönüyorlardı.

Fısıltılar çadırının duvarlarından kulaklarına ulaşıyordu. İnsanlar, Ithicana'nın müstakbel gelininin korunma amacıyla kral tarafından yıllarca çölde saklandığını, kralın en sevdiği karısından doğan kıymetli kızı olduğunu, iki krallığı barıştırıp birleştirmek için kral tarafından özenle seçildiğini, onun gü-

zelliği ve zarafeti sayesinde Ithicana'nın, Maridrina'ya hakkı olan tüm olanakları sağlayacağını ve krallığın tekrar eski bereketli günlerine kavuşacağını konuşuyorlardı.

Ithicana'nın bu kadar cömert olabileceği düşüncesi çok komikti ama Lara, insanlarının bu saflığına gülemiyordu bile. Gözlerindeki çaresiz umudu görüyordu çünkü. Bu yüzden hiddetini dikkatlice içinde saklıyor, yüzüne nazik bir tebessüm yerleştirip arabasının açık penceresinden zarifçe el sallamakla yetiniyordu. Çok güçlü olması gerektiğinin de farkındaydı; zira kulağına gelen farklı fısıltılar bunu gerektiriyordu. "Zavallı, hassas prenses. Ah, ne yazık," diyordu hizmetkârlar, gözlerinde hüzünle. "O iblislerin arasında ona ne olacak? Gaddarlıklarından nasıl kurtulacak?"

"Korkuyor musun?" Vencia'ya yaklaşırlarken babası arabanın perdelerini örttü.

Doğduğu şehri, yerleşkedeki eğitim hayatına başlamak için haremden çekilip alındığı günden beri görmeyen Lara perdelerin açık olmasını tercih etse de bir şey yapmadan babasına döndü. "Korkmamak ahmaklık olurdu. Casus olduğumu fark ederlerse beni öldürür ve tüm ticaret anlaşmalarını sonlandırırlar."

Kral onaylar gibi bir ses çıkarıp paltosunun içine elini soktu ve ona Maridrina yakutlarıyla süslü iki bıçak uzattı. Lara bunların, Maridrinalı kadınların evli olduklarını gösteren seremoni silahları olduğunu biliyordu. Kadının onurunu korumak için kocası tarafından kullanılma amacıyla tasarlanır fakat çoğunlukla hiç kullanılmadan bir kenarda dururlardı.

"Çok güzeller. Teşekkür ederim."

Babası kıkırdadı. "Daha dikkatli bak."

Lara bıçakları kınlarından çıkarıp kenarlarını inceledi. Keskindiler ama denge konusunda bir tuhaflıkları vardı sanki. Sonra babası uzanıp değerli taşlardan birine bastırdı ve altın kaplama ikiye ayrılarak fırlatılmak için yapılmış bir bıçağı ortaya çıkardı.

Lara gülümsedi.

"Dış dünyayla haberleşmene izin vermezlerse tüm sırlarını öğrendikten sonra uygun zamanı kollayıp kaçman gerekecek. Kurtulup bize ulaşmak için savaşmak zorunda bile kalabilirsin."

Lara kafasını sallayıp bıçakları hafifçe savurarak elinde duruşlarına alışmaya çalıştı. İstila stratejisini kendi isteğiyle düşmana anlatmasının imkânı yoktu. Bunu yaptığı an ölmeden önceki son dileğini de düşünse iyi ederdi zaten.

Babasının, müstakbel kraliçe olarak seçilmemiş kızlarını son akşam yemeğinde öldürme planını öğrendikten sonra Lara bunun sebebinin ne olabileceğini uzun uzadıya düşünmüştü. Çevirdiği dolabın, köprünün kontrolünü ele geçirene dek ortaya çıkmaması için değildi. Hayır, bunun altında başka bir şey daha vardı. Babası bu planı sonsuza dek sır olarak saklamayı arzuluyordu çünkü birileri öğrenirse, hayattaki diğer çocuklarını anlaşma aracı olarak kullanma fırsatını tamamen kaybederdi. Tabii güvenilirliğini de. İşte bu nedenle Lara'ya da güvenmiyordu ve eğer eve dönerse mutlaka onu da susturacaktı.

Kral, konuşarak düşüncelerini böldü: "Kardeşlerinle ilk adam öldürdüğünüz gün ben de oradaydım. Biliyor muydun?"

O günü hatırladığında Lara bıçakları sallamayı kesti. Serin'in şahin gözlerinin takibi altındaki zincire vurulmuş bir grup adam yerleşkeye getirildiğinde Lara ve kardeşleri on altı yaşındaydılar. Valcotta'da yağmacılık yaparken yakalanmış bu adamlar, Maridrina'nın savaşçı prenseslerinin azmini ölçmek için getirilmişlerdi. *Öldürün ya da ölün*, demişti Üstat Erik, onları dövüş alanına tek tek iterken. Kardeşlerden bazıları tereddüt edince yağmacıların çaresiz darbeleri altında ezilmişlerdi. Lara onlardan biri değildi. Alanın bir ucundan fırlattığı bıçağının, yağmacının boğazına saplanırken çıkardığı tok sesi ve kanlar içinde kumun üzerine devrilmeden önce adamın attığı şaşkın bakışı asla unutmayacaktı.

"Bilmiyordum," dedi.

"Hatırladığım kadarıyla senin uzmanlık alanın bıçaklardı."

Lara'nın uzmanlık alanı can almaktı.

Araba taş döşenmiş yolda tıkırdayarak ilerlerken atların toynakları da keskin sesler çıkarıyordu. Dışarıdan kesik kesik tezahürat sesleri geliyordu. Lara perdeyi hafifçe kenara çekip sokağın iki yanına dizilmiş kadınlar ve erkeklere gülümsemeye çalıştı. İnsanların tenleri açlık ve hastalıktan kül gibi olmuştu ve üstleri başları kir içindeydi. En kötüsü de gözlerinde umutsuz bir donukluk olan çocuklardı. Gözleriyle dudaklarının etrafında sinekler uçuşuyordu.

"Onlar için neden bir şey yapmıyorsun?" diye sordu, dışarıyı izlerken yüzünde hiçbir ifade olmayan babasına dönerek.

Kral azur mavisi gözlerini ona çevirdi. "Seni neden var ettim sanıyorsun?" Ardından cebinden çıkardığı bir avuç gümüşü, insanlara atması için ona verdi. Lara canları pahasına

paraları kapışan yoksulları izleyemeyip gözlerini yumdu. Onları kurtaracaktı. Köprüyü Ithicana'nın elinden söke söke alacaktı ve o günden itibaren hiçbir Maridrinalı aç kalmayacaktı.

Atlar yavaşlayıp dik, dönemeçli yokuştan limana doğru inişe geçtiler. Onu Ithicana'ya götürecek gemi aşağıda bekliyordu.

Denizin ilk görüneceği, balık ve tuzlu su kokusunun burnuna ilk dolacağı anı kaçırmamak için perdesini araladı. O, yüzeyi köpüklerle kaplı olan suyu ve dalgaların yükselip alçalışını izlerken babası doğru anda geri vermek için bıçakları elinden aldı.

At arabası, tezgâhlarının arkası bomboş kalmış, cansız bir pazar yerine girdi. "İnsanlar nerede?" diye sordu Lara.

Babasının yüzü karanlık ve ifadesizdi. "Senin Ithicana kapılarını açmanı bekliyorlar."

Araba limana doğru ilerleyip durdu. Deniz kenarında bekleyen geminin tepesinde gök mavisi ve gümüş renklerinde bir bayrak dalgalanıyordu. Maridrina'nın renkleri.

Kral, Lara'nın elinden tutup inmesine yardım ederken herhangi bir seremoni yapılmadı. Birlikte borda iskelesinden geçip gemiye bindiler. "Güney Kalesi'ne ulaşmak yarım saatten daha az zaman alıyor. Hazırlanmana yardım edecek hizmetçiler aşağıda seni bekliyorlar."

Lara arkasına dönüp Vencia'ya ve göğün ortasında parlayan güneşe son bir kez baktı. Sonra gözlerini yine önündeki bulutlara ve sislerin arasındaki karanlığa çevirdi. Kurtarılacak krallığı arkasında bırakıyor, yok edilecek krallığa doğru yola çıkıyordu.

4

LARA

Lara, sarsıntıları vahşi bir atın çılgınca hareketlerine benzeyen geminin güvertesinde dikilmiş, tırnaklarını küpeşteye geçirerek midesindeki her şeyi denize boşaltma dürtüsünü bastırmaya çalışıyordu. Durumu daha da kötüleştiren şey, çölde büyüdüğü için yüzmeyi asla öğrenmemiş olmasıydı. Bu zayıflığı daha görevin ilk saatlerinde ona sıkıntı çıkarmıştı. Gemi şiddetli rüzgârla yana her yattığında alabora olacaklarını düşünerek nefesini tutuyordu. Dalgaların onu aralarına çekip boğması düşüncelerini anlık da olsa kafasından uzaklaştıran tek şey ileride onu bekleyen diğer tehlikelerdi.

Bu gece evlenecek, herkese tepeden bakan genç bir adamın karısı olacaktı. Yabancı ve gaddar bir krallıkta yapayalnız kalacaktı. Bunu, kendi hayatını feda etme pahasına kız

kardeşlerini bu hayattan kurtarmak ve halkının daha iyi bir geleceğe kavuşmasını sağlamak için yapıyordu fakat şimdi seçiminin sonuçları gözünü korkutmuyor değildi. Hisli bir yaratık gibi çalkalanan, köpük köpük olan denizin tepesi bulutlarla kaplıydı ama uzak bir adanın gölgesi yavaştan görünmeye başlamıştı. *Ithicana.*

Babası yanına geldi. "Güney Kalesi."

Yolculukta kirlenmiş giysilerini çıkarmış, tertemiz beyaz bir gömlekle siyah bir palto giymişti. Gümüş ve firuze plaklarla süslenmiş kemerinden kılıcı sarkıyordu. "Aren orada her daim askeri hazır bulundurur. Mancınıkları ve diğer savaş makineleri de adayı istila etmeye hazırlanabilecek herkesi alaşağı etmek için denize doğrultulmuş halde durur. Denizin dibine, dalgakıranın ötesine geçmeye kalkan her gemiyi aşağıdan vuracak sivri uçlu demir çubuklar yerleştirilmiştir. Ayrıca dalgakıranda da herhangi bir tehlike hissettikleri anda kullanabilecekleri patlayıcılar vardır. Köprüyü asla ele geçirilemeyecek duruma getirdiklerini söyleyebiliriz." Çenesi gerildi. "Daha önce çok denendi ama başarılı olunamadı."

Her denemede sayısız gemi ve binlerce adam kaybedilmişti. Lara, on beş yıl önce yapılmış ve Ithicana'nın zaferiyle sonuçlanmış savaşı biliyordu. Yine de bu duydukları zihninin allak bullak olmasına, dizlerinin titremesine yol açmıştı. Zaten deniz tutması yüzünden tüm bedeni bitkin düşmüş durumdaydı.

"İnsanlarımızın umudu sensin Lara. O köprüye ihtiyacımız var."

Lara ağzını açarsa midesindekilerin çıkmasına daha fazla

engel olamayacağını düşündüğü için kafasını bir kez sallamakla yetindi. Ada artık tamamen görüş alanlarındaydı. Denizden, çevresi gür bitki örtüleriyle bezenmiş iki adet kule yükseliyordu. Ortalarında, silahlarla donanmış yalnız bir iskele ve taştan yapılmış birkaç sade bina vardı. Ötede ise köprünün ağzına giden bir yol bulunuyordu.

Babasının kolu Lara'nın bileğine değdi. "Sana güvendiğimi hiç düşünme," diye mırıldandı adam. "Kız kardeşlerine ne yaptığını gördüm. Maridrina'nın iyiliğine öncelik verdiğini iddia etsen de asıl arzunun kendi canını kurtarmak olduğunu biliyorum."

Canını kurtarmak umurunda olsaydı Lara kendi ölümünü de tezgâhlardı. Ama bir şey demedi.

"Acımasızlığın seni bu rol için uygun kişi yapsa da onursuz davranışın, halkımızın iyiliğini kendi hayatından önde tutup tutmayacağını sorgulamama yol açıyor." Babası kollarını kavrayarak onu kendisine çevirdi. Yüzü, bu konuşmanın sevgi dolu bir baba-kız sohbeti olmadığını ele verecek hiçbir duygu taşımıyordu. "Bana ihanet edersen seni mutlaka elime geçiririm. Ve sana öyle şeyler yaparım ki o masada kardeşlerinle ölmüş olmayı dilersin."

Denizin ötesinden yükselen çelik davul sesleri, uzaklardaki fırtınanın sesine karıştı.

"Ya başarılı olursam?" Lara'nın ağzı ekşimişti. Kafasını çevirdiğinde adada gemiyi... ve onu bekleyen yüzlerce insan olduğunu gördü.

"Maridrina'nın kurtarıcısı olacaksın. En gerçekdışı rüyalarının bile ötesindeki ödüllere kavuşacaksın."

"Ben özgürlüğümü istiyorum." Konuşurken dili tuhaf şekilde ağır geliyordu. "Tamamen yalnız bırakılmak, kendi halimde yaşamak, arzu ettiğim yere gidip arzu ettiğim şeyleri yapmak istiyorum."

Kralın gri kaşlarından biri kalktı. "Marylyn'le ne kadar farklısınız."

"*Farklıydık.*"

Babası kafasını yana eğdi. "Evet, öyle."

"Anlaştık mı? Köprü karşılığında özgürlüğümü alacağım."

Babasının kafa sallamasını bir gök gürlemesi takip etti. Bu bir yalandı, Lara emindi. Fakat hedefleri aynı olduğu için onun yalanlarıyla yaşayabilirdi.

"Yelkenler mayna*!" diye haykırdı geminin kaptanı. Dengeleri kaybolurken Lara küpeşteye tutundu. Denizciler demir atma ve gemiyi kıyıya bağlama hazırlıkları içinde koşuştururken davullar Lara'nın kalbiyle aynı tempoda gümbürdemeye devam ediyordu.

Borda iskelesi indirildiğinde babası koluna girip onu ilerlemeye teşvik etti. Davul vuruşları hızlandı.

"Bir yılın var," dedi babası rıhtıma ayak bastığında. "Sakın bocalama. Sakın başarısız olma."

Lara tereddütlüydü. Sersemlemişti. Ve kız kardeşlerini karanlık kaderlerinden kurtardığı akşamdan bu yana ilk kez çaresiz bir korku hissediyordu. Ama sonra, artık yeni evi olacak diyara ilk adımını attı.

Davullar gök gürlemesi misali bir ses çıkardıktan sonra tamamen sustular. Lara babasının kolunu sıkıca tutarak rıh-

* Yelkenlerin indirilmesinin denizcilikteki karşılığı. (e.n.)

tımda ilerledi ve maskeli Ithicanalıları ilk gördüğü an keskin bir nefes almamak için kendini tuttu.

Çelik miğferleri, sivri dişlerini göstermek için ağızlarını açmış canavarlara benzetilmişti. Alınlarında kıvrımlı boynuzlar vardı. Yanlarından geçerken elleri kılıçlarına ya da mızraklarına götürülmüş halde onu izleyen adamların kötü niyetle parlıyormuş gibi görünen gözlerinden başka hiçbir yerleri açık değildi. Kimse konuşmuyordu. Etraftaki tek ses, iki kulenin arasında esen rüzgârın ıslığı ve denizin ortasındaki fırtınanın gürültüsüydü.

Lara gözlerini askerlerden ayırıp Ithicana'nın köprüsüne doğru giden taş döşeli yola çevirdi. Köprünün ağzı bir tünelin girişine benziyordu ve yaklaşık üç metre genişliği, üç metre de yüksekliği vardı. Nemli hava yüzünden gri cephesi yeşile dönmüştü. Bir askeri karakolla korunan, çelikten yapılma, dikenli parmaklık yukarı doğru kaldırılmış haldeydi.

Karanlık açıklıktan dışarı bir figür adım attı. Tepesinde, dikenli parmaklığın çelik dişleri bir yabani hayvanın dişleri gibi görünüyordu. Lara midesinin altüst olduğunu hissetti.

Ithicana Kralı.

Kumaş pantolon, haki rengi bir tunik ve ağır botlar giymişti. Boyu uzun, omuzları genişti. Eğitim esnasında Lara, onun da şu anda yolun iki yanına dizilmiş askerleri kadar iyi bir asker olduğunu öğrenmişti fakat görünüşünde bu detaylar eksikti. Kalbi göğüs kafesine çarparken adamın yüzünü gizleyen maskeyi inceledi. Sivri dişlerini gösteren bir aslanın ağzına ve öfkeli bir boğanın boynuzlarına sahipti.

O bir insan değil, şeytan.

Deniz yolculuğunun sersemliği tüm şiddetiyle kafasına vururken buna bir de öfkeli bir ruh gibi bedenini teslim almış korku eklenmişti şimdi. Ayakkabısının topuğu bir taşa takılınca babasına doğru tökezledi. Yer, ayaklarının altında sallanan bir gemi gibiydi sanki.

Bu bir hataydı. Korkunç, berbat bir hata.

Aralarında birkaç adım varken babası durup ona döndü. Boş elinde, her iki tarafına değerli taşlarla süslenmiş bıçakların takıldığı, süslü bir kemer tutuyordu. Bu bıçakların içinde Lara'nın kamufle edilmiş minik fırlatma bıçakları vardı. Babası kemeri Lara'nın elbisesinin beline bağladı ve iki yanağına birer öpücük kondurduktan sonra Ithicana Kralı'na döndü. "Kararlaştırıldığı üzere, Maridrina'nın Ithicana ile devam edecek müttefikliğinin nişanı olarak en kıymetli kızım Lara'yı takdim etmek için buradayım. Krallıklarımız arasındaki barış daim olsun."

Ithicana'nın hükümdarı kafasını bir kez sallayınca babası Lara'yı sırtından hafifçe ittirdi. Lara tereddütlü adımlarla ilerlerken gökyüzünde bir şimşek parladı ve kralın yüzüne vuran ışık miğferinin canlıymış gibi görünmesine neden oldu. Sanki metalden değil de insan etinden yapılmıştı.

Davullar tekrar, istikrarlı ve sert bir tempoyla çalmaya başladı. Ithicana'nın müzikle beden bulmuş halini yansıtıyorlardı adeta. Miğferli kral elini ona uzattığında içgüdüleri dönüp kaçmasını söylese de Lara o eli tuttu.

Neden olduğunu bilmiyordu ama elinin demir gibi soğuk ve sert olacağını düşünmüştü fakat onunkileri kavrayan uzun parmaklar sıcak, tırnakları kısaydı. Avucu nasırlanmıştı ve

teni Lara'nınki gibi minik, beyaz yara izleriyle kaplıydı. İnsanın yaşam stili dövüş olunca böyle küçük yara izlerine sahip olması kaçınılmazdı. Genç kralın elini incelemeye devam etti. Karşısındaki kişinin basit bir insandan fazlası olmadığını görmek tuhaf şekilde rahatlamasını sağlamıştı.

Eğer bir insansa o zaman onu yenmek kolay olurdu.

Sol taraftan bir rahibe yaklaşıp ellerinin etrafına gök mavisi bir kurdele dolayarak onları birbirine bağladı ve fırtınada herkesin duyabilmesi için yüksek sesle Maridrina evlilik yeminlerini sıralamaya başladı. Lara'nın kocasına sadık olacağını söyleyen yeminler. Ve Kral Aren'ın yüzlerce erkek evlat sahibi olacağına dair yeminler. Bu yemini ederken kralın miğferinin ardından alaycı bir gülüş yükselmişti sanki.

Daha sonrasında rahibe onları karı koca ilan etmek için ellerini havaya kaldırmıştı ki kral en sonunda konuştu: "Daha değil."

Ürkmüş rahibeyi eliyle kovalayıp Lara'nın evliliğin ilk yılında saçlarını örerken kullanması gereken kurdeleyi çözdü. İpek kurdele denize doğru uçup gitti.

O sırada Ithicana'nın miğferli askerlerinden biri gruptan ayrılıp kralının önünde durdu. "Sen, Ithicana Kralı Aren Kertell, her daim bu kadının yanında savaşacağına, onu son nefesine kadar savunacağına, ondan başkasına bakmayacağına ve ömürlerinizin sonuna dek ona sadık olacağına yemin ediyor musun?" diye bağırdı.

"Ediyorum." Kralın konuşmasını yüzlerce kılıcın kalkana vurma sesi takip etti.

Fakat bu gürültünün neden olduğu şok, askerin ona dön-

mesinin neden olduğu şokun yanında hiç kalırdı. "Sen, Maridrina Prensesi Lara Veliant, bu adamın yanında savaşacağına, onu son nefesine kadar savunacağına, ondan başkasına bakmayacağına ve ömürlerinizin sonuna dek ona sadık olacağına yemin ediyor musun?"

Lara gözlerini kırpıştırdı ve diyecek başka bir şeyi olmadığı için, "Ediyorum," diye fısıldadı.

Asker kafa sallayıp cebinden bir bıçak çıkarırken, "Şimdi bebek gibi davranmayın Majesteleri," diye mırıldandı.

Kral gergin bir gülüşle elini ona uzattı.

Bıçağı kralın avucunda kaydıran asker, Lara geri çekilemeden kolunu kavrayıp onun da avucunda bir kesik açtı. Batma hissiyle birlikte kan teninin üzerinde birikirken asker ikisinin avuçlarını birbirine bastırdı. Ithicana Kralı'nın sıcak kanı Lara'nın kanıyla karıştı ve birleşmiş parmaklarının arasından yere damladı.

Asker, neredeyse Lara'nın ayaklarını yerden kesecek bir güçle ellerini havaya kaldırdı. "Ithicana Kralı ve Kraliçesini selamlayın!"

Tam o anda bu sözcükleri vurgularcasına bir şimşek çaktı ve fırtına patlak verdi. Davullar çılgınca gümbürdemeye devam ederken yer gök gürültüyle inliyordu. Ithicana Kralı, ellerini askerin tutuşundan kurtarıp kolunu indirerek Lara'yı parmak uçlarında durma işkencesinden kurtardı. "Bir an önce geminize dönüp yelken açsanız iyi olur Ekselansları," dedi Lara'nın babasına dönerek. "Fırtına çoktan başladı bile."

"Misafirperverlik gösterseniz olmaz mı?" dedi Maridrina Kralı. O esnada arka tarafta diğer Maridrinalılarla dikilen Serin, Lara'nın dikkatini çekti. "Sonuçta artık aileyiz."

Ithicana Kralı güldü. "Adım adım ilerlemeli Silas. Adım adım." Ardından dönüp Lara'yı nazikçe çekerek köprünün derinliklerine doğru ilerledi. Dikenli parmaklık arkalarından takırdayarak kapanırken Lara babasına sadece kısa bir bakış atabildi. Kralın yüzü ifadesizdi ama Serin'e baktığında kafasını hafifçe salladığını gördü.

Köprü karanlıktı. Hafif hayvan dışkısı ve ter kokuyordu. Ithicanalıların hiçbiri miğferlerini çıkarmamış olsa da Lara dikkatli bakışları üzerinde hissedebiliyordu.

"Ithicana'ya hoş geldin," dedi kocası. "Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm."

Lara onun elinde ufak bir şişe olduğunu fark etti. Aslında kolaylıkla kenara kaçabilirdi. Tek vuruşla ondan kurtulabilir, askerleri bile zahmetsizce atlatabilirdi. Fakat bu kabiliyetini kimsenin bilmesine izin veremezdi. Bu yüzden şişe burnuna yaklaşırken krala masum ve şaşkın bir bakış atmakla yetindi. Dünya dönmeye, gözleri kararmaya, dizlerinin bağı çözülmeye başlarken güçlü kolların bedenini kavradığını hissetti. Bilincini kaybetmeden önce duyduğu son şey kralın bıkkın sesi oldu: "Başıma nasıl bir dert aldım böyle?"

5

AREN

Ithicana'nın otuz yedinci hükümdarı Aren bir banka sırtüstü uzanmış, kışladaki binanın tavanındaki is lekelerine bakıyordu. Miğferini çıkarıp sol tarafında bir yere koymuştu. Kafasını çevirip, ona unvanıyla birlikte miras kalmış olan korkunç çelik parçasına bakarken bu miğfer fikrini hangi atası bulduysa onun hem bir dâhi hem de sadist olduğuna karar verdi. Fikir dâhiceydi çünkü bu korkutucu hayvan kafaları Ithicana'nın düşmanlarının kalplerine korku salıyordu. Sadistçeydi çünkü miğferi takmak, insanın kafasına terli çorap kokusu taşıyan bir tencere geçirilmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

O sırada ikiz kız kardeşi bir şeyleri gülünç bulduğunu

gösteren bir ifadeyle karşısında belirdi. "Ninem kızı muayene etti. Şok edici derecede zinde ve sağlıklı olduğunu söylüyor. Ne büyük trajedi ki uzun bir hayat sürecekmiş gibi görünüyormuş."

Aren gözlerini kırpıştırdı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" dedi Ahnna.

Aren dirseğine dayanarak doğruldu. "Komşu krallıkların düşüncelerinin aksine ben masum bir kızcağızın ölümünü dileyecek kadar merhametsiz değilim."

"Masum olduğundan emin misin?"

"Masum olmadığını mı iddia ediyorsun?"

Ahnna burnunu kırıştırıp kafasını iki yana salladı. "Tam Maridrinalılara yakışır şekilde sana, tecritte büyümüş, ürkek bir güzel verdiler. Manzara hoş ama içi boş."

Genç kadının rıhtımda babasının kolunu sıkı sıkı tutarak, titrek adımlarla yürümesini ve kocaman mavi gözlerinde dehşetle etrafına bakınmasını hatırladığında Aren ikizine katılmadan edemedi. Yine de gerçek tabiatını ve kime sadık olduğunu görene dek Lara'yı burada da tecritte tutmayı düşünüyordu.

"Casuslarımız onun hakkında yeni bir şeyler öğrendi mi?"

Ahnna başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Babası onu çölde herkesten saklı tutmuş. Kızıl kumlardan çıkıp şehre gelene dek Maridrinalılar bile adını bilmiyormuş."

"Nedenmiş bu gizlilik?"

"Onu korumak için olduğunu söylüyorlar. Herkes Maridrina'yla olan anlaşmamızdan memnun değil sonuçta, özellikle de Valcotta."

Aren kaşlarını çattı. Bu cevaptan hiç tatmin olmamıştı ama nedenini tam bilemiyordu. Maridrina ve Valcotta, batı kıyıları ve güney anakarası arasında uzanan verimli topraklar için süregelen bir savaş halindeydi. Valcotta İmparatoriçesi, Ithicana ile Maridrina arasındaki ittifakı bozmak için prensesi öldürmeyi deneyebilirdi ama Aren buna pek ihtimal vermemişti. Zaten Silas Veliant'ın neredeyse sayamayacağı kadar kız evladı vardı ve hangi kızın gelin olarak verileceği antlaşmada özellikle belirtilmemişti. Ayrıca, kuzeydeki ve güneydeki her krallık, Aren'ın bir Maridrina prensesiyle evlenmesinin sembolik bir şey olduğunu biliyordu. Bu evliliğe dahil olan taraflar, aralarındaki ticari anlaşmanın temelini oluşturan şartları ve kazanılacak barış ortamını daha çok umursuyorlardı. Prenses varlığını sürdüremese bile antlaşma daima var olacaktı.

Fakat Aren'ın aklını kurcalayan asıl mesele şuydu ki Maridrinalıların doğasında *saklanmak* yoktu. Hatta kızlarından bir ya da ikisi suikasta kurban gitse Silas, Valcotta'ya karşı savaşta halkının desteğini daha çok kazanacağı için sevinirdi bile.

"Hâlâ uyanmadı mı?"

"Hayır. Ninem onun sağlıklı ve uygun bir eş olduğuna karar verir vermez hemen senin yanına koştum çünkü harika haberi sana ilk veren olmak istedim."

İkizinin sesinden alaycılık akıyordu. Aren ona uyarıcı bir bakış attı. "*Lara* artık kraliçen. Ona biraz saygı göstersen nasıl olur?"

Ahnna ona ortaparmağını göstererek cevap verdi. "Kraliçe Lara'yla ne *yapmayı* düşünüyorsun?"

"Yerinde olsam o memeleri gördükten sonra onu hemen yatağa atardım," diye araya girdi pürüzlü bir ses.

Aren şömineye doğru döndü ve şeref kıtasının yüzbaşısı olan Jor'a ters ters baktı. "Öneri için teşekkürler."

"Böyle yağmurlu bir havada ona ipek elbise giydirirken ne düşünüyorlardı acaba? Neredeyse karşımıza çıplak çıkaracaklarmış."

Bunu Aren da fark etmişti. Yağmur yüzünden üstü başı dağılmış olmasına rağmen bal rengi saçlarıyla çerçevelenmiş göz alıcı yüzü ve kıvrımlı vücuduyla kız nefisti. Gerçi Aren bundan daha azını beklemiyordu. Yaşını başını almış olsa da Maridrina Kralı hep zinde ve iyi görünümlü bir adam olmuştu ve karılarının büyük çoğunluğunu sadece güzelliklerine bakarak seçtiği herkesçe bilinirdi.

Diğer kralı düşünmek Aren'ın midesinin ekşimesine neden oldu. *Kıymetli* kızını ona teslim ederken Silas'ın yüzünde beliren kibirli ifade gözünde canlanmıştı.

Sıçan Kral'la özdeşleşmiş kibir ifadesi.

Maridrina Kralı'nın anlaşma için yapması gereken tek şey sayısız çocuğundan birini feda etmek ve iki krallık arasındaki on beş yıllık barış ortamını devam ettirmek olmuştu. Ithicana ise yeni ve istenmeyen şartlarla karşı karşıya kalmıştı. Aren, Maridrina prensesiyle evlenmesi koşulunu antlaşmaya eklediklerı için bir kez daha anne babasına lanet okudu.

"Altında üç imza bulunan bir parça kâğıt, iki koca krallığı birleştirecek," diye cevap verirdi annesi, Aren her yakındığında. "Senin evliliğin, halklarımız arasındaki hakiki ittifakın ilk adımı olacak. Sen herkes için örnek teşkil ede-

cek ve Ithicana'nın güvenliğini sağlama alacaksın. Eğer bu senin için önemli değilse babanın verdiği sözü hatırla."

Ithicanalılar sözlerine daima sadık kalırlardı. İşte bu yüzden, anne ve babası bir yıl önce ölmüş olsa da antlaşmanın on beşinci yıl dönümünde Aren, gelininin gönderilmesi için Maridrina'ya haber göndermişti.

"Göze hoş göründüğünü inkâr edemem. Umarım ben de bu kadar şanslı olurum." Ahnna'nın sesi neşeli olsa da Aren onun ela gözlerinin donuklaştığını fark etti. Çünkü bu pazarlıkta onun üzerine de aynı şey düşecekti. Kuzeydeki komşuları olan Harendell'in kralı henüz oğlu için Ithicana'dan gelin istememişti fakat Aren artık Lara'yla evlendiğine göre onlardan da ses çıkması an meselesiydi. Maridrina'nın anlaşma şartlarını öğrenince kendileri de paylarına düşeni almak isteyeceklerdi. Ayrıca bu anlaşmaların, ticari gemilerinin köprüdeki rekabeti nedeniyle Ithicana'yla ilişkileri açmazlarla dolu olan Amarid'ı da kısasa kısas için kışkırtması da kaçınılmazdı.

Aren, Jor'a imalı bir bakış attıktan sonra şeref kıtasının oradan ayrılmasını bekledi, ardından kardeşine dönüp, "Eğer istemiyorsan seni prensle evlendirmem. Onlarla başka şekilde anlaşma yaparım. Harendell, Maridrina'dan daha faydacıdır; parayla satın alınabilirler," dedi. Kendi seçmediği ve hatta hiç tanışmadığı bir kızı sırf barış için eş olarak kabul etmiş olabilirdi fakat öz kardeşini yabancı bir krallığa, başına ne geleceğini hiç bilmediği bir yere yapayalnız göndermek tamamen farklı bir şeydi.

"Aptallık etme Aren. Krallığımızın iyiliğinin benim için her şeyden önce geldiğini biliyorsun," diye mırıldandı Ahn-

na, onun sol omzuna dayanarak. Doğduklarından beri böyle omuz omuza savaşmışlardı. "Ama benim soruma cevap vermedin."

Cevap vermemişti çünkü Lara'yla ne yapacağını bilmiyordu.

"Gardımızı indiremeyiz," dedi ikisi. "Silas barışçıl ortamın devam edeceğine dair söz vermiş olabilir ama kızı için sözünü tutacağına bir an için bile inanma. O şerefsiz, savunma duvarlarımızı indirdiğimizi görürse tüm çocuklarını kurban edebilir."

"Farkındayım."

"Kız güzel olabilir," diye devam etti kardeşi. "Fakat bunun kasten yapılmış bir şey olmadığını hiç düşünme. O bizim düşmanımızın kızı. Silas onunla dikkatinin dağılmasını istiyor. Lara muhtemelen seni baştan çıkarmak ve Ithicana'nın sırlarını öğrenip babasına iletmek için emir almıştır. Adamın eline böyle bir pazarlık kozu veremezsin."

"Bunu nasıl başaracak? Onu ailesini ziyarete gönderecek değiliz. Ithicana dışındaki kimseyle iletişim kurmayacak. Babası da bunu biliyor olmalı."

"Pişman olacağına sağlamcı davranmak en iyisidir. Onun bir şey öğrenmesine izin vermemelisin."

"Onu ömrünün sonuna dek bu bomboş adada, ailemizin evinde kilitli mi tutayım yani?" Aren şöminedeki kıvılcımlara baktı. Bir esintiyle tavandaki delikten içeri giren yağmur damlaları ateşe değerek *cızzz* diye ses çıkardı. "Peki..." Kralığına karşı görevlerini hatırlayınca güçlükle yutkundu. "... çocuğumuz olduğunda onu da mı burada kilitli tutacağım?"

"Kolay olacağını söylemedim." Kardeşi elini tutup avu-

cundaki yeni kesiğe baktı. "Ama bizim görevimiz halkımızı korumak. Eranahl'ı sır olarak saklamak ve güvende olmasını sağlamak."

"Biliyorum." Ama yine de karısına karşı yükümlülükleri olduğunu düşünmeden edemiyordu. Köprünün karanlığından geçirip buraya kadar taşıdığı genç kadının, gözlerini açtığında kendisini daha önce gördüğü yerlerden çok farklı bir yerde bulacağını biliyordu. Bu hayatı onun seçmediğini, buna zorlandığını da biliyordu.

"Artık eve gitsen iyi olur," dedi Ahnna. "Yatıştırıcının etkisi birazdan geçecektir."

"Sen git." Aren tekrar banka uzanıp gök gürlemelerini dinledi. Fırtınanın şiddeti şimdilik azalmıştı ama bir süre sonra yenisi başlardı. "Kız zaten yeterince şey yaşadı. Bir de uyandığında karşısında yabancı bir adam bulmasın."

Ahnna bir an karşı çıkacakmış gibi göründü ama sonra kafa salladı. "Uyandığında sana haber yollarım." Kalkıp sessizce kışladan ayrıldı.

Sen bir korkaksın, dedi Aren kendi kendine. Çünkü az önce sırf Lara'yı görmekten kaçınmak için bahane uydurmuştu. Annesi, Ithicana'nın azametli bir devlet olmak için bu prensese ihtiyacı olduğuna inanıyordu ama Aren hiç ikna olmuş değildi.

Ithicana'nın, insanları için ölümüne mücadele edecek savaşçı bir kraliçeye ihtiyacı vardı. Kendi istediği için değil, halkının buna ihtiyacı olduğu için kurnaz ve acımasız bir kadın olmalıydı bu. Hayatının sonuna dek Aren'a meydan okumalı, Ithicana'nın saygısını kazanmalıydı.

Ve Aren bir şeyden emindi: Lara Veliant, o kadın *değildi*.

6
LARA

Lara irkilerek uyandı. Başı zonkluyordu ve ağzında ekşi bir tat vardı.

Hareket etmeden gözlerini açıp yatak odasını olabildiğince incelemeye çalıştı. Camlardan biri açıktı ve çölde büyüdüğü için adlarını hiç öğrenmediği çiçeklerle yeşilliklerin kokusu nemli bir esintiyle içeri doluyordu. Aşağıdaki yemyeşil bahçeye vuran ışık gümüşiydi ve yoğun bulutlarla filtrelenmiş gibiydi. Duyulan tek ses yağmurun hafif patırtılarıydı.

Ve bir ezgi mırıldanan bir kadın sesi.

Lara bunu fark eder etmez saldırma içgüdüsüyle yumruk olan elini gevşetip kafasını yavaşça çevirdi.

Ondan beş yaş kadar büyük görünen ve siyah renkli, uzun,

kıvırcık saçları olan olağanüstü güzellikte bir kadın odanın ortasında duruyordu. Üstünde Lara'nın elbiselerinden biri vardı. Daha doğrusu... *Marylyn'in elbiselerinden biri.*

Kafasını hafifçe yana yatırmasına bakılırsa genç kadın, Lara'nın uyandığını fark etmişti ama fark etmemiş gibi yapıp, ona fazla kısa gelen ipek elbisenin eteklerini sağa sola savurarak mırıldanmaya devam etti.

Lara da hiç ses çıkarmadan cilalı ahşap mobilyaları, boş bulunan her düz zemine yerleştirilmiş vazolar dolusu parlak çiçekleri inceledi. Minik ahşap parçaların birleştirilmesiyle oluşmuş zeminde girift desenler vardı. Duvarlar beyaza boyanmış ve hayat dolu sanat eserleriyle süslenmişti. Odadaki iki kapıdan biri banyo dairesine, diğeri de koridora açılıyor olmalıydı. Etrafını iyice inceleyip tatmin olduktan sonra, "Neredeyim?" diye sordu.

"Aa, uyanmışsın!" dedi genç kadın sahte bir şaşkınlıkla. "Merkez Kale'de, kralın evindesin."

"Anladım." Eğer adanın ismi konumunu belirtiyorsa ve burası Ithicana'nın merkezindeyse Lara düşündüğünden çok daha uzun süredir bilinçsizce yatıyor demekti. Ona ilaç vermişlerdi; yani ona güvenmiyorlardı. Tabii bu hiç şaşırtıcı değildi. "Buraya nasıl geldim?"

"Denizden geldin."

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Uyumuyordun. Sadece... mevcut değildin." Genç kadın ona özür diler gibi bakıp omuz silkti. "Bizi bağışla. Biz Ithicanalılar doğamız gereği ketumuzdur. Ve hâlâ aramızda bir yabancı olmasına alışmaya çalışıyoruz."

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Lara, asıl sorusuna cevap alamadığını fark ederken. Gerçi ona ne verdiklerini ve bunu neden yaptıklarını biliyordu. Birini günlerce baygın tutmanın, o kişinin ölümüyle bile sonuçlanabilecek yan etkileri olurdu. Hafızasını silmek için ilaç vermek daha güvenli bir seçenekti.

Fakat bu hatalı bir yöntem olabilirdi. Özellikle de ilaç verilen kişinin bağışıklığı varsa. Anılar Lara'nın zihninde şimdiden belirmeye başlamıştı bile. Yürüdüğünü anımsıyordu. Sert bir zeminde, kötü ayakkabılarla yürüdüğünü. Köprüden geçirildiğini ve bir noktada dışarı çıkarıldığını.

Bakışlarını tekrar kadına çevirerek, "Neden elbisemi giydin?" diye sordu.

"Bir sandık dolusu elbisen var. Senin için onları asayım dedim, sonra hoşuma gidecek mi diye denemek istedim."

Lara bir kaşını kaldırdı. "Hoşuna gitti mi?"

"Kesinlikle." Yabancı kadın sırtını gerip aynadaki yansımasına gülümsedi. "Fazlasıyla kullanışsız ama göz alıcı. Ben de dolabıma bir ya da iki tane ekleyebilirim aslında." Sonra askıları kollarından çıkarıp elbiseyi yere indiriverdi.

Anadan doğma şekilde kalmıştı. Kıvrımlı vücudu tamamen kastan oluşuyordu. Göğüsleri dik ama minikti.

"Düğün gününde giydiğin elbise de muhteşemdi bu arada," dedi kısa kollu bir tuniği kafasından geçirip dar bir pantolon giyerken. Yerdeki bir çift kol zırhını alıp bunu sanki binlerce kez yapmış gibi kolaylıkla kollarının alt kısmına taktı. "Kendi On Beş Yıl Antlaşması seremonim için ödünç isterdim ama seyahatin esnasında biraz hasar almış maalesef."

Lara gözlerini kırpıştırdı. "Sen Ithicana Prensesi misin?"

"Prenses ve başka şeyler." Genç kadın sırıttı. "Ama tüm sırlarımızı dökmek istemiyorum. Yoksa kardeşim beni asla affetmez."

"Kardeşin mi?"

"Senin kocan." Yabancı kadın –prenses– bir kenara bıraktığı yay ve sadağı aldı. "Ben Ahnna." Eğilip Lara'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni tanımak için sabırsızlanıyorum yengeciğim."

O sırada kapı tıklatıldı ve bir hizmetçi, elinde bir tabak dilimlenmiş meyveyle içeri girdi. Tabağı bir masaya bıraktıktan sonra akşam yemeğinin yedinci saatte servis edileceğini söyledi.

"Seni yalnız bırakayım," dedi Ahnna. "Odaya rahatça yerleş. Burada uyanmak büyük şok olmuştur eminim."

Agresif Serin'in gözetimi altında geçen uzun senelerden sonra kuştüyünden bir yatakta uyanmak Lara'yı asla şok etmezdi ama yine de konuşurken sesini hafifçe titretmeyi ihmal etmedi. "Kral... o... buraya..."

Ahnna omuz silkti. "Aren'ın ne zaman gelip ne zaman gideceği hiç belli olmaz ne yazık ki. Onun eve gelmesini beklemek yerine rahatına bak. Banyo yap. Meyvelerini ye. Bir kadeh içki iç. Ya da on kadeh."

Lara küçük bir hayal kırıklığı hissetse de Ahnna'ya hafifçe gülümsedi ve arkasından kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. Bir süre orada durup metal parçasına bakarken Ithicanalıların ona böyle mahremiyet sunmalarına şaşırsa da bu düşünceyi bir kenara attı. Sonuçta onlar hakkında bildiği her şey tahminlerden ibaretti. Bundan sonra gördüklerine hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaklaşması daha iyi olurdu.

Ahnna'nın çıkardığı elbiseyi giyip, sandığının üstünde bulduğunda şaşırdığı bıçaklı kemerini taktı ve odada dolaşarak gözetlenip gözetlenmediğini anlamaya çalıştı. Fakat duvarlarda ya da tavanda hiçbir delik, zemin döşemesinde hiç çatlak yoktu. Meyve tabağını eline alarak banyo dairesine açıldığını düşündüğü kapıya gitti ama içeride ne bir küvet ne de yıkanabilecek bir yer bulunuyordu. Gerçi ahşap raflarda yumuşacık görünümlü havlular, keseler, sabunlar, çeşit çeşit fırçalar ve taraklar vardı. Sonra oradaki bir başka kapıyı fark etti.

Lara sert ahşabı iterek açtığında, yeşillikleri daha önce hiç görmediği kadar gür ve göz kamaştırıcı olan, eğimli bir avluyla karşılaştı. Duvarları saran sarmaşıkların arasında parlak pembe, mor ve turuncu çiçekler vardı. Delikli, dev yaprakları olan iki ağaç göğe doğru uzanıyordu ve dallarında rengârenk kuşlar oturuyordu. Kare yontma taşlar döşenip küçük beyaz kayalarla çerçevelenmiş olan patika avluyu çevreliyordu. Fakat Lara'nın nefesini asıl kesen, tam ortadaki akarsu oldu.

Avluya adım atarken binanın, küçük çağlayanın üzerine adeta bir köprüymüş gibi inşa edildiğini fark etti. Sular kayaların üstünden kayarak aşağıdaki havuza doluyor, oradan bir başka havuza, sonra da başka bir havuza akıp evin öbür ucunda gözden kayboluyordu.

İlk havuzun kenarındaki kavisli taş banklara bakılırsa insanlar burada banyo yapıyor olmalıydılar. Lara ayağının ucunu yüzeyinden buharlar yükselen suya soktuğunda parmakları sıcaktan kızardı. Avluda, onun dairesinin hemen karşısındaki kapı dışında başka hiçbir kapı görünmüyordu.

Akarsuyun üstündeki minik köprüden geçerek diğer kapının kolunu indirdi. Kilitliydi. Buradaki dairenin de tıpkı onunkilere benzeyen pencereleri vardı ama perdeleri açık değildi.

Lara kafasını geriye yatırıp göğe baktı ama bulutlardan başka bir şey göremedi. Tüm duvarları saran sarmaşığı test etti ve tırmanarak kaçması gerekirse ağırlığını taşıyacak kadar sağlam olduğunu gördü. Buradan kaçabileceği binlerce yol vardı; demek ki bu evin hapishane görevi görmesine niyetlenmiyorlardı.

O sırada bir ses duydu.

"Uyandı mı?"

Kral.

"Yarım saat kadar oluyor."

"Eee?"

Lara hızlı adımlarla patikaya gidip suyun binanın altından çağladığı yerde dizlerinin üzerine çöktü.

"Beklediğimden daha sakindi. Neden onun elbiselerinden birini giydiğimi sordu. Herkesin öncelikleri farklı oluyor işte."

Sessizlik oldu. Sonra Aren, "Neden onun elbiselerinden birini giydin?" diye sordu.

"Çünkü çok güzeldi. Benim de canım sıkılmıştı."

Kral alaycı bir şekilde gülerken Lara binanın altında birkaç metre emekledi. Buradan onların bacaklarını ve Aren'ın elinde gevşekçe tuttuğu yayı öne arkaya salladığını görebiliyordu. Yüzünü görmek için daha da ilerlemek istedi ama duyulma riskine giremezdi.

"Önemli bir şeyler söyledi mi?"

"Kedinle bile daha eğlenceli muhabbetlerim olmuştur. Birlikte yediğiniz akşam yemekleri çok heyecan verici olacak."

"Çok şaşırdım." Kral bir taşa tekme atınca taş akarsuya düşüp Lara'nın yüzüne su sıçramasına neden oldu. "*En kıymetli kız evlatmış*, kıçımın kenarı. Eminim Silas çizmelerine bile o kızdan daha çok değer veriyordur."

Çok biliyorsun, kendini beğenmiş pislik, diye düşündü Lara.

"Bu antlaşma için verdiğimiz tavizler hiç hoşuma gitmiyor Ahnna. Fermanı imzalamak istemiyorum."

"İmzalamak zorundasın. Maridrina kendi üzerine düşeni yaptı. Eğer sözümüzde durmazsak bunun birtakım sonuçları olacaktır. Barışçıl ortamı kaybetmeyi göze alamayız."

Sonra dönüp yürümeye başladılar. Yere sürtünen, sonra da basamakları tırmanan çizme sesleri duyuldu. "Maridrina Kralı'na istediğini vermek, bize daha çok bel bağlamasını sağlayacak. Bu da bizim işimize yarayacak," derken Ahnna'nın sesi uzaktan geliyordu.

Kralın cevabı da zar zor duyuldu: "Maridrina bu antlaşmadan hiçbir fayda elde edemeden açlıktan ölecek."

Bunları duyduğunda ve krallığının sokaklarında koşuşturan cılız çocukları hatırladığında Lara'nın içindeki öfke kıvılcımları alev aldı. Yerden kalkıp hiddetli adımlarla patikada odasına doğru ilerlemeye başladı. O kanı bozuk kralı bulacak ve bıçaklarından birini pis Ithicanalı böğrüne batıracaktı.

Ama bu beyhude olurdu.

Patikanın ortasında durup tekrar gökyüzüne bakarak birkaç derin nefes aldı ve ruhunu teslim almış olan alev deni-

zinin biraz yatışmasını bekledi. Aren'ı gebertmek ne kadar tatmin edici olacak olsa da Maridrina'nın sorunlarını böyle çözemezdi. Çözülecek olsaydı babası buraya çoktan bir suikastçı gönderirdi. Mesele, kralı değil krallığı indirmekti. Bunun için de uzun yolu tercih etmesi, hamlesini en etkili olacağı anda yapması gerekiyordu. Niçin eğitildiğini unutmamalı, babasının ülkelerini korumak için var ettiği kadın olmaya devam etmeliydi.

Arkasında bir kapı çarpılınca hizmetçi kızlardan birinin geldiğini düşünen Lara hızla döndü.

Ama çok yanılmıştı.

Karşısında, üstünde beline sarılmış havlu dışında hiçbir şey olmayan bir adam duruyordu. Uzun boylu, geniş omuzluydu. Kaslı vücudu taştan oyulmuşçasına mükemmeldi ve bronz kolları eski, beyaz yara izleriyle kaplıydı. Siyah saçlarla çerçevelenmiş çıkık elmacık kemikleri, güçlü bir çenesi ve dolgun dudakları vardı. Gözleri ise Lara'nın üstünde dolaşıyordu. Lara kızardığını hissetti.

"Evde onca oda var ama kalkıp seni buraya yerleştirmiş. Niye şaşırmadım acaba?" diyen ses tanıdıktı. Lara karşısındakinin kim olduğunu anladığında başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetti. Şu anda tek görebildiği uğursuz bir maske, tek duyabildiğiyse *Maridrina'nın açlıktan öleceğini* söyleyen kin dolu sesti.

Elleri belindeki bıçaklara doğru seğirince Lara bu hareketi gizlemek için elbisesini düzeltiyormuş gibi yaptı.

Fakat karşısındaki kanmamıştı. "Onları nasıl kullanacağını biliyor musun ki?"

Bu küstah, kibirli adamı kolayca öldürebileceği düşüncesi kafasından geçse de Lara ona tatlı bir tebessüm atmakla yetindi. "Bayağı et kesmişliğim var."

Genç adamın gözleri ilgiyle parladı. "Küçük prensesimiz pek de cesurmuş." Eliyle bıçakları işaret etti. "Onlarla nasıl dövüşeceğini biliyor musun diye sordum."

Buna olumsuz cevap verirse ve bıçaklarını herhangi bir yerde kullanmak durumunda kalırsa o zaman yalan söylediği ortaya çıkardı. Bu yüzden kaşını alayla kaldırıp, "Ben kraliçe olmak için yetiştirildim, sıradan bir asker değil," demeyi seçti.

Adamın gözlerindeki ilgi parıltısı söndü. Bu iyi değildi. Lara onu baştan çıkarmalı ve güvenini kazanmalıydı. Fakat bunun gerçekleşmesi için genç adamın onu istemesi gerekiyordu. Çiseleyen yağmur, ipek elbisesini ıslatıp göğüslerine yapıştırmıştı. Lara böyle anlar için özel eğitim almış, bir erkeğin ilgisini çekmek için neler yapması gerektiğini öğreten sayısız derse katılmıştı. Sırtını gererek, "Hak ettiğin şeyi almaya mı geldin?" diye sordu.

Kralın ifadesi değişmedi. Onun yüzünden canı sıkılmış gibiydi. "Şu anda hak ettiğimi düşündüğüm tek şey yemekten önce güzel bir banyo. Seni Güney Kalesi'nden buraya taşımak çok yorucuydu. Göründüğünden daha ağırmışsın."

Lara'nın yanakları yandı.

"Fakat sen de aynı şey için geldiysen öncelik senindir. Üç gündür seyahatte yıkanamamış olmalısın. Banyoya benden daha çok ihtiyacın vardır."

Nutku tutulan Lara ona öylece baktı.

"Ha, niyetin bahçede gezinmekse o zaman belki bana biraz mahremiyet tanıyabilirsin." Ona tembelce gülümsedi. "Ya da tanıma, sen bilirsin. Ben utanmam."

Beklentisinin ne yönde olduğu belliydi. Onun Maridrinalı itaatkâr bir eş gibi davranmasını, istese de istemese de eşlik görevlerini yerine getirmesini bekliyordu.

Beklediği bu, evet, diye düşündü Lara, onun kendisini izlemesini izlerken. *Fakat arzuladığı bu değil.* Düşünceler aklından arka arkaya geçti. Kralın üstünde daha önce gördüğü giysileri, renklerinin nasıl bu bahçeye karışacak tonlarda olduğunu, her an kullanmaya hazır halde elinde tuttuğu yayını, dövüşlerden kaldığı belli olan yara izlerini aklından geçirdi. *Bu adam bir avcı*, diye karara vardı. *Ve istediği şey avlanmak.*

Lara ona istediğini memnuniyetle verirdi. Özellikle de kaçınılmaz olandan kaçmasını sağlayacaksa.

"O zaman bekleyebilirsin." Genç adamın gözlerinde beliren şaşkınlığa içten içe gülümseyen Lara kemerini çözüp yere bıraktı. Ardından krala arkasını döndü ve ıslak elbisesini çıkarıp havuza adım attı. Çıplak tenini örten tek şey beline kadar uzanan saçlarıydı.

Su tenini cayır cayır yakmıştı. Böyle bir havuza bedeni alıştırarak girmek gerekirdi ama Lara dişlerini sıkıp basamakları indi ve ancak su göğüslerini geçince krala döndü.

Genç adam ona bakakalmıştı.

"İşim bitince sana haber veririm," dedi sakin bir gülümsemeyle.

Kral karşı gelecekmiş gibi ağzını açtı, ardından kafasını iki yana sallayarak gitmek için döndü. Lara onun üç adım atmasını bekledikten sonra, "Majesteleri," diye seslendi.

Ithicana'nın hükümdarı ona baktı. Yüzündeki beklenti ifadesini saklayamıyordu.

Lara kafasını geriye atıp çağlayanın saçlarına akmasına izin verdi. "Lütfen sabunu bana bırak. Yanımda getirmeyi unutmuşum da." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Havluyu da lütfen."

Sabun bir şıpırtı sesiyle yanına düştü. Lara sıçrayan suya karşı yumduğu gözlerini açtığında kralın havluyu belinden çıkarıp bir kayanın üstüne fırlattığını ve çıplak halde odasına yöneldiğini gördü.

Yanaklarının içini ısırarak sırıtışını bastırmaya çalıştı. Bu adam bir avcı olabilirdi. Fakat Lara'nın av olduğunu zannediyorsa çok yanılıyordu.

7

Lara

Lara teni pembeleşip buruşana dek kaynak suyunda kaldı. Hem Ithicana Kralı'nı sinir etmek istemişti hem de sıcak suyun içinde alışılmadık şekilde iyi hissetmişti. Yerleşkedeyken yaptıkları banyolar küçük bir küvet, bir bez parçası ve şiddetli ovalamalardan ibaret olurdu.

Odasına döndüğünde kollarını ve göğüslerinin büyük kısmını açıkta bırakan gök mavisi bir elbise giydi ve ıslak saçlarını örerek boynuyla omuzlarını sergilemek amacıyla bir taç gibi kafasına doladı. Eşyalarının arasındaki kozmetik sandığının zemininde şişelerce ilaç ve zehir saklıydı. Buradaki minicik şişelerden birini alıp zekice tasarlanmış bilekliğine gizledi. Ardından kirpiklerini boyayıp tenine altın

rengi toz serpiştirdi ve dudaklarına gül rengi boya sürdü. Masasındaki saat tam yediyi vururken derin bir nefes alıp koridora çıktı ve yemek kokularını takip etti.

Koridorun cilalı zemini Valcotta camından yapılmış zarif apliklerin ışığını yansıtıyordu. Duvarlardaki kehribar rengi kafes işi ahşapların üzerine, bronz çerçeveli parlak resimler asılmıştı. Koridorun sonunda mutfak olduğunu görünce soldaki bir kapıdan girdi ve kendini mermer zeminli bir antrede buldu. Dışarı açıldığı belli olan ağır kapının camları karanlıktı.

"Lara."

Kafasını sesin geldiği yöne çevirince geniş yemek odasını fark etti. Kare desenleri sırlanmış, kocaman, güzel bir yemek masası tam ortada duruyordu. Etrafında da bir düzine sandalye sıralıydı. Ahnna iyice geriye çektiği bir sandalyeye oturmuş, içki bardağını pantolonlu dizinde dengelemişti.

"Banyo nasıldı?" Ahnna'nın gülen gözlerine bakılırsa kardeşiyle Lara'nın konuşmalarını duymuştu.

"Muhteşemdi, teşekk..." Lara'nın cümlesi yarım kaldı çünkü nefesi kesilmişti. Prensesin karşısındaki sandalyelerden birinde, hayatında gördüğü en büyük kedi oturuyordu. Neredeyse bir köpek boyutunda olan kedi, altın rengi gözleriyle onu şöyle bir süzdü, bir patisini kaldırıp yaladı ve yemek masasında tüylerini temizlemeye devam etti. "Yüce Tanrım. Bu da ne?"

"Bu Vitex. Aren'ın evcil hayvanı."

"Evcil hayvan mı?"

Ahnna omuz silkti. "Aren onu yavruyken terk edilmiş halde bulup eve getirdi. Ama sonra lanet şey bir türlü gitmek istemedi. Ne yapalım, en azından yılanları kovalıyor."

Lara, tek sıçrayışta yetişkin bir insanı devirebilecek kadar büyük olan hayvanı temkinli gözlerle inceledi. "Dost canlısı mıdır?"

"Bazen. Ama önce onun sana gelmesini beklemen daha iyi olur. Git bakalım Vitex. Kış kış!" Dev yaratık ona pis bir bakış attıktan sonra sandalyeden aşağı atlayıp odadan çıktı.

Prensesin karşısındaki sandalyeye yerleşen Lara, pencerelerle kaplı duvarlara baktı. Gündüzleri burası olağanüstü gün ışığı alıyor olmalıydı. "Herkes nerede?"

Ahnna şarabından büyük bir yudum içti, sonra masanın ortasında duran şişeyi alıp hem Lara'nın kadehini hem de kendininkini doldurdu. Lara onu gözlerini kırpıştırarak izliyordu çünkü Maridrina'da sadece hizmetkârlar servis yapardı. Efendiler asla kendi kadehlerini doldurmazlardı. Hatta bu geleneği bozacaklarına susuzluktan ölmeyi yeğlerlerdi.

"Burası ebeveynlerimin..." Genç kadın yüzünü buruşturdu, sonra yanlışını düzeltti. "*Kardeşimin* özel konutu. Bu nedenle evde üçümüzden başka kimse yok. Aşçı ve iki hizmetkârı saymazsak tabii. Ben de yarın içki mahmurluğum geçer geçmez gideceğim." Kadehini kaldırdı. "Şerefe."

Lara görev duygusuyla içkisini alıp bir yudum içerken ayaklı kadehlerin de Valcotta malı olduğunu fark etti. İçki, Amarid şarabıydı ve eğer yanılmıyorsa çatal bıçaklar da kendi ülkesindendi. Bu detayları daha sonra düşünmek için aklının bir kenarına yazdı. Ithicana çoğu ticari eşyanın satışını yapan ülkeydi. Köprüleri sayesinde, Kuzey Kalesi'nden satın aldıklarını Güney Kalesi'ne, Güney Kalesi'nden satın aldıklarını da Kuzey Kalesi'ne kâr payı ekleyerek satardı.

Köprüyü kullanma ayrıcalığı için tüccarlardan yüklü bir haraç istenirdi ve her daim yanlarında Ithicana askerleri bulunması şartı koşulurdu. Ithicana'nın ithal ettiği hiçbir ürün yoktu ama başkalarının mallarını komisyonla satmaktan hiç utanmadıkları da belliydi.

"Bu adanın tamamı kralın özel mülkü mü yani?" diye sordu, bahsi geçen adamın sofraya ne zaman teşrif edeceğini düşünürken.

"Hayır. Babam, burada geçirdikleri vakitlerde rahat olabilsin diye bu evi annem için inşa ettirmişti."

"Burada olmadıkları zaman nerede yaşıyorlardı?"

Ahnna gülümsedi. "Başka bir yerde."

Sırlar.

"Bu adada yaşayan, varlığından haberdar olmam gereken başka birileri var mı peki?"

"Aren'ın şeref kıtası burada. Onlarla da bir ara tanışırsın sanıyorum."

Lara anlık bir öfke hissedince bu duyguyu yatıştırmak için bir yudum şarap içti. Burada daha birkaç saat geçirmişti. Hiç kimse –hatta babası ve Serin bile– bu kadar kısa süre içinde Ithicana'nın savunma sırlarını keşfetmesini beklemezdi. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ahnna burnundan alaycı bir nefes verdi. "Sabırsızlanma bence. Senin alışkın olduğun insan tipinden çok uzaklar. Çok sertler. Gerçi sen de oldukça esrarengizsin."

Prenses de kendince sorgulama yapıyordu. Lara gülümsedi. "Peki ya sen? Yarın buradan ayrılacağını söyledin. Bu ada senin evin değil mi?"

"Ben Güney Kalesi kumandanıyım."

Lara neredeyse içtiği şarapla boğulacaktı. "Ama sen bir..."

"Kadınım?" dedi Ahnna. "Ithicana'daki yaşam tarzının farklı olduğunu yakın zamanda öğrenirsin. Bacaklarının arasındaki şey, hayatta seçeceğin yolu belirlemez burada. Güney Kalesi'ndeki karargâhın yarısı kadınlardan oluşuyor mesela."

"Ne kadar özgür bir ortammış," demeyi başardı Lara, öksürükleri arasında. Babası, defalarca deneyip almayı başaramadığı adanın kadın askerler tarafından savunulduğunu öğrense nasıl da dehşete düşerdi.

"İstersen senin için de öyle bir ortam olabilir."

"Tutamayacağımız sözler vermeyelim Ahnna," dedi bir erkek sesi.

Ithicana Kralı ağır adımlarla yemek odasına girdi. Koyu renkli saçları banyodan sonra hâlâ ıslaktı. Tıraş olmadığı için kirli sakalı duruyordu. Lara onun bu haliyle serseri bir yakışıklı gibi göründüğünü düşündü ama bu düşünceyi geldiği gibi yok etti.

"Silah kullanmayı öğrenmenin nesi yanlış? Ithicana tehlikeli bir yer. Öğrense kendi iyiliğine olur."

Kral masaya şöyle bir baktı, sonra başına oturdu. "Beni düşündüren onun güvenliği değil."

Lara ona küçümseyici bir bakış attı. "Eğer karının silah kullanmayı öğrenmesi düşüncesi kalbini böyle korkuyla dolduruyorsa Maridrina'da hiç yabancılık çekmezsin Majesteleri."

"Aman Tanrım." Ahnna kadehini yine ağzına kadar doldurup sandalyesinde arkasına yaslandı. "Nüktedan biri olduğunu hiç düşünmezdim Lara."

"Nefesini boşa harcıyorsun Ahnna," dedi Aren, bu yorumu duymazdan gelerek. "Lara silahların sıradan askerlere göre olduğunu, silah kullanmayı öğrenmek için zaman harcamaya değmeyeceğini düşünüyor."

"Ben öyle bir şey demedim. Sıradan bir asker değil, bir eş ve kraliçe olmak için eğitildiğimi söyledim sadece."

"Bu eğitim neler içeriyordu peki?"

"Kader yüzüne gülerse bir gün öğrenebilirsin belki. Fakat şu anki duruma bakılırsa kusursuz nakış işimle idare etmek zoruna kalacaksın."

Ahnna ulur gibi bir kahkaha atıp bir kadeh daha şarap aldı. Sonra da kardeşinin kadehini doldurdu. "Bu işine yarayabilir."

O sırada hizmetkârlar yemek tepsileriyle içeri girince Aren ikisine de cevap vermedi. Rengârenk, çeşit çeşit meyveler, sebzeler ve kafaları kesilmemiş balıklar masaya yerleştirildi. Balıklardan biri hâlâ buharları tüten bir tabak pirincin üzerine yatırılmıştı. Sonra Lara'nın dikkatini, üzerine çeşitli otlar sürülerek pişirilmiş biftek çekti. Bu etin nereden gelmiş olabileceğini merak ederken, Maridrina'ya gönderilebilecek bunca yemeği görünce oluşan öfkesi yatıştı.

Yemeklerin hepsi masaya konduktan sonra hizmetkârlardan birinin servis yapmasını bekledi ama hepsi odadan çıktı. Kral ve prenses kendi tabaklarını doldurmaya başlamışlardı bile. Sıra gözetmeden hem balık hem et hem salata alıyorlardı. "Burada alışkın olduğumdan daha fazla çeşit var," dedi Lara. "Daha önce hiç balık yemedim. Sanırım balık burada ana gıda ürünü."

Kafasını kaldırıp masadaki yiyeceklere bakarken Aren'ın bir gözünün köşesi seğirdi. "Bazı adalarda yaban domuzu, keçi ve tavuk bulunuyor. Yılan eti de sık sık menüde oluyor. Kalan her şey ithal ürün. Çoğunlukla Harendell'den geliyor."

Serin'in casusları, Kuzey Kalesi'nden giren ürünlerin hepsinin Güney Kalesi'nden çıkmadığını rapor etmişlerdi. Bu da demek oluyordu ki Ithicanalılar ürünleri kendi krallıkları içinden naklediyorlardı. *Kuzey Kalesi ve Güney Kalesi kapıları dışında başka giriş çıkışlar da var.* Serin bu bilgileri bağıra bağıra onun ve kardeşlerinin kafasına sokmuştu. *Zayıf noktalar bunlar. Bunları bilerek yolunuzu bulun.*

Lara tabağına her şeyden bolca alıp bifteğini kesti ve sularının akmasını izledi. Ardından ağzına bir lokma attı. Yeni bir şarap şişesiyle içeri giren hizmetkârlardan birine gülümserken, "Bu çok lezizmiş," dedi.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Lara konuşamıyordu çünkü ağzı doluydu. Adlarını bile bilmediği baharatlarla çeşnilendirilmiş yemekler daha önce yediği her şeyden daha lezzetliydi. *Köprünün kontrolünü elinde tutmak böyle bir şey demek*, diye düşündü, tüm bu yiyeceklerin Maridrina'ya ulaştığını hayal ederek.

"Baban seni neden Kızıl Sahra'nın ortasında sakladı?" diye sordu Aren sonunda.

"Güvenliğimiz için."

"Güvenliğiniz mi?"

Serin'in sesi, *Gerektiğinde gerçeği söyle*, diye yankılandı zihninde.

Lara narenciye sosu ve tereyağıyla pişirilmiş bir balık

parçasını çiğneyip yuttu. "Benim ve kız kardeşlerimin güvenliği için. Üvey kız kardeşlerimin yani."

Masadaki iki kardeş lokmalarını çiğnemeyi bıraktı.

"Orada kaç tane çocuğunu saklıyordu?" dedi Aren.

"Ben dahil on iki." Lara şarabından bir yudum içtikten sonra tabağını tekrar doldurdu. "Babam aramızdan Ithicana Kraliçesi olmaya en uygun adayı seçti."

Aren ona boş bir ifadeyle bakarken kız kardeşi ağırbaşlı bir şekilde kafasını salladı. "En güzel adayı demek istiyorsun sanırım?"

"Korkarım ki hayır."

"En zekiyi mi?"

Lara kafasını iki yana sallarken Sarhina ile Marylyn'in nasıl kolayca parola oluşturabildiklerini ve her parolayı çok basitmiş gibi çözebildiklerini hatırladı.

"Neden sen seçildin o halde?" diye araya girdi Aren.

"Babamın kararının ardındaki sebebi sorgulamak benim haddime değil."

"Ama bir fikrin vardır herhalde."

"Evet. Fikrim, benim fikrimin bir önemi olmadığı."

"Ya senden asıl fikrini belirtmeni istesem?" Aren kaşlarını çattı. "Fikrini belirtmeni istiyorum."

"Babam, Maridrina tarihinin en uzun süreli kralı. Bilgeliği ve krallıklarımız arasındaki ilişki hususundaki düşünceleri beni senin eşin olarak seçmesini sağladı."

Ahnna aniden kardeşine doğru eğilip telaşlı bir sesle, "Aren, biri aramıza sızmış. Burada bir casus var."

Aren'ın gözleri ona dönerken Lara yüreğinin ağzına gel-

diğini hissetti. Parmakları belindeki bıçaklara gitmek için seğirdi. Gerekirse kaçmak için savaşmaya hazırdı.

"Başka bir açıklaması olamaz," dedi prenses. "O düzenbaz kral senin için en sinir bozucu eşin hangi kız olacağını başka nasıl anlayabilirdi?"

Aren alaycı bir nefes vererek kafasını iki yana sallarken Lara rahat bir nefes aldığını, ağzına doldurduğu balıkla sakladı. Artık iştahı kalmamıştı; sanki talaş yiyordu.

"Düğün günü o kadar ukala görünmesine şaşmamalı," diye devam etti prenses. "Kızına ancak bir hafta dayanabileceğini, sonra onu evine geri postalayacağını düşünmüş olmalı."

"Ahnna." Ithicana Kralı'nın sesinde ciddi bir uyarı tonu vardı.

"Nasıl eğleniyorum anlatamam. Bu kız seni erkenden mezara yollamak için yaratılmış sanki."

Bu, tahmin ettiğinden daha doğru, diye düşündü Lara.

"Ahnna, çeneni kapatmazsan seni o içtiğin şarapla boğarım."

Prenses kadehini kaldırdı. "Ne zaman istersen deneyebilirsin, canım kardeşim."

Lara o anda araya girdi ve ikisinin de içkilerini tazelerken, "Babamın sözü geçmişken, acaba onunla mektuplaşmama izin verir misin?" diye sordu. Şarapları kendi doldurduğu için içlerine bilekliğindeki minicik şişeden birkaç damla damlatmakta hiç zorluk çekmemişti. İki kardeş de bu gece mışıl mışıl uyuyacaklardı.

İçkilerini kafalarına dikerken kral da prenses de bu duyduklarından hiç memnun olmamış gibiydiler. Alkolle karı-

şan ilacın tam da amaçladığı görevi göreceğini bilen Lara onları izlerken gülümsedi.

Sonunda Aren, "Bunu neden istiyorsun ki? Lütfen babanla ilişkini sürdürmek için olduğunu söyleme zira yakın olmadığınız oldukça aşikâr," dedi.

Aklına bir düzine edepsizce cevap gelse de Lara hepsini yuttu. Düşündüklerini dillendirirse bu lanet olası adamı kendine âşık etmesi zorlaşırdı. "Ithicana'nın menfaatini kollamam gerektiğinden dolayı ailemi, ülkemi veya halkımı bir daha asla göremeyeceğim açıkça belirtildi. Bu ev ne kadar güzel olsa da sizler uygun gördüğünüz sürece benim için bir hapishane olacak, bunu da biliyorum. Geride bıraktığım hayatımla bağlantımı devam ettirebilmek için yalnızca kâğıt ve kalem kullanabilirim. Tabii izin verirsen."

Aren kafasını başka yöne çevirdi. İçsel bir çatışma yaşıyormuş gibi çenesi oynuyordu. Sonra bakışları kardeşine döndü ve prenses kafasını olumsuz anlamda belli belirsiz sallayarak cevap verdi. İşte bu çok ilginçti. Ahnna kendini şen ve gamsız taraf olarak gösteriyordu ama belki de bu asıl karakterini saklayan bir maskeydi.

Yine de iki kardeş arasında ne gibi bir iletişim geçmiş olursa olsun Aren aldırmamayı seçti. "Babanla mektuplaşabilirsin. Fakat mektupların okunacak. Eğer Ithicana'yı tehlikeye atacak herhangi bir bilgi içerdiği görülürse o kısmı silmen istenecek. Eğer herhangi bir parola kullandığın anlaşılırsa mektuplaşma imtiyazın elinden alınacak."

Mektuplardan silmesini isteyecekleri bir hayli şey olması ihtimali Güney Kalesi Kumandanı'nı rahatsız etmişti, bu

çok belliydi. Gözleri sinirle parlarken ağzını açtı ama sonra kapattı. Maskesini indirmek istemiyor olmalıydı. Ama Lara emindi ki kralla yalnız kalır kalmaz bu fikre itiraz edecekti.

"Özel mektuplarımın okunmasını istemem," diye karşı çıktı Lara, sırf ondan beklenecek tepki bu olduğu için.

"Senin mektuplarını okumaya meraklı değilim," diye tersledi Aren onu. "Ama gün gelir hepimiz istemediğimiz şeyler yapmak durumunda kalırız. Sen de buna alışsan iyi edersin." Başka bir şey söylemeden sandalyesini iterek kalktı ve çok hafifçe sallanarak odadan çıktı.

Ahnna bitkin bir şekilde iç geçirdi. Sonra yeni bir şarap şişesinin tıpasını açıp Lara'nın kadehini ağzına kadar doldurdu. "Güney Kalesi'nde buna Ahnna tarzı deriz."

Genç kadının bu davranışlarıyla onun güvenini kazanmaya çalıştığını çok iyi bilen Lara gülümseyip içkisinden bir yudum aldı. *Her zaman böyle pislik gibi mi davranır?* diye düşünse de, "Her zaman böyle çabuk mu parlar?" diye sordu.

Prensesin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hayır." Dili hafifçe dolanıyordu. Kadehine kaşlarını çatarak baktı. "Tanrım, kaç kadeh içtim ben?"

"Amarid dünyadaki en güzel şarapları üretiyor. İnsan içerken kendini tutamıyor, değil mi?"

Birkaç saniye sonra Ahnna'nın kafası bir gümbürtüyle masaya düştü. Tam o anda hizmetkârlardan biri odaya girip prensesinin yemek masasında horladığını görünce şok geçirdi.

"Çok içti," dedi Lara yüzünü buruşturarak. "Onu odasına götürmeme yardım eder misin?"

Ölü gibi ağırlaşmış olan Ahnna'yı yarı sürükleyip yarı

kaldırarak koridordan geçirip odasına götürdüler. Burası da Lara'nın odası kadar güzeldi.

"Onu biraz tutabilir misiniz Majesteleri? Ben yılan var mı diye yatağını kontrol edeyim."

Yılan mı? Bu duyduğu Lara'yı öyle şaşırtmıştı ki çocuk Ahnna'yı bırakınca neredeyse onun ağırlığı altında ezilecekti. Hizmetkâr yatağa gidip sağlam bir tekme attı, sonra kaldırıp altına baktı. Neyse ki yılan falan yoktu.

Lara, yatağa yatırdığı Ahnna'nın mırıldanarak yüzüstü dönerken savurduğu uzun bacaklarından birinin darbesinden son anda kurtuldu. Ardından genç kadının, birinin içine aşırı keskin bir bıçak gizlenmiş olan çizmelerini çıkarıp kenara attı ve ellerini silkeledi. "Yardımın için teşekkürler," dedi çocuğa dönüp. Odadan çıkıp onun da gelmesini bekledi. "Adın ne?"

"Eli, leydim. Aslında bu Ahn... Ekselanslarının hiç yapmayacağı bir şey." Alt dudağını ısırdı. "Belki de Majestelerı'ne haber vermeli..."

"Lüzumu yok." Lara kapıyı kapattı. "Kızı daha fazla utandırmayalım."

Hizmetkâr karşı gelecekmiş gibi oldu ama sonra Ahnna'nın gürültülü homurtusunu duyunca vazgeçti. "Bu akşam için başka bir arzunuz var mı Majesteleri?"

Lara kafasını iki yana salladı. Çocuğun bir an önce gitmesini istiyordu. "İyi geceler Eli."

Çocuk reverans yaptı. "Pekâlâ. Lütfen siz de yatağınızda..."

"Yılan olup olmadığına mı bakayım?" Lara'nın gülümsemesiyle yanakları kızaran oğlan karmakarışık kahverengi

buklelerini sallayarak tekrar reverans yaptı ve koridorda koşarak uzaklaştı. Lara yemek odasından alınan tabakların tıkırtısını bir süre dinledikten sonra sessizce Ahnna'nın odasına girdi ve sürgüyü çekerek kapıyı kilitledi.

O düzenli bir şekilde odayı arayıp işe yarar bir şeyler bulmaya çalışırken prenses kımıldamadı bile. Genç kadının en üst kalitedeki cephaneliğini gördüğünde Lara imrenerek içini çekti. Fakat bunlar dışında birkaç hatıra eşyası, gereksiz şeylerle dolu bir mücevher kutusu ve zeminindeki gizli kapağın altında şiirler bulunan bir müzik kutusundan başka kayda değer bir şey yoktu. Burası sık kullanılmayan bir çocukluk odası olmalıydı.

Gaz lambasını kapattıktan sonra kapıyı dikkatlice açtı ve etrafın boş olduğundan emin olduktan sonra kendi odasına yöneldi. Koridorun başından ve sonundan çalışanların sesi geliyordu; kimseye fark ettirmeden evin öbür tarafına geçme şansı yoktu. Başparmağının tırnağını kemirerek saate baktı. İlaç, etkisi uzun süren türde bir uyuşturucu değildi ve kral, kız kardeşi kadar çok şarap içmemişti. Bu da Lara'nın çok az vaktinin kaldığı anlamına geliyordu.

Elbisesini üstünden çıkarıp banyodan bir havlu, sabun ve kese alıp yanında götüreceği gaz lambasını da yaktıktan sonra avluya adım attı. Gece havası serindi. Çıplak ayaklarıyla patikadan havuza doğru ilerlerken çiseleyen yağmur iç elbisesini ıslatıyordu. Banyo malzemelerini havuzun yanına bırakıp içliğini çıkardı ve bıçaklarından birini yanından ayırmadan buharları tüten suya girdi. Ardından lambanın ışığını kısıp gözlerinin karanlığa alışması için bekledi.

Ormanın sesi aynı anda hem sağır edici hem de çok rahatlatıcıydı. Duraksamadan devam eden bu kakofoni, dirseklerini havuzun kenarına dayayıp etrafı dikkatlice incelerken huzursuz kalbini yatıştırmıştı. Kuşların cıvıltıları yaprakların hışırtısına karışıyor, maymunların tiz çığlıkları ağaçların arasında yankılanıyordu. Bir yerlerden kurbağa vıraklamalarıyla böcek vızıltıları yükselirken arkasındaki çağlayanın şırıltısı hepsini bastırıyordu.

İzle. Dinle. Hisset.

En sonuncusu her zaman en faydalısıydı. Üstat Erik, buna altıncı his derdi. Bilinçaltının diğer tüm duyguları birleştirip üstüne bir şeyler eklemesiyle oluşan ve bir tür içgüdü olarak görülebilecek bu duyu, bir insanın sahip olabileceği en kıymetli özelliğe dönüştürülebilirdi.

Lara bir ses mi duydu yoksa bir hareket mi gördü net olarak söyleyemezdi fakat dikkati birden evin altına, suyun çağladığı yere çekilmişti.

Muhafız.

Gerçekten de karanlığı incelediğinde bir kayaya dayanmış bir ayağı fark etti. Banyo yaparken onu izlemeye cüret etmeleri bir anlığına sinirlenmesine yol açsa da şu anda başka öncelikleri olduğunu unutmamalıydı. Hem sonuçta Aren, Ithicana Kralı'ydı, Lara ise düşman krallığın kızıydı. Tabii ki de ikisinin ortak kullandıkları alan muhafızlarla korunacaktı.

Başka bir muhafız olmadığından emin olduktan sonra kayaya dayanmış muhafızla arasındaki mesafeyi ölçtü ve nerelere saklanabileceğini tespit etmeye çalıştı. Açıklıkta

duran beyaz iç elbisesine bir bakış attıktan sonra çağlayanın havuzla birleştiği yerde suya girdi ve dirseklerine dayanarak emeklemeye başladı. Dekoratif köprüye doğru ilerlerken sıcak su çıplak bedenini okşuyordu.

Köprüyü kalkan olarak kullanarak sonunda sudan çıkıp büyük yaprakları olan bir çalının arkasına saklandı, ardından da hızlıca avluyu geçip kralın hafif aralık penceresinin önünde durdu.

Buradaki yapraklardan biriyle kolunu gizleyerek uzanıp camı daha da ittirdi.

Nefes al.

İki eliyle tutunup kendini yukarı çekti ve çerçevenin çıplak poposunu sıyırmasına aldırmadan dar aralıktan kayıp sessizce loş odaya girdi. Bıçağını dişlerinin arasında tutuyordu.

Kafasını kaldırıp da Aren'ın devasa kedisinin altın rengi gözleriyle karşı karşıya gelince nefesini tuttu ama hayvan pencere pervazına atlayıp avluya indi.

Lara'nın bakışları anında gölgelikli yataktaki genç adama kaydı. Üstünde sadece kısa bir gece içliği vardı, çarşaflara dolanmış halde yatıyordu.

Kilimlerden birinde ayaklarını temizleyen Lara bıçağını sıkıca tutarak temkinli adımlara yatağa doğru yürüdü. Arkasında küçük ayaklarının izlerini bırakmaya lüzum yoktu.

Aren'ı bu akşamüstü çıplak gördükten sonra etkileyici bir vücuda sahip olduğundan emin olmuştu fakat şu anda ona yakalanmaktan korkmadan bakabiliyordu. Onunkilerin iki katı genişliğinde omuzları vardı ve güçlü kasları bedeni-

nin sınırlarını sık sık zorladığının işaretiydi. Yara izlerine bakılırsa dövüşte ustaydı. Gereğinden fazla kilo barındırmayan bedeni de ülkesini, tahtında yan gelip yatarak yönetmediğini gösteriyordu.

Lara yatağın etrafından dolaşıp genç adamın yüzünü inceledi. Çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve gerçek bir eşin hayran olacağı kapkara kirpikleri vardı. Lara uzanıp, kirli sakalla kaplı yapılı çenesinde parmağını dolaştırma dürtüsünü bastırdı.

Maridrina bu antlaşmadan hiçbir fayda elde edemeden açlıktan ölecek.

Bu sözler zihninde yankılanınca Lara'nın eli kendi iradesi varmış gibi hareket edip bıçağı genç kralın boynuna dayadı. İşini bitirmek ne kadar kolay olurdu. Tek bir kesik tüm kanını akıtmaya yeterdi. Kimseye seslenecek vakti bile olmazdı. İnsanlar daha onun öldüğünü fark edemeden Lara odadan ayrılmış olurdu.

Fakat bunu yapmak, Maridrina'nın daha iyi bir gelecek elde etme şansını sıfıra indirirdi.

Lara bıçağını indirip çalışma masasına gitti. Ithicana'nın köprü desenli ağır, yaldızlı parşömenleriyle dolu cilalı ahşaptan kutuya uzanırken kalbi deli gibi çarpıyordu. Serin, Aren'ın resmi mektuplar için bu malzemeleri kullandığından bahsetmişti. Lara hemen Maridrina'yla alakalı bir şeyler var mı diye kontrol etti ama bulabildiği tek şey ucuz kâğıda yazılmış notlar ve kuzey ve güneydeki tüm krallıklarda bulunan casuslardan gelen raporlardı. Biraz daha karıştırınca Kuzey Kalesi ve Güney Kalesi'nden gelen hasılat rapor-

larını, orduya ve askerlere gerekli malzemelerin listelerini buldu.

Bir de Eranahl için erzak listesi...

Kaşlarını çatarak bu listeyi diğerlerinin arasından çekip almıştı ki arkasındaki yataktan bir gıcırtı sesi geldi.

Kalbi kulaklarında atarken arkasına döndüğünde Aren'la göz göze geldi. Genç kral bir dirseğine dayanarak doğrulmuştu. Pürüzsüz bronz tenindeki tüm kaslar belirgindi.

"Lara?" Sesi boğuk, gözleri uyuşturucu, uyku ve... şehvet yüzünden bulanıktı. Bakışlarını onun çıplak bedeninde gezdirdikten sonra gerçek olup olmadığından emin olmak ister gibi gözlerini ovuşturdu.

Bir şey yap!

Üstatların seneler boyunca verdiği eğitim sonunda devreye girdi ve beyni yeniden çalışmaya başladı. Ya orada çıplak bulunmasının akla getireceği tek şeyi yapacak ya da kralın tekrar uykuya dalması için bir yol bulacaktı. İkinci seçenek daha güvenli olurdu ama... Ama henüz bu kartı oynamak istemiyordu.

"Sen buraya nasıl girdin?" Aren'ın bakışları keskinleşmişti. Eğer Lara hemen harekete geçmezse kral uyandığında onun burada olduğunu hatırlayacaktı. Bunu kesinlikle istemezdi.

Arzulanacak bir kadın olduğuna inanırsanız, onu da buna inandırabilirsiniz, diye yankılandı Yatak Sanatları Üstadı Mezat'ın sesi kulaklarında. *Şehvet, keskin kılıçlar gibi kullanabileceğiniz bir silahtır.*

Yerleşkedeyken bunlar çok kolay görünse de şimdi hiç

de kolay olmadığı ortaya çıkmıştı. Yine de Lara'nın başka seçeneği yoktu.

Bilekliğindeki minik şişeyi çıkarıp parmağına döktüğü az miktarda ilacı dudaklarına sürdü.

"Şşş Majesteleri. Şimdi konuşma vakti değil."

"Yazık. Kelimeleri kullanmayı çok iyi biliyorsun oysa."

"Bildiğim başka şeyler de var."

Kral yavaşça sırıttı. "İspatla."

Lara, sahte bir özgüvenle yatağa doğru ilerledi. Aren'ın arzulu bakışları üzerindeydi ve cinsel olarak uyarıldığı, heyecan duyduğu belliydi. Mezat'ın öğretileri işe yarıyor olmalıydı.

Yatağa tırmanıp ata biner gibi üstüne oturduğunda Aren ellerini onun kalçasına kaydırdı. Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama Lara bir öpücükle onu susturdu.

Demek kaderinde ilk öpücüğünü en büyük düşmanına vermek de vardı.

Bu düşünce zihninde dolanırken Aren onun dudaklarına doğru inledi ve dilini ilaca bulanmış dudaklarında gezdirip oradan da ağzının içine daldırdı.

Bacaklarının arasının baş döndürücü bir hisle yanmaya başladığını hisseden Lara ilacın hemen etkisini göstermesini dileyerek onu tekrar öptü. Kral ise elini onun göbeğinden göğsüne doğru kaydırmakla meşguldü. Lara, elini tutup yatağa bastırdığında genç adam küçük bir kahkaha atarak bu sefer de diğer eliyle bacağının arkasını okşamaya başladı. Neyse ki gözkapakları her an kapanacak gibiydi. Dokunuşunu teninde hissederken Lara'nın vücudu da hem ilacın hem

de bacaklarının arasındaki o hazzın etkisiyle uyuşmaya başlamıştı.

Aren dönüp onun diğer elini kavradı ve bedenini yatağa mıhlayıp kulakmemesini hafifçe ısırarak keskin bir nefes almasını sağladı. Ardından da dudaklarını boynunda, göğüslerinin arasında gezdirdi ve göbek deliğinin hemen altına bir öpücük kondurdu. Lara'nın cildi cayır cayır yanıyor, oda etrafında dönüyordu.

Sonra Aren bir kez iç geçirdi ve külçe gibi yatağa düşüverdi.

Kalbi güm güm atarken Lara gözlerini kırpmadan tavana baktı. Fakat her geçen saniye daha da yavaştı sanki. Uyku onu sıcak kollarının arasına çekmeye çalışıyordu.

Kendine, *Kımılda*, diye emir verip Aren'ın ağır bedeninin altından kıvranarak çıktı.

İlacın etkisiyle bayılmasının an meselesi olduğunu bildiği için olabildiğince hızla pencereye gitti ve odayı bulduğu gibi bıraktığından emin olmak için son kez arkasına baktı. Uyuşmuş ayakları dışarıdaki serin zeminle buluşurken kollarının üşümesini, ayak parmaklarının arasına çamur dolmasını umursamadan avluyu geçip havuza girdi.

Uyuşturucuya rağmen teni öyle hassastı ki çağlayanın çarpması canını yakmıştı. Onu derinlerine çeken sıcak su tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı fakat çok geçmeden boğulmaya başladı. Nefes nefese yüzeye çıkıp bilincinin kapanmaması için uğraşırken kıyıya tutundu ve kendini zar zor da olsa havuzdan dışarı çekti.

Dengesizce sallanırken iç elbisesini kafasından geçirdi

ve sendeleyerek patikada ilerledi. Bir yandan da muhafız onu sarhoş sansın diye dua ediyordu.

Elleri kapısının sert ahşabına değince kendini içeri atıp kapıyı arkasından kilitledi.

Yatağa git. Onlara şüphe edecekleri bir sebep verme.

Yatağa git.

Yatağa...

8

AREN

Aren, bıçağını keskinleştirdiği bileğitaşını bir kenara koyup evini çevreleyen ormanın derinliklerine doğru baktı. Ağaçların arasından yüzlerce farklı ses –suyun akışı, hayvanların bağırışı, böceklerin uğultusu– yükselse de ada-ya huzur verici bir dinginlik hâkimdi.

Koluna sıcak bir kürk sürtününce Vitex'in kulaklarını okşamak için uzandı. Koca kedi bir süre hoşnutlukla mırla-dıktan sonra dikkatini çalılıkların arasındaki bir şeye verdi. Son zamanlarda evin yakınlarında dolanan bir dişi vardı ve Aren şu anda bile geniş bir yaprağın arkasında onun sarı gözlerini görebiliyordu.

"Yanına gitmek istiyor musun?" diye sordu kedisine.

Vitex arka ayaklarının üzerine oturup esnedi.

"İyi plan. Bırak o sana gelsin." Aren kıkırdadı. "Sonra bana anlat ama, olur mu?"

Arkalarından mermere sürtünen çizmelerin ve bir kapının açılma sesi geldi. Kız kardeşi gözlerini kırpıştırarak dışarı çıktı.

"Düşündüğümden daha iyi görünüyorsun," dedi Aren ona, soğuk bir sesle.

Ahnna kaşlarını çattı ve kapıyı kapatabilmek için bir ayağıyla kediyi içeri itti. "Ne demek istiyorsun?"

"Masada kendinden geçmene sebep olacak kadar içtiğine göre şarap mahzenim boşalmış olmalı."

"Yüce Tanrım. Kendimden mi geçmişim?"

"Mutfakta konuşulanlar doğruysa evet." Aren ön basamakta oturduğu yerden kalktı ve eline aldığı yayının ucunu çizmeli ayağına vurdu. "Eli ile Lara seni sürüyerek odana götürmüşler."

Ahnna belleğini tazelemek ister gibi yüzünü ovaladı. "Lara'yla konuştuğumu hatırlıyorum. Sonrasında..." Kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm. Geç kaldığım için de özür dilerim. Ölü gibi uyumuşum."

Ne garipti ki bulutsuz bir gece olmasına rağmen Aren da çok derin uyumuştu. Normalde Ithicana'nın kıyılarını koruyacak bir fırtınanın kopmadığı gecelerde gözüne uyku girmezdi. Sabah da eğer kedisi uyandırmamış olsaydı erkenden kalkamayacaktı.

"Günaydın çocuklar." Jor mutfaktan aşırdığı minik bir somun ekmekle sislerin içinden çıktı ve Aren'ı baştan aşağı süzdü. "Yeni evlenmiş bir adama göre fazla dinlenmiş görünüyorsun."

Alnına kıkırdadı. "Dün gece ona birilerinin eşlik ettiğini hiç sanmıyorum."

"Karını daha ilk günden kızdırdın mı?"

Aren soruyu duymazdan geldi. Gözlerinin önünde, Lara'nın çırılçıplak bir halde yatağının ayak ucunda durduğu bir görüntü belirmişti. Vücudu öyle mükemmeldi ki bir rüyanın eseri gibiydi. Dudaklarının tadı, ipeksi teninin yumuşaklığı, arzu dolu nefes alış verişleri... Hepsi capcanlıydı. Ama hafızası buradan sonra donuyordu.

Evet evet, kesin rüya görmüştü.

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp ikizine uzattı. "Güney Kalesi'ne ilerleme emrin."

Kâğıdı açıp Maridrina'yla yenilenmiş ticaret koşullarına göz gezdirirken kızın kaşları sinirle çatıldı.

"Seninle kışlaya kadar geleyim," dedi Aren. "Kuzey Kalesi'ne emirleri iletmesi için bir haberci ayarlamam gerek. Maridrina köprüye çoktan bellerinde altın keseleri olan toptan satın alımcılar gönderdi. Bir an önce ticarete başlamak isteyeceklerdir." Jor'a döndü. "Nöbette kim var?"

"Lia."

"Güzel. Söyle yerinden ayrılmasın. Lara'nın herhangi bir sorun çıkaracağını düşünmüyorum ama..."

Jor öksürdü. "Lara demişken... Aster burada. Konuşmak istiyor."

"Kışlada mı?"

"Denizde."

"Hiç şaşırmadım." Merkez Kale'de güneyinde kalan Kestark'taki kışlanın kumandanı, Aren'ın büyükbabasının

yaşamının son demlerinde göreve atanmış eski nizam karakolunun üyelerinden biriydi. Aren'ın annesi kendi saltanatı süresince adamın yerine başka birini tayin etmek için mantıklı bir sebep arayıp durmuştu ama ihtiyar herif Ithicana'ya bir kaya midyesinin tekne duvarlarına yapışması gibi yapışmıştı. Ayrıca kalelerin kumandanları arasında düğününe sadece Aster'ın katılmadığı Aren'ın gözünden kaçmamıştı. "Onu daha fazla bekletmeyelim."

Sis gri bir battaniye gibi havayı örtmüş, birkaç metre ötesini görmeyi imkânsız hale getirmişti. Güneş gökyüzünde gümüş bir küre gibi görünüyordu. Birlikte Merkez Kale teknelerinden birine binmek için körfeze indiklerinde Ahnna'nın da Aren'ın de şahsi muhafızları oradaydı.

Hava durgundu. Yelkenleri dolduracak hafif bir esinti bile yoktu. Körfeze girişi önlemek için çekilmiş zincirin gürültüsü sessizliği bozan tek şeydi. Kürekler suyu deldi ve grup yüzeyin birkaç metre altındaki tuzakların etrafından dolanıp dev köprünün gölgesine doğru yola koyuldu.

"Aren."

İkizine bakmak için dönen Aren, onun aşağı yönelmiş bakışlarını takip ettiğinde suyun içinde ilerleyen devasa bir şekil olduğunu gördü. Köpekbalığı, içinde bulundukları tekneden daha uzundu ve canı isterse tekneyi parçalara ayıracak güçteydi. Fakat Ahnna'nın onu göstermesinin sebebi bu değildi. Yırtıcının gelişi, Fırtına Denizi'nin çalkantısının yatıştığının habercisiydi ve bu da Ithicana sularının kırmızıya boyanmasının yakın olduğunu gösteriyordu.

Omurgasından bir ürperti geçerken Aren eline bir dürbün alıp etrafı inceledi ama gri sislerden başka hiçbir şey göremedi.

Sis, kendi askerlerinin geliş gidişini saklamak için iyi oluyordu ama bir yandan düşmana da hizmet ediyordu.

"Daha çok erken değil mi? Ninem sezonun sonunun geldiğini ilan etmedi," dedi Ahnna ama eli belindeki silahına gitmişti. Gözleri temkinli bir şekilde sağı solu inceliyordu. "Bir an önce Güney Kalesi'ne dönmem gerek."

O sırada sisin arasından iki tekne göründü. Sembolizme her zaman fazla önem veren Aster, köprünün tam altında beklemeyi seçmişti.

"Majesteleri." İhtiyar, iki tekneyi yakınlaştırmak için uzandı. "Sizi iyi gördüğüme sevindim."

"Aksini mi bekliyordun?" Aren'ın muhafızları onları yalnız bırakmak için kumandanla yer değiştirirken tekne sallandı.

"Evinize soktuğunuz şeyi düşünürsek, evet."

"O bizim merhametimize terk edilmiş gencecik bir kız. Onunla başa çıkabileceğimi düşünüyorum."

"Bir çocuk bile içeceklere kolayca zehir karıştırabilir. Ve Maridrinalılar zehirleriyle bilinirler."

"Endişe etme Aster. Lara benim hayatım için tehlike oluşturmuyor. Silas Veliant budala değil; kızının beni öldürmesinin onu Ithicana ile yeni bir ticari anlaşma yapmak zorunda bırakacağını biliyordur."

"Lara, ha?" Aster suya tükürdü. 'Sesinizden anladığım kadarıyla kız çoktan size pençelerini geçirmiş. Onun kadar güzel bir kadını kraliçe olarak göndermelerinin bir sebebi olmalı, bunu siz de mutlaka biliyorsunuzdur."

"Onun nasıl göründüğünü nereden biliyorsun kumandan?" diye araya girdi Ahnna. "Seni düğünde görmedim. Ama arkalarda saklandıysan o başka."

Aren dilini ısırdı. Kestark Kumandanı, bir Ithicanalıya göre fazla kısaydı ve bunun hatırlatılmasından hiç hoşlanmazdı.

"Nasıl göründüğüne dair haber aldım." Aster'ın gözlerinde, teknenin altında yüzen köpekbalığı kadar ölümcül bir bakış vardı. "Düğüne katılmadım çünkü onu eşiniz olarak alma kararınızı desteklemiyordum."

İhtiyar adam bu konuda yalnız değildi. Özellikle eski kuşaktan çoğu kişi bu evliliğe ve ittifaka şiddetle karşı çıkmıştı. "O halde neden şimdi buradasın?"

"Size nasihat vermek için Majesteleri. O Maridrinalı kızı buraya getirip boğmalısınız. Öldüğünden emin olana dek suyun altında tutmalı, sonra cesediyle denizi beslemelisiniz."

Bir süre kimse konuşmadı.

"Masum kadınları öldürme alışkanlığına sahip değilim," dedi Aren sonunda.

"Masum diyorsunuz, öyle mi?" Aster kaşlarını çatarak gözlerini tepelerindeki köprüye çevirdi. Sonra yine Aren'a döndü. "Ne kadar genç olduğunuzu bazen unutuyorum Majesteleri. Maridrina'yla girdiğimiz son muharebede siz güvenliğiniz için Eranahl'a götürülmüştünüz. Koca bir orduyu nasıl üzerimize saldıklarını, Güney Kalesi'nin nasıl ablukaya aldıklarını, halkımızın aç kalmasını umursamadan ticaretin yoluna nasıl taş koyduklarını görmediniz. Silas Veliant'ın güç kullanarak kazanamayacağını anladığında öcünü çevre adalardan almaya karar verdiğine, zavallı aileleri katlederek cesetlerini beslenmeleri için kuşlara bıraktığına şahit olmadınız."

Aren o zamanlar savaşa katılacak kadar büyük değildi ama anne babasının, Maridrina ve Harendell'e antlaşma teklif ederken ne kadar çaresiz göründüklerini hâlâ unutmamıştı. "On beş senedir aramızda barış var Aster. Silas on beş senedir Ithicana'ya karşı herhangi bir hamle yapmadı."

"O hâlâ aynı adam!" diye gürledi Aster. "Ve siz onun dölünü yatağınıza aldınız! Sizin pek çok özelliğiniz olduğunu bilirdim Aren Kertell fakat şu ana dek asla ahmak olduğunuzu düşünmemiştim."

Ahnna çoktan bıçağını çekmişti fakat Aren hafifçe kafa sallayarak onu uyardı. Son bir yılı kalelerin kumandanları tarafından sorgulanarak ve sıkıştırılarak geçirmişti. Birkaç aşağılayıcı cümle hiddetlenmesine neden olmazdı. "Silas Veliant'ın nasıl bir adam olduğunu ben de çok iyi biliyorum. kumandan. Fakat bu antlaşma sayesinde Maridrina ile aramızda bir barış ortamı oluştu ve ben bu ortamı bozacak bir şey yapmak istemiyorum."

Aren karşısındaki adamın bunları sindirmesini bekledikten sonra devam etti: "Dünyanın kalanı her gün ileri giderken Ithicana olduğu yerde sayıyor. Elimizde sadece bu köprü ve onun için verdiğimiz mücadele var. Topraklarımızda hiçbir şey yetiştirmiyoruz. Hiçbir şey üretmiyoruz. Savaşmaktan ve hayatta kalmaya çalışmaktan başka bildiğimiz bir şey yok. Çocuklarımız insan öldürmenin yüz farklı yolunu öğrenerek büyüyor ama kendi isimlerini nasıl yazacaklarını bilecek kadar okuma yazma bilmiyorlar. Bu hiç de iyi bir şey değil."

Aster bu konuşmayı daha önce duyduğu için ona öylece

bakmakla yetindi. Fakat Aren, Ithicana'nın asıl neye ihtiyacı olduğunu onun gibi adamların kafasına sokana dek pes etmeyecek, bin kere de olsa aynı sözleri tekrar edecekti.

"Ülkemizin gerçek müttefiklere ihtiyacı var. Krallar tarafından imzalanmış kâğıt parçalarından ibaret olmayan, halkımıza kılıç kuşanmaktan daha iyi fırsatlar sunabilecek ittifaklar kurmalıyız."

"Siz de tıpkı anneniz gibi hayalperestsiniz." Aster elini kaldırıp diğer teknelerin dönmesi için işaret verdi. "Hayalinizdeki gelecek hakikaten muhteşem, bunu inkâr etmiyorum Majesteleri. Fakat Ithicana'nın geleceği bu değil."

Tekneler hafifçe birbirine vurdu ve kumandan, kendi teknesine atladı. "Bize bir iyilik yapın ve o kadını kilit altında tutun Majesteleri. Sizin rüyanız bizim kâbusumuza dönüşmesin."

9

LARA

Lara uyuşturucu ilaç ve evdeki sessizlik sayesinde uzun zamandır olmadığı kadar iyi bir uyku çekmişti. Maridrina'dan buraya yaptıkları yolculukta uykuları, askerlerin, hizmetkârların ve develerin gürültüsü yüzünden devamlı kesilip durmuştu. Ama burada sadece avludaki kuşların cıvıltıları vardı.

Çok dingin bir yerdi.

Fakat bu dinginlik, korkunç gerçeği örten bir perdeydi sadece.

Lara sessizce giyinip yemek odasına gitti. Kendini Aren'ın dün gece odasında olanları hatırlaması ihtimaline hazırlamıştı. Belki de kral ilaçla uyutulduğunu fark etmişti ve gizli görev daha başlamadan bitecekti.

Yemek masasına tepsi tepsi meyve ve et, kremsi yoğun kâseleri ve üstlerine tarçınla muskat rendesi serpiştirilmiş minicik çörekler yerleştirilmişti. Fakat Lara'nın gözleri devasa pencerelerin ardındaki manzaradaydı. Sabahın geç saatleri olmasına rağmen bulutlar güneş ışıklarının yeryüzüne vurmasını engellediği için etraf alacakaranlıktı. Yine de dün geceki karanlığın sakladığı her şey gözler önüne serilmişti: Vahşi orman, göğe uzanan ağaçlar, aşılması imkânsız görünen yeşillikler ve hepsini saran sis.

"Majesteleri nerede?" diye sordu Eli'a, yanaklarının kızarmasını saklamaya çalışırken. Dün gece kontrolünün dışında pek çok şey olmuştu.

Yaşı daha büyük olan kadın hizmetkâr, Eli'a ters bir bakış attı. "Majesteleri erken kalktı. Maridrina ile yapılan yeni anlaşmanın şartlarının yerine getirilmesi emrini vermek için kumandan ile gittiler."

Lara bunu duyduğuna çok sevindi çünkü Aren dün gece aralarında geçenleri hatırlamasa bile onunla yüz yüze gelmeye henüz hazır değildi. Hizmetkâr kadına kafasını sallayarak rahatsızlığını gizlemeye çalıştı. "Yeni anlaşma şartları ülkem için bir lütuf. Her şeyin iyi olacağına inancım tam."

Yüzünden bir gölge geçse de kadın kafasını yana eğmekle yetindi. "Siz nasıl diyorsanız leydim."

"Senin adın nedir? Eli'la tanıştım. Sizleri de tanımak isterim."

"Clara, leydim. Eli benim yeğenim olur. Kız kardeşim Moryn de aşçıdır."

"Sadece üçünüz mü varsınız?" diye sordu Lara, Kızıl

Sahra'dan buraya gelirken ona eşlik eden hizmetçi alayını düşünerek.

Clara'nın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Majesteleri bu evde zaman geçirmek yerine askerlerinin yanında olmayı yeğler. Gerçi sizin varlığınızın bunu değiştireceğini düşünüyorum, leydim."

Hizmetkârın gözlerindeki minik pırıltı Lara'nın yanaklarının pembeleşmesine neden oldu. "Majestelerinin ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Bir şey söylemedi, leydim."

"Anlıyorum." Lara bunu söylerken hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştı. Kadının yüzünün yumuşadığını görünce de amacına ulaştığını anladı.

"Kralımızın çoğu günü yoğun geçer fakat akşam yemeği vakti geldiğinde midesi onu eve dönmeye zorlayacaktır."

"Peki benim etrafta dolaşmam yasak mı?"

"Ev sizindir, leydim. Majesteleri kendinizi rahat hissetmenizi istediğini söyledi."

"Teşekkür ederim." Lara onları masayı toplamaları için ardında bırakarak evde dolaşmaya başladı.

Kendi dairesiyle Aren'inki dışında evde dört ayrı yatak odası, yemek odası, mutfak ve müştemilat bulunuyordu. Evin arka kısmı fazlasıyla dolgun ve yumuşak görünümlü koltuklar, masalara yerleştirilmiş çeşitli oyunlar ve duvar raflarına dizilmiş kitaplarla doluydu. Lara kitaplara tek tek bakmayı çok istese de sadece sırtlarında parmaklarını gezdirmekle yetinip evin başka bir kısmını keşfetmeye yollandı. Bütün odaların pencereleri kocamandı ve hepsi de ormana

bakıyordu. Ortam çok güzeldi ama medeniyetten uzak olduğu kesindi. *Belki de Ithicana bundan ibarettir*, diye düşündü Lara. *Köprü ve orman.*

Ya da belki de Ithicanalılar onun böyle düşünmesini istiyorlardı.

Kendi dairesine çekildikten sonra dolabına yerleştirilmiş Ithicana tarzı giysileri inceledi ve bir pantolon, kolları açıkta bırakan bir tunik ve sert deriden bir çift çizme seçip giyinerek koridorun sonundaki kapıdan dışarı adımını attı.

Oradayken kendi sınırlarını test et fakat önemli kabiliyetlere sahip olduğunu anlamalarına izin verme, dedi Serin'in sesi zihninde. *Senin cahil, çaresiz ve şımarık olduğunu zannedecekler. Bu yanılgılarını kendi çıkarına kullan.*

Lara takip edilmesi ihtimalini aklından çıkarmadan yürümeye başladı. Karşısına bir yokuş çıktı ama o, kaynak suyunu takip etmeyi seçti çünkü bu suyun sonunda denize dökülecceğini biliyordu.

Birkaç dakika geçmiş ya da geçmemişti ki arkasında yürüyen birinin yumuşak adımlarını duydu. Bir dal çatırdadı. Bir su şıpırtısı yükseldi. Peşindeki her kimse bir avcı gibi gizlice hareket etmeyi çok iyi biliyordu fakat Lara, rüzgârda uçuşan kumların sesiyle bir insanın ağırlığı altında ezilen kumların sesini bile ayırt etmeyi öğrenerek büyümüştü. Bu ormandaki çeşitli sesleri ayırt etmek onun için hiçbir şeydi.

Sağda solda gözüne çarpan birkaç bubi tuzağına takılmadan akarsuyu takip etmeye devam etti. Kısa bir süre sonra yağmur ve terden sırılsıklam olmuştu. Hava o kadar nemliydi ki sanki nefes alırken ciğerlerine su doluyormuş gibi

oluyordu. Uzunca bir yol yürüdükten sonra hâlâ ne köprüyü ne de sahili görebilmişti. Peşindeki her kimse o da henüz herhangi bir hareketine karışmaya kalkmamıştı.

Yorgunmuş gibi yaparak elini bir ağaç gövdesine dayadı ve gökyüzüne baktı. Sis yüzünden ağaçların tepeleri bile görünmüyordu.

Serin, köprü hakkında bildikleri her şeyi detaylarıyla ona açıklamıştı. Köprünün ayaklarının çoğunu, denizden yükselen doğal kayaların oluşturduğunu, köprüye bağlı olan yalnızca birkaç adanın bulunduğunu ve bunların da yaklaşan gemileri batırabilecek her türden tuzakla çevrili olduğunu söylemiş ve Lara'nın en büyük amaçlarından birinin, Ithicanalıların köprüye nasıl ve nereden ulaştıklarını öğrenmek olduğunu bildirmişti. Tabii Lara önce köprüyü bulmalıydı.

Akarsuyun yatağı eğim kazanırken artık daha da soğumuş su, minik şelaleler halinde kaya çıkıntılarının arasından gürleyerek akıyordu. Lara sarmaşıklara tutunup kayaların üzerinde dengesini bulmaya çalıştı ve tekrar yukarı tırmanmanın neden olacağı acıya rağmen aşağı doğru inmeye başladı.

Sonra çizmesi kaydı.

Baş aşağı döndüğünde dünya yeşillerden ibaret bir bulanıklığa dönüştü. Dirseği bir kayaya çarpıp acıyla zonklarken yuvarlanarak düşmeye başladı.

Lara bir çığlık atıp kollarını savurarak tutunacak bir dal aradı ama tutunamayıp bir su birikintisine düştü. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki nefes boşalırken su onu içeri çekti. Nefes alamıyordu. Ağzından baloncuklar çıkıyordu. Bir

süre telaşla çırpındıktan sonra çizmeleri sert zemine değdi. Yüzeye çıkabilmek için dizlerini büküp kendini yukarı attı ama...

Suyun yüksekliğinin yalnızca bel hizasında olduğunu fark etti.

"Lanet olsun," diye hırladı, kenara doğru ilerlerken. Tam sudan çıkacaktı ki bir tıslama sesi dikkatini çekti.

Olduğu yerde donarak etrafını inceledi ve çalı örtüsünün arasında kıvrılan kahverengi-siyah yılanı gördü. Yaratık upuzun boyuyla kayalığa giden yolunu kesiyordu. Lara suyun içinde geriye doğru temkinli bir adım attı ama bu hareketi yılanı daha da tahrik etmiş gibiydi. Eli'ın uyarısını dikkate almazsa böyle olurdu işte.

Belindeki bıçaklardan birine uzanmamak için kendine hâkim olmaya çalışırken kulaklarına bir çift çizmenin toprağa sürtünme sesi, ardından da bir küfür sözcüğü geldi. Fırlatma bıçakları uzmanlık alanıydı ama yürüyüşün başından beri peşinde olan kişi şu anda muhtemelen kayalığın tepesinde olduğu için görünme riskini göze alamazdı.

Sürüngen öfkeli bir şekilde tıslayarak boynunu uzattı ve onunla göz hizasına geldi. Saldırmaya hazırdı. Lara dengeli nefesler alıp vermeye devam etti. *Haydi, her kimsen vur şu yılanı artık*, diye homurdandı sessizce.

Yılan sağa sola salınmaya başlayınca Lara daha da gerilerek elini bıçağına götürdü ve parmağını kabzadaki bölmeyi açacak düğmeye götürdü.

Yılan saldırıya geçti.

Bir yayın gerilme sesi duyuldu ve siyah kanatlı bir okun

batmasıyla kafası toprağa mıhlanan yılan bir süre çırpındıktan sonra hareketsiz kaldı. Lara kafasını çevirip okun geldiği yöne baktı.

Aren, az önce Lara'nın tepetaklak olduğu şelalenin tepesinde diz çökmüştü. Yayı elinde, oklarla dolu sadağı geniş omzundaydı. "Ithicana'da küçük bir yılan sorunumuz var," dedi ayağa kalkarken. "Bu adada durum o kadar kötü değil ama..." Kıyıdan atlayıp sessizce Lara'nın yanına iniş yaptı. "...eğer bu dişi yılan dişlerini sana geçirseydi bu dünyada fazla kalamazdın."

Lara ölü yılana baktığında cesedinin seğirdiğini gördü ve kendini tutamayıp irkildi. "Dişi olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu hemen, irkildiğini saklamak için.

"Boyutundan. Erkekler bu kadar büyük olmaz." Çömelip oku hayvanın kafatasından çıkararak üzerine bulaşmış kanla deri parçalarını sildi. Okun temreni, Maridrinalıların tercih ettiği gibi geniş başlı ve kancalı değil, üç uçluydu. "Senin evde kalman gerekiyordu," dedi sonra karanlık bakışlarını Lara'ya çevirerek.

Lara yanağının içini ısırdı. "Eve kapatılmaktan hoşlanmam."

Kral alaycı bir kahkaha atıp temizlediği oku sadağına geri koydu. "Buna alışkın olduğunu düşünmüştüm."

"Alışkınım. Ama bir şeye alışkın olmak ondan hoşlanmak anlamına gelmez."

"O çöl yerleşkesinde kendi güvenliğin için hapsedilmişsin. Seni burada eve kapatmak istememin sebebinin de aynı olduğunu düşün. Ithicana tehlikeli bir yer. Bütün ada bubi

tuzaklarıyla kaplı. Ayrıca ormanda attığın her adımda mezara erkenden girmene neden olacak yaratıklarla karşılaşma ihtimalin çok yüksek. Senin gibi el bebek gül bebek büyütülmüş bir prenses kendi başının çaresine nasıl bakacağını bilmiyordur."

Lara dişlerini sıktı. Ona bu konuda ne kadar yanıldığını söylemeyi ne kadar çok istese de kendini tutmak zorundaydı.

"Gerçi ormanda buralara kadar geleceğini de hiç düşünmezdim," dedi Aren düşünceli bir şekilde. Gözleri ıslak giysilerinin yapıştığı bedeninde dolaşıyordu. "Yerleşkede kız kardeşlerinle neler yapıyordunuz? Koşu yapıyor, kum mu kürüyordunuz?"

Bu soruyu yanıtlaması gerekiyordu çünkü yapısı minyon olsa da bedeni saatler süren eğitimlerin sonucunda kasla doluydu. Maridrinalı asil kadınların hiçbirinin vücudu böyle görünmezdi. "Çölde yaşamak zordur. Ayrıca babam, Ithicana'nın hareketli yaşamına hazırlıklı olmamı istedi."

"Ah." Genç kral gülümsedi. "Vahşi yaşama hazırlıklı olmanı da sağlasaymış iyi olurmuş." Yayınının ucuyla Lara'nın omzundaki bir şeyi yana savurdu.

Lara havada süzülen siyah şeye bakmak için kafasını çevirdiğinde avuç büyüklüğündeki bir örümceğin toprağa düştükten sonra hızlıca gölgelerin arasına doğru ilerlediğini gördü. Hayvanı ilgiyle izlerken zehirli olup olmadığını düşündü. "Kızıl Sahra'nın akreplerinden daha korkunç değil."

"Olabilir. Fakat Kızıl Sahra'nın şunlarla dolu olduğundan şüpheliyim." Bir taş alıp birkaç metre sola fırlattı.

Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve zeminden, üzerine ahşap

kazıklar monte edilmiş bir tahta parçası yükseldi. Biri bu aleti tetiklediği anda belden aşağısında bir düzine delik açılırdı. Birkaç metre ötedeki mekanizmaya yapışmış çiyi görmüştü aslında ama gece karanlığında bu tuzağa düşeceğini itiraf etmeliydi. "Sidik yarışını sen kazandın," dedi Lara, ama ses tonu tam aksini söylüyordu. "Her neyse, gidelim mi artık?"

Aren laf sokmaya devam etmek yerine ona doğru bir adım atıp bileğini kavradı. Böyle bir durumda normal Lara hemen geri çekilirdi ama şu anda bileğini tutan bu elin çıplak tenini okşadığı anları hatırlayan Lara donakaldı.

Kendine gelince elini çekmeye çalıştı fakat Aren kolunu çevirip kaşlarını çatarak dirseğindeki kesiğe baktı. Ardından kemerindeki bir keseye uzanıp minik, teneke bir merhem kutusu ve sargı bezi çıkarıp tecrübeli olduğu belli olan elleriyle yarayı sarmaya koyuldu. Hareket ettikçe, çelik ve deri karışımı zırhla sarılmış kol kasları geriliyordu. Bu kadar yakındayken Lara onun kendinden çok daha iri olduğunun bir kez daha farkına vardı. Boyu ve kastan oluşan kilosuyla Aren, onun iki katı kadardı.

Fakat Muharebe Üstadı Erik de en az Aren kadar iriydi ve Lara ile kız kardeşlerini, kendilerinden daha güçlü olan kişilere karşı dövüşmeleri için özel olarak eğitmişti. Aren kolunu sarmayı bitirirken Lara onun vücudunda hangi bölgelere saldırabileceğini hayal ediyordu. Ayak bileğine ya da dizine darbe indirebilir, böğrüne bıçak saplayabilirdi. Ve daha o kendisini savunmaya geçemeden diğer bıçağıyla da boğazını keserdi.

Aren bandajı bağladı. "Babanla anlaşma yaparken pek

çok şeyden feragat ettim. Barışçıl ortamın devam etmesi sözü dışında elime geçen tek şey sensin. Bu nedenle buraya gelir gelmez ölmeni istemediğim için beni bağışla."

"Yine de bu tehlikeli ormanda tek başıma dolaşmama izin verdin."

"Nereye kadar gideceğini görmek istedim." Aren onun takip etmesini işaret ederek zemine düşmüş kuru yaprakların üzerinde yürümeye başladı. Elinde parlayan küçük palayı kullanmaya pek ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. "Kaçmaya mı çalışıyordun?"

"Nereye kaçacaktım ki?" Lara bir kütüğün üzerinden geçmek için onun uzattığı kolu kabul etmek zorunda kaldı. "Maridrina'ya dönsem babam onurunu lekelediğim için beni öldürtür. Başka yerlerde de kendi başımda hayatta kalmam mümkün değil. Yani istesem de istemesem de Ithicana'da kalmaktan başka çarem yok."

Kral küçük bir kahkaha attı. "En azından dürüstsün."

Lara kendi gülüşünü bastırdı. Pek çok özelliği olabilirdi ama dürüstlük onlardan biri değildi.

"Eee, ormanın ortasında ne arıyordun?"

Yalanları ihtiyaç duyacağın zamana sakla. "Köprüyü görmek istemiştim."

Aren durup ona keskin bir bakış attı. "Neden?"

"Anlaşmaya benim bedenimin kullanım hakkının eklenmesini sağlayan, sadakatimin ve hayatımın bağlı olduğu mimari yapıyı kendi gözlerimle görmek istedim."

Aren sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. "O haklar sana ait, babana değil."

Lara ondan bu cevabı duymayı hiç beklemiyordu. Fakat duydukları, görevinin o kısmıyla alakalı kaygısını yatıştırmak yerine teninin açıklanamaz bir öfkeyle yanmasına neden olmuştu. Bu yüzden kafasını sallayıp, "Bu senin fikrin," demekle yetindi.

Aren palasıyla bir sarmaşık dalını yoldan çekip karşılarına çıkan dik bir yokuşu tırmanmaya başladı. Onun takip edip etmediğini kontrol etmedi bile. "Yanlış yöne gidiyordun bu arada. Şimdi peşimden gel. Köprüyü sisin arasından görebilmeni sağlayacak tek bir yer var."

Dar patikada yukarı doğru ilerlerken birbirlerine tek kelime etmediler. Etrafta sonu gelmeyen ormandan başka hiçbir manzara yoktu. Lara tam Aren'ın onunla dalga geçtiğini düşünmeye başlamıştı ki taştan yapılmış bir kulenin bulunduğu bir açıklığa çıktılar.

Lara kafasını geriye yatırdı ve devamlı hareket halinde olan bulutları izlerken Ithicana'nın dinmek bilmeyen yağmurlarının yüzündeki teri yıkamasına izin verdi. Tepeye bakarken ağaçların oluşturduğu tentenin rüzgârla hiç bozulmadığını fark etti.

Aren kuleyi işaret etti. "Bulutlar yılın bu vaktinde biraz olsun azalır."

Kulenin içi toprak ve rutubet kokuyordu. Sarmal merdivenler yılların etkisiyle aşınmıştı. En üst kattaki, dört bir yanı açık olan dar alana vardıklarında orman manzarasından başka bir şeyle karşılaşmadılar. Lara alçak bir dağın zirvesinde olduklarını fark etti. Aşağıdaki gri deniz görünüyordu fakat ne sahil ne rıhtım ne de lanet köprü görünürde değildi.

"Nerede?"

"Sabret." Aren dirseklerini taş korkuluğa dayadı.

Merakı öfkesine ağır basan Lara gidip onun yanında durdu ve ağaçları, bulutları, denizi izlemeye başladı. Fakat nedense dikkati sık sık ona çekiliyordu. Genç adam nemli deri, çelik, toprak ve yaprak kokuyordu ancak bunların altından hafifçe sabun ve de hoş, erkeksi bir koku geliyordu. Neden sonra şiddetli bir rüzgâr esince havada gökyüzü ve yağmur kokusundan başka bir şey kalmadı.

Bulutlar inanılmaz bir hızla dağıldı ve güneş, Lara'nın çölden ayrıldığından beri hissetmediği bir sıcaklıkla yeryüzüne vurarak solgun yeşillikleri göz alıcı zümrüt yeşiline dönüştürdü. Sis esintiye kapılıp gidince safir mavisi gökyüzü de kendini gösterdi. Esrarengiz ada kayboldu. Her şey renklerden ve ışıktan oluşuyordu şimdi. Fakat Lara ne kadar bakınsa da köprüye benzer bir şey göremiyordu.

Kulaklarını yumuşak bir kahkaha doldururken çenesine dokunan ve yüzünü kaldıran parmakları hissetti. "Daha öteye bak," dedi Aren.

Lara'nın gözleri, güneşin altında turkuaz rengini almış denize yöneldi.

Ve gördüğü şey nefesini kesmeye yetti.

10
IARA

Eğitimi esnasında öğretmenlerinin köprü hakkında yaptığı tariflerin hepsi, gerçeğiyle karşılaştırılınca sönük kalırdı. Burası öylesine bir köprü değildi. Dillere destan olmasına şaşırmamak gerekirdi. Dünyada bu yapıyla karşılaştırılabilecek hiçbir şey yoktu.

Devasa, gri renkli bir yılana benziyor, göz alabildiğine uzanarak kıtaları birbirine bağlıyordu. Sanki Tanrı tarafından sırf bu amaç için yaratılmış doğal karstların üzerinde gururla dikiliyor, ayaklarına çarpan Fırtına Denizi'ne meydan okuyordu. Daha dikkatli bakıldığında, kadim eller tarafından inşa edilmiş kalın taş sütunlardan destek alarak birkaç adanın üzerinden geçtiği de görülüyordu.

Bu köprü gerçekten de akla mantığa aykırı bir ustalık eseriydi. Böyle bir yapının var olması bile imkânsız görünüyordu.

İşte tam da bu yüzden herkes onu istiyordu.

Lara bakışlarını köprüden ayırıp Aren'a çevirdi. Onun da gözleri dimdik karşıya bakıyordu. Bu yapıyı muhtemelen hayatı boyunca her gün görmüş olmalıydı ama o da varlığına akıl sır erdiremiyormuş gibiydi.

Lara kafasını çeviremeden Aren ona döndü ve gözleri buluştu. Güneş ışığı altında gözlerinin siyah değil, krallığını simgeleyen zümrüt beneklerle süslenmiş ela olduğu ortaya çıkmıştı. "Köprüyü görmek kendini değerli hissetmeni sağladı mı?"

Teninin hiddetle yandığını hisseden Lara hareket etme ihtiyacı duyarak kafasını çevirdi. "Ben ticari değeri olan bir mal değilim."

Aren ofladı. "O anlamda demedim. Bu köprü... Ithicana için her şey demektir. Ve Ithicana benim için her şeydir."

Maridrina da Lara için her şeydi.

"Çok... etkileyici." Böylesine kadim bir yapı için bu kelime çok hafif kalırdı gerçi.

"Lara." Gözucuyla ona baktığında Lara, genç kralın ona dokunacakmış gibi elini kaldırıp sonra vazgeçtiğini gördü. "Burada olmayı sen seçmedin, biliyorum."

Aren parmaklarını saçlarından geçirdi. Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıkmıştı. Bu hali Lara'nın kalbinin beklentiyle atmasına neden oldu. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Bu... bu sen nasıl istiyorsan öyle devam edebilir."

"Bu senin için ne anlama geliyor peki?"

"Antlaşma, Ithicana ile Maridrina arasındaki barışı sağlıyor. Ve bu şekilde hayatlar kurtuluyor. Belki bir gün kıyılarımızdaki vahşetin son bulmasına da yarar."

"Ben antlaşmadan bahsettiğimizi düşünmemiştim." Lara bu adamın amacının, arzularının ne olduğunu anlamaya kararlıydı.

Aren tereddüt etti. "Evliliğimizin, insanların hayatlarının bu kadim taş parçasına bağlı olmadığı bir gelecek için ilk adım olmasını umut ediyorum."

Bu söylediğiyle köprünün onun için her şey olduğu ifadesi çeliştiğinden dolayı Lara ona ne demek istediğini sormayı düşünse de uzaklardan yükselen bir boru sesi yüzünden yapamadı. Boru bir ezgi çaldı, sonra bunu iki kez tekrarladı. Aren bunu duyduğunda bir küfür savurup gözetleme kulesinin merkezine yerleştirilmiş büyük ayaklı dürbüne koştu. Denizi incelemeye başlayıp aradığı şey her neyse onu bulduğunda ardı ardına bir sürü küfür daha etti.

"Ne oldu?"

"İstilacılar," diyen Aren merdivene doğru koştu, sonra kapı eşiğine tutunarak durdu. "Burada kal Lara. Sakın... sakın bir yere gitme. Seni alması için birini gönderirim."

Lara karşı çıkmak için ağzını açtı ama o çoktan gitmişti. Kulenin kenarından sarkarak onun açıklıkta son hız koşarak gözden kaybolmasını izledi.

Ardından parmak uçlarında yükselerek dürbünden bakmaya çalıştı. Biraz araması gerekti ama sonunda köprünün altından geçerek Merkez Kale'ye doğru ilerleyen gemiyi görebildi. Ana direğinde Amarid bayrağı olan geminin gü-

vertesi üniformalı, silahlı adamlarla doluydu. Bir donanma gemisi olduğu aşikârdı. Ve eğer Aren'ın dediği doğruysa bu adamların amacı barış değildi.

Yüksek bir çatırtı sesi tüm adada yankılandı ve bir top mermisi, gemi donanımını parçaladı. Direklerden biri kırılıp yana doğru düşünce yelkenler ve halatlar, köprü ayaklarından birine monte edilmiş metal mızraklara takıldı. Gemi yana yattığında sayısız adam denizle buluştu. Sonra bir çatırtı daha duyuldu ve gövdede koca bir delik açıldı. Sonunda deniz aracı suya batmaya başladı.

Adadan açılan yaylım ateşi gemiyi daha da parçalarken hâlâ güvertede olan insanlar yüksek yerlere tırmanmaya çalışıyor, denize düşenlerse etraflarında dolanan yüzgeçler arasında kıyıya ulaşmak için kulaç atıyorlardı. Elleri dürbünün üzerinde donakalan Lara ise tüm bunları izlerken nefesini tutmuştu. O sırada sudaki denizcilerden biri aşağı çekildi ve kaybolduğu yerde kızıl bir leke belirdi. Sonrasındaysa her şey daha da berbat bir hal aldı çünkü köpekbalıkları tüm güçleriyle saldırıya geçmişti.

Lara, Ithicana'nın savunma hattını hareket halinde görmek için dürbünü deniz kıyısına çevirdi ama hem açı çok kötüydü hem de ağaçlar yüzünden hiçbir şey görünmüyordu.

Ithicanalıların istilacıları nasıl savuşturduklarını içeriden görebilmek için tek şansı bu olabilirdi ve Lara bu kötü gözetleme noktası yüzünden her şeyi kaçırıyordu.

Hiç düşünmeden koşmaya başladı. Merdivenlerden inip açıklıktan ilerledi. Gözlerini Aren'ın gittiği yoldan hiç ayırmadan koşarken ormanı yeşil bir bulanıklıktan ibaret görüyordu. Nemli hava ciğerlerini ağırlaştırırken kayaların üs-

tünden atladı, çamurda kaydı ama yine de dengesini bulup yola devam etti. Deniz fazla uzakta değildi, hemen bu tepenin aşağısındaydı.

İlerlediği patika, bir uçuruma ev sahipliği yapan geniş bir açıklıkta sonra erdi. Okyanus suları sarp kayalıklara şiddetle çarpıyordu. Lara başka bir dönemeci döndüğünde kendini dik bir yamacın tepesinde buldu ve durup bir kayanın arkasına saklandı.

Aşağıda, gözetleme kulesinden baktığında göremediği bir koy vardı. Beyaz kumsalı ve turkuaz rengi suları kayalıklar sayesinde okyanusun şiddetinden korunuyordu. Okyanusla koyun birleştiği yerde sadece küçük bir teknenin geçebileceği büyüklükte bir açıklık vardı fakat şu anda burası, her iki yanındaki taş yapılara sabitlenmiş ağır bir zincirle kapatılmıştı.

Sahil askerlerle doluydu. Lara kumda amaçsızca duruyormuş gibi görünen yabancı kayıklara baktı, sonra dikkatini yüksek kayalardan denizi izleyen Ithicanalılara verdi. Aren uzun boyuyla aralarından rahatça seçilebiliyordu.

Lara kaşlarını çatıp kayanın kenarından kafasını hafifçe uzatarak Ithicanalıların gemiyi yok etmek için kullandıkları mancınığı görmeye çalışıyordu ki arkasındaki patikadan yürüyüş sesleri geldi. Sonra birinin, "Onlara attığımız toplara yazık oldu. Şiddetli bir rüzgâr o külüstür şeyi denizin dibine gönderirdi zaten," dediğini duydu.

Kalbi tekleyen Lara kaçacak bir yer aradı ama aşağıdaki sahil askerlerle doluydu. Solunda karmakarışık sarmaşıklar, sağındaysa okyanustan yükselen keskin kayalıklar vardı. Casusluk yaparken yakalanmak istemiyorsa tek seçeneği ileri doğru koşmaktı.

Gizlendiği yerden çıkıp askerlerin ürkmüş bakışlarını umursamadan yamaçtan aşağı koşmaya başladı.

Adamlardan biri parmaklarını dudaklarına götürerek tiz bir ıslık çaldı ve kayalıklarda gözlem yapanların –Aren da dahil– dikkatini çekti. Fazla uzakta olmadığı için genç kralın suratındaki şaşkınlık ve bu duyguyu takip eden rahatsızlık belli oluyordu.

Askerler onu durduramadan Lara koyun etrafından dolaştı ve kayalıklara oyulmuş basamakları tırmandı. Aren zirvede onu karşıladı. Olanları izlemesine izin vermek istemediği belliydi. "Sana kulede kalmanı söylemiştim Lara."

"Biliyorum. Ben..." Lara dar basamakta dengesini kaybetmiş gibi yaptı ve Aren kolunu tutup onu, köprüyü ve babetan gemiyi rahatça görmesini sağlayacak kayalığa çektiğinde gizliden gizliye gülümsedi. "Neler oluyor?"

"Seni alakadar edecek bir şey değil. Şimdi sahile in de biri seni eve geri götürsün." Kral, askerlerinden birine el işareti yapınca Lara kalmak için bir sebep bulmaya çalıştı.

"Orada insanlar boğuluyor!" Kolunu tutmaya çalışan askerden kurtuldu. "Neden onlara yardım etmiyorsun?"

"Onlar istilacılar." Aren dürbününü onun eline tutuşturdu. "Bayrağı görüyor musun? Karşındaki bir Amarid donanma gemisi. Sisin içinde gizlenerek köprüye giriş yolu bulmaya çalışıyorlardı."

"Tüccar da olabilirler."

"Değiller. Köprüye bir bak. Üzerinden sarkan ipleri görüyor musun?"

Lara dürbünü gözlerine götürüp halatlardan sarkan adam-

lara bakıyormuş gibi yaptı ama aslında yapının kendisini inceliyor, giriş yerlerini bulmaya çalışıyordu. Şu anda durduğu nokta, Ithicanalılardan başkasının sahip olmadığı bir görüş açısına sahipti. Yani Lara'ya kıymetli bilgiler edinme şansı doğmuştu. Fakat Aren ona fazla zaman tanımadan dürbünü elinden çekti.

"Bu bir savaş nedenidir Lara. Bu adamlar başlarına geleni hak ettiler."

"Kimse böyle bir şeyi hak etmez," dedi Lara. Bu tepkisi de rol olsa da dalgalarla bir o yana bir bu yana sallanan gemiyi izlerken midesi altüst oluyordu aslında. Tüm Amaridliler artık suya düşmüştü. Bazıları köprüden sarkan iplere, bazılarıysa şu anda Lara'nın durduğu adaya doğru yüzüyordu. "Yardım edin onlara."

"Hayır."

"O zaman ben ederim." Lara hızla döndü. Bu dramatik sahneyi, sahile daha yakından bakabilmek için kullanmaya niyet etmişti fakat karşısında Aren'ın üç askerinden oluşan bir duvar vardı. "Geçmeme izin verin."

Askerler kımıldamadı. Ama silahlarına da uzanmadılar. Lara yan tarafında kalan ikiz yapılara bakmak için hafifçe kafasını çevirdi. Koy girişine çekilmiş zincirin mekanizmasını tutan bu taş yapıların penceresi olmasa da kapıları vardı. Muhtemelen daima korunuyorlardı.

Lara'nın bakışları, tüm olanaksızlıklara rağmen yüze yüze koyun girişine yaklaşmış denizcilere kaydı. Adamların birkaçı ağır dalgaların altında boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Lütfen." Lara, Amaridli adamların ölmesini ya da hayatta

kalmasını umursamamalıydı ama ne tuhaftı ki umursuyordu. "Buna zulüm denir," derken sesindeki titreme gerçekti.

Aren'ın suratı öfkeyle karardı. "Savunma hattımı geçebilselerdi bu adamlar benim halkıma zulmedeceklerdi. Bunu başlatan Ithicana değil. Biz asla onların topraklarını istila etmeyiz. Sırf eğlence olsun diye asla çocuklarını öldürmeyiz." Parmağını denizcilere doğrulttuğunda Lara da o tarafa baktı ve adamlardan birinin daha dalgalara karışıp köpekbalıklarına yem olduğunu izlerken midesinin bulandığını hissetti. "Savaş için bizi kışkırtan onlar."

"Ölmelerine izin vermek seni onlardan daha iyi biri yapacak mı?" Sadece üç denizci kalmıştı ve üçü de kıyıya varmaya çok yakındı. Tabii peşlerindeki köpekbalıklarını atlatabilirlerse. "Biraz merhamet göster."

"Merhamet mi istiyorsun?" Aren elini sadağına uzatarak topuklarının üzerinde döndü. Havada üç adet siyah tüy süzüldü ve kalan denizciler de suya battılar. Yayını sıkarken ellerinin eklem yerleri beyaza dönmüş olan genç kral tekrar Lara'ya döndü.

Dizlerinin üstüne çöken Lara gözlerini yumarak üzülmüş gibi yaptı ama aslında odaklanmaya çalışıyordu. Ithicana gerçek renklerini göstermişti işte: huzur verici bahçeler ve rahatlatıcı sıcak kaynak sularıyla örtülmüş vahşet. Ve vahşetin efendisi Aren.

Lara bir gün mutlaka onun sonunu getirecekti.

"Rüzgârın dinmesini bekleyin, sonra halatlarda sallanan adamları indirin," diye emir verdi Aren. "Sular çekildiğinde giriş yollarını bulmalarını istemeyiz." Sonra çizmelerini yere vurarak basamaklardan saklı koya indi.

Lara olduğu yerde kaldı. Ithicanalıların onu hafife almasına içten içe gülerken Aren'ın sözlerini düşünüyordu. Sular çekildiğinde bulunacak giriş yolları vardı demek. Ama nereye? Koya mı? Yoksa çok daha önemli bir yere mi?

Rüzgâr dindi, güneş yine kara bulutların ardına saklandı ve yağmur döndü. Fakat Lara iliklerine kadar ıslansa da hiç kıpırdamayıp ses çıkarmadan askerlerin kayıkları suya itmelerini ve gemileri yaylım ateşi altındayken bile halatlara tırmanmayı başarmış olan denizcileri tek tek vurmalarını izledi.

Cansız bedenler suya düşerken ve Ithicana askerleri dönerken Lara yine hiç konuşmadan onların dolambaçlı rotasını inceledi. Kayıkların hareketleri belli bir amaç taşıyordu. Dalgalar durulup da sular hafifçe çekilince yüzeyin altındaki ölümcül tuzaklar gözler önüne serildi. Çelik mızraklar ve çentikli kayalar, doğru yolu bilmeyen gemileri yok etmek için tasarlanmıştı.

Sular iyice alçaldığında Lara her şeyi gördüğünden emin olarak oturduğu yerden kalktı. Ama sonra köprünün kıyıya en yakın ayağının en alt noktasında bir gölge dikkatini çekti. Hayır, bu bir gölge değildi. Bir kapıydı.

Kalbi coşku ve heyecanla gümbürdemeye başlarken gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaptı. Köprüye bir giriş yolu bulmuştu.

II

AREN

"Buraya bu kadar korkunç haldeki bir gemi gönderiyorsa Amarid Kraliçesi gerçekten çok çaresiz olmalı." Gorrick, okyanustan çekilmiş bir cesedi ters çevirdiğinde beyaz kumlara kanlar damladı. Cesedin bir bacağı Ithicana'nın köpekbalıklarına yem olmuştu. Ayrıca sol elinin başparmağı da yoktu ama bu köpekbalıklarının işi değildi. Zira elinin üstündeki damgaya bakılırsa bu adam hırsızlık yüzünden Amarid'ın zindanlarında bir süre kalmıştı.

Aren diz çöküp ölü askerin yırtık pırtık olmuş üniformasını inceledi. Her iki kolun da dirsek kısmı bayağı yıpranmıştı. "Hepsi mahkûm mu diyorsun yani?"

"Bakabildiklerimiz öyle."

Ayağa kalkan Aren kaşlarını çatarak koyun sisle kaplanmış sularına baktı. Amarid donanması, Merkez Kale'nin gemi tuzaklarından haberdardı. Fakat bu gemi direkt karşılarına çıkarak kendini belli etmişti. Belki de fırtına sezonunun sonunda Amarid Kraliçesi'nin feda edebileceği tek şey antika bir gemi ve bir grup mahkûmdu ama yine de... Amaç ne olabilirdi ki?

Aren, Gorrick'e döndü. "İstilacıların bu sene erken davrandığını söyleyen bir rapor yazıp kale kumandanlarına gönder." Sonra kalktı ve eve dönmeyi hiç istemediği için kışlaya yöneldi.

"Karınız daha şimdiden peşinize mi düşüyor Majesteleri?" Jor elinde bir kitapla şömine başında oturuyordu. "Ithicana'nın merhamet anlayışından hiç hoşlanmamış gibiydi."

Evet, öyle görünüyordu.

Lara bugün o kayalıkta öyle uzun süre somurtarak oturmuştu ki Aren birilerini onu alması için gönderse mi göndermese mi bilememişti. Ama sonra aniden kalkıp kayaya oyulmuş basamaklardan inerek ona tek kelime etmeden hışımla uzaklaşmıştı. Aren'ın onun peşinden gönderdiği muhafızlarsa yeni kraliçelerine göz kulak olmaktansa köpekbalıklarıyla yüzmeyi tercih ediyormuş gibi görünüyorlardı.

Bir saat kadar sonra Eli, Lara'nın babasına yazdığı bir mektupla geldiğinde kulaklarında Aster'ın sözleri yankılanan Aren ne yapacağını bilememişti.

"Daha önce böyle vahşet dolu bir sahne görmemiştir."

Aren, kendinden yaşça büyük olan askerin ranzasına gidip yanına oturdu. "Şunu oku."

Jor mektubu alıp okudu, sonra omuz silkti. "Hayatta olduğunu kanıtlayan zararsız bir yazı olmuş işte."

Genç kadın mektupta yalnızca iyi olduğunu, Ithicana'dakilerin ona iyi davrandığını yazmış ve avludan geçen kaynak suyuna özellikle vurgu yaparak evi uzun uzun tarif etmişti. Bu nedenle Aren da mektubun zararsız olduğunu düşünüyordu. Yine de herhangi bir parola var mı diye yazıyı birkaç kez gözden geçirmişti. Gerçi bir şey bulamadığında mutlu mu olmuştu yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı emin değildi.

"Senden hiç bahsetmemesi ilginç. Gelecekte seni soğuk bir yatak bekliyor sanki."

Aren homurdandı. Lara'nın odasına, yatağına, kollarının arasına geldiği rüya bulanık da olsa hâlâ aklındaydı. "Anladığım kadarıyla antlaşma karşılığında birilerine verilmek hiç hoşuna gitmemiş."

"Belki de daha yakışıklı bir koca bekliyordu. Bazı insanlar hayal kırıklığıyla kolay başa çıkamazlar."

"Onu hayal kırıklığına uğratmayan tek konu o bence," dedi Aren bir kaşını kaldırarak.

Jor kafasını iki yana salladı. "Belki de ukala pislikleri sevmiyordur."

"İnsanların krallarına saygı gösterdiği krallıklar da varmış, biliyor muydun?"

"Sana saygı duyabilirim ama bokunun diğer insanlar gibi pis koktuğunu saklayacak değilim."

Aren gözlerini devirdi ve o sırada yanlarına gelmiş olan,

şeref kıtası askerlerinden Lia'nın uzattığı kupayı alıp kıza gülümsedi.

Fakat Lia, "Sıçan Kral sana fikirleri olan bir kız gönderdiği için kızgınsın sadece," diyerek yüzündeki gülümsemeyi sildi. Sonra edebe aykırı bir hareket yaptı. "Dilsiz bir mankafa göndermesini yeğlerdin."

Jor göz kırparak, "Senin gibi mi Lia?" dedi ve kız kupasının içindekini ona doğru fırlatınca gülerek kenara kaçtı. Aren mektuba bir zarar gelmesin diye atılıp onun elinden çekti.

"Onu göndermeye niyetin yok, değil mi?" dedi Jor.

"Lara'ya göndereceğimi söyledim. Hem Silas onun hayatta olduğu haberini almış olur işte. Şu anda ona kızını aramaya gelmesi için bir bahane vermek istemeyiz."

"Yalan söyle. Taklit mektup gönderebiliriz."

"Hayır." Aren'ın gözleri kâğıdın üzerindeki zarif elyazısına kaydı. "Ya bu mektubu göndereceğim ya da ona göndermeme kararı aldığımı söyleyeceğim. Sence burada Saksağan'ın görmesini istemeyeceğimiz bir şey var mı?"

Jor mektubu geri alıp yine okurken Aren bir kez daha Ahnna'dan birkaç dakika önce doğduğu için içten içe lanetler okudu. Bu lanet olası birkaç dakika yüzünden şimdi Aren kral, Ahnna ise kumandandı. Oysa dövüşmek, avlanmak, ateş başında oturup diğer askerlerle şakalaşmak için yaratılmış olan Aren rolleri değiştirmek için her şeyini verirdi. Politika, diplomasi ve bu Tanrı'nın cezası krallığın kaderinin sırf onun ağzına bakması hiç kaldıramadığı şeylerdi.

"Şatafatlı evinin bu ayrıntılı tarifine bakarak Lara'nın seninle Merkez Kale'de olduğunu tahmin edebilirler. Ormanla

alakalı detaylarsa ona burada özgürlük tanıdığımızı fark etmelerini sağlar. Bu arada..." Jor kafasını kaldırdı. "...Lara bugün ne diye adada dolaşıyordu? Deniz kıyısına seninle aynı yönden geldi."

Bu sabah Aren tam Lara çıkmadan önce eve girmiş ve nereye gitmeye niyet ettiğini görmek istediği için Lia'nın onu durdurmasına izin vermemişti. "Gezmeye çıkmış."

Jor'un kaşları kalktı. "Ne amaçla?"

"Köprüyü görmek istemiş."

Kışlanın istirahat salonundaki bütün gözler ona dönünce Aren kaşlarını çattı. "Merak etmiş sadece." Lara'yı neden savunduğunu bilmiyordu ama genç kadının sözleriyle bam teline bastığını inkâr edemezdi. Kendi yaptığı fedakârlıklara o kadar çok odaklanmıştı ki bu evliliğin Lara için nelere mal olduğunu ve olacağını hiç düşünmemişti. Şimdi Ahnna aynı şeyleri çekmesin diye, kız kardeşi istemediği bir evliliğe zorlanmasın diye Aren, Harendell'e sandıklar dolusu ödeme yapmaya bile razı olmaz mıydı? "Karşısına çıkan bir yılan onu neredeyse ısıracaktı. Artık bir süre dışarı çıkamaz herhalde."

"Ben o kadar emin olmazdım," dedi Lia. "Kayalıktan inmesine izin vermediğimizde suratıma bir yumruk geçirmek istiyormuş gibiydi. Kız bir savaşçı olmayabilir ama korkak da değil."

"Katılıyorum," dedi Jor. "Sen ne zaman buralarda olmasan ona göz kulak olsunlar diye birkaç muhafız daha gönderiyorum."

Aren yavaşça kafa salladı. "Mektubu Güney Kalesi'ne gönderin. Ahnna ile parola çözücülerimiz bir göz atsınlar. Ay-

rıca bir yazı taklitçisi bulup mektubu aynen olduğu gibi yeni bir kâğıda aktarmasını istesinler. Ardından da Maridrina'ya göndersinler." Ithicanalılar, Saksağan'ın parolalarının hepsini biliyorlardı. Eğer Lara herhangi bir parola kullandıysa mutlaka çözerlerdi.

"Onun bir casus olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

Aren içine derin bir nefes çekip hiç de beklediği gibi biri çıkmayan yeni gelinini düşündü. Maridrina kralları, kızlarını hep pazarlık malı olarak kullanırdı. Hem kendi krallıkları içinde hem de başka hükümdarlıklarla ittifaklarını güçlendirmek adına onlardan fayda sağlarlardı. Lara ve kız kardeşleri, gelecekte Aren'la –ya da başka biriyle– görücü usulü evleneceklerini bilerek ve gittikleri yerde şartlar ne olursa olsun eş olarak yapmaları gerekenleri öğrenerek büyümüş olmalıydılar.

Gerçi Lara, bu anlaşmanın yalnızca Ithicana'ya gönderilmesiyle alakalı olduğunu ve bir eş olarak kocasına boyun eğmesi gerektiğini düşünmediğini açıkça belirtmişti. Aren da buna saygı duyuyordu. Daha önce birlikte olduğu kadınların hepsi yatağına isteyerek girmişti. Sırf görevi olduğu için onunla birlikte olacak bir kadınla tüm hayatını geçirme fikri canını sıkıyordu. Bu yüzden de yatağının soğuk kalmasını tercih ederdi. "Ona biraz zaman tanıyacağım. Eğer buraya casus olarak gönderildiyse benden bilgi koparmak için yanıma gelecektir. Maridrinalılar sabırlı insanlar değildir."

"Peki yanına gelirse?" diye sordu Jor.

"Onu o zaman düşünürüm."

"Gelmezse?"

Eğer Lara buraya sırf anlaşmanın güvenceye alınması için gönderilmiş masum bir kızsa Aren'ın işi daha zor demekti. Çünkü Maridrinalı karısı ondan nefret ederken ilişkilerini daha ileriye götürmesi pek mümkün görünmüyordu. "Onu kazanmam gerekecek sanırım."

Lia içeceğini püskürttü. "Size iyi şanslar Majesteleri."

Aren ona tembel bir tebessüm attı. "Seni kazandım ya Lia."

"O ve ben aynı değiliz," dedi kız, dünya yüzeyindeki en alımak yaratık olduğunu düşünüyormuş gibi ona bakarak.

Gerçekten de Lia haklı çıkmıştı. Zira karısı Aren'a o akşam da ertesi akşam da sonraki iki hafta boyunca da yüz vermemeye devam etti.

12

LARA

Ithicana'nın işgalci gemisini patlatmasının ve insanları katletmesinin üzerinden geçen birkaç hafta olaysızdı. Aren her gün şafak vaktinde kalkıyor, akşam geç saatlere kadar da eve dönmüyordu. Ama Lara'yı asla tek başına bırakmıyordu. Onun adada izinsiz dolaşmayı sevdiğinden haberdar olan hizmetkârlar gözlerini üstünden ayırmıyorlardı. Clara her zaman toz alma ya da yerleri silme bahanesiyle onun bulunduğu odada bitiyordu. Ahşap cilasının kokusu artık Lara'nın burun deliklerini aşındırmaya başlamıştı. Gerçi dürüst olması gerekirse hizmetkârların etrafta olmasından çok, kopan fırtınanın sesleri dışarı çıkmasını engelliyordu. Şiddetli rüzgârlar, şimşekler ve yağmur dinmek bilmiyordu.

Aşçı Moryn, bunların sezonun son demleri olduğunu, bir dahaki tayfun sezonu geldiğinde daha önce hiç görmediği gökyüzü olaylarıyla karşılaşacağını söylemişti.

Lara köprü ayağındaki kapıyı bir kez daha görmek için can atsa da dikkatleri üzerine çekmek istemediği için bir süre oradan uzak durmaya karar vermişti. Zamanını evde dolaşıp gizlice Maridrina'nın Ithicana'yı işgaline yarayacak ipuçlarını bulmak için geçiriyordu. En çok haritaları bulmak istiyordu ama aksi gibi bulamadığı tek şey onlardı. Serin'in elinde krallığı oluşturan adaların tanımları, köprünün çizimi vesaire vardı fakat onların hiçbiri detay vermiyordu. Lara bunun nedenini şimdi kendi gözleriyle görüyordu; adalarda fazla sahil olmadığı ve Ithicana denizdeki tuzaklarını her gün güçlü tutup geliştirdiği için ülkeye sızmak neredeyse imkânsızdı.

Bir diğer gizemse adaların konumuydu. Denizde Ithicanalı büyük medeniyetlere hiç kimse rast gelmemişti. İşgalciler ve yağmacılar yalnızca küçük köylere yaklaşmayı başarabilmişlerdi. Bu da Lara'nın babasıyla Serin'in, bu krallığın nüfusunun oldukça az olduğunu düşünmesine yol açmıştı. Halkın şiddet eğilimli ve uygarlaşmamış olduğuna, sahip oldukları çok az şeyden biri olan köprüyü tüm saldırganlıklarıyla koruduklarına inanıyorlardı. Lara buraya geleli çok olmamıştı ama şimdiden bunların doğru olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Sebebi de Aren'ın kulede söyledikleriydi. *Bu köprü... Ithicana için her şey demektir. Ve Ithicana benim için her şeydir.*

Bunları söylerken sesinde samimi bir duygusallık vardı.

Burada siviller bulunuyordu ve Aren onların korunması gerektiğine inanıyordu. Ve Lara'nın şimdiye kadar aldığı eğitim, bu ülkenin en büyük zayıflığının bu olduğunu söylüyordu. Onların nerede olduğunu öğrenip bu bilgiyi yararına nasıl kullanacağına ve Maridrina'ya nasıl aktaracağına karar vermeliydi.

Babasına ilk mektubunu çoktan göndermişti. Yazdıklarının içinde, Ithicana'yı şüphelendirecek tek parola bile yoktu çünkü önce Aren'ın, babasıyla haberleşmesine izin verip vermeyeceğini görmek istemişti. Güney Kalesi'ndeki parola çözücülerin elinden geçecek daha riskli bilgiler içeren mektupları sonraya bırakmıştı.

Aren'ın sözünü tuttuğuna dair kanıt, babasının yanıtı oldu. Ve mektubu ona getiren Kral Aren'ın ta kendisiydi.

Lara pencereden bakarken onun yağmurda sırılsıklam olmuş halde eve girdiğini görmüş ve buraya geldiğinden beri belki birinci kez, gün içinde neler yaptığını merak etmişti. Çoğunlukla üstü başı ıslak, çamur ve ter içinde geliyordu ve yüzünde hep bitkinlik oluyordu. Lara'nın bir yanı ona gitmek istiyordu çünkü güvenini kazanma planını gerçekleştiremeyeceğinden, onu kendinden daha da uzaklaştıracağından korkmaya başlamıştı. Fakat diğer yanı ilk adımı atması için onu zorlamanın doğru seçim olduğunu söylüyordu.

"Bu Güney Kalesi'nden gönderildi. Senin." Aren, katlanmış kâğıtları onun önüne bıraktı. Banyo yapıp kuru giysiler giymişti ama yorgunluğu hâlâ belirgindi.

"Görüyorum ki siz çoktan okumuşsunuz." Lara kâğıtları açıp Serin'in, babasının örümcekvari yazısını taklit ederek

yazdığı mektuba göz attığında kalbinin hafifçe sızladığını hissetti. Tabii ki de mektubu Saksağan yazacaktı. Parolaları o biliyordu, kral değil. Lara kâğıtları daha sonra okumak üzere kenara bıraktı.

"Elbette. Seni zahmetten kurtarmak için parola çözücülerim beceriksizce tasarlanmış bir parolayı da çözüverdiler. Arka tarafta yazıyor. Parola kullanan sen olmadığın için bu seferlik görmezden geleceğim ama ikinci bir şans vermem."

Marylyn'in çözülmez parolalarının ömrü buraya kadardı demek. Lara kâğıdı çevirip yüksek sesle okudu: "İyi olduğunu duyduğuma sevindim, benim kıymetli kızım. Eğer sana karşı kötü bir davranışları olursa hemen bize haber uçur. Öcünü alırız."

Aren homurdandı.

"Ne bekliyordun ki? Beni seninle evlendirip insafına mı terk edecekti?"

"Aynen öyle. İstediğini elde etti sonuçta, değil mi?"

"Eh, öyle olmadığını gördün," dedi Lara, Ithicana'dan dışarı bilgi sızdırmanın tahmin ettikleri kadar güç olacağını düşünürken. "Belki de kendi ellerinle, ona iyi niyetini gösteren bir mektup yazarsın."

"Babanla ya da..." Mektubu eline aldı. "...elyazısına bakılırsa Saksağan'la havadan sudan bahsedecek mektuplara ayıracak vaktim yok benim."

Kahretsin. Ithicanalılar cidden çok zekiydi. Lara bakışlarını kaçırdı. "Zamanının kıymetli olduğu aşikâr. Ben bu kıymetli zamandan çalmayayım."

Aren gitmek için dönecek gibi oldu ama sonra tereddül

etti ve Lara'nın bir masaya bıraktığı iskambil kartlarına baktı. "Kart oynar mısın?"

Lara'nın içi aynı anda hem gerginlik hem de heyecanla doldu. Dövüşmek için eğitim alanına gitmeden hemen önce hissettiği şeylerdi bunlar. Bu daha farklı bir mücadele olacaktı ama yine de kazanmayacağı anlamına gelmezdi.

"Tabii ki."

Aren yine tereddütlü göründü. "Bir el oynayalım mı?"

Lara omuz silkip desteyi alarak ustaca karıştırmaya başladı. Kartlar keskin sesler çıkarıyordu. "Sahiden benimle kumar oynamak istiyor musun Majesteleri? Ben bu işte bayağı iyiyimdir."

"Pek çok yeteneğinden biri de bu mu?"

Kalbi tekleyen Lara, Aren'ın günler önceki samimi dakikaları gerçekten de anımsayıp anımsamadığını merak etti. Fakat Aren ona attığı kısa bir bakıştan sonra karşısına oturup çizmeli ayağını dizinin üstüne yerleştirdi. "Bahis için paran var mı? Yoksa her ikimiz için de benim servetim mi riske girecek?"

Lara ona küstahça gülümsedi. "Bahsimiz para üzerine olmasın."

"Gerçeklere ne dersin o zaman?"

"Çocuk oyunu derim," dedi Lara bir kaşını kaldırarak. "Çocuk muyuz da gerçekler üzerine bahse gireceğiz? Sonrasında da birbirimize evde çıplak koşmak için meydan mı okuyacağız?"

Aren'ın böyle bir teklifte bulunma ihtimalinin olduğunu düşünüyordu çünkü Mezat'ın öğretilerine göre iskambil

oyunları bir erkeği tahrik etmek için kullanılabilecek silahlardan biriydi. Anlattığına göre tüm erkekler, bir çift çıplak meme görebilmek uğruna kendi giysilerini seve seve çıkarırdı.

Fakat Ithicana Kralı istisna çıktı. "Çıplak koşuları fırtına sezonuna saklayalım. Kızını şimşeklerden kurtarmaya çalışmak daha eğlenceli oluyor."

Lara kafasını iki yana sallayarak kartları tekrar karıştırdı. "Poker mi oynuyoruz?" Kaybetmeyeceği bir oyun seçmek en iyisiydi.

"Batak olur mu?"

"O oyunda yetenekten çok şans gerekiyor."

"Biliyorum." Aren'ın sesinde meydan okuma vardı.

İyi ya da kötü hiçbir meydan okumayı geri çevirmeyen Lara omuz silkip, "Sen bilirsin," dedi.

"Pekâlâ. Her koz için bir gerçeğe ne dersin?"

Lara sorabileceği ve kendine sorulabilecek sorular için beynindeki çarkları daha hızlı dönmeye zorladı. Soruları tahmin edebilirse cevaplarını önceden hazırlayabilirdi.

O sırada Aren köşedeki bir masaya uzanıp kehribar rengi likörü alarak koca bir yudum içti, sonra şişeyi ikisinin ortasına koydu. "Bu oyunu daha da eğlenceli hale getirir."

Lara bir kaşını kaldırdı. "Konsolda bardaklar var."

"Bu şekilde içersek Eli'a iş çıkmaz."

Gözlerini deviren Lara ağzını alkolle doldurdu ve konyak olduğunu anladığı içkinin boğazını cayır cayır yaktığını hissetti. Sonra kartları dağıttı ve koz Aren'ın eline geçince içinden bir küfür savurdu. "Eee?"

Aren şişeyi alırken ona düşünceli bir şekilde bakınca Lara'nın kalbi göğüs kafesinde şiddetle çarpmaya başladı. Aren'ın ona sorabileceği binlerce soru vardı ama Lara'nın kimine cevabı olmayacak, kimine de yalanla cevap vermek zorunda kalacaktı. Eğer yalan söylerse burada kaldığı süre boyunca bu yalanı sürdürmesi gerekecekti. Ve eğer yalanlar çoğalırsa yakalanma riski de artacaktı.

"En sevdiğin..." Aren büyük bir yudum içki içti. "...renk ne?"

Lara gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarını ondan kaçırsa da kalbi pır pır etmiş, yanaklarına sıcak basmıştı. "Yeşil."

"Mükemmel. Etrafta bu renkten yeterince olduğu için seni zümrütlerle şımartmaya çalışmama gerek kalmayacak."

Lara alaycı bir şekilde gülerek kartları ona uzattı. Aren da karıştırıp dağıttı. Bu sefer koz Lara'daydı.

"Ben anlamsız sorular sormayacağım," diye uyardı, şişeyi Aren'ın elinden alırken. Soruları stratejik olacaktı. Köprünün sırlarını keşfetmek için değil, bu sırları saklayan adamı keşfetmek için soracaktı. "O işgalcileri öldürmekten, ölmelerini izlemekten zevk aldın mı?"

Aren yüzünü buruşturdu. "Demek hâlâ o konuda öfkeliyiz."

"Bir gemi dolusu adamın hunharca katledildiği dakikaları unutmak için on beş gün yeterli bir süre değil."

"Sanırım öyle." Genç adam arkasına yaslanıp gözlerini uzaklara dikti. "Zevk..." Bu kelimeyi sanki tadıyormuş gibi dillendirmişti. Sonra kafasını sağa sola salladı. "Hayır, zevk almadım. Fakat öldüklerini görmek beni tatmin etti diyebilirim."

Lara bir şey demedi. Neyse ki bu sessizliği karşılığını buldu.

"Ben on beş yaşından beri Merkez Kale'de hizmetteyim. On dokuzumdan beri de buranın kumandanıyım. Son on yılda işgalcilere karşı verdiğim mücadelenin sayısını unuttum desem yeridir. Fakat çok geç kaldığımız zamanların sayısını net olarak biliyorum. On üç. On üç defa, işgalcilerden önce davranamadığımız için halkım kılıçtan geçirildi. Peki ne için? Balık mı? Hayır. Ele geçirilecek değerli bir şeyleri bile yoktu. Bu yüzden canlarını aldılar."

Lara terli avuçlarını eteğinin ipek kumaşına bastırdı. "Bunu neden yapıyorlar?"

"Halktan köprüye giriş yollarını öğrenebileceklerini sanıyorlar. Ama siviller köprüyü kullanmıyor bile. Sırlarını nereden bilsinler? Bunca yılın ardından düşmanlarımız bunu hâlâ anlayamadı. Gerçi... belki de anlamışlardır." Suratını ekşitti. "Belki de onları sırf eğlencesine öldürüyorlardır."

Desteyi ona verirken elleri birbirine değdi. Parmakları, Lara'nın buz gibi tenine sıcacık gelmişti. Bu seferki eli Aren kazandı.

"Zor sorular sorduğumuza göre..." Bir parmağını hafifçe çenesine vurdu. "En kötü hatıran ne?"

Lara'nın yüzlerce hatta binlerce kötü hatırası vardı. Kız kardeşlerini çöldeki yangının ortasında terk etmek. Babası gibi olan Erik'in, sırf kız kardeşlerini öldürdüğünü düşündüğü için kendisini öldürmesini izlemek. Bir çukurun içinde günlerce yalnız bırakılmak. Aç kalmak. Dövülmek. Üstatları bunun onu güçlendireceğini, her şeye katlanmasını sağlayacağını söylerken canını kurtarmak için dövüşmek.

Kız kardeşleri dövüştürürken hep, *Bunu sizi korumak için yapıyoruz*, diyorlardı. *Nefret edecek, suçlayacak birini arıyorsanız Ithicana'ya bakın. Ithicana Kralı'na bakın. O ülke olmasaydı, o kral olmasaydı bunların hiçbirinin yaşanmasına gerek kalmayacaktı. Ithicana'yı çöküşe uğratın ve bir daha hiçbir Maridrinalı küçük kız böyle acılar çekmesin.*

Anılar Lara'nın içindeki bir şeyleri tetikleyerek kalbinin hiddet, hırs ve korkuyla dolmasına neden oldu. Bu ülkeye kin duyuyordu. Karşısındaki adama duyduğu kin ise ülkeye duyduğundan daha büyüktü.

Bu güçlü duyguları sakince derinlere itmeye çalıştı ama kafasını kaldırdığında Aren'ın her şeyi yüzünde gördüğünü fark etti.

Doğruları tercih et.

"Ben Vencia'daki haremde doğdum. Annemle ben orada kralın tüm eşleri ve küçük çocuklarıyla birlikte yaşıyorduk. Antlaşma imzalandıktan sonra babam yaşı tutan bütün kız çocuklarının toplanıp yerleşkeye götürülmesini emretti. Bunu bizim Valcotta'dan, Amarid'dan ve ittifak karşıtı diğer herkesten korunmamız için yaptı. Haremden alındığımda beş yaşındaydım." Lara yutkundu. Görüntüler bulanık olsa da sesler ve kokular sanki her şey daha dün yaşanmış gibi tazeydi. "Böyle bir şey olacağından habersizdik. Askerler beni kucakladığında oyun oynuyordum. Tekmeler savurup çığlıklar attığımı hatırlıyorum. Adamların üzerindeki şarap ve ter karışımı koku berbattı. Başka adamlar da bana ulaşmak için çırpınan annemi sıkıca tutmuş, yerden kalkmasını engellemeye çalışıyorlardı." Gözleri yanmaya başlayan Lara, göz-

yaşlarını geri göndermek için ağız dolusu konyak içti. Sonra bir yudum daha içti. "Onu bir daha hiç görmedim."

"Babanı zaten hiç sevmezdim," dedi Aren alçak sesle. "Şimdi gözüme daha da sevimsiz gelmeye başladı."

"En kötüsü de..." Lara gözlerini yumup bir süre öylece durdu. "...annemin yüzünü hiç hatırlamıyor olmam. Onunla sokakta karşılaşsam tanır mıyım bilmiyorum."

"Tanırsın."

Lara yanaklarının iç kısmını ısırırken onu rahatlatacak bir şey söyleyenin bu adam olmasından nefret etti. *Onun yüzünden annenden alındın sen. Her şey onun suçu. Bu adam senin düşmanın. Düşmanın. Düşmanın.*

O sırada kapı tıklatılınca Lara sıçrayarak düşüncelerden uyandı.

Aren, "Gel," diye seslenince kapı açıldı ve vücudunun her yerine silahlar bağlanmış, genç ve güzel bir kadın içeri girdi. Uzun siyah saçlarının yan kısımları tıraş edilmiş, geri kalanlar at kuyruğu şeklinde toplanmıştı –her nedense kadın savaşçılar genellikle bu tarzı tercih ediyordu– ve gözleri açık gri tonundaydı. Boyu Lara'dan yarım kafa uzundu. Çıplak kolları kaslıydı ve teni yara izleriyle kaplıydı.

"Bu Lia. Muhafızlarımdan biri. Lia, bu da Lara. O..."

"Kraliçe." Genç kadın kafasını eğdi. "Sizinle tanışmak bir onur Majesteleri."

Lara kafasını yana yatırdı. Ithicana'nın kadın savaşçıları ilgisini çekiyordu. Babası, Lara ile kız kardeşlerine, sırf kadın oldukları için hafife alınacaklarını söylemişti fakat burada kadınlara da en az erkekler kadar değer veriliyordu.

Lia dikkatini kralına yöneltmişti ve ona katlanmış bir kâğıt uzatıyordu. "Sezonun sona erdiği bildirildi."

"Boru seslerini duydum. Sezon, geçen seneye göre iki hafta önce bitti."

Lara meşgul görünürse daha çok konuşacaklarını umarak kendi mektubunu eline aldı. Serin, Lara'nın büyük ağabeyi ve Maridrina tahtının vârisi olan Rask hakkında bir şeyler yazmış, kazandığı bir dövüş turnuvasının tüm ayrıntılarını teker teker anlatmıştı. Lara ağabeyiyle pek alakadar olmadığı için bu yazılanları umursadığını söyleyemezdi. Ithicanalı parola çözücü, parolayı oluşturan harfleri yuvarlak içine almıştı ama Lara şimdi fark ediyordu ki bu Marylyn'in parolası değildi. Mektubu bir kez daha dikkatle okurken gözleri kız kardeşlerin doğum sırasına göre en büyük olanının oluşturduğu parolayı aradı ve bulduğunda gülümsemesini bastırmak için kendini zorladı. Demek Ithicanalılar da yanılabiliyordu.

Parolayı tamamen çözdüğünde saklı gülümsemesi soluverdi. *Maridrina'ya yalnızca çürük mamuller, küflenmiş tahıllar ve hasta sığırlar gönderiliyor. Valcotta gemileri ise yüksek kalitede mamullerle doldurdukları gemilerle limanlardan ayrılıyor.*

Serin, antlaşmanın bir parçası olarak yeni ticaret koşulları oluşturulduğundan bahsetmişti. Maridrina'nın Kuzey Kalesi'nden satın aldığı mallardan vergi alınmayacak ve bu mallar Güney Kalesi'ne gönderilmek istendiğinde haraç kesilmeyecekti. Görünüşte bu Maridrina için çok önemli bir gelişme, Ithicana içinse büyük bir tavizdi. Fakat düşününce, nakil es-

nasında ürünlerin bozulması riskinin yalnızca Maridrina'yı etkileyeceği görülüyordu. Misal olarak Kuzey Kalesi'nden alınan tahıllar Güney Kalesi'ne ulaşana dek küflenirse bu Maridrina'nın kaybı olacaktı. Ayrıca nakliyatı Ithicana kontrol ederken Maridrina'ya her şeyin kötüsünün gönderilmesi hiç şaşırtıcı değildi. Elindeki kâğıtları buruşturduğunu fark eden Lara, "Talebinden caymasını sağlayamayacağız öyleyse," diyen Aren'ın sesiyle gözlerini mektuptan ayırdı.

Lia kafasını salladı. "Sizi yalnız bırakayım."

Lara savaşçı kadının odadan ayrılmasını izlerken yüzünü ifadesiz tutmakta zorlanıyordu. Serin'in mesajıyla şaşırdığını söyleyemezdi ama sakince karşısında oturup iskambil oynayan adamın, Maridrina halkına bile isteye zarar verdiğini bilmek çileden çıkmasına neden oluyordu.

Kartlar masaya çarptı. Yeni bir el, yeni bir gerçek demekti.

Eline bakıp kozun kendinde olduğunu fark ettiğinde Lara faydalı bir şeyler öğrenmesini sağlayacak bir soru düşündü. Fakat ağzından çıkan soru bambaşkaydı. "Annenle baban nasıl öldüler?"

Aren gerildi. Sonra elini saçlarından geçirip içki şişesini ondan alarak dibine kadar içti.

Lara bekledi. Evde arama yaparken haritaları bulamamış olabilirdi ama başka şeyler bulmuştu. Şahsi şeyler. Önceki kralla kraliçenin portreleri mesela. Aren ile Ahnna'nın, ölen anneleriyle benzerlikleri çarpıcıydı. Bir de annelerin sakladığı türden değerli şeylerle dolu bir kutu bulmuştu. İçinde bir kavanozda saklanmış bebek dişleri, portreler, çocuk ya-

zısıyla yazılmış notlar ve alt kısmına Aren'ın ismi kazınmış minik oyma eserler vardı. Bu aile Lara'nınkinden gerçekten çok farklıydı.

"Fırtınada denizde boğuldular," dedi Aren ifadesizce. "Yani babam boğuldu. Annem muhtemelen çoktan ölmüştü."

Hikâye bu kadarla kalmıyor olmalıydı ama görünüşe göre genç kralın paylaşmaya niyeti yoktu. Ayrıca bu korkunç şans oyununa daha fazla sabredemiyor gibiydi sanki. Yeni bir el başladı. Yine Lara kazandı.

Onu sarstın, dedi Lara kendi kendine. *Çok içki içti. Şimdi baskı zamanı.*

"Köprünün içi nasıl?" Gözleri kartlarda, boş konyak şişesinde, Aren'ın sandalyenin kolçaklarına koyduğu ellerinde dolaştı. Elleri çok güçlü ve becerikli görünüyordu. Onları çıplak teninde kayarken hissettiği anları anımsadığında yanakları –ve vücudunun başka kısımları– yanmaya başlayınca bu düşünceleri zihninde gerilere itmeye çalıştı.

Aren'ın gözleri keskinleşti. Konyağın neden olduğu bulanıklık kayboldu. "Köprünün nasıl göründüğü ya da görünmediği seni alakadar etmez. Zira hiçbir zaman içine girmek için bir sebebin olmayacak."

Sonra ayağa kalktı. "Büyükannem seninle tanışmak istiyor. Kendisi istekleri geri çevrilecek biri değildir. Yarın şafak vakti gideceğiz. Kayıkla." Eğilip avuçlarını Lara'nın sandalyesinin kolçaklarına bastırdı. Kişisel alanını işgal ediyor, lanet krallığının tüm insanlığın gözünü korkutması gibi o da Lara'nın gözünü korkutmaya çalışıyordu.

"Sana kendimi açıkça ifade edeyim Lara. Köprünün kont-

rolünü elimizde tutuyoruz çünkü sırlarımızı bir şişe konyağın etkisiyle kolayca dökmüyoruz. Yani eğer niyetin buysa daha yaratıcı olmaya çalışmalısın. Hatta en iyisi köprünün varlığını tamamen unutman olur."

Lara gözlerini onunkilerden bir saniye bile ayırmadan sandalyesinde arkasına yaslandı. İki eliyle elbisesinin eteğini yavaşça, çok yavaşça yukarı doğru çekmeye başladı. Bacaklarının üst kısmı açıldığında Aren'ın yoğun bakışları başka bir hedef buldu. Lara bir bacağını kaldırıp çıplak ayağının tabanını onun göğsüne bastırdı ve genç adamın gözlerinin çıplak bacaklarından ipek iç çamaşırına kaymasını izledi.

"O çok kıymetli köprünü al..." dedi tatlı bir sesle. "...ve kıçına sok, tamam mı?" Ayağıyla onu geri ittiğinde Aren'ın gözleri kocaman açıldı. "Şafak vakti görüşürüz. İyi geceler Majesteleri." Kitabını masadan alıp eteklerini düzelterek kalktı.

Kısık bir kahkaha Lara'nın kulaklarına ulaştı ama Aren, "İyi geceler prenses," deyip odayı terk ederken bile kafasını kaldırıp Aren'a bakmayı reddetti.

13
AREN

Vitex mırlayarak Aren'ın bacaklarının arasında yılan gibi kıvrılıyordu. Aren son on dakikadır onu görmezden gelse de hayvan ilgi çekmeye çalışmaktan vazgeçmemişti.

Masadaki boş parşömen canını sıkıyordu. Maridrina Kralı Silas'a resmi tebriklerini yazmış fakat bunlardan başka tek harf bile yazamamıştı. Niyeti Lara'nın isteğini yerine getirip bir mektupla yaşlı krala kızının iyi olduğunu bildirmekti ama şimdi elindeki kalem, mürekkebini pahalı yazı malzemelerine damlatırken mektupta ne diyeceğini bilemeden öylece oturuyordu.

Çünkü Lara geldiği günden beri esrarengiz halini sürdü-

rüyordu. Aren, sinir bozucu iskambil oyunuyla onun doğasını öğrenmeye yeltenmişti ve annesinden nasıl alındığını duyduktan sonra, eğer casussa bile bunu babasına olan sevgisinden yapmadığından emin olmuştu. Tabii yine de masum olduğunu kesin olarak söyleyemezdi. Sonuçta sadakat de satın alınabilecek bir şeydi ve Silas'ın yöntemleri herkesçe biliniyordu.

Zihninin oradan oraya atlamasına sinirlenen Aren kalemi bir kenara fırlattı ve yazı malzemelerini tuttuğu kutuyu kaldırıp önemli evrakları meraklı gözlerden saklamak için yapılmış gizli bölmeyi açarak Lara'nın babasına yazdığı mektubu içine tıktı. Lara'nın refahı hakkında güvence verebileceğinden emin olduktan sonra mektubu tamamlayabilirdi.

Kedisinin kafasını bir kez okşadıktan sonra onu odadan çıkardı ve kendi de koridorda ilerlemeye başladı. Çatal bıçak takımını parlatmakta olan Eli onu fark edince kafasını kaldırdı. "Kışlaya mı gidiyorsunuz Majesteleri?"

Bütün gün askerleriyle birlikte ateşin başında oturup içki içebileceği ve doğru düzgün kart oyunları oynayabileceği kışlaya gitmeyi çok istese de yeni evli bir adamın gecelerini neden karısıyla geçirmediği sorusunu akıllara getirmek istemiyordu. "Kayalıklarda yürüyüş yapacağım sadece."

"Dönüşünüzde çok karanlık olmasın diye lambalardan birini açık bırakırım Majesteleri," diyen çocuk işine döndü.

Eline bir gaz lambası almaya zahmet etmeyen Aren dar patikada ilerleyip denize paralel duran yatay bir kayaya gitti. Dalgalar aşağıdaki siyah kayalara amansızca, hiç durmadan çarpıyordu. Çok vahşi ama aynı zamanda huzur verici bu ses, karanlığı izlerken gevşemesini sağlıyordu.

Aren homurdanarak sırtüstü yattı ve taşların arasına dolan deniz suları giysilerini ıslatırken gözlerini bulutlar ve yıldızlarla süslü gökyüzüne dikti. Etrafta dikkat dağıtan bir ışık bile olmadığı için yıldızların göz kırpması açıkça seçilebiliyordu. Fakat Ithicanalı siviller dikkat dağıtan şeylerin olmadığını düşünerek yan gelip yatmazlardı; özellikle de Ithicana'yı koruyan fırtınaların dindiği, krallığın güvenlik için yalnızca çeliğe, zekâya ve gizliliğe sırtını yasladığı bu sezonda.

Acaba bu hiç değişecek miydi? Değişebilir miydi?

Tuniğinin içine sıkıştırdığı kâğıtlar hışırdayınca bu akşam Lara'yı görmeye gitmesine neden olan şeyi hatırladı. Bu kâğıtlar ölüm fermanlarıydı.

On beş yaşındaki iki kız, bir kayık çalarak Ithicana'dan kaçmıştı. Arkadaşlarından alınan bilgilere göre niyetleri kuzeye, Harendell'e gitmekti.

Ölüm fermanları onlar için yazılmıştı. Suçları vatan hainliğiydi.

Sivillerin Ithicana'yı terk etmesi yasaktı. Yalnızca iyi eğitimli casusların krallıktan çıkma hakkı vardı ve bunlar da yakalanmaları durumunda Ithicana'nın sırlarını ele vermektense kendilerini öldürme emriyle gönderiliyorlardı. Köprüye giriş çıkışları bilen tek kişiler tecrübeli subaylardı fakat adaların nasıl korunduğunu, üzerlerinde yaşayan sivillerden saklamak imkânsızdı. Ayrıca *herkes* Eranahl'ı biliyordu. Bu nedenlerden ötürü kaçmaya kalkışırken yakalanan her sivil kırbaçlanıyordu. Eğer biri kaçma teşebbüsünde başarılı olursa peşinden avcılar gönderiliyordu.

Ve Ithicana avcıları, avlarını her zaman yakalardı.

On beş. Aren midesinin bulandığını hissederek dişlerini sıktı. Raporda kızların neden kaçtığı yazmıyordu. Buna gerek de yoktu zaten. On beş yaşında olduklarına göre ilk kışlaları belli olmuş demekti. İlk defa Savaş Gelgitleri hatlarında yer alacaklardı ve savaşmaktan başka çareleri olmayacaktı. Buna razı gelmektense kaçarak hayatlarını riske atmayı yeğlemiş olmalıydılar. Yeni bir yol, yeni bir hayat istemiş olmalıydılar.

Ve Aren onların idam emrini imzalamak zorundaydı.

Kral babasıyla kraliçe annesi nadiren kavga ederdi fakat bu kanun fikri ortaya sürüldükten sonra ev bağırışlarla, çarpılan kapıların sesleriyle dolmuştu. Anneleri odalarda öfkeyle volta atarken Aren ile Ahnna, onun sinir krizi geçireceğini, kalbinin duracağını ve bir daha asla atmayacağını düşünerek korkuyla sinerlerdi. Şimdi gözlerini yumduğunda annesinin haykıran sesinin yankılarını duyabiliyordu. "Kendi oluşturduğumuz bir kafeste, bir zindandayız sanki. Sen bunu neden göremiyorsun?"

"Bu kanun halkımızı güvende tutacak," diye bağırırdı babası. "Gardımızı indirirsek Ithicana'nın *işi biter*. Köprüyü ele geçirme savaşında bizi mahvederler."

"Bunu bilemezsin. Denersek daha farklı olabilir."

"Her yıl kapımıza dayanan işgalciler aksini gösteriyor Delia. Ithicana ancak bu şekilde hayatta kalabilir."

Ve annesi her defasında, "Hayatta kalmak yaşamak değildir," diye fısıldardı. "Halkımız daha fazlasını hak ediyor."

Aren bu anıyı uzaklaştırmak için kafasını salladı. Ama maalesef, annesiyle babasının kavga etmesine neden olan asıl mesele aklından hiç çıkmıyordu.

Sivillerin kafalarına estiğince gezmesi gerçekten de Ithicana'nın sırlarının dışarı sızmasına neden olurdu. Aren bunu biliyordu. Fakat Harendell ve Maridrina ile ittifaklarını güçlendirebilirlerse bu bilgi sızıntıları belki hoş görülebilirdi. Bu iki krallığın donanmaları köprünün savunmasını desteklerse Ithicanalıların hepsi kılıç kuşanmak zorunda kalmayıp hayatta başka yollar da seçebilirlerdi. Krallıktan ayrılıp eğitim alabilir, sonra eve dönüp edindikleri bilgileri başkalarıyla paylaşabilirlerdi. Aren da çocuklar için ölüm fermanları imzalamaya mecbur kalmazdı.

Fakat yaşlılar bu düşünceye inatla karşıydılar. Hayatlarını savaşla geçirdikleri için korkuyorlardı ve yabancılara nefret duyarak sırt çevirmişlerdi. Aren, Lara'nın onlara Maridrinalıların da dost olabileceğini göstermesini ve risklere rağmen daha iyi bir geleceğe doğru adım atabilmeleri için onları ikna etmesini çok istiyordu.

Zira süregelen usuller... sonsuza dek aynı şekilde devam edemezdi.

Cebindeki kâğıtları alıp buruşturdu ve rüzgârla denize doğru uçmalarına izin verdi.

O sırada çalıların arasından birtakım sesler yükselince elini bıçağına atıp ayağa fırladı ama açıklığa adım atan kişi Eli'dan başkası değildi. Hizmetkâr kayarak durdu ve nefes nefese, "Kraliçe..." dedi. "Kraliçenin yardımınıza ihtiyacı var Majesteleri."

14

LARA

Bir çift el bileklerini kavrayarak masaya bastırdı. Gözleri bir bez parçasıyla örtülmüştü. Burnu ve ağzı da.

Kafasından aşağı su boşaltıldı.

"Ithicana'ya neden gönderildin?" diye fısıldadı bir ses kulağına. "Amacın ne? Ne istiyorsun?"

"Gelin olmak için. Kraliçe olmak için," dedi Lara boğuk bir sesle. Boğulacak gibi olduğu için bezle mücadele ediyordu. "Barış istiyorum."

"Yalancı." Ses tüylerini ürpertiyordu. "Bir casussun sen."

"Hayır."

"İtiraf et!"

"İtiraf edecek bir şey yok."

"Yalancı!"

Kafasına bir kez daha su döküldü ve Lara yine boğulma hissiyle savaştı. Kendini kurtarmak için gerçekleri dillendiremiyordu çünkü nefes alamıyordu.

Parmaklarının altında soğuk ve kuru kumlar vardı. Hareket edemiyordu. El ve ayak bilekleri domuz bağlar gibi bağlanmıştı.

Her yer kapkaranlıktı.

Yuvarlandığında bir duvara çarptı ve kafasına kumlar döküldü. Diğer tarafa yuvarlanmaya çalıştığında yine her yeri kumla kaplandı.

Kaçacak bir yer yoktu.

Sonra yukarıyı denemediğini hatırladı.

Korkuyla olduğu yere yapışarak kafasını kaldırdığında yüzsüz figürlerin tepeden ona baktığını gördü.

Tavan çok uzaktaydı. Bilekleri derisi soyulacak kadar sert bağlanmıştı ve tırmanarak kaçmasına imkân yoktu.

"Ithicana'ya neden geldin? Amacın ne? Babanın casusu musun?"

"Kraliçe olmak için geldim." Lara'nın genzi yanıyordu. Çok susamıştı. "Barış elçisi olmak için geldim. Casus değilim."

"Yalancı."

"Değilim."

Yüzüne kumlar çarptı. Ama bu sefer sadece kum yoktu. Tenini kesen ve kanatan taşlar da vardı. Kıvranıp sürünerek kurtulmaya çalıştı. Fakat on bir kürek dört bir yandan üzerine kum atıyor, onu boğuyor, canını yakıyordu.

Onu canlı canlı gömüyorlardı.

"Bize doğruyu söyle!"

"Doğru söylüyorum!" Kumlar çenesine kadar gelmişti artık.

"Yalancı!"

Nefes alamıyordu.

Bir sandalyeye oturmuştu. Bilekleri birbirine bağlıydı. Tırnaklarıyla halatı koparmaya çalıştıkça avuçları kanla doluyordu. Gözleri kumaşla kapatılmıştı ama alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Ithicana'da sana daha beterlerini yapacaklar Lara," diye mırıldandı Serin'in sesi kulağına. "Çok daha beterlerini." Serin dehşet verici şeyler fısıldadıkça Lara kaçma arzusuyla yanıp tutuşarak çığlıklar atıyordu.

"Kardeşlerine daha da kötü şeyler yapılacak," diye şakıdı Serin, uzanıp onun başlığını çekerek.

Lara'nın gözlerinde alevler vardı. Yanıyordu. Yanıyordu. Yanıyordu.

"Kardeşlerime el sürmeyeceksin," diye haykırdı. "Onlara dokunamazsın. Onların canını yakamazsın."

Fakat ayaklarına korları atan kişi Serin değil, Marylyn'di. Gözlerinden yaşlar süzülen Sarhina da ona yardım ediyordu.

Ve Lara yanıyordu. Saçları, giysileri, eti yanıyordu.

Nefes alamıyordu.

Sonra üzerinde, onu sarsan bir el hissetti. "Lara? Lara!"

Lara bıçağının kabzasını kavrayarak fırladı ama neyse ki karşısında duran Aren'ın gözüne bıçağı sokmadan önce kendine geldi.

"Kâbus görüyordun. Evdekiler çığlık attığını duyunca Eli koşup beni bulmaya geldi."

Kâbus. Lara derin bir nefes aldı. Yüreği ferahlamıştı. Et-

rafına bakınca bir kısmı sökülmüş olan kapının sallandığını, yere menteşe parçalarının dağıldığını gördü. Aren'ın üstünde bu akşamki kıyafeti vardı ve ıslak saçları alnına yapışmıştı.

Lara gözlerini ondan ayırıp su bardağını aldı. Fazla konyak içtiği için ağzında bir ekşilik oluşmuştu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum." Bu bir yalandı çünkü yanan saçlarının kokusu hâlâ burnundaydı. Gördükleri aslında kâbus değil, eğitim yıllarının anılarıydı. Suçlanmasına yol açacak bir şey söylemiş olabilir miydi? Aren onun yastığının altındaki bıçağına uzandığını fark etmiş miydi?

Genç kral kafa salladı ama çatık kaşları ona pek inanmadığını gösteriyordu. Lara yatağın yanındaki sürahiye uzanırken terden sırılsıklam olmuş yatak örtüsü üstünden kaydı ve göğüslerini zar zor örten geceliği gözler önüne serildi. Bu manzaranın Aren'ın dikkatini dağıtmasını umuyordu.

"Bunu sana kim yaptı?"

Lara donakaldı. Uykusunda kendini ele verecek bir şeyler söylemişti kesin. Bakışları açık kapıya kayarken kaçış yolları düşünmeye başladı ama sonra Aren'ın parmaklarını sırtında hissetti. Kız kardeşi Sarhina'nın yıllar boyu her gece yağ sürdüğü yaraların izleri vardı orada.

"Kim yaptı bunları?" Aren'ın sesinin sıcaklığı Lara'nın tüylerini diken diken etti.

Vencia'da satılacak ürünleri taşıyan, sayısız deve ve insanın bulunduğu bir kervanı izleme isteğiyle yerleşkeden gizlice ayrıldığı için Serin her şeyi riske attığını söyleyerek onu azarlamış ve on iki kez kırbaçlatmıştı. Lara onun neden bu kadar kızdığını hiç anlamamıştı. Tek istediği taşınan şey-

leri görmekti ve kervandakilerin onu fark etmesinin hiçbir şekilde imkânı yoktu.

"Öğretmenlerim çok katıydı," diye mırıldandı. "Ama çok uzun zaman oldu. İzlerin orada olduğunu unutmuştum bile."

Aren onu teselli etmeye çalışmadı. Sanki daha da hiddetlenmişti. "Kim bir çocuğa böyle şeyler yapar ki?"

Lara ağzını açıp kapattı. Aklına düzgün bir cevap gelmemişti. Kız kardeşleri de o da kuralları çiğnedikleri zamanlarda cezalandırılmışlardı ama en sık ceza alan Lara olmuştu. "Yaramaz bir çocuktum."

"Seni döverlerse uslu çocuk mu olacaktın yani?" Genç adamın sesi buz gibiydi.

Yatak örtüsünü üzerine çekip vücudunu kapatan Lara cevap vermedi. Konuşabileceğini sanmıyordu.

"Bu senin için bir anlam ifade eder mi bilmem ama Ithicana'da kimse sana el kaldırmayacak. Sözüm söz." Aren kalkıp gaz lambasını aldı. "Şafağın sökmesine daha birkaç saat var. Biraz uyumaya çalış." Odadan çıkıp kırık kapıyı arkasından çekti.

Lara yatağa uzanıp cama vuran rahatlatıcı yağmur damlalarını dinledi. Aren'ın parmakları hâlâ üzerinde dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Ithicana'da asla canının yanmayacağını söylerken sesinde beliren kararlılık hâlâ kulaklarındaydı. Verdiği bu söz, Lara'nın onunla ve krallığıyla ilgili bildiği her şeye ters düşüyordu. *Sözü söz değil, zırvalıyor sadece*, diye hatırlattı kendi kendine. Maridrina'ya da serbest ticaret için söz vermişti fakat Lara'nın zavallı halkının alabildiği tek şey çürümüş et ve sebzeden ibaretti.

Lara'nın hedefi köprüydü. Ithicana'nın savunma hattını geçip herkesin gözünden sakınılan yapıya girmekti. Ve bugün Aren onu krallığında geziye çıkaracaktı. Eğer şansı yaver gider de seyahatlerini nasıl yaptıklarını, kayıklarını nerede suya indirip hangi noktalardan hareket ettiklerini, sivillerin nerelerde yaşadığını öğrenebilirse başarılı bir istilanın ilk adımını atmış olurdu. Maridrina'yı refaha kavuşturmaya bir adım yaklaşmış olurdu.

Buna odaklan, dedi kendi kendine. *Bunun halkın için ne anlama geldiğine odaklan.*

Derin derin nefes almaya çalıştı ama ne kadar denerse denesin kalbinin gümbürdemesini durduramadı. Yataktan kalkıp dairesinin girişine gitti ve kapı çerçevesine tırnaklarını geçirip kendini yukarı çekti. Aşağı yukarı hareketi otuz kez tekrarladığında kollarındaki ve sırtındaki kaslar gerilip yanmaya başladı fakat pes etmeyip kırk kez, elli kez daha tekrar etti. Kız kardeşlerini de sanki hep birlikte zafer için savaşıyorlarmış gibi yanında hayal ediyordu.

Sonra kendini yere bırakıp uzandı ve mekik çekmeye başladı. Yüze, iki yüze, üç yüze ulaştığında karın kasları yırtılacak gibiydi artık. Ayrıca Kızıl Sahra, Ithicana'dan daha sıcaktı ama buradaki nem insanı öldürüyordu. Bir egzersizden diğerine geçerken teninden süzülen terler yerlere damlıyordu ve hissettiği acı, istemediği düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya yarıyordu.

Clara elinde bir tepsi yiyecek ve dumanı tüten bir fincan kahveyle kapısını tıklattığında Lara kurt gibi acıkmış durumdaydı. Hizmetçinin, kırmızı yüzünü ve terli giysilerini görmesini umursamıyordu bile.

Kahvesini içip yiyecekleri mekanik hareketlerle mideye indirdikten sonra en son orman gezisinde giydiği kıyafeti ve ağır deri çizmeleri giydi. Bıçaklarının takılı olduğu kemerini beline takıp saçlarını sırtından beline kadar uzanan sıkı bir örgüyle ördü. Odasından çıktığında günün ilk ışıkları kendilerini göstermeye başlamıştı.

Eli'ı koridoru süpürürken buldu. "Kendileri sizi dışarıda bekliyorlar leydim."

Aren gerçekten de kapının önündeydi. Lara geldiğini fark ettirmeden önce onu camdan bir süre izledi. Basamağa oturmuş, dirseklerini arkasındaki taşa dayamıştı. Kısa kollu tunik giydiği için kollarının arka tarafındaki kaslar göze çarpıyordu. Kollarının alt kısmında yine kol zırhları vardı. Uzun zamandır ilk kez bulutların ardına saklanmayan güneş, Aren'ın vücudunun neredeyse her yerine bağlanmış silahları parlatıyordu.

Lara belindeki iki tanecik bıçağa kaşlarını çatarak bakarken kendinin de o kadar çok silahı olmasını diledi. Ardından kapıyı iterek açtı ve nemli havayı içine çekti. Hafif esinti, deniz tuzu ve ıslak toprak kokusu taşıyordu. Ormanın üzeri gümüşi bir sis örtüsüyle kaplıydı. Böceklerin uğultusu, kuşların cıvıltısı ve ismini bilmediği diğer hayvanların çığırışları birbirine karışıyordu.

Aren ona selam vermeden ya da sabahki kâbusundan bahsetmeden kalkarak dar, çamurlu patikaya yöneldi. Lara da yürümeye başladı ama onu rahatça inceleyebilmek için arkasında kaldı. Genç adamın hareketlerinde avcı zarafeti vardı. Bakışları zeminde, ağaçların tepelerinde, gökyüzünde hızla

dolanıyordu. Yayı, Lara'nın babasının askerlerinin yaptığı gibi omzuna asılmış halde değildi. Her tehlikeye karşı anında kullanmak için elinde tutuyordu. Lara onun ne kadar iyi bir dövüşçü olduğunu, eğer bir gün çarpışmaları gerekirse onu yenip yenemeyeceğini düşündü.

"Her zaman birilerini öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun," dedi Aren bir süre sonra. "Muhtemelen beni."

Lara kaşlarını çatarak çamurlu yoldaki gevşek bir taşa tekme attı. "Ana Kraliçe'nin hâlâ yaşadığını bilmiyordum." Kraliyet soyundan kalanların sadece Kral Aren ve kız kardeşi olduğunu sanıyordu.

"Ninem, Ana Kraliçe değil." Aren çalıların arasındaki hışırtı sesinin kaynağına bakmak için döndü. "Kraliyet soyundan olan kişi annem Delia Kertell'di. Babamın ailesi sıradan insanlarmış ama babam orduda yüksek bir rütbe kazanıp şeref kıtasına katılmayı hak etmiş. Annem ondan hoşlanmaya başlamış ve onunla evlenmeye karar vermiş. Ninem... tanınmış bir şifacıdır. Gerçi başkaları –kız kardeşim de dahil– onu tanımlamak için başka sözcükler kullanıyorlar."

"Beni neden görmek istiyor peki?"

"Seni çoktan gördü zaten."

Lara gözlerini kıstı.

"Buraya ilk geldiğin zaman. Henüz uyanmamıştın. Sağlığının yerinde olduğundan emin olmak için seni kontrol etti. Şimdiyse seninle tanışmak istiyor. Nedenine gelince... Kendisi herkesin işine burnunu sokmaya bayılır ve ben dahil hepimiz ona hayır demekten korkarız."

Bilinçsizce yatarken bir yabancı tarafından vücudunun incelenmiş olması Lara'yı çok rahatsız etti. Teninde karınca-

lar dolaşıyormuş gibiydi sanki. Ama bu hissi belli etmemeye çalışarak omuz silkti. "Babamın seni mezara yollamak için frengili bir kız gönderip göndermediğini mi kontrol etti?"

Aren bir yere takılıp yayını düşürdü ve küfrederek eğilip silahını çamurdan aldı.

"Süratli olmasa da geçerli bir suikast yöntemi diyebiliriz," diye devam etti Lara. "Kurbanın vücudunun son yıllarında, günlerinde ve saatlerinde dönüşeceği tiksindirici hali görmek tatmin edici olabilir."

Ithicana Kralı gözlerini kocaman açtı ama hemen kendini topladı. "Eğer işimi bu şekilde bitirmeyi planlıyorsan acele etsen iyi olur. Bir zaman sonra vücudunda çıkacak çıbanlar ve kabarcıklar çekiciliğini kaybetmene neden olacaktır."

"Hımm." Lara hayal kırıklığıyla dilini damağına vurdu. "Hatırası zihnimde kalmasın diye o işi bunayana dek erteleyecektim aslında. Ama yapılması gereken yapılır."

Aren gürültülü bir kahkaha attığında Lara da gülümsemeden edemedi. Sonra bir dönemeci döndüler ve ortasında kocaman bir bina bulunan bir açıklığa geldiler. Bir grup Ithicana askeri güneşin altında aylaklık ediyordu.

"Burası Merkez Kale kışlası," diye açıkladı Aren. "Şuradaki on iki asker benim... yani seninle benim şeref kıtamız."

Taş bina, yüzlerce insanın kalabileceği kadar büyüktü. "Burada kaç asker var?"

"Yeteri kadar." Aren onları bekleyen askerlere doğru ilerledi.

"Majesteleri," dedi biri, yerlere kadar eğilerek. Sesinde bir alaycılık vardı; bu saygı ifadeleri burada pek kullanıl-

mıyordu sanki. Aren'ın babası olabilecek kadar yaşını almış görünen, uzun boylu, kaslı bir adamdı. Kısacık kesilmiş kahverengi saçlarında griler vardı. Lara adamın koyu kahverengi gözlerine bakarken sesinin bir yerden aşina geldiğini düşünüyordu. Sonra onu tanıdı. Düğün gününde Ithicana geleneklerini yerine getiren askerdi bu.

"Bu Jor," dedi Aren. "Şeref kıtasının yüzbaşısı."

"Seni yeniden görmek güzel," dedi Lara. "Bütün Ithicanalıların ek işleri mi var yoksa sen istisna mısın?"

Asker bir an gözlerini kırpıştırdı, sonra kocaman gülümseyip ona kafa salladı. "Kulağınız iyiymiş prenses."

"Senin hafızan çok kötüymüş ama asker. Ben artık bir prenses değilim. Bunu sen kendi elinle değiştirdin," diyen Lara onların yanından geçip denize inen dar patikaya yöneldi.

Jor bir kahkaha attı. "Umarım bir gözün açık uyuyorsundur Aren."

"Ve umarım yastığının altında her daim bir bıçak bulunduruyorsundur," diye ekledi Lia.

Askerler kahkaha atarken Aren da onlarla güldü. Lara ise evliliklerinin yatak odası kısmının henüz tamamlanmadığını bilip bilmediklerini düşünüyordu. Her iki krallığın yasalarına göre Aren da Lara da isterlerse hâlâ kendi yollarına gidebilirlerdi. Omzunun arkasına baktığında Aren'la göz göze geldi ama Aren hemen bakışlarını kaçırıp yerdeki bir ağaç köküne tekme attı.

Çeşitli boyutlardaki kayıkların gizlendiği küçük koya ulaşmaları uzun sürmedi. Bu kayıklar daha çok kanoyu andırıyordu fakat büyük ihtimalle dalgaların arasında dengele-

rini sağlayabilmeleri için gövdeleri katmanlıydı. Bazılarında bir sürü direk ve yelken bulunuyordu ve bugünkü seyahat grubunun silahlarıyla ekipmanlarını yükledikleri iki kayık da bunlardan biriydi. Lara'nın göğsünde küçük bir korku uyandı. Kayıklar, Güney Kalesi'ne gelirken bindiği gemiye göre çok küçüktü. Koyu koruyan uzun kayalıklar gözüne birden çok daha heybetli ve sarp göründü. Minicik deniz taşıtlarını her an paramparça edebilecekmiş gibiydiler.

Lara'nın aklında karadan ayrılmamak için onlarca bahane belirdi. Ama Ithicana'ya geliş sebebi, savunma hatlarının nasıl aşılabileceğini öğrenmekti ve Aren bu bilgiyi ona kendiliğinden vermek üzereydi. Bu fırsatı kaçırmak aptallık olurdu.

Aren kayığa adım attı ve dengesini kolayca bularak Lara'ya elini uzattı. Onun bakışlarını üzerinde hissederken Lara yerinden ayrılmadan yanaklarının içini ısırdı ve konuşmak için ağzını açtığını görünce ondan önce davranarak hemen lafa girdi: "Merak ettiğin buysa evet, yüzme bilmiyorum." Zayıflığını itiraf etmekten nefret ediyordu ve Aren'ın yüzündeki belli belirsiz gülümsemeye bakılırsa o da bunun farkındaydı.

"Yüzme bilmeyen biriyle hiç tanışmamıştım."

Lara kollarını göğsünde birleştirdi. "Kızıl Sahra'nın ortasında yüzme öğrenmek beyhude olurdu."

Askerler kendilerini farklı görevlerle meşgul ediyorlardı ama hepsinin de onları dinlediği aşikârdı.

"Eh." Aren gözlerini kısarak denize baktı. "Bu sularda neler bulunduğunu kendi gözlerinle gördün. Boğularak ölmek en kolayı olur."

"İçim rahatladı gerçekten." Lara onun elini görmezden gelip sinirlerine daha fazla yenik düşmeden kayığa bindi. Deniz taşıtı onun ağırlığıyla sallanınca dizlerinin üstüne düşüp kenara tutundu.

Aren hafifçe gülerek onun yanında diz çöktü. Elinde siyah bir kumaş parçası vardı. "Bunun için üzgünüm ama bazı sırlar paylaşılmamalı," dedi ve cevap beklemeden gözlerini bağladı.

Kahretsin. Lara işinin o kadar kolay olmayacağını tahmin etmeliydi. Fakat bilgi edinmek için illaki görme yetisine sahip olmaya gerek yoktu. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

Aren, "Gidelim," diye emir verince kayık sahilden ayrıldı.

Bir an için Lara o kadar da kötü olmayacağını düşündü ama muhtemelen koydan ayrıldıkları noktada kayık deli gibi sarsılmaya başladı. Lara'nın kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Giysileri sıçrayan sularla sırılsıklam olurken Aren ve diğer Ithicanalıların ne düşüneceğini umursamadan yere yapıştı. Eğer kayık ters dönerse ya da biri onu iterse on beş yıl süren eğitiminin ona hiçbir faydası olmazdı. Ölürdü.

Sonra da yenirdi.

Kalbini saran dehşet mide bulantısını beraberinde getirdi. Ne kadar yutkunursa yutkunsun ağzı safrayla doluyordu. *Bunu yapabilirsin. Topla kendini.* Dişlerini sıkarak midesindekileri boşaltmamak için uğraştı. *Kusma,* diye emretti kendine. *Kusmayacaksın.*

"Kusacak," dedi Jor.

Sanki tam o anı bekliyormuş gibi Lara'nın kahvaltısı tüm

şiddetiyle boğazına yükseldi. Etrafını göremediği için eliyle yoklayarak kayığın kenarına tutundu. Tam denize doğru eğiliyordu ki kayık da o tarafa doğru yattı ve Lara'nın kafası suya battı. Suyun ciğerlerine dolduğunu, köpekbalıklarının dişlerini göstererek etrafında dolaştığını hayal ederken kollarını savurmaya başladı.

Bunu daha önce yaşamıştı. Boğulmuştu. Havasız kalmıştı. Soluğu kesilmişti.

Şimdiyse aynı hissi farklı bir şekilde yaşıyordu.

Nefes alamıyordu.

Bir çift el tuniğini kavrayıp onu kayığa geriye çekti. Lara sert ve sıcak bir şeye çarptığını hissetti, sonra gözlerindeki kumaş çekilip alındı ve kendini Aren'ın ela gözlerine bakarken buldu.

"Tuttum seni." Fazlasıyla sert tutuşu normalde acıtabilirdi fakat en az kuru bir zeminde oturmak kadar rahatlatıcı gelmişti. Arkasında köprünün ayağı vardı ve kapı o kadar yakındı ki onu görünce Lara'nın korkusu biraz olsun azaldı. Ama sonra Aren kumaşı tekrar gözlerine çekerek onu karanlığa hapsetti.

Görüşünü kaybetmek Lara'nın bir kez daha başının dönmesine yol açtı. Yüzünden suyla karışık ter akarken telaştan nefesi kesildi.

Eğitimlerinde, işkence görmesi durumunda derin bir nefes almayı ve kendini sakinleştirmeyi öğrenmişti. Şimdi de aynı uygulamayı yapmaya çalışıyordu ki muhafızlardan biri, "Köprüyü kullanmalıyız. Böyle devam etmek gaddarlık," dedi.

"Hayır," dedi Jor sertçe. "Öyle bir şey olmayacak."

Fakat Lara, Aren'ın duraksadığını hissetmişti. Fikri değerlendiriyor olmalıydı. Bu da onu böyle boş yere dehşete düşürmenin gaddarca olduğuna inandığını gösteriyordu. Lara fırsattan istifade ederek kendini korkuya bıraktı.

Korkuya teslim olduğunda bunun dönüşü olmazdı. Dehşet onu yiyip tüketen vahşi bir canavar gibi saldırınca göğsü sıkışır, ciğerleri çalışmayı bırakır, gözlerinin önünde yıldızlar belirirdi.

Dalgalar kayığı aşağı yukarı sallarken denizin içine yerleştirilmiş mızraklar taşıtın gövdesini tiz bir sesle sıyırıyordu. Lara, Aren'a sıkıca tutundu ve güçlü kollarının onu sardığını hissedince tırnaklarını omuzlarına geçirdi. Şu an deliliğe sürüklenmesine engel olan tek şey ona tutunmaktı.

Grubun köprü konusunu tartıştığını belli belirsiz duyabiliyordu fakat ne dediklerini anlamıyordu. Kulağına sanki yabancı dilde konuşuyorlarmış gibi geliyordu. Sonra Aren'ın, "Yapın şunu!" diye emreden sesi herkesi susturdu.

Askerler homurdanmaya, küfürler savurmaya başladılar. Kayık kayalara sürttü ve bir saniye sonra denizin şiddetli sarsıntıları kesildi. Köprünün ayağının içindeydiler ama dört bir yanı suyla çevrili olduğu ve boğulma riski devam ettiği için Lara'nın paniği geçmedi.

Bir meşale yakıldı. Duman kokusu yükseldi. Askerler teker teker inerken kayık sağa sola sallandı. Lara bu detayları aklına yazmak için uğraşsa da dikkati etrafını çeviren suda ve suyun içinde yüzen şeylerde olduğu için çok zorlanıyordu.

"Önünde bir merdiven var." Yer değiştirirken Aren'ın

kirli sakalı Lara'nın alnına değdi. "Uzanıp tutunabilir misin? Tırmanabilir misin?"

Lara hareket edemiyordu. Göğsü çelikle kaplanmıştı sanki. Aldığı her nefes canını yakıyordu. Kayığın zemininden hafif ama sürekli tekrar eden bir gümleme sesi geliyordu. Bir süre sonra Lara sesi çıkaranın, aşırı titrediği için taşıtın gövdesine çarpan çizmeleri olduğunu fark etti. Ama titremesini bir türlü durduramıyordu. Tek yapabildiği Aren'ın boynuna yapışıp dizleriyle onun bacağını mengene gibi sıkmaktı.

"Düşmene izin vermeyeceğim, söz veriyorum." Sıcak nefesi kulağına vuruyordu.

Lara paniğini bastırabildiği kadar bastırıp tek kolunu onun boynundan çekti ve uzanıp merdivenin soğuk metalini buldu. Fakat Aren'ı tamamen bırakıp kendini yukarı çekmek ve diğer çelik çubuklara kör bir şekilde uzanmak için tüm cesaretini kullanması gerekti.

Aren onun yanında duruyordu. Bir kolunu beline doladı ve diğer eliyle merdivene tutunup onu kaldırdı. Ayaklarının merdivene sağlam bastığından emin olana kadar da bırakmadı.

"Ne kadar çıkacağım?" diye fısıldadı Lara.

"Tutunduğun yerden itibaren altmış basamak kaldı. Ben hemen arkanda olacağım. Düşmeyeceksin."

Yukarı doğru devam ederken Lara'nın nefes alış verişleri kendi kulaklarında yankılanıyordu. Tüm vücudu tir tir titriyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Babasının yerleşkeye Marylyn'i almaya geldiği gün ölümle burun buruna geldiğinde bile bu kadar çok korkmamıştı. Çıktı, çıktı, çıktı.

Ve sonunda biri koltukaltlarından tutarak onu yana doğru çekip taş bir zemine oturttu.

"Kumaşı gözünüzde az bir süre daha tutacağız Majesteleri," dedi Jor ama Lara onu dinlemiyordu bile. Ellerinin altında sert, hareketsiz zemin vardı ve nefes alabiliyordu, bu yeterliydi.

Taşa sürten taş sesi duyuldu. Çizmeler sağa sola gezindi. Sonra güçlü bir çift el omuzlarını kavradı. Gözlerindeki kumaş çözüldü ve Lara, Ithicana Kralı'nın endişe dolu yüzüyle karşı karşıya geldi. Etraflarında askerler dikiliyordu. Üç tanesi sarı-turuncu-kırmızı alevleri dalgalanan meşaleler tutuyordu. Ötede ise ayın yüzünü göstermediği bir geceden daha karanlık bir delik vardı. Öyle koyu bir siyahtı ki güneşin bile varlığı sona ermişti sanki.

Nihayet köprünün içindeydiler.

15
LARA

"İyi misin Lara?"

Tüm dikkatini altındaki, çamur ve yosunla lekelenmiş gri taş zemine vermiş olan Lara, Aren'ın sorusunu hayal meyal duydu. Köprü zannettiği gibi taş bloklardan oluşmuyordu. Çıkıntısız, kusursuz, dümdüz ilerliyordu. Güçlü malzemelerden oluşturulmuş bir harçla yapılmış gibiydi. Lara daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Aren'ın ona iyi olup olmadığını soran sesi nem, rutubet ve gübre kokulu havada defalarca yankılandı ve kara koridorun derinliklerinde kayboldu.

"Lara?"

"İyiyim." Ayakları sağlam bir zemine basınca paniği azalmış, yerini heyecana bırakmıştı. Sonunda başarmıştı. Köprüye girmenin bir yolunu bulmuştu.

Herkes ona bakıyordu. Silahlarını ve eşyalarını düzenlerken hepsinin keyfi kaçmış görünüyordu. Aren, Lara'nın korkusu karşısında pes etmiş ve Ithicana'nın sırlarından birini açığa çıkarmıştı. Bu nedenle özellikle Jor fazlasıyla rahatsız olmuş gibiydi.

Aren'ın ne düşündüğü ise belli değildi. "Harekete geçmeliyiz. Dönüşte gelgiti kaçırmak istemiyorum." Kaşlarını çattı. "Sığırları geçtiği ana da denk gelmek istemiyorum."

Sığırlar. Yiyecekler. Serin'in mektubuna göre, Maridrinalıların midelerine değil, Valcotta gemilerine dolan şeyler.

Jor kumaş parçasını ortaya çıkardı. "Bunu tekrar taksak iyi olur."

Lara, düzgün ilerleyebilmek için elini Aren'ın koluna koydu. Hep birlikte yürümeye başladıklarında ayak sesleri duvarlarda yankılandı. Rüzgârın ve denizin sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Köprü Ithicana'nın adalarının üzerinde dönemeçlerle, inişler ve çıkışlarla, hafif eğimlerle ilerliyordu. Kuzey Kalesi ve Güney Kalesi adalarının arasının yayan on günlük mesafede olduğu söyleniyordu. Lara devasa karanlık ağızlarından başka çıkışı olmayan, gece ve gündüzün ayırt edilemediği bir yerde o kadar uzun süre kapalı kalmayı hayal edemiyordu.

Gerçi başka çıkış yolları olduğunu artık öğrenmişti. Ama kaç taneydi? Köprünün içindeki hangi kısımlardan bunlara ulaşılıyordu? Kapılar sadece köprünün ayaklarına mı açılıyordu? Ithicanalılar hangi kapının nerede olduğunu nasıl biliyordu?

Her krallıktan yabancılar, tüccarlar ve gezginler köprüyü düzenli olarak kullanıyorlardı. Yanlarında daima Ithicana'dan

birileri oluyordu ama Lara onların gözlerinin bağlanmadığını biliyordu. Serin onlara ders verirken içerideki tek işaretlerin, köprünün başlangıcıyla sonu arasındaki mesafeyi bildiren zemin damgaları olduğunu, bildiği kadarıyla başka hiçbir işaret ya da sembol olmadığını söylemişti. Ithicanalılar da birilerinin bırakmaya çalıştığı her türlü işareti titizlikle siliyorlardı. Ayrıca işaret bırakmaya çalışanlar, ne kadar ödeme yapmayı teklif ederlerse etsinler hayat boyu köprüden uzak kalma cezasına çarptırılıyorlardı.

Cevaplar kolay elde edilmiyordu. Tam da bu nedenle Lara, Aren'ın güvenini kazanmalıydı ve bunu da ancak, ona ısınmaya başladığını düşündürerek yapabilirdi.

"Kendimi kaybettiğim için üzgünüm," diye mırıldandı, diğerlerinin duymamasını umarak. Gerçi içerideki akustik, her sesi herkese ulaştırıyordu. "Denizde... ben hiç..." Korkusu için bir açıklama bulmakta güçlük çekiyordu. "Boğulmama izin vermediğin için teşekkür ederim. Ve de benimle dalga geçmediğin için," diye bitirmekte karar kıldı.

Gözleri bağlı olduğu için Aren'ın tepkisini göremiyordu. Uzunca bir süre sessizlik oldu, sonra cevap geldi. "Deniz tehlikeli bir yerdir. Ve Ithicanalıların hayatlarını tehdit eden en büyük şeydir. Fakat yaşadığımız bu dünyada denizden uzak durmamız mümkün değil, bu nedenle korkumuza yenik düşmemeyi öğrenmeliyiz."

"Sen hiç korkmuyor gibi görünüyorsun."

"Yanılıyorsun." Aren bir süre sessiz kaldı. "Annemle babamın nasıl öldüklerini sormuştun."

Lara dudağını ısırdı. Eski kralla kraliçenin boğulduklarını hatırlıyordu.

"Annemin kalp rahatsızlığı vardı. Bir gece, dönüşü olmayan kötü bir kriz geçirdi. Fırtına yaklaşsa da babam yardım edebileceği umuduyla onu nineme götürmek istedi." Sesi titreyen Aren toparlanmak için öksürdü. "Kimse tam olarak emin değil ama bana söylendiğine göre babam onu kayığa bindirdiğinde annem nefes almıyormuş bile. Ne yazık ki şiddetli bir fırtına koptu ve ikisinden de bir daha haber alınamadı."

"Baban bunu neden yaptı?" Lara hem şaşkınlığa hem de dehşete düşmüştü. Dünyadaki en güçlü hükümdarlıklardan birinin kral ve kraliçesi söz konusuydu çünkü. "Annen çoktan son nefesini verdiyse baban niye riske girdi? Ya da en azından neden onu başkasıyla göndermedi?"

"Bir anlık ahmaklık sanırım."

"Aren." Arkalarında bir yerde yürüyen Jor'un sesinde azarlayıcı bir ton vardı. "Ya doğru anlat ya da hiç anlatma. Onlara bu kadarını borçlusun."

Lara kraldan yaşça büyük muhafızın, kraliyet ailesiyle nasıl bir ilişkisi olduğunu düşündü. Maridrina Kralı kendisiyle böyle konuşmaya cüret eden birinin kellesini derhal uçurturdu. Fakat Jor gayet rahat konuşuyordu ve Lara, yanında yürüyen Aren'da herhangi bir rahatsızlık belirtisi hissetmemişti.

"Babam onu başka biriyle göndermedi çünkü önce kendini düşünen bir adam değildi. Neden riske girdiğine gelince... Sanırım annemi çok sevdiği ve onu kurtarmak istediği için kendi hayatını tehlikeye atmaya değeceğini düşündü."

Sevdiklerini kurtarmak için her şeyi riske atmanın ne demek olduğunu Lara çok iyi bilirdi. Kendisi de kız kardeşleri için aynı şeyi yapmıştı.

"Talihsiz aşk hikâyesi bir kenara, kıymet verdiğin bir şeyin deniz tarafından elinden alınmasının nasıl hissettirdiğini biliyorum. Deniz yüzünden nefreti de tattım, korkuyu da." Bir taşa tekme atıp yerde yuvarlanmasına neden oldu. "Deniz, kral ya da kraliçe tanımaz. Beni hiç tanımadığı da kesin."

Bunları söyledikten sonra ne bu konuda ne de başka bir konuda hiç konuşmadı.

Köprüde zaman kavramı yitiriliyordu. Aren sonunda durduğunda sanki zamanın başlangıcından beri yürüyorlarmış gibiydi.

Gözleri kapalı olan Lara hiç ama hiç kımıldamadan dikilip diğer duyularının işlerini yapmasına izin verdi. Askerler etrafında dolanıyordu. Zemine sürten çizmeler, hangi yönde çalıştıklarını seçmekte güçlük çekmesine neden olan yankılar duyuldu. Ama sonra sol eline ve yanağına hafif bir esinti çarptı ve burun delikleri taze havayla doldu. Kapı duvardaydı, zeminde değil.

"Basamaklar bağlı gözlerle inilemeyecek kadar dik." Aren onu omzuna attı. Ağırlığını dengelerken bacaklarının arkasına koyduğu eli sıcacıktı. Lara da içgüdüsel olarak kollarını onun beline sarıp parmaklarını sert karın kaslarına bastırdı ama son anda aklına etrafı yoklamak gelince bir elini uzatıp kapı olduğunu düşündüğü sert plakaya dokundu. Eğer tahmini doğruysa kapı, köprünün duvarıyla aynı görünüşte olduğu için bilmeyenler tarafından fark edilecek gibi değildi.

Spiral merdivenden inerlerken ormanın sesleri gittikçe yakınlaştı, sonra Lara'nın gözlerini bağlayan kumaşa güneş ışığı çarptı.

Aren onu aniden yere bıraktı ve başı dönmesi yüzünden etrafındakileri hissetmesine fırsat kalmadan elini beline bastırarak ilerlemesini sağladı.

İleriden bir yerden Jor, "Tamamdır," dediğinde kumaş gözlerinden çekilip alındı. Lara gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı fakat her taraf ormanla çevriliydi. Köprü bile görünmüyordu.

"Gideceğimiz yer fazla uzakta değil," dedi Aren. Lara da dar patikadan ayrılmamaya özen göstererek onu takip etti. Muhafızlar, ellerinde silahları, gözlerinde dikkatli bakışlarıyla etraflarını sarmış halde ilerliyorlardı. En güvendiği bir grup askeri olmadan hiçbir yere gitmeyen babasının aksine, evlendikleri günden bu yana Lara ilk defa Aren'a bir kral gibi davranıldığını görüyordu. İlk defa onu bu denli itinayla koruyorlardı. Farklı olan neydi? Bu ada tehlikeli miydi? Yoksa sorun başka bir şey miydi? O sırada ağaçların arasından bir hışırtı yükselip de Jor ile Lia aynı anda ellerini silahlarına atarak onun önüne geçtiklerinde Lara anladı ki asıl korudukları kişi kral değil, kendisiydi.

Dalgaların tüm şiddetiyle çarptığı bir falezden geçerlerken Lara sağa sola bakınarak burayı istila etmeye niyetli askerlerin konuşlanabileceği yerler aradı fakat hiç öyle bir yer yoktu. Adanın dört bir yanının aynı olduğu varsayılırsa köprüyü inşa edenlerin ayaklardan birini buraya dikmesinin nedeni anlaşılabiliyordu. Bu adaya girmek neredeyse imkânsızdı. Gerçi en başta kayıkla yola çıktıklarına göre mutlaka bir yol olmalıydı.

Ev birdenbire karşılarında belirdi. Bir saniye önce her

yer yeşillikken bir saniye sonra aralara griler karışmıştı. Taş binanın cephesi yosunlarla kaplıydı ve Ithicana'daki tüm binalarda muhtemelen bulunan fırtına pencerelerinden burada da vardı. Yaklaştıkça bu evin de çevredeki tüm ek binalar gibi köprüyle aynı malzemeden inşa edildiği anlaşılıyordu. Hepsi de yılın on ayı ülkeyi kasıp kavuran ölümcül kasırgalara dayanabilecek kuvvetteydi.

Evin etrafından dolaştıklarında taş çitle çevrili bir bahçede iki büklüm çalışan biriyle karşılaştılar.

"Kendinizi hazırlayın," diye mırıldandı Jor.

"Sonunda varlığınızla beni şereflendirmeye tenezzül ettiniz, ha Majesteleri?" Yaşlı kadın hâlâ onlara sırtı dönük şekilde bitkileriyle ilgileniyordu fakat sesi berrak ve katıydı.

"Mesajını daha dün gece aldım büyükanne. Mümkün olan en kısa sürede geldim."

"Hah!" Kadın kafasını çevirip tükürdü. Tükürüğü bahçede uçup bir ağaç gövdesine çarptı. "Ayakların geri geri gitmiş olmalı. Ya da kafandaki taç seni biraz hantallaştırmış."

Aren kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin de çok iyi bildiğin gibi benim bir tacım yok."

"Mecazen söylüyorum, seni budala."

Gülmesini bastırmak isteyen Lara eliyle ağzını örttü. Her nasılsa bu hareketi, sırtı dönük olmasına rağmen yaşlı kadının dikkatini çekmişti. "Yoksa torunum senin yüzündeki kusmuk lekelerini silmeye çalıştığı için mi geç kaldı, küçük prenses?"

Lara gözlerini kırpıştırdı.

"Kokunu yüz adım öteden aldım kızım. Kumların arasın-

da geçirdiğin yıllar seni dalgalara hiç hazırlamamış zannedersem."

Kayıktan düşecek gibi olduğunda ıslanan giysilerine bakarken Lara'nın yanakları kızardı. Kafasını tekrar kaldırdığında Aren'ın büyükannesi yüzünde bir sırıtışla karşısında dikiliyordu. "Nefesinin kokusundan bahsediyorum," diye açıkladı.

Bu sefer gülmemek için ağzını kapatan Aren olunca Lara onun ayağına basmamak için kendini zor tuttu. Yaşlı kadın bunu fark etti.

"Hafif bir mide bulantısı onu öldürmezdi, seni ahmak. Hemen boyun eğmemeliydin."

"Önlemimizi aldık."

"Bir dahaki sefere kusmasına izin ver." İhtiyar, bakışlarını Lara'ya çevirdi. "Burada herkes bana nine der, sen de diyebilirsin." Sonra bir parmağını muhafızlardan birine doğrulttu. "Sen, şu kuşun tüylerini yol ve derisini temizle. Ve siz ikiniz..." Çenesiyle iki muhafıza işaret etti. "...şunları toplamayı bitirin ve sonra da yıkayın. Ve sen." Çelik bakışlarını Lia'ya sabitledi. "Çitilenmesi gereken bir sepet çamaşır var şurada. Gitmeden önce hepsini hallet."

Lia karşı gelmek için ağzını açtı ama büyükanne ondan önce davrandı. "Ne? Yaşlı bir kadının kıyafetlerini yıkayamayacak kadar iyi olduğunu mu söyleyeceksin? Unutma, bebekliğinde senin boklu kıçını her gün temizleyen bendim. Şükret ki şu anda kendi kıçımı kendim temizleyebiliyorum."

Uzun boylu muhafız kadın kaşlarını çattı ama hiçbir şey demeden sepeti aldı ve bir yokuştan indi.

Büyükanne, "Herhalde Jor yine talebelerimi rahatsız etmeye gitti," dediğinde Lara, adamın onlara hiç belli etmeden yanlarından ayrılmış olduğunu fark etti. "Onun gibi bir kart zamparayla ilgilenmediklerini hâlâ anlayamadı."

"Kızların kendi başlarının çaresine bakabilirler," dedi Aren.

"Demek istediğim o değildi." Büyükanne bahçe kapısını çekip kapatarak onlara doğru geldi. Saçları gümüş rengindeydi ve derisi buruşmuştu fakat torununa bakarken kıstığı gözlerinde hâlâ cin gibi bakışlar vardı. "Dişler!"

Kükreyerek verilen bu emir Lara'nın sıçramasına neden oldu. Aren ise tereddüt etmeden eğilip ağzını açmış, inci gibi dişlerini büyükannesine göstermişti. Kadın incelemesini bitirip tatmin olmuş gibi homurdanarak onun yanağına hafifçe vurdu. "Aferin oğluma. Eee, kız kardeşin nerelerde? Benden kaçıyor mu yoksa?"

"Ahnna'nın dişleri gayet iyi durumda büyükanne."

"Kaygım dişleri için değil. Harendell onu istedi mi?"

"Hayır."

"Sen yine de gönder onu. İnancımızın nişanesi olur."

"Hayır." Aren'ın bunu hırlar gibi söylemesi Lara'yı çok şaşırtmıştı. Kuzeydeki krallıkla anlaşmasını bozmak istiyor olamazdı, değil mi? Hem de antlaşmanın kendine düşen kısmını kimseyle münakaşa etmeden kabullenmişken.

"Ahnna'nın senin pış pışlamana ihtiyacı yok evlat. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Bu mesele onunla benim aramda."

Büyükanne homurdanıp yere tükürdü. Sonra dikkatini Lara'ya çevirdi. "Demek Silas'ın bize gönderdiği kız bu."

"Sizinle tanışma şerefine nail olduğum için çok mutluyum." Lara, Maridrinalı bir ihtiyara göstereceği saygıyla kafasını eğdi.

"Bu mutluluğun ne kadar süreceğini göreceğiz," diyen büyükanne, yaşlı bir kadından beklenmeyecek bir hızla atılıp kalçalarını kavradı ve onu sağa sola çevirip inceledi. Avuçlarını yan taraflarına sürttüğünde Lara onun ellerini iterek kadının kahkaha atmasına neden oldu. "Yatak için yaratılmış, evet. Doğurgan da." Torununa dik bir bakış attı. "Sana verilen hakkı kullanmamış olsan dahi bunu fark ettiğinden eminim."

"Büyükanne. Tanrı aşkına böyle..."

Kadın uzanıp onun kulakmemesine sert bir fiske attı. "Diline hâkim ol evlat. Şimdi, ne diyorduk?" Tekrar Lara'ya döndü. "Doğum yapman güç olacak ama yine de başaracaksın. Sende bu gayreti görüyorum." Parmağını Lara'nın kolunda, Valcottalı bir savaşçıyla dövüşünden kalan eski yara izinde gezdirdi. "Acıyı da tatmışsın."

Bu kadının gözleri ve zekâsı çok keskindi. "Ben damızlık bir kısrak değilim," diye patladı Lara.

"Çok şükür öyle değilsin. Ithicana'da atlara ayıracak zamanımız pek yoktur. Bizim ihtiyacımız olan, dünyaya bir vâris getirecek bir kraliçe. Babanın aksine benim torunumun koca bir haremi yok. Sadece sen varsın."

Kızmaya hiç hakkı olmasa da kızgın hisseden Lara kollarını göğsünde kavuşturdu. Dünyaya herhangi bir şey getirme şansı şu anda sıfırdı, zira buraya gelirken yanında bir yıl yetecek gebelik önleyici getirmişti.

"Benimle gel. Deniz tutması için bir şey vereyim. Oğlum, sen de git kendini meşgul edecek bir şeyler bul."

Lara, yaşlı kadının peşinden içeri gitti. Evin de köprü gibi nemli ve rutubetli olmasını beklemişti fakat içerisi kuru ve sıcaktı. Şöminede yanan ateşin ışığı duvarlardaki ahşap panellere vuruyordu. Duvarlardan birinde yerden tavana kadar raflar vardı. Bu raflara içlerinde bitkiler, tozlar, renkli tonikler ve çeşitli böcekler bulunan kavanozlar yerleştirilmişti. Lara bir kenardaki uzun, cam kafeslerin içinde sürünen bedenleri gördüğünde ürperdi.

"Yılanları sevmiyor musun?"

"Onlara saygı duyuyorum."

Aren'ın ninesi onaylayıcı bir kahkaha attı, sonra rafların orada biraz oyalanıp bulduğu burgulu kökü ona getirdi. "Bunu suda yolculuğa çıkmadan önce ve suyun üzerindeyken çiğne. Mide bulantısını bastırır." Lara elindeki şeyi tereddütle kokladı ama neyse ki kokusu fena değildi.

"Fakat elimde korkuyu bastıracak bir şey yok. Bu sorununa sen kendin çare bulmalısın."

"Yüzme bilmediğim düşünülürse sudan korkumun yılanlara olan saygım kadar yerinde olduğu söylenebilir."

"Öğren o halde." Yaşlı kadının sesindeki keskinlik, sızlanmalara ve yakınmalara pek sabrı olmadığını gösteriyordu. Bu da Lara'nın aklına Üstat Erik'i getirmiş, biraz hüzünlenmesine neden olmuştu.

Büyükanne pencerelerdeki perdeleri çekiştirerek içeri gün ışığı dolmasını sağladı. Ardından da eliyle Lara'yı yanına çağırdı. "Babanın gözlerini almışsın. Ve de büyükbabanın."

Lara omuz silkti. "Gözlerimin rengi, Maridrina'nın has prenseslerinden olduğuma dair küçük bir kanıt sadece."

"Gözlerinin renginden bahsetmiyorum." Büyükanne, cam kafeslerdeki yılanlar kadar atik davranarak Lara'nın çenesini kavradı ve parmak uçlarını, canını acıtacak şekilde etine bastırdı. "Tıpkı onlar gibi sinsisin. Bir şeyler için hep fırsat kolluyor gibisin."

Lara geri çekilme dürtüsüne karşı koyarak kadının ela gözlerine baktı. Aren'ın gözleriyle aynı tondaydılar. Fakat babaanne ve torunun gözlerinde gördüğü şeyler birbirinden tamamen farklıydı. "Ailemi tanıyormuş gibi konuşuyorsunuz."

"Gençken bir casustum. Büyükbaban beni haremine almıştı. Hayatımda tanıdığım en pis nefesli adamdı ama onunla birlikteyken zamanla nefesimi tutup Ithicana'yı düşünmeyi öğrenmiştim."

Lara gözlerini kırpıştırdı. Bu kadın, Maridrina haremine casus olarak mı sızmıştı? Bu bilgi başlı başına telaş uyandırıcıydı ama kralın haremine yalnızca güzel kızlar alınırdı ve büyükanne...

"Ha ha!" Kadının kahkahası Lara'nın irkilmesine neden oldu. "Hep böyle kuru erik gibi değildim ki kızım. Zamanında tam bir afettim." Çenesini tutan parmaklar sıkılaştı. "Demem o ki bu güzel yüzünü kendi çıkarına... ya da ülkenin çıkarına nasıl kullanmak isteyeceğini ilk elden biliyorum."

"Ben buraya Ithicana ile Maridrina arasındaki barışın devam etmesi için geldim," diye karşılık verdi Lara soğuk bir sesle. Bir yandan da bu kadının işini bitirmek için bir yol bulması gerekip gerekmeyeceğini düşünüyordu. Aren ve

yakınındakileri er ya da geç manipüle etmeyi başaracağından emindi fakat bu kadın tamamen farklı bir hikâyeydi.

"Bu krallık ahmaklar tarafından inşa edilmedi. Baban seni buraya bela çıkarmak için gönderdi. Eğer seni izlemediğimizi sanıyorsan yanılıyorsun."

Lara'nın göğsü gerginlikle az da olsa sıkışmıştı.

"Aren için onuru çok mühimdir. Ona neye mal olacak olursa olsun size verdiği sözü tutacaktır." Büyükanne gözlerini kıstı. "Ancak ben onurmuş gururmuş bilmem. Benim için önemli olan tek şey ailemdir ve eğer senin, torunum için gerçek bir tehdit oluşturduğuna inanırsam bir dakika bile düşünmeden küçük bir kaza gerçekleştiriveririm." Kadın otuz iki dişini de göstererek gülümsüyordu. "Ithicana tehlikeli bir yerdir."

Ben de tehlikeli bir kadınım, diye düşündü Lara. "Kral kendi başının çaresine bakabilecek birine benziyor. Fakat içtenliğiniz ve açık sözlülüğünüz için minnettarım."

"Eminim öylesindir." İhtiyarın gözleri direkt olarak Lara'nın ruhuna bakıyor gibiydi. Perdeleri kapatmak için döndüğünde bile Lara rahat hissetmedi. Sonra kadın kapıyı işaret etti. "Gelgiti kaçırmak istemeyeceklerdir. Harendell şu anda köprüden inekleri geçiriyor olmalı ve Aren bundan nefret eder."

Çünkü sığırlar ona para kazandırmıyor, diye düşündü Lara acı acı. Ama yine de kendine engel olamadan, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü on beş yaşındayken yıllık koşuda bir inek tarafından ezildi. Kolu ve üç kaburga kemiği kırıldı. Gerçi ona

sorsan en kötüsünün iyileşme sürecinde benimle kalmak olduğunu söyleyecektir."

Yıllık koşu mu? Bu ihtiyar neden bahsediyordu böyle? Köprüden sığırların geçmesinin tek nedeni, Lara'nın babasının onları Kuzey Kalesi'nden satın aldırmış olması değil miydi? Hayatı boyunca öğrendikleriyle Ithicana'ya taşındıktan sonra görüp duydukları arasında hep böyle tutarsızlık mı olacaktı? Hayır, sığırlar Valcotta'ya ya da başka bir ülkeye satılmış olmalıydı. Maridrina'ya hiç uğramadan geçirebilmek için de gemilere yüklenecek olmalıydılar. Ama Valcotta'nın soyu asla tükenmeyen büyükbaş sürüleri düşünülünce bu da çok saçma geliyordu.

Lara bu düşünceleri bir kenara itip büyükannenin arkasından dışarı çıktı. Yüzüne birden parlak güneş ışığı vurunca kör olmuş gibi oldu ama gözleri alışınca Aren'ın bahçeye gerilmiş bir ipe gelişigüzel çamaşır asmakta olduğunu gördü. Lia da asık suratla yerde çamaşırları yıkamakla meşguldü.

"Eğitiminde boşluklar olduğunu görüyorum oğlum." Kaşlarını çatmış, suyu sıkılmadan asılmış bir çarşafa bakıyordu.

"Bazı şahsi başarısızlıkları kabullenmeyi öğrenmek lazım," diyen Aren, Lia'nın uzattığı geniş bir iç çamaşırından dehşetle kaçtı.

Büyükanne gözlerini devirdi. "Faydasız çocuk." Ama Lara, genç kralın ellerini pantolonunda kurulamasını izlerken yaşlı kadının yüzünde beliren minik gülümsemeyi kaçırmadı.

"Neden Lara'yı buralara kadar getirmemi istediğini açıklayacak mısın? Beş dakikalık bir konuşma için değildir herhalde."

"Ah, Lara ve benim önümüzdeki birkaç hafta uzun uzun konuşmak için vaktimiz olacak. Çünkü onu burada benimle bırakacaksın."

Lara'nın ağzı dehşetle açıldı. Hiçbir eğitim, böyle bir gelişme karşısında keyfinin nasıl kaçtığını saklamasını sağlayamazdı.

Aren gözlerini kısarak topuklarının üzerinde sallandı. "Bunu neden yapacakmışım?"

"Çünkü sen çok daha önemli işlerinle uğraşırken Sıçan Kral'ın dölünün Merkez Kale'de serbestçe dolaşmasına izin veremem. Burada gözümün önünde durur en azından."

Ve muhtemelen birkaç güne bir kazaya kurban gider.

"Olmaz."

Kadın buruşuk ellerini beline koydu. "Sana seçenek sunmadım oğlum. Ayrıca ona orada ne ihtiyacın var? Yıllar içindeki tüm deneyimlerine rağmen onu henüz yatağına alamadın tahminimce. Önümüzdeki iki ay boyunca da buna vaktin olmayacak. Kız burada kalsa en azından benim işime yarar."

Aren uzun, yavaş bir nefes alıp verdi ve sabır ister gibi gökyüzüne baktı. Lara dilini ısırarak onun cevabını bekledi. Ninenin eline kalırsa işinin biteceğini biliyordu.

"Olmaz. Onu Ithicana'ya bir yerlerde mahkûm gibi tutmak için getirmedim. Sen onu hizmetçi olarak kullanasın diye de getirmedim. Benimle eve geliyor."

Ninenin çenesi gerildi ve çamurlu tırnakları tuniğine battı. Onun daha önce torunundan hayır cevabını hiç almadığını düşünen Lara bu durumu oldukça hayret uyandırıcı buldu.

"Annene ne kadar çok benziyorsun Aren. İkiniz de idealist, kör ahmaklarsınız."

Bir sessizlik oldu.

"Burada işimiz bitti. Lara, gel hadi." Aren gitmek için dönünce Lara, ninenin onu Aren'dan uzak tutmak için sırtına bir bıçak saplayabileceğini düşünerek aceleyle öne atıldı. Fakat yaşlı kadın katı bir sesle Jor'a seslenmekle yetindi. "Jor, çocuğu güvende tut yoksa hayalarını kesip yılanlarıma yediririm."

"Her zaman tetikteyim nine," diyen Jor, Lara ile Aren'ın yanından geçerken mırıldandı: "Yerinizde olsam adımlarımı hızlandırırdım. Bu kadın kendisine karşı çıkılmasına hiç alışkın değil."

Aren alaycı bir şekilde gülüp aynı hızda yürümeye devam etti. "İstediğinin bu olduğunu tahmin etmeliydim. Kontrolcü bunak."

Yaşlı kadın kontrolcüydü, evet. Fakat aynı zamanda aşırı kurnazdı. Lara şu anda Aren'la eve gidiyor olabilirdi ama ninesinin uyarıları genç kralın kulağına girmişti bir kere. Eğer Lara dikkatli olmazsa Aren bu uyarıları dikkate almaya başlayabilirdi.

"Torununu korumak istediği için onu suçlayamazsın. Sana çok düşkün," dedi devasa bir örümceğe ev sahipliği yapan bir ağaçtan kaçınarak.

"Bana düşkün çok insan var. Oldukça cazibeli biri olduğumu söylerler."

Lara ona acır gibi baktı. "Bir kral her iltifatı olduğu gibi kabul etmemeli. Etrafının dalkavuklarla dolu olduğunu unutmamalı."

"Neyse ki artık sen varsın, yalın gerçekleri çekinmeden yüzüme vurursun."

"Süslü yalanları mı tercih ederdin?"

"Muhtemelen. Şımartılmış egomun çok fazla hakareti kaldırabileceğinden emin değilim. Her gece içip içip ağlarsam askerlerim beni ciddiye almamaya başlar."

"Yüzünü yastığına gömerek ağlamayı dene. O zaman fazla ses çıkmaz."

Aren bir kahkaha attı, sonra omzunun üstünden eve baktı. "Sana ne dedi?"

Lara elindeki kökü ona gösterirken büyükannenin, yapacağı teklifi Aren'ın kabul etmeyebileceğini hesaba kattığını fark etti. Bu da aklına şu soruyu getirdi: Aren neden teklifi reddetmişti? Sebebi onu yatağına alma arzusundan çok daha kapsamlı bir şey olmalıydı. "Çizmelerine kusma ihtimalimi büyük hakaret olarak görüyor sanırım."

Aren'ın kıkırtısı Lara'nın içini beklenmedik bir heyecanla doldurdu. Sonra genç adam kemerine tıkıştırdığı göz bağını çıkardı ve Lara içgüdüsel olarak gerilirken sabun kokan parmaklarıyla gözlerine bağladı. "Yürümek mi istersin omuzda taşınmak mı?"

"Yürümek," dedi Lara ama on kez takıldıktan sonra bu kararından pişmanlık duymadığını söyleyemezdi. Sonunda köprü ayağının serin karanlığına adım attıklarında rahat bir nefes alabildi. Dirseklerini tutan Aren'ın yardımıyla basamaklara adım attı ve çıktıkça tek tek sayarak mesafeyi hesaplamaya çalıştı.

Grup köprünün içinde toplanınca olabildiğince hızlı bir şekilde ilerlemeye başladılar. Hiç kimse konuşmuyordu. Bu sayede, uzaklardan gelen uzun ve acıklı boru sesini duymakta güçlük çekmediler. Aren ve diğerleri anında oldukları yerde durdular. Sese kulak kabartmış olmalıydılar. Aynı uzun boru

sesi bir kez daha yükseldi, sonra bunu ardı ardına üç kısa üfleme takip etti. Dördüncü de gelecekti ama sanki boru, çalan kişinin elinden çekilip alınmış gibi ses yarıda kesildi.

"Serrith'in yardım çağrısı," dedi Jor.

Aren, "Savaş Gelgitleri başlamadan Serrith sivilleri tahliye edilmiş miydi?" diye sordu.

Savaş Gelgitleri mi?

"Hayır."

Gözleri bağlı olsa da Lara grubun gerginliğini sezebiliyordu.

"Oraya en yakın kim var?" Aren'ın sesi titriyordu. Lara'nın onda daha önce hiç görmediği bir şeyin... korkunun işaretçisiydi bu.

Jor boğazını temizledi. "Biz varız."

Sessizlik.

"Lara'yı köprüde yalnız bırakamayız," dedi Aren.

"Onunla birini de bırakamayız. Ayrıca onu nineye geri götürecek vaktimiz de yok."

Lara dilini ısırdı. Lafa girmeyi çok isterdi ama sessiz kalmanın kendisi için en iyisi olduğunu biliyordu.

"Yapacak bir şey yok. Onu da yanımızda götürmeliyiz." Göz bağını çıkarmak için uzandığında Aren'ın eli Lara'nın yanağına değdi. "Bize ayak uydurmaya çalış. Sessiz kal. Ve çarpışma başladığında mutlaka saklan."

Heyecanının korku sanılması için dua eden Lara tek bir kez kafa salladı. "Tamam."

Sonra herkes koşmaya başladı.

16
LARA

Grup köprüde son hız koşarken nemli hava yüzünden ciğerleri yanan Lara onlara yetişmekte güçlük çekiyordu. Neyse ki şansı yaver gitti ve Lia'nın ayağını bir kilometre işaretine bastırdıktan sonra dudaklarını yavaşça hareket ettirerek adımlarını saymaya başladığını fark etti.

Lara da onunla aynı anda saydı ve muhafız kadın bir elini kaldırıp kayarak durduğunda kaldığı sayıyı aklında bir yere yazdı. Diğer askerler ekipmanı hazır ederken Jor, Lia'yı omuzlarına aldı. Lara gölgelerin arasına saklanıp onun avucunu pürüzsüz görünümlü taş plakaya bastırmasını izledi. Gürültülü bir klik sesi duyuldu ve Lia bayağı efor sarf ederek köprünün tavanındaki bir kapağı kaldırdı.

Bir kapı daha.

Serin hava içeri dolup saçlarını havalandırırken Lara zafer kazanmış gibi hissetti.

Jor ile Aren diğer askerleri kapağa doğru kaldırdılar. Sonra Jor da tırmandı ve köprüde yalnızca Aren ile Lara kaldı.

"Eğer bu gördüklerini birilerine anlatırsan seni kendi ellerimle öldürürüm," diyen Aren cevap beklemeden onu belinden kavrayarak tavana kaldırdı.

Jor kollarından tutarak onu yukarı çektikten sonra eğilip Aren'a de yardım etti, sonra ikisi birlikte kapağın kilidini yerine taktılar. Gerçi Lara iki adamın yaptıklarına odaklanmakta zorlanıyordu çünkü bulutların üzerindeki bir köprüde dikildiğini fark etmişti.

Köprünün içinde geçirdikleri sürede Ithicana'nın üzerine sis çökmüştü. Sisin oluşturduğu bulutlar anaforlar çizerek bacaklarının etrafında dolaşırken kulaklarına dalgaların bir adaya ya da köprü ayağına çarpma sesleri geliyordu. Ne tarafa bakarsa baksın on adımdan ötesi görünmüyordu. Tamamen farklı bir dünyadaydı sanki. Ya da kâbusa dönüşmenin eşiğindeki bir rüyada.

"Dikkatli ol," diye uyardı Aren, elini tutarak. "Yerler çok kaygan. Ve burası çok yüksek bir nokta. Düşersen kurtulamazsın."

Lara dikkatli ama koşar adımlarla onu takip etti. Sisin arasından göründüğü kadarıyla köprü diğer ayağa doğru eğim yaparken herkes dengesini korumakta zorlanıyordu. Fakat daha oraya ulaşamadan tüm muhafızlar sanki görünmez bir emir almış gibi yere çöktüler. Aren da onu kendisiyle birlikte çekerek eğildi.

Avuçları kaygan taş zeminle buluşurken Lara'nın gözleri bir kilometre işaretine takıldı. Beynindeki çarklar, bir işgal planı için anında dönmeye başladı.

Jor bir dürbün çıkarıp sağa sola baktı ve donakaldı. "Amarid donanma gemileri." Dürbünü Aren'a uzattı, o da bir kez bakıp küfretti.

"Destek kuvvet beklemeliyiz," diye devam etti Jor, dürbünü kralından geri aldıktan sonra sürünerek köprünün diğer tarafına geçip diğer askerlerin bakmakta olduğu yöne baktı. Girdaplar oluşturan sis bir an için önlerinden çekilince karşıda bir ada göründü. Sonra manzara yine sisle kapandı. "Tüm mürettebat adaya indiğinde sayıları bizden çok fazla olacak."

Kimse konuşmadı. O anda rüzgâr yön değiştirince kulaklarına çığlıklar geldi.

"Hemen gidiyoruz," diye emir verdi Aren.

Muhafızların hiçbiri karşı çıkmadı. İçlerinden biri köprüye gömülmüş kalın, metal halkaya çelik karışımlı gibi görünen bir halat bağladı. Halatın diğer ucu, arbalet şeklinde tasarlanmış bir silahın ucundaki ağır görünümlü kısa oka bağlıydı. Muhafız, silahı Aren'a uzattı. "Bu şeref sizindir Majesteleri."

Aren silahı alıp diz çöktü. "Hadi," diye mırıldandı. "Hadi, göster kendini artık."

Esinti azalırken hiç kimse nefes almıyordu. Lara parmaklarını taşa bastırdı ve kalbi heyecanla atarken olacakları bekledi. Sonra rüzgâr kükredi ve bulutlar çekildi.

Aren gülümseyip oku serbest bıraktı ve geri tepmenin gücüyle hafifçe homurdandı. Ok, halatı peşinden sürükleye-

rek adaya doğru süzüldü ve uzaklardan bile duyulabilecek bir çatırtıyla ağaçlardan birine girdi.

Halatı bağlayan muhafız, halkadaki ucu sıkılaştırıp sağlam bir düğüm attı, ardından kalın bir eldiven giyip halata bir kanca taktı ve küçük bir korku belirtisi bile göstermeden kendisini havaya bıraktı. Lara, adamın denizin üzerinde uzanan ipte hızla kayarak karaya yaklaşmasını, sonra eldivenli eliyle halatı tutarak yavaşlayıp bir kedi gibi çalılıkların arasına atlamasını şaşkınlıkla izledi.

Diğer askerler de çevik hareketlerle onu takip ettiler. Omzunun üstünden bakan Lara, Aren'ın onlara hiç bakmadan küçük bir kabın içinde birtakım tozlar karıştırmakla meşgul olduğunu gördü. Genç adam sonra bu karışıma su ekledi, yayını kaldırdı ve ucuna karışım kabını dikkatlice bağladığı okunu aşağıya demir atmış gemiye gönderdi.

Saniyeler sonra bir patlama gerçekleşti. Alevler sislerin arasından bile görülebiliyordu. "Bu onları bir süre meşgul edecektir." Yayını omzuna asıp diğerlerinin kullandığı gibi bir eldivenle bir kanca çıkardı. "Bana tutunman gerekecek."

Lara tek kelime etmeden kollarını onun boynuna, bacaklarını da beline doladı. Aren boştaki eliyle onu kendisine iyice yaklaştırdığındaysa yüzünü alev bastığını hissetti.

"Çığlık atma sakın." Aren kancayı halata taktı ve köprüden atladı.

Ona sıkıca tutunan Lara aşağıya doğru inanılmaz bir hızda süzülürlerken çığlığını zar zor bastırdı. Aşağıya baktığında ada kayalıklarına vuran köpüklü dalgaları ve küçük bir koya çekilmiş şalopaların yanan donanma gemisine yardım

için harekete geçtiğini gördü. Ormanın yeşilliğine yaklaşırlarken rüzgâr kulaklarında kükrüyordu.

Bir süre sonra Aren kulağına, "Sıkı tutun," dedi ve onu bırakıp eldivenli eliyle halatı tutarak hızlarını kontrol etti.

Lara tutunmayı bırakıp diğerlerinin arasına inince bilerek sendeleyip kıçının üzerine düştü. Aren ise bir avcı zarafetiyle yanına iniş yaptı ve muhafızların onlar gelmeden önce takmış olduğu deri maskelerin aynısından taktı.

"Sen burada kal," diye fısıldadı Lara'ya. "Gözlerden uzak dur ve yılanlara dikkat et."

Sonra hepsi gitti.

Lara elliye kadar saydıktan sonra bıçaklarını çıkararak peşlerinden koştu. Önünden gidenlerin gürültüsünün yılanları kaçırdığını düşünse de dikkatli hareket ediyordu. Ne tarafa gittiklerini anlamak zor değildi; çığlıkları takip etse yeterdi.

Adaya kurulmuş köyde bir çarpışma yaşanıyordu. Taş evlerin içlerinden alevler yükseliyordu ve yerlerde sayısız ceset vardı. Bazıları silahlı olsa da çoğunun silahı yoktu. Aileler. Çocuklar. Hepsi, şu anda Aren ve muhafızlarıyla dövüşen Amaridli askerler tarafından katledilmişti. Lara bir ağacın arkasına saklanıp Ithicana Kralı'nın bir elinde pala, diğer elinde hançerle düşmana saldırmasını izledi. Karşısına çıkan kimseyi sağ bırakmıyordu. Sanki savaşmak için doğmuş gibiydi. Korkusuzca ve akıllıca davranıyordu.

Bir süre gözlerini ondan ayıramayan Lara, sahil tarafından yükselen çığlıklarla kendine geldi ve yerinden ayrılıp o yöne ilerledi. Amaridli askerlerin köye çıkan patikada ilerlediğini gördüğünde kalbi sıkıştı. Donanma gemisi alevlere

tamamen teslim olmuştu ve mürettebatın kaçacak başka bir yeri yoktu. Aren ile muhafızları sayıca çok az kalacaklardı. Eğer Lara, Amarid'in köprüyü alan krallık olmasını istemiyorsa şartları eşitlemeliydi.

Köşeyi dönüp uzun iki kayanın arasındaki bir boşluğa yerleşti. Askerlerin köye ulaşmak için buradan geçmek zorunda olduğunu biliyordu.

İki asker dönemeci dönüp de onu karşılarında bulunca şaşkınlıkla oldukları yerde kaldılar. "Bu o. Maridrinalı kız."

Amarid, Ithicana'yla düşman olduğu gibi Maridrina'yla da düşmandı. Bu yüzden Lara onların saldıracağını zannetmişti fakat askerler ne yapacaklarını bilemez halde öylece kaldılar. "Senin burada olmaman gerekiyordu."

Lara omuz silkti. "Sizin için büyük şanssızlık," dedi ve bıçaklarını ustalıkla fırlattı. Boğazları delinen askerler yere yığılırken kayaların arkasından üç kişi daha çıkınca Lara ölenlerden birinin kılıcını alarak onlara doğru atıldı. Askerlerden birinin karnında bir kesik açarken aynı anda bir diğerinin bıçağından kaçmak için eğildi ve yerde yuvarlanarak adamı kılıçtan geçirdi. İlk adam tekrar atak yapınca onu bertaraf edip dizine bir tekme geçirerek bıçağını göğsüne sapladı.

Yerden kalkarken canını aldığı adamın bıçağını da alarak üçüncüye saldırıya geçti ve el bileğinde derin bir kesik açtı. Kanı Lara'nın yüzüne sıçrarken asker çığlıklar atarak gerileyince yeni gelmiş olan bir grup arkadaşına çarptı.

Sonrası çığlıklar ve kaostan ibaretti. Lara, dar geçitten geçmeye çalışırken arkadaşlarına takılan adamlardan öl-

dürebildiklerini öldürdü, öldüremediklerini de yaralayarak köydeki çarpışmaya katılmalarını engellemeye çalıştı.

Fakat kafasının tepesinden iki ok ıslık çalarak geçince kendini ormana atıp geri kalan Amarid askerleri geçerken çalıların arasında saklandı. Onlar gidince yerinden çıkıp fırlatma bıçaklarını askerlerin boğazından alarak kınlarına yerleştirdi, Amaridlilerin daha kallavi silahlarından birini seçti ve yoluna çıkanların boğazlarını keserek köye doğru ilerledi.

Her yerde kan ve cesetler vardı. Şeref kıtasından birkaç kişi de ölmüştü. Hâlâ savaşmakta olanların arasında Aren'ı bulmaya çalışırken Lara midesinin düğüm düğüm olduğunu hissetti.

Sonra onu gördü. Silah olarak koca bir zincir kullanan devasa bir adamla dövüşüyordu. Giysileri kanlanmıştı ve bir zamanlar keskin olan hamleleri şimdi durgundu. Amarid savaşçısı zincirini tüm gücüyle savurup Aren'ı kaburgalarından vurarak iki büklüm olmasına neden olunca Lara keskin bir nefes aldı. Araya girmek için içgüdüsel olarak o tarafa doğru birkaç adım attı ama genç kral yumruğunu iri adamın suratına geçirip onu sarsarak karnına hançerini saplayınca ikisi birlikte yere yığıldılar.

Ne yazık ki Aren tekrar ayağa kalkamadan bir başka Amarid askeri ona arkadan saldırmak için atıldı.

Lara hiç düşünmeden kendini onların arasına atıp bıçağını göğsüne batırdı ve kalbini deşmek için ucunu aşağı doğru çekti. Ama asker dengesini kaybedince onun üstüne kapaklandı. Omuzları şiddetle yere çarptığında Lara ciğerlerindeki tüm nefes çekilmiş gibi hissetti. Ölmek üzere olan askerin

kolları ve bacakları seğirdiği için bıçağın kabzası Lara'nın karnına batıyordu. İri göğsü yüzünün üzerinde olduğu için de nefes alamıyordu.

Sonra birden üstündeki ağırlık kalktı.

Ciğerlerini nefesle doldurmaya çalışan Lara dönüp dizleriyle ellerine dayanarak durdu ve Aren'ın gereksiz yere ölü askerin boğazını kesmesini izledi. Sonra Aren diğer adamın kanına bulanmış elleriyle onu tutup kendisine çekti. "İyi misin? Yaralandın mı?" Bir yandan da giysilerini çekiştirip sağını solunu kontrol ediyordu. Neyse ki üstüne düşen denizcinin kanı, yolda gelirken öldürdüklerinin kanını örtmüştü.

"İyiyim," dedi soluk soluğa. "Ama sen iyi değilsin." Aren'ın kolunun alt kısmında açılmış kesikten oluk oluk kan akıyordu ama yaralarının en kötüsü muhtemelen bu değildi.

"Önemli bir şey değil. Geri çekil hadi. Bir yere saklan." Aren onu köy evlerinden birinin arkasına saklamaya çalıştı. Lara da onun omuzlarını kavrayarak gitmesine engel olmak istedi. Çünkü Aren ölürse tüm planlar boşa giderdi.

Aren'ın tereddüt ettiğini görünce Lara yüzünü onun omzuna gömdü. İçinden bir ses ona tekrar geri durmasını tembihleyip dövüşe döneceğini söylüyordu. Bu yüzden panikleyip aklına gelen ilk şeyi fısıldadı: "Lütfen. Beni bırakma."

Aren'ın, düşmanlarının kanıyla ıslanmış elleri sırtındaydı. "Lara..." Sesinde acı vardı. Halkının cesetlerine bakıyordu. Muhafızlarının düşmanla savaşıp yenik düştüğünü görüyordu.

Sen de savaşabilirsin.

Onun için savaşıp bu insanları kurtarabilirsin.

Bu düşünceler Lara'nın zihninde dönüp duruyordu ki destek kuvvet sonunda köye ulaşarak onu karar vermekten kurtardı.

Ithicana askerleri dövüşe girişince şeref kıtası muhafızları Aren ile Lara'ya koşup etraflarını çevirdiler. Bir süre sonra savaş gürültüsü kesildi ve geriye yalnızca ağlayan ve inleyen köylülerin sesi kaldı.

Aren her şey bitene kadar Lara'yı bırakmadı.

Etrafa bakınırken ve savaşın nasıl bir şey olduğuna ilk kez şahit olurken dumanlar Lara'nın gözlerini yakıyordu. Yerde yatanlar sadece askerler değildi. Silahsız siviller de ölmüştü. Minicik çocuklar da.

Baban ordusuyla burayı işgal ettiğinde durum bundan farklı mı olacak? Onlar sivillere merhamet mi gösterecekler?

Kaçmış olan köylüler meydana dönmeye başladılar. Çoğu, muhtemelen kardeşleri olan bebek ve çocukları taşıyan daha büyük yaştaki çocuklardı. Bazıları ölmüş anne babalarını görünce hıçkırarak ağlamaya başladı. Diğerleriyse yüzlerinde büyük bir çaresizlikle öylece donakaldı.

"Hâlâ o Amaridli askerlere merhamet göstermem gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordu Aren yumuşak bir sesle.

"Hayır," diye fısıldadı Lara, en yakınındaki yaralı Ithicanalıya gidip yanında diz çökerek tuniğinden parçalar koparırken. "Hayır, düşünmüyorum."

17

AREN

Aren ellerini yıkadığı leğenin içindeki suyun kırmızıya dönmesini izledi. Tırnaklarının arasına dolan kendi kanıydı.

Düşmanlarının kanıydı.

Halkının kanıydı.

Ellerini hızla sudan çekip onun için bırakılmış havluyla kuruladı. Her yanı ağrıyordu. Özellikle de o iri kıyım şerefsizin zincirle vurduğu kaburgaları. Ninesi hiçbir kemiğinin kırılmadığını söylemişti ama böğründe şimdiden koca bir morluk oluşmuştu ve deneyimlerinden biliyordu ki yarın ağrısı daha da berbat olacaktı. Yine de Serrith'e daha erken varabilmek için bu ağrının bin katını çekmeye razı gelirdi. Yirmi, on, hatta beş dakika daha erken varabilse bugün öldürülen köylülerin en azından birini kurtarabilirdi belki.

"Konseyin Eranahl'da toplanması için gönderilen çağrıya cevap geldi. Gece çöktüğünde herkes orada olacak."

Aren arkasına döndüğünde Jor'la yüz yüze geldi. Kafasına sarılmış sargı bezi, çarpışmada aldığı derin kesiği saklıyordu. O kadar insanın içinde bu kesiği dikenin Lara olduğunu düşünürken Aren'ın gözleri kendi iradeleriyle hareket edip Lara'nın, yaralıların önünde çömeldiği yöne kaydı. Büyükanne ile öğrencilerinden yaraları sarmakla alakalı direktif almakta olan genç kadının bal rengi saçları ve giysileri kan yüzünden koyulaşmıştı ama bu onun güzelliğine gölge düşürmüyor, aksine daha da çarpıcı görünmesine neden oluyordu. Bir savaşçı gibiydi. Daha birkaç saat önce bu düşünce Aren'ın gülmesine neden olurdu ama şimdi hiç de komik gelmiyordu.

Jor onun bakışlarını takip edip de kimi izlediğini görünce derin bir iç geçirdi. "Kız büyük sorunlara yol açabilecek kadar çok şey öğrendi."

"Başka çaremiz yoktu."

"Öyle ama bu yine de önemli bir problem."

"Benim hayatımı kurtardı."

Jor derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Gerçekten öyle mi acaba?"

"Yerdeydim ve düşmanlardan biri beni sırtımdan vurmak üzereydi. Lara araya girip onu bıçaklamasaydı ölebilirdim." Aren her göz kırpışında Lara'nın o vahşi Amaridlinin karşısına dikilmesini ve her yere kanların sıçramasını görüyordu. Kanın ona ait olduğunu zannederek kalbinin derinliklerinde nasıl büyük bir korku hissettiğini de hatırlıyordu. "Bu, buraya beni öldürmeye gönderildiği teorisinin yanlış olduğunu gösteriyor değil mi?"

"Belki de o işi kendi elleriyle yapmak istiyordur," dedi Jor ama buna kendisi de ikna olmamıştı sanki.

Lara onların bakışını hissetmiş gibi kafasını kaldırınca Aren hemen başka tarafa baktı. Ölen Amaridlilerden oluşan yığın gözüne çarpınca Lara'nın üstünden çekip aldığı şerefsizin boğazını nasıl kestiğini hatırladı. Gerçi bunu yapmadan önce adamın çoktan ölmüş olduğunu biliyordu. Lara bıçağın ucunu tam kalbine isabet ettirmişti.

Şans, dedi Aren kendi kendine. Ama içgüdüleri başka bir şey söylüyordu.

"Bundan böyle onu daha da yakından izlemeliyiz," dedi Jor. "Eğer Maridrinalılar nerede olduğunu anlayıp onun almaya gelirlerse başımıza büyük belalar açılabilir. O kızın kafası bilmemesi gereken sırlarla dolu."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Aslında sebep olacağı dertlerin, değerinden daha fazla olabileceğini düşünüyorum. Bu yüzden belki bir kaza gerçekleştirebiliriz. Yatağında birdenbire bir yılan belirebilir mesela. Maridrinalılar bunu aleyhimize kullanamazlar. Hem..."

"Hayır."

"O zaman hâlâ hayattaymış gibi yaparız." Jor, Aren'ın reddinin sebebini yanlış anlamıştı. "Bir yazı taklitçisi bulup babasına onun adıyla mektuplar yazdırırız. Asla anlamazlar."

Aren küçüklüğünden beri onu koruyup kollamış olan adama döndü. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Eğer biri Lara'ya zarar verirse kellesini kaybeder. Bu senin için de geçerli, Aster için de, büyükannem için de. Ninem yöntemlerinden haberdar değilim zannetmesin. Anlaşıldı mı?"

Cevap beklemeden, ölülerin yakılması için köyün etekle-rinde toplanmış odun yığınlarına doğru yürüdü. Hava kütük-lere işleyen yağ kokusuyla ağırlaşmıştı. Küçük büyük düzine-lerce ceset düz bir sıra halinde dizilmişti. Hayatta kalanlarsa onların etrafında ya ağlıyor ya da boşluğa bakıyordu.

Aren, biri tarafından kendisine uzatılan meşalenin titre-şen alevlerine baktı. Bir şeyler söylemesi gerektiğini bili-yordu ama korumakla yükümlü olduğu ama başaramadığı bu insanlara ne söylese boş ve anlamsız gelecekti. Böyle bir şeyin bir daha yaşanmayacağı sözünü veremezdi çünkü yaşanacağını biliyordu. İntikam yemini de edemezdi çünkü nüfusu az olan ordusuyla Amarid'ı istila etmeye niyetlense bile sırf kraliçeleri kindar bir cadı diye oradaki masum sivil-lere zarar verecek kadar alçalamazdı. Amarid askerlerinin yanmış kafalarını bir gemiye doldurup kraliçeye gönderece-ğini söyleyebilirdi ama bu ne işe yarayacaktı? Ölmüş Ithica-nalıları geri mi getirecekti?

Bu yüzden hiçbir şey demedi. Sadece eğilip meşalenin ucunu, yağlanmış kütüklerden birine değdirdi. Alevler odun yığınlarını sararken hava iyice ısındı ve kısa süre sonra bur-nuna yanan saçların, kanın ve etin korkunç kokusu doldu. Midesi altüst olurken dişlerini sıktı. Kaçmak istiyordu ama orada durmak için kendini zorladı.

"Eranahl'dan gemiler geldi," dedi Jor. "Hayatta kalanları gemilere bindirmeliyiz, hava kötüleşene dek fazla vaktimiz yok." Bunu kanıtlamak ister gibi gökyüzünden bir damla Aren'ın alnına düştü. Bunu birkaç damla daha takip etti.

"Onlara bir dakika ver." Bakışlarını, cızırdayan alevlere

fazla yakınlaşarak hıçkıran bir anneden ayıramıyordu. Bu sabah uyandığında, gece çökmeden ailesiyle birlikte Eranahl'ın güvenli sınırları içinde olacağını düşünmüş olmalıydı. Ama şimdi yolculuğa yalnız çıkmak zorundaydı.

"Aren..."

"Lanet olsun! Bir dakika ver insanlara!" Sesinin sertliği karşısında tüm kafalar ona dönerken Aren alevlere arkasını döndü, ninesi ve öğrencilerinin yolculuk için hazırladığı yaralıların yanından geçti ve gemilerin beklediği koya indi.

Bir köşeyi döndüğünde yolun kıyısına sürüklenmiş bir düzine kadar düşman askeriyle karşılaştı ve dikkatini bir şey çekince kaşlarını çattı. Adamlardan birinin göğsünde Amarid bıçağı saplıydı. Yolundan dönerek cesetleri daha dikkatli bir şekilde inceledi.

Ithicana askerlerinin çoğu bıçaklarla kısa mesafe dövüşünü tercih ederdi. Genellikle ormanın yoğun çalılıklarını rahat geçebilmek için palaları ve net yaralar açmak için geniş bıçakları olurdu. Fakat bu düşman askerlerinin çoğu, Amaridlilerin kullanmayı tercih ettiği ince kılıçlarla yaralanmıştı. Birkaçında da sekiz santimlik bıçaklarla açılmış yaralar bulunuyordu.

Bu adamlar kendi silahlarıyla öldürülmüşlerdi.

Aren etrafı incelemek için birkaç adım geriledi. Akan kanlar, yağmurla genişleyip küçük göletler halini almıştı. Görünüşe bakılırsa bu askerleri öldüren, deniz yönünden gelen Ithicana'nın destek güçleri değil, yukarıdan inen birileriydi.

Ama kimdi bu birileri? Aren'ın tüm muhafızları ve dövüş bilen tüm siviller onunla köydeydiler.

O sırada ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve elini belindeki bıçağa götürüp arkasına döndü. Fakat karşısındaki sadece Lara'ydı.

Genç kadın, onun belindeki silahın üzerinde olan eline bakıp bir kaşını kaldırdı. Her nedense Aren'ın içindeki bir ses kabzayı bırakmamasını söylüyordu. Lara bugün o Amaridli askeri bir bıçakla öldürmüştü...

Ama görünen tek yarası yanağındaki bir morluktu. Maridrina kadınlarının dövüş öğrenmesinin yasak olduğu gerçeği bir yana, Lara'nın bu katliamı tek başına gerçekleştirmiş olması mümkün değildi. Aren'ın en mükemmel savaşçıları bile bunu yapamazdı.

Lara'nın, "Nereye gidecekler?" diyen sesi Aren'ın düşüncelerini böldü.

"Daha güvenli yerler var." Lara zaten öğrenmemesi gereken bir sürü şey öğrenmişti. Hâlâ ketum davranmaya lüzum var mıydı? Ama... köprü hakkında bilgi edinmesi bir derece kabullenilebilirdi. Eranahl'ı öğrenmesi tamamen farklı mevzuydu.

Köprü olmadan Eranahl var olamaz, diye fısıldadı babasının sesi Aren'ın kulağına. *Ithicana var olamaz. Köprüyü koru.*

"Daha güvenli yerler varsa neden sivillerin orada yaşamıyor?"

Bunun belirli sebepleri vardı tabii ki. Ithicanalı tüm sivilleri yıl boyu Eranahl'da tutmak imkânsızdı. Ama dillendirdiği sebep bu olmadı. "Çünkü bu, onları kafese tıkmak gibi olur. Ve benim halkım... özgür bir halk." Annesinin yıllarca

ne için savaş verdiğini o anda idrak edince "özgür" kelimesi boğazına takıldı. Ithicana da burada doğanlar için kocaman bir hapishane değil miydi?

Lara hareketsiz kaldı. Bu duyduklarını anlamaya çalışıyormuş gibi kafasını yana eğmişti. Gözlerini bile kırpmıyordu. "Özgürlüklerinin bir bedeli var gibi görünüyor."

"Özgürlüğün her zaman bir bedeli vardır." Halkına tüm dünyayı dolaşacak özgürlüğü vermenin bedeli ne olacaktı acaba?

"Evet," dedi Lara ama sanki zorla konuşmuş gibiydi. Kafasını sağa sola sallayıp gözlerini yolun kenarına dizilmiş cesetlere çevirdi. Aren, askerlerin ölümünde payı olduğuna dair bir belirti verecek mi diye onu dikkatlice izliyordu ama genç kadın yalnızca derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Koya gitmelisin artık. Kayıklar bekliyor."

Lara bakışlarını yerden ayırıp ona doğru ilerledi. Adımları Ithicanalılar gibi sessizdi. Aren onun yaklaşmasını izlerken kalbinin teklediğini, sonra sanki bir savaşa gidiyormuş ya da fırtınayı atlatmaya çalışıyormuşçasına gümbürdemeye başladığını hissetti. Böyle olmaması gerektiğini biliyordu ama hayatı boyunca tam da bu heyecanı hissetmek için beklemişti.

Lara tam önünde durdu. Yağmurda ıslanan saçının bir tutamı yanağına yapışmıştı. Aren uzanıp o tutamı geri itmemek için tüm öz kontrolünü kullanmak zorunda kaldı.

"Bütün kayıklar yolcularını aldığında benim bir... toplantı için buradan ayrılmam gerekecek. Ben dönene kadar sen büyükannemle kalacaksın."

Lara kaşlarını çattı ama karşı gelmek yerine uzanıp elini onunkinin üstüne koydu. Teni cayır cayır yanıyordu. Sonra şaşırtıcı bir güçle elini aşağı itip bıçağını kabzasına geri sokmasını sağladı.

"Suyun kıyısında bekleyeceğim," dedi ve tek kelime daha etmeden yanından ayırılıp bir su birikintisinin üstünden geçerek sahile doğru yürüdü.

18

LARA

Savaş Gelgitleri.

Serrith Adası'ndaki köylüler, yılın iki ayında Fırtına Denizi'nin düşman saldırılarına müsaade edecek kadar sakin olduğu sezondan bu adla bahsediyorlardı.

Ve bu yılın Savaş Gelgitleri erken başlamıştı.

O kadar erkendi ki sivilleri, sezonu geçirdikleri esrarengiz yere götürecek vakit bile bulunamamıştı. Muhtemelen Amarid donanması da bunu bildiği için fırtınaların devam etme riskine karşın buralara kadar gelmeyi seçmişti. Savunması iyi olan bir nokta her türlü güvende kalabilirdi fakat sivillerin yaşadığı yerlere aynı anda yapılan birkaç saldırının geri püskürtülmesi çok zordu.

Saldırmak için en iyi zaman bu, diye düşündü Lara'nın

stratejik yanı. Ithicana ordusunun, düzinelerce küçük köyü ve köprüyü aynı anda korumak için bölünmek zorunda kaldığı bu iki ay düşmanlar için büyük fırsattı. Ve eğer durum o noktaya gelirse Lara, Aren'ın önceliği halkına vereceğini biliyordu. Boruların sesini duyduğu anda yüzünde beliren panik ve çaresizlikte görmüştü bunu. Katliamın yaşandığı köyü inceleyen gözlerindeki bakışlarda da. Halkını kurtarmak için her şeyi riske atmaya razı gelirdi.

Onlar senin sorumluluğun değil ama, diye hatırlattı Lara kendine. *Senin sadakatin Maridrina'ya. Ithicana'nın tekelindeki ticaret yüzünden acı çeken kendi halkına. Tabaklarında çürümüş sebze ve kokuşmuş etten başka bir şey bulamayan Maridrinalı çocuklara. Ithicana'nın ellerinde ölmek üzere olan insanlara.*

Bu düşünceler, Ithicana'dan dışarı bilgi sızdırma konusunu tekrar aklına getirdi. Babasına yazdığı kısa mektuplara parola sıkıştırması mümkün olabilirdi ama köprü hakkında öğrendiği ayrıntıları yazmaya cesaret edemezdi. Eğer parola çözücüler durumu fark ederse Ithicana'dan canlı çıkma ihtimali sıfıra düşer, şimdiye dek yaptığı her şey boşa giderdi. Aren onun nereleri gördüğünü, neler öğrendiğini biliyordu. Gafil avlanmamak için o noktalardaki savunma kuvvetlerini artırmaları gayet kolay olurdu.

Lara'nın gereken tüm bilgileri toplayıp hepsini aynı anda Maridrina'ya sızdırması gerekiyordu. Ama nasıl?

Gerçi içten içe cevabın Ithicana Kralı'nda olduğunu biliyordu. Serin'in verdiği görünmez mürekkebi sakladığı kozmetik kutusunu düşündü. Ama Aren'ı, babasına bir mektup yazmaya ikna etse bile bu mektubu çalıp kendi mesajını ek-

leyecek kadar uzun süre elinde tutması, üstüne bir de kimseye fark ettirmeden tekrar mühürlemesi gerekecekti.

"Kumpas hayallerini bırak da git Taryn'in bulaşıkları yıkamasına yardım et, tembel göt."

Ninenin sesiyle düşüncelerinden uyanan Lara dönüp ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"

"Duymadın mı yoksa anlamadın mı?" Kadın ellerini kalçasına dayamıştı. Boynuna ve omuzlarına sarılmış yılan, kafasını hafifçe kaldırıp onu inceleyince Lara ürpermeden edemedi.

"Burası benim adam," diye kükredi Aren'ın büyükannesi. "Ve benim adamda yemek yiyebilmek istiyorsan çalışman gerek. Ayağa kalk." Ellerini sertçe çırptı.

Lara ayağa fırladı. Kadının emrine amadeymiş gibi hemen harekete geçtiği için kendine sinir olsa da tekrar oturmak çocukça olurdu.

"Dışarı."

Somurtarak sabah havasına adım atan Lara, bir bulaşık leğeninin başında dirseklerine kadar köpüğe batmış halde oturan Taryn'i gördü. Aren'ın şahsi muhafızlarından biri olan genç kadın, kısa çubuğu çektiği için Lara'yla birlikte kalmak zorunda kalmış, peşlerinde bir grup er ile onu gözleri bağlı halde köprüden geçirerek büyükannenin Gamire adındaki adasına getirirken yol boyu sızlanıp durmuştu. Lara ilk başta onun kendisiyle zaman geçirmeye mecbur bırakılmasından ya da Aren'ın gittiği yere gidemeyecek olmasından dolayı yakındığını düşünmüştü ama ninenin evinde geçirdikleri bir gecenin ardından gerçek sebep ortaya çıkmıştı.

Nine nefret uyandırıcı, tehditkâr acuzenin tekiydi. Lara onu uykusunda öldürmeden nasıl durabildiğini bilmiyordu.

"Bir süre sonra alışıyorsun." Taryn elindeki tabağı, üstünde buharlar tüten leğene daldırdı. "Hepimizin en az bir kez onunla kalmaya zorlandığını bilmek rahatlamana yardımcı olur belki." Bulaşıkları bırakıp iç gömleğinin eteğini kaldırarak kaburgalarının alt kısmını neredeyse tamamen kaplayan oval şekilli yara izlerini gösterdi. "Bir çarpışma esnasında suya düşüp köpekbalığı saldırısına uğradım. Ninem olmasaydı şimdi ölüydüm."

Lara bıçak, kılıç ya da ok yaralarını bilirdi. Ama bu ısırık izleri... "Korkunç yaratıklar."

"Pek sayılmaz." Taryn iç gömleğini indirip bulaşıklara döndü. "İnsan yemeleri için eğitildiler. Kendi seçimleri değil."

Onun yıkadığı tabağı alıp havluyla kurulamaya başlayan Lara, suyun dibine çekilen Amarid askerlerini, denizi lekeleyen kanları düşündü. "Bilemiyorum."

Taryn uzun, siyah at kuyruğunu omzunun arkasına atıp büyükanneyi çok memnun edecek bembeyaz dişleriyle gülümsedi. "Köpekbalıkları zeki yaratıklardır. Birkaç tanesi sürekli bizimle kalır ama çoğu yalnızca Savaş Gelgitleri sezonunda gelir. Ninem, fırtına sezonunun ne zaman başlayıp ne zaman biteceğini çoğunlukla onlar sayesinde bilir. Çünkü balıkçılar köpekbalıklarının sayısının arttığını fark ederler."

Lara yanağının içini ısırarak, babası ile Serin'in bundan haberdar olup olmadığını düşünürken bir yandan da bu yeni bilgiyi kafasında evirip çevirdi. Bu sezonun başlangıcında saldırıya geçmenin risklerinden biri, fırtınaların ne zaman dineceğini tam olarak bilememekti galiba.

"Gençlde işgalcilerin en çok saldırdığı yerlerde toplanırlar. Merkez Kale gibi." Taryn ağız kısmında küçük bir kırık bulunan bir fincanın içini elindeki bezle temizledikten sonra ona uzattı. "Köpekbalıklarının, Ithicana halkının koruyucuları olduğunu söyleyen efsaneler var. Bu yüzden kesinlikle gerekli olmadıkça onlara zarar vermek yasak." Güldü. "Ama adı üstünde efsane. Hayvanlar beslenmek için geliyorlar. Ithicanalıymış, düşmanmış diye ayırt etmiyorlar. Denizin üstündeki herkes onlar için eşit."

Lara, kuru bardağı diğer temiz malzemelerin bulunduğu leğene koyarken hafifçe titredi.

"Çene çalmayı kesin," diye bağırdı büyükanne uzakta bir yerlerden. "Yığınla iş bekliyor."

Taryn gözlerini devirdi. "Kaçmak ister misin?"

"Nineden kaçmak mümkün mü?"

Genç kadın göz kırptı. "Bu konuda deneyimliyim."

Gerçekten de temizlenmiş tabak çanakları kaldırdıktan sonra Taryn ne yaptı ne etti, Lara'nın orada bulunduğunu bile fark etmediği köye inmelerini sağlayan bir görev almayı başardı. Köye adım attıklarında Lara bir süre taş evlerin arasında oradan oraya giden veya işten kaytaran çocukları tatlı sözlerle ikna etmeye çalışan Ithicanalıları izledi. "Bu köy neden tahliye edilmedi?"

"Gerek yok. Gamire Adası güvenli bir yerdir."

Sivilleri bul. Serin'in sözlerini hatırlayan Lara, ellerinde yulaf keseleriyle yanından koşarak geçen çocuklara bakarken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sonra tekrar köyü gözden geçirdi. Bir grup adam balık temizlemekle meşguldü. Bir yerlerden taze ekmek, kızarmış et ve

limon kokusu geliyordu. Ama... bu civarlarda bir meyve ağacı bile görmemişti. Bu da demek oluyordu ki yiyecekler köprü aracılığıyla ithal ediliyordu.

"Diğer adalarda yaşayan insanlar... onlar Savaş Gelgitleri esnasında nereye gidiyorlar?" diye sordu çünkü sormaması şüphe uyandırabilirdi. Hem şu esrarengiz yeri çok merak ediyordu.

"Bunun cevabını ancak kralın kendisi verebilir." Taryn ona yandan bir bakış attı. "Ya da vermez, orasını bilemem."

"Kendisi oldukça ağzı sıkı biri."

Taryn soruların devamının gelmesini engellemek istercesine omuz silkerek onu ormanın içinden geçen dar bir patikaya yönlendirdi. Rüzgâr yüzlerine çarpana, tuz kokusu burun deliklerine dolana, yamaçlara çarpan dalga sesleri kulaklarına ulaşana kadar yürüdüler.

Tam durdukları yerde bir mancınık vardı ama Lara, dev silahtan sorumlu olan asker kıpırdanana kadar onu fark etmemişti. Yaşı ondan biraz büyük görünen adamın gözleri Taryn'i görünce ne kadar parladıysa Lara'yı görünce o kadar sertleşti.

"Önümüzdeki bir saat için nöbeti devralıyoruz," dedi Taryn ona. "Boş zamanını akıllıca kullan ve gidip şu leziz kokan etten ye biraz."

Asker yanlarından ayrılınca genç kadın Lara'ya döndü. "Bu davranışları şahsi algılama. Belirli bir yaşın üstündeki çoğu kişi Maridrina'yla yapılan savaşta sevdiklerini kaybettiler. On beş yıllık barış ortamından sonra bile size baktıklarında düşmanlarını görmeleri kaçınılmaz."

Ben düşmanlarıyım, diye düşündü Lara. "Sen öyle görmüyor musun?"

"İlk başta görüyordum." Genç kadının gri gözleri uzaklara daldı. "Ama sonra kuzenimin hayatını kurtardın."

"Kuzen mi?" Lara gözlerini kırpıştırıp karşısında kaslı esmer güzeline farklı bir gözle baktı. "Aren senin kuzenin mi?"

"Bu seni çok şaşırttı bakıyorum." Taryn hafifçe güldü. "Babam, Aren'ın babasının kardeşiydi. Anlayacağın yukarıdaki kadın benim de babaannem oluyor."

Lara kim kimin akrabası diye kayıt falan tutmuyordu ama belki de tutmalıydı. Taryn tam olarak kraliyet mensubu değildi ama kraliyet ailesinden sayılırdı. Ama genç kadını şöyle baştan aşağı süzünce bu hiç anlaşılmıyordu doğrusu. O da şeref kıtası muhafızlarının giydiği gri üniformadan giyiyor, kışlalarda yaşıyor, silah arkadaşları gibi yemek pişirip temizlik yapıyordu. Kaliteli silahlarından başka hiçbir şeyi zengin ya da ayrıcalıklı olduğunu göstermiyordu. Ülkeye giren tüm para nereye gidiyordu o zaman? Lara, Aren'ın masasında gördüğü inanılmaz hasılat kayıtlarını unutmamıştı. Çocukken Ithicana'da, Maridrina ve diğer krallıklardan alınanlarla inşa edilmiş altından saraylar olduğuna inanırdı ama şimdiye dek burada gördüğü tek şey gösterişsiz konfordu.

"Bir kenarda durup öldürülmesine izin verebilirdin ama kendi hayatını riske atma pahasına onu kurtardın. Bu düşmanın yapacağı bir şey değil."

Ah, bir bilsen. Lara'nın içi bir tuhaf oldu. Kahvaltısı midesinde fazla duramayacak gibiydi.

Taryn bir dürbün alıp okyanusu incelemeye başlayınca Lara'ya da mancınığı inceleme fırsatı doğdu. Sert ahşap ve çelikten yapılmış düzenek, kayaların üzerine sağlamca yerleştirilip sabitlenmişti. Her iki tarafında da birbirinin tıpkısı birer kaldıraç ve kolun yanı sıra daha ufak kollar da bulunuyordu. Omzunun üstünden arkaya bakınca gri-yeşil bir örtüyle örtülmüş bir yığın gördü. Bunlar mancınıkla atılan kayalar olmalıydı.

Örtünün bir ucunu hafifçe kaldırıp en az yirmi kilo görünen kayaya baktı. Merkez Kale'deki saldırıda gördüğü hasarı verecek kadar büyük değildi ama yeterli güçle birleştiğinde... Lara tekrar önüne dönünce Taryn'in onu izlediğini fark etti.

Genç kadın sırıttı. "Bir keresinde Aren'ı fırlatmıştık."

"Ne?"

"Lia ve ben. Ama bizim aptallığımız olduğunu düşünme çünkü Aren'ın fikriydi." Taryn mancınığa hafifçe vurdu. "On iki, on üç yaşlarındaydık. Aren, ne kadar yükseğe uçabileceğimizi görmenin eğlenceli olduğunu düşünmüştü ama sadece o deneyebildi."

"İşe... yaradı mı?"

"Ah, evet. Bayağı yükseğe uçtu ama düşüşün ne kadar acı verici olacağını hesaba katmamıştı." Genç kadın neşeyle kıkırdadı. "Neyse ki düştüğü yerin yakınlarında bir balıkçı kayığı vardı da onu kurtardılar. Jor üçümüzü de saatlerce azarladı. Ninem de haftalarca süren kaya taşıma cezası verdi."

"Kendini öldürmediği için şanslıymış." Acaba Aren o gün ölmüş olsaydı Lara'nın hayatı farklı olur muydu? Yok-

sa hiç hayatı olmaz mıydı? Babası, Ithicana Prensi'nin ölüm haberini alır almaz, On Beş Yıl Antlaşması komplosuna dahil olan herkesin kökünü büyük ihtimalle kazırdı.

Taryn sırıttı. "Bu, yaptıklarının yarısı bile değil." Dev silaha tekrar vurdu. "Denemek ister misin?"

Lara kesik bir kahkaha attı. "Beni buraya neden getirdiğini şimdi anladım."

"*Seni* uçurmaktan söz etmiyorum. Kaya atmak ister misin demek istedim."

"Ah." Lara makineyi inceledi. "Evet. Evet, isterim."

Yalnızca bir kişi tarafından idare edilebilen bu düzenek inanılmazdı ama kayaların ağırlığını düşününce yanında biri daha olmasına memnun oldu. Mancınık istenilen yöne çevrilebiliyor, çeşitli kollarla taşın atılacağı mesafe ayarlanabiliyordu. Düzeneğin üzerinde küçük sapanlar da vardı ve her parça incelikle modellenmişti.

"Şuradaki dalı vurmaya çalışalım." Taryn'in dikkatli gözetimi altında Lara birkaç taş fırlatıp en sonunda dalı vurmayı başardı.

"Tebrikler Majesteleri. Şimdi daha büyük olanı aynı mesafeye ayarlayalım." Genç muhafız, bir kolu çevirerek ayarlamaları yaptı. "Şimdi, atış şerefi senindir."

Avuçları heyecanla terleyen Lara, en büyük kolu çekip bıraktı. Düzenek büyük bir çatırtıyla çalıştı ve iki kadın birlikte kafalarını çevirerek kayanın havada süzülüp dalı suya gömmesini izlediler.

Taryn havaya bir yumruk attı. "İlk gemini batırdın!"

Arkalarından bir gürültü geldi ve yemeğe gönderdikleri asker telaşla yanlarında bitti. "İşgalciler mi?" diye sordu.

"Test sadece." Taryn'in sesi sakindi. "Majesteleri Kral, mancınıkların birer kere daha test edilmesini emretti. Yaptığımız teste göre bu makine görevini layığıyla yerine getirecek durumda." Lara'ya dönüp kafasını salladı. "Devam edelim mi Majesteleri?"

Lara gülümsemesini sakladı. "Elbette."

Günü, adayı turlayıp mancınıkları test ederek geçirdiler. Köye döndüklerinde akşam yemeği vaktiydi. Meydanda yakılan ateşin çevresine tüm köylülerle birlikte oturdular. Taryn'in söylediğine göre yemek, komşu köy Serrith'te hayatını kaybedenlerin onuruna düzenlenmişti. Lara şişe takılarak pişirilmiş et ve sebzeleri yiyip asla boşalmayan kupasından köpüklü bira içti. Gece serinliği başlayınca da ellerini yakılan ateşte ısıttı.

Köylüler ilk başta ona ihtiyatlı yaklaştılar. Lara da onlardan biraz uzağa oturup anlattıkları Ithicana efsanelerini, zümrüt adaları koruyan yılanlarla fırtınaların hikâyelerini dinledi. Efsanelere göre kadim köprü aslında birileri tarafından inşa edilmemiş, adeta canlı bir varlıkmışçasına topraktan çıkmıştı. Çocuklar anne babalarının kucaklarında uykuya dalıp yün battaniyelere sarılana dek hikâyeler devam etti. Sonra enstrümanlar çıkarıldı. Davullar, gitarlar ve kavallar çalınırken kadınlarla erkekler dans edip şarkılar söylemeye başladılar. Taryn de şaşırtıcı derecede güzel soprano sesiyle onlara eşlik etti. Lara'yı da şarkı söylemesi için ikna etmeye çalıştılar ama o sesinin berbat olduğu bahanesiyle kenara çekildi. Çünkü asıl istediği şey izlemekti. İzlemek. Dinlemek. Ve öğrenmek.

Meydan sessizleşmeye, çiftler el ele tutuşup uzaklaşırken yaşlılar çemberler halinde oturup bir pipoyu elden ele dolaştırarak dedikodu yapmaya başladığında Taryn elini Lara'nın omzuna koydu. "Ninem bizi aramaya gelmeden önce gitsek iyi olur."

Bir fenerin loş ışığının ve ormanın şamatasının eşliğinde dar patikadan yukarı doğru yürüdüler.

"Ben aslında asker olmak istememiştim, biliyor musun?" Lara, Taryn'e yandan baktı. "Hiç şaşırmadım. Bence sende daha çok balıkçı tipi var."

Genç kadın bir kahkaha patlattı. Ama sonra ciddileşen sesiyle devam etti: "Harendell'deki üniversitelerden birine gidip müzik eğitimi almak istemiştim."

Harendell'deki üniversiteler, kuzeydeki ve güneydeki tüm krallıklar tarafından bilinirdi. Ama bir Ithicanalının üniversiteye gitme arzusu taşıdığını duymak Lara'ya çok tuhaf gelmişti çünkü bu... imkânsızdı. "Ama Ithicanalılar ülkelerini asla terk etmiyorlar."

"Terk etmiyoruz çünkü yasak." Taryn elini salladı. "Ah, dışarı çıkan casuslar var tabii ama o farklı. Kendin olmadığın bir hayat gerçek değildir. Bu yüzden yapamadım. Hayalimi gerçekleştirmek için başka biri olamadım." Bir süre sustu. "Bundan aileme hiç bahsetmedim çünkü bir savaşçı olarak eğitim alıp Aren'ın konseyinde yer almamı istediklerini biliyordum. Ama Delia yengeme söyledim."

Yani Aren'ın annesine. Eski kraliçeye.

"Yengem güven kazanmanın en kesin yolunun güven vermek olduğuna inanırdı." Taryn, Lara'yı kolundan tutup

çekerek yollarına çıkan bir canlının koşarak geçmesine müsaade etti. Ardından yürümeye devam etti. "Maridrina'yla savaşı sonlandırmak için bir anlaşma yapılması fikrine herkes sıcak baktı fakat hiç kimse evlilik şartını desteklemedi. Kimse Aren'ın bir yabancıyla, özellikle de bir Maridrinalıyla evlenmesini istemedi. Ama Delia yengem bunun komşularımızla kesin barış için tek yol olduğunu savundu. Ticaret için bir masada karşılıklı oturduğumuz insanları düşmanımız olarak görmekten vazgeçmemizi sağlayacak tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu."

Bu bir yalan, diye haykırdı Serin'in sesi, Lara'nın kafasının içinde. *Açığa çıkarmaman gerekenleri dile dökmen için nezaket maskesi kullanıyor.* Ama Lara sesi susturdu. "Evliliğin, Maridrinalıların Ithicana'yı düşman olarak görmekten vazgeçmesini sağlayacağına inandıysa çok yanılmış."

Taryn kafasını sağa sola salladı. "Senin krallığının inançlarını değil, bizimkinin inançlarını değiştirmek istiyordu."

Konuşmanın devamını getiremediler çünkü büyükannenin evine varmışlardı. Yaşlı kadın kapıda durmuş, onların gelişini izliyordu. "Asi kaçaklar dönmüş."

"Boş oturmadık nine."

"İçki içme işi mi gördünüz? Şu kokuya bak."

Kadının nefesindeki alkol kokusuna ve arkasındaki sehpada duran bir şişe içkiyle yarısı dolu kadehe bakılırsa bu oldukça ikiyüzlü bir davranıştı.

"Ben yatıyorum," dedi Lara. Nutuk dinleyecek halde değildi.

Fakat büyükanne demir gibi eliyle onu tuttu ve diğer eliy-

le ona içinden cıyaklamalar yükselen küçük bir torba uzattı. "Önce yılanları besle."

Lara torbaya memnuniyetsizce baktı. Farelerden tiksinmiyordu ama yaşlı cadının sanki bir hizmetçiye emir verir gibi bir şeyler buyurup durmasından bıkmıştı. Bu gece yapmayı istediği tek şey herkes uyuduktan sonra köprü ayağındaki kapıya bakmak için gizlice dışarı çıkmaktı ama görünüşe göre bu kadın sabaha kadar onu izlemeyi planlıyordu. "Olmaz."

Büyükanne kaşlarını kaldırdı. "Olmaz mı? Prensesimiz, ihtiyar bir kadıncağızın evcil hayvanlarını besleyemeyecek kadar üstün mü görüyor kendini?"

Lara'nın parmakları içgüdüsel olarak gerildi. Sonra gözleri yılan kafeslerinin üstündeki raflara takılınca aklında bir fikir belirdi. "Farelerden korkuyorum," diye yalan söyledi, ninenin uzattığı torbadan ürkmüş gibi kaçarak.

"Korkunu aş o zaman."

Lara ya torbayı tutacaktı ya da farelerin dört bir yana kaçmasına izin verecekti. İhtiyara sessizce küfrederek torbaya elini soktu ve farelerden birini kuyruğundan tutup aldı. Kafeslerden birinin kilidini dikkatlice açıp minik hayvanı içine attıktan sonra diğer kafese geçti.

Bu yılanların hepsi zehirliydi. Taryn, ninesinin onlardan zehir sağıp ilaç ve panzehir yapmak için kullandığını anlatmıştı. Kafeslerin üstündeki raflarda düzinelerce ufak şişe diziliydi. Bu şişelerin hepsinde de bulanık sıvılar vardı. Daha yukarıdaki raflarda ise üstlerine isimleri yazılmış sayısız bitki ve ilaç bulunuyordu. Lara kafeslerin arasında dolaşırken

bir yandan da rafları inceledi ve sonunda aradığını bularak gülümsedi.

Kıpırdanıp duran torbayı yere atarak çığlığı bastı: "Beni ısırdı!"

"Hangi yılan?" diye sordu büyükanne, sesinde hafif bir panikle.

"Yılan değil," diye hıçkırdı Lara, parmaklarından birini ağzına götürüp sertçe ısırarak kanatırken. "Fare ısırdı!"

"Kahretsin be kızım!" Büyükanne torbayı yerden aldı ama artık çok geçti. Fareler özgürlüğe doğru koşuşturmaya başlamıştı. "Taryn, şu lanet şeyleri yakala hemen. Kilerime girmesinler."

Kemirgenler odada cirit atarken Lara sızlanarak bir sandalyeye çıktı ve büyükannenin arkasını döndüğünü görür görmez göz koyduğu küçük kavanozu kapıverdi.

"Yakalayın onları! Yakalayın!"

Taryn farelerin peşinden koşuyordu ama yemekte içtiği içki yüzünden hareketleri yavaşlamıştı. Kemirgenler onun ağır botlarından kolaylıkla kaçabiliyordu. Lara fırsattan istifade kavanozun kapağını açtı.

"Öldürme onları!" Büyükanne iki fareyi kuyruklarından yakalamış, torbaya geri koyuyordu. "Yılanlar ölü fare yemez!"

O bir başka fareyi yakalamak için atılınca Lara hafifçe yana eğilerek büyükannenin içki kadehine bolca sıvı boşaltı. Ithicanalıların sert içki tercih etmesi bir kez daha işine yaramıştı.

"Bir tane yakaladım!" Taryn fareyi ninesinin torbasına atarken Lara kavanozu kapattı ve raftaki yerine geri koydu.

Sonra sandalyenin tepesinde dikilerek fare avındaki iki kadını izlemeye koyuldu.

Büyükanne bir şeyler homurdanarak yılanları doyurma işini tamamladı, sonra Lara'nın elini kapıp minik yarasını inceledi. "Budala. İltihaplanırsa hiç sızlanma."

Lara elini çekip ona dik dik baktı. "Ben yatağa gidiyorum." Ayaklarını vurarak onun için hazırlanan döşeğe giderken gözucuyla büyükannenin içkisini kafasına dikmesini izleyerek gülümsedi.

Şimdi bekleme vaktiydi.

19

LARA

Ev karanlığa gömüldükten sonra bir saat geçmemişti ki büyükannenin homurtusu sessizliği böldü. Yaşlı kadın yatağından kalkıp paytak paytak ön kapıya ilerledi. O dışarı çıkar çıkmaz yerinden fırlayan Lara raflara koştu ve daha önce dikkatini çeken bir şişeyi aldı. Sıvının küçük bir damlasını dışarı doğru akıtıp Taryn'in burun deliklerinin altında bir süre tuttu. Bir yandan da sabah çekeceği baş ağrısı için hafifçe horlamakta olan genç kadından sessizce özür diliyordu.

Bu işi de hallettikten sonra evden dışarı, bir fenerin oluşturduğu ışık havuzuna adımını attı. Hafif esinti saçlarını savururken burnuna ormanın ve yağmurun kokusunu getiriyordu. Gökteki yıldızlar ancak bulutlar kenara çekilmeye

karar verilirse görülebiliyordu. Lara feneri alıp ışığını olabildiğince fazlalaştırdı, ardından tuvaletin bulunduğu küçük ek binaya doğru ilerledi.

Tuvalet binasının dışında durup içeriden gelen sesler karşısında sırıtırken kendi etrafında dönerek karanlığı inceledi. O sırada tam da beklediği gibi uzun boylu bir Ithicanalı adam karşısında belirdi. "Size yardım edebileceğim bir konu var mı Majesteleri?" Lara'yı incelerken başparmağını kemerine takmıştı.

"Ay!" Lara ürkmüş gibi sıçrayıp elini ağzına götürdü. "Şey, aslında buraya gelme sebebim..." Tuvalete işaret ediyordu ki içeriden devasa bir gaz sesi yükseldi. Ardından da hoşnutsuz bir homurtu duyuldu. Ithicana, Lara için yabancı bir yer olabilirdi ama iş ilaçlara ve zehirlere gelince nerede olursa olsun uzmanlığını konuştururdu. Bu sayede nine şu anda tam da olmasını planladığı yerdeydi.

Muhafızın gözleri fener ışığında genişledi. "Anladım." Gülmemeye çalıştığı çok belliydi. "Pekâlâ. Belki de..."

"Çalılıklar işimi görür." Lara kıkırdayıp feneri ona uzattı. "Bunu benim için biraz tutabilir misin?"

Bir ağacın arkasına geçerek tuvaletini yaptıktan sonra muhafıza elini uzatıp feneri geri aldı ve ışığını özellikle yüzüne doğru tuttu. Adam gözlerini kısıp kırpıştırmaya başladı. "Nine iyi midir sence?" dedi Lara ek binaya işaret ederek. "Acaba kapıyı tıklatıp..."

"Hayır!" Büyükanneyi tuvaletteyken rahatsız etme fikri genç adama korkutucu gelmiş olmalıydı. "Eminim iyidir."

"Umarım öyledir." Lara ona tatlı bir tebessüm atıp eve döndü. Büyükanne saatlerce tuvaletten çıkamayacaktı ama

sabaha hiçbir şeyi kalmazdı. Fenerin ışığını söndürüp kancaya astı ve eve girdi.

Ama kapıyı tamamen kapatmadı.

İçinden beşe kadar sayıp kapıyı tekrar açtığında karşısında zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu. Fenerin parlak ışığından sonra gözlerinin karanlığa alışması zor olacaktı. Ama bu, muhafızın da bir süreliğine etrafı göremeyeceği anlamına geliyordu. Lara kör bir şekilde hareket ederek evin köşesini döndü ve ağaçların hatlarını seçene dek burada bekledi. Sonra eğilip sessizce bahçe çitinin yanından emekleyerek ormana daldı.

Bu adadaki ağaçlar, Merkez Kale'dekiler kadar sık değildi. Yaprakların arasından süzülen hafif ay ışığı köprüye kadar ona eşlik etti. Okyanusun sesi, çıkarabileceği sesleri bastırıyordu ama Lara yine de ara sıra durup peşinde biri var mı diye dinliyordu. Bir çıt bile çıkmıyordu.

Burnuna ıslak taş kokusu gelmeye başladı. Bu tuhaf ama tanıdık kokunun köprünün kokusu olduğunu birkaç saniye sonra idrak etti. Çevrede muhafızlar olması ihtimaline karşı daha ihtiyatlı hareket ederek patikada ilerledi ve en sonunda köprü ayağını görebildi. Üstünde de kuzeye ve güneye doğru uzanan bir gölge vardı: Köprü.

Ağaçların arasında yürümeye devam ederken muhafız var mı diye bakınmayı ihmal etmiyordu. Ama kimseyi göremedi. Bu yüzden ayağın temeline doğru rahatça gidebildi. Kayaçların yüzeye çıkmış kısmı ve köprü taşlarının birleşmesiyle oluşturulmuş ayağın boyu altı metre kadar vardı. Zemin kayalardan ibaretti ve Lara'nın orada olduğundan

emin olduğu girişe giden belirli bir yol bulunmuyordu. Tırnağını ayağın üzerinde kaydırıp kapının hatlarını bulmaya çalıştı ama çabuk pes etti. Yüzeyde çok fazla çıkıntı ve pürüz vardı, hepsini tek tek inceleyecek vakti nereden bulacaktı? Bu nedenle tüm ağırlığıyla yüzeyi iterek kapının kendiliğinden açılmasını umdu.

Hiçbir şey olmadı.

Bir küfür savurarak ayağın doğal taşlardan ibaret olan tarafına geçti ve ağır çizmelerini çıkarıp bir gölgeye saklayarak tırmanmaya başladı. Yukarı çıktıkça sırtı ve omuzları yanmaya başlamıştı. Köprünün alt kısmına ulaşıp eliyle yoklayınca taşın içinde parmaklarını geçirebileceği doğrusal çizgiler olduğunu fark ederek gülümsedi ve parmakları acıyla çığlıklar atsa da umursamayıp köprünün yan tarafını da tırmanarak üstüne çıkıverdi.

Ayaklarının altında sonsuz bir karanlık denizi uzanıyordu. Kadifemsi siyahlığın ortasında yalnızca adanın iğne ucu kadar görünen birkaç ışığı vardı. Lara parmaklarını köprünün ortasına sürterek yavaşça ilerledi. İçerideki kilometre işaretinin ikizini dışarıda bulacağından emindi.

Sırtından terler akarken biyolojik saati artık büyükannenin evine dönme vaktinin geldiğini söylüyordu ama işareti bulana dek vazgeçmedi. Bulduğundaysa adımlarını dikkatlice sayarak ayağın bulunduğu yere kadar ilerledi.

Tam o anda zıt yönden konuşma sesleri geldi.

"Kahrolası ahmaklar. Tam Gamire'ın üstüne koca bir ticaret katarını park ederken ne düşünüyorlardı acaba?"

Jor'du bu. O ve kim bilir kaç kişi daha şu anda köprünün üstündeydi.

Kalbi gümbürdeyen Lara yüzüstü yatıp sürünerek kenara gitti ve aşağı baktı. Ağaçların arasından bir grup çıkmıştı ve birinin elinde hafifçe parlayan bir madde vardı.

"Gamire'ın üstünde olduğunu bilmiyorlar Jor." Lia'nın sesi. "Mesele de bu ya."

"Bilmiyor olabilirler ama yine de başımıza dert oldular."

Lara aşağıdaki grubun zıt yönüne yuvarlanıp kendini dikkatlice aşağı doğru sarkıttı. Parmakları tutunmaya çalışırken sarf ettiği efor yüzünden titriyordu.

"Hey, yukarıdaki işinizi bitirdiniz mi?"

Aren. Bir eli kayınca Lara keskin bir nefes alıp dengesini bulana dek tek eliyle köprüde sallandı.

"Evet. Tam bulunduğumuz noktada gece için mola vermiş bir yük katarı var. Tavandaki kapağı açarsak bizi mutlaka fark ederler. Diğer kapaklar her iki yönde beş kilometrelik yürüme mesafesinde ama şiddetli rüzgâr yaklaştığı için bunu tavsiye etmem. Kimse geceyi şakır şakır yağmurun altında köprüye yapışmış halde geçirmek istemez."

Aren bitkince iç geçirdi. "Kayıkla gitmek zorundayız desene."

"Evet. Kuvvetli dalgaların arasında gideceğiz. Umarım sevgili karıcığının midesi ninenin verdiği şeyle yatışır. Gerçi lanet olası paniği için daha güçlü bir şey gerekeceğini düşünüyorum ama neyse."

"Lara'yı rahat bırak." Aren'ın sesi ciddiydi. "Kız çölde yetişmiş ve yüzme bilmiyor. Suya düşme korkusu hafife alınacak bir şey değil."

"Tabii tabii," diye mırıldandı Jor. Lara tam o konuştuğu

anda köprüde biraz daha aşağı kaydı ve yere üç metre kala kendini bıraktı. Neyse ki çıplak ayakları taşta neredeyse hiç ses çıkarmadı. Anında eğilip yuvarlandı, sonra beş uzun adımla bir ağacın arkasına saklandı. Çamurlar ayak parmaklarının arasına dolarken Aren'ın avuçlarını köprü ayağının yüzeyine koyup iki kez sertçe bastırmasını izledi. Hafif bir klik sesi duyuldu ve bir kapı açıldı. Aren içeri girdi.

Tepedeki Jor ile Lia, köprüye gömülmüş pek çok demir halkalardan birine bir halat geçirip yan yana indiler. Lia halatı geri çekerken Aren da ayağın içinden çıkıp, "Biri tam lanet kapıya dayanarak uyumuş," dedi.

"Tam da dediğim gibi," dedi Jor. "Ahmaklar."

"Olan olmuş bir kere. Hadi gidelim," diyen Aren büyükannenin evine doğru ilerlemeye başladı. Kesin Lara'yı almaya gidiyordu.

Kahretsin. Lara diğerlerinin de krallarının peşinden gitmesini bekledikten sonra çizmelerini sakladığı yerden almaya koştu. Büyükannenin evine dönüş yolculuğunda kimseye fark ettirmeden koşması zor olacaktı ama içeriye bir bakmadan gitmek istemiyordu. Avuçlarını Aren'ın bastırdığı noktaya bastırdı ve kapı açıldığında kocaman sırıttı.

İçerisinin tamamen karanlık olacağını düşünmüştü fakat kıvrımlı merdiven, içlerinde bir şeyler parlayan kavanozlarla aydınlatılmıştı. Basamakları üçer üçer çıkınca düz beton bir duvarla karşılaştı. Yakalanma riski olduğunu biliyordu ama buna değeceğine kadar vererek avuçlarıyla yüzeye bastırdı.

Klik.

Çıkan ses karşısında yüzünü buruşturup kapıyı hafifçe

açtı. Ağır plakanın menteşeleri sessizdi. Gerçekten de hemen kapının önünde bir adam uyuyordu ve çıkardığı horlama sesi maskeli Ithicana muhafızlarının kapının sesini duymasını engellemişti.

Babasının askerlerinin içeriden bulabilmeleri için Lara kapıyı bir şekilde işaretlemeliydi. Ama Ithicanalıların köprüyü devamlı kontrol ettiğini, bırakılan her türlü izi sildiğini biliyordu. Bırakacağı işaret fark edilmeyecek bir şey olmalıydı.

Serin'in yıllar içindeki öğretilerini aklından geçirip bir yöntem bulmaya çalıştı. Bir yandan da acele etmezse Aren'ın ondan önce eve varıp yokluğunu fark edeceğini düşünüyordu.

O anda aklına bir fikir geldi. Bıçağını çıkarıp kolunun alt kısmında küçük bir yara açtı ve parmaklarını kana bulayarak kapının dış hattını özenle çizdi. Kan kuruduğunda betonun üzerinde fark edilmezdi. Ancak üstüne gerekli karışımlar sıkılırsa ortaya çıkardı.

Bundan başka bir şey yapacak vakti de yoktu zaten.

Kapıyı dikkatlice kapatıp indi. Buradaki kapıyı da kapattıktan sonra cesaret edebildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Ağaç kökleri ve taşlar çıplak ayaklarını çiziyordu ama ağır Ithicana çizmelerini giyse gereken sessizlikle koşamayacağını biliyordu.

İleride Aren'ın taşıdığı kavanozun loş ışığını görünce hızını kesip onlara olabildiğince yaklaştı. Ağaçların arasında ilerleyerek onları geçmeyi düşündü ama bunu yaparsa duymamalarının imkânı yoktu.

Büyükannenin evi göründü.

Lara içten içe kendini azarlayarak bir plan düşündü ama

Aren çoktan evin köşesini dönüp kapıyı açmıştı bile. Bir saniye içinde de, "Nerede o?" diye bağırarak dışarı koştu.

Derhal çizmelerini ayaklarına geçiren Lara açıklığa çıkıp Aren'a doğru yürüdü. "Buradayım. Bağırmayı bırakabilirsin."

Aren da evi izlemekle görevlendirilmiş muhafız da ona bakakalmışlardı. Nine de geceliği ve çizmeleri içinde tuvalet binasından çıkmak için o anı seçti.

"Gecenin ortasında ormanda ne demeye dolaşıyorsun sen?" diye sordu Aren.

Serin'in sesi Lara'nın zihninde yankılandı: *Çoğu insan utançtan kaçmak için yalan söyler. Kendilerini utandırmak için yalan söyleyenlerin sayısı azdır. Fakat insanlar genelde bu ikincisine inanır.*

Lara gözlerini yere eğdi. Kızarmış yüzünden terler aktığını biliyordu ama bu yalanına doğruluk katacaktı. "Kendimi iyi hissetmiyordum ve tuvalet de..." Büyükanneyi işaret etti. "...doluydu."

Aren babaannesine döndü. "Hasta mısın?"

"Fena cırcır olmuşum. Ama yaşayacağım."

"Yediğimiz bir şeyden oldu herhalde." Lara canı yanıyormuş gibi elini karnına bastırdı. "Ya da elime tutuşturduğun o farelerin pisliğinden."

"Fare mi? Ondan yılanlarını beslemesini mi istedin?" Aren kafasını iki yana sallayarak muhafıza döndü. "Sen hangi cehennemdeydin?"

"Buradaydım. Onun evden çıktığını görmedim. Gerçekten izliyordum."

"Pek iyi izlemiyormuşsun."

"Ben çok ses çıkarmamaya çalıştım," dedi Lara sertçe, çizmesinin burnunu yere vurarak. "Şimdi, utandırıcı bakışlarınızı üzerime dikmeniz bittiyse gidip yatacağım."

Aren derin bir nefes alıp verdi.

"Ne?" Lara kollarını göğüslerinin altında kavuşturup ona baktı.

"Otuz gemilik bir Amarid filosu Ithicana yakınlarında dolaşıyor. Şiddetli bir rüzgâr yaklaşmak üzere, bu yüzden biraz vakit kazanacağız ama Merkez Kale benim kumandam altında. Savunma hattımızı hazırlamak için bir an önce dönmem lazım."

"İstilaya mı hazırlanıyorlar?"

"Muhtemelen." Aren bir nefes verdi. "Bizimle gelebilir ya da Savaş Gelgitleri esnasında burada ninemle kalabilirsin. Senin tercihin."

"Merkez Kale'ye geleceğim." O korkunç kadınla bir gün daha geçirmeye katlanamazdı. Zaten gözlerini kısarak bakmasına bakılırsa henüz Lara'ya tam olarak kanmış değildi. Burada kalırsa onu her gece yatağına bağlar ve muhafızları üçe çıkarırdı. Ayrıca Lara'nın Aren'ı tahrik etme planına da devam etmesi gerekiyordu. "Seninle gelmek istiyorum."

Aren kaşlarını çattı, sonra kafasını başka yöne çevirdi. "Köprüden geçemeyeceğiz ama. Güney Kalesi'ne giden bir yük katarı tam buradaki ayağın üzerinde mola vermiş. Onlar görmeden içeri giremeyiz. Kayıkla gitmemiz gerekecek."

Rüzgârın şiddetini artırmasını dinlerken Lara midesini yakan rahatsızlığı bastırmaya çalıştı. *Korkunu kontrol et*, diye emir verdi kendine. *Soğukkanlı davranırsan kazanacağın çok şey var.* "Başa çıkarım," diye mırıldandı.

Aren şakaklarını ovan Taryn'e döndü. "Sen de dikkatli olmalıydın asker. Eve döndüğümüzde cezanı Jor belirleyecek."

Taryn'in, "Özür dilerim Majesteleri," demesini izlerken Lara'nın kalbinde küçük bir suçluluk hissi belirip kayboldu.

Aren karanlıkta ilerlerlerken Lara'nın elini tuttu. Jor grubun başını çekiyordu. Hâlâ sersemlemiş halde olan Taryn ise en arkadaydı. Omzunda taşıdığı büyükçe şey her neyse koştukça sırtına vuruyordu.

Rüzgâr her saniye daha da artarken dalgaların kayalıklara çarpma sesi adada yankılanıyordu. Bu dalgaların üzerinde yelken açacaklarını düşünürken Lara'nın kalbi gümbürdüyor, sırtından ter damlacıkları süzülüyordu. Denize tepeden bakan yamaca ulaştıklarında siyahlıktan başka bir şey göremediler. Ay ve yıldızlar bile bulutların ardındaydı.

Sonra yağmur başladı.

Soğuk damlalar saçlarını ve tuniğini ıslatırken Lara, adada konuşlanmış askerlerin devasa ahşap bir merdivene benzeyen bir şeyi güç bela kaldırmasını izledi. Tam sekiz tane asker, ucuna halatlar bağlanmış merdiveni yamacın aşağısındaki karanlığa doğru uzattılar.

"Aşağıda geniş bir kayaç var," diye bağırdı Aren, Lara'nın kulağına. "Merdiveni kullanarak inecek, oradan da teknelerimizin demir attığı adacığa gideceğiz. Şu anda sular çekilmiş durumda ama yine de dizlerinin hizasında olacaktır, haberin olsun."

"Hadi gidelim!" Jor çoktan merdivenden inmeye başlamıştı. Lia da peşinden gitti.

"Önce ben gidiyorum. Arkamdan gel, tamam mı? Senden sonra da Taryn gelecek."

Lara bir şey demeden kafa salladı. Dişleri takırdadığı için konuşacak halde değildi zaten. Aren merdivene atlayıp inmeye başladı fakat Lara çubuğa tutunduğunda parmaklarının tamamen hissizleştiğini fark etti. Kollarıyla bacakları titriyordu ve aşağıdaki suya yaklaşmayı hiç ama hiç istemiyordu.

Onlar yapabiliyorsa sen de yapabilirsin. Dudaklarını hafifçe oynatarak bunu kendi kendine tekrar ederken elleri terden sırılsıklam olmuştu. Aşağıdaki kayaca çarpan dalgaların sıçrattığı sular da bacaklarına geliyordu. Sonunda ayakları zeminle buluşunca Aren'ın ellerini belinde hissetti. Taryn de bir saniye sonra yanlarına inip yukarı seslendi ve askerler merdiveni adaya geri çektiler.

Lara hiçbir şey göremiyordu. Hiçbir şey. Ama dört bir yanında kükreyen suyu duyabiliyordu. Yanlış yöne atılmış bir adım işini bitirebilirdi. Bu düşünceyle dizlerinin üzerine çöküp elleriyle etrafını yokladı.

"Emeklemeni bekleyecek vaktimiz yok," dedi Aren, dalgaların sesini bastırmak için bağırarak. "Sular yükseldiğinde hâlâ burada olursak daha kötü duruma düşeceğiz."

Ayağa kalkarken Lara'nın dizleri titriyordu. Kesik kesik nefesler alarak Aren'ın yönlendirmesiyle birkaç adım attı.

"Jor yolu işaretledi." Aren onun elini tutup ileri doğrultu çünkü kendi elini kullansa bu karanlıkta göremeyeceğini biliyordu.

Gerçekten de işaretler oradaydı.

Birkaç adımda bir yol kenarında hafifçe parlayan algler görülebiliyordu. Baş dönmesi azalınca yürümeye başladı. Yürüdükçe de özgüveni yerine geldi.

"Şimdi önümüzdeki üç metrelik kısım suya batmış durumda. Su dizlerine gelecek ama akıntı güçlü olduğu için bana tutunmalısın."

"Bana bunu yaptırdığın için sana lanet olsun."

Aren bir kahkaha atınca Lara öfkelenip onu beklemeden bir adım attı.

Çizmeleri anında suyla dolarken akıntı dengesini bozup onu çekiştirmeye başladı. Lara hemen Aren'ın kemerine tutundu. Neyse ki Taryn de arkasından uzanıp onu omzundan tutmuştu.

Adım at.

Adım at.

Ayağı bir taşa takılınca öne doğru tökezledi. Dengesini tekrar kazanırken dudaklarından bir hıçkırık kaçtı.

Adım at.

Adım at.

Devasa bir dalganın saldırısına uğrayınca bacaklarını kontrol edemez hale geldi ve yana doğru düştü. Beline kadar suya batmış, yalnızca Aren'ın kemeri sayesinde yuvarlanıp gitmekten kurtulmuştu. Korku, telaş ve dehşet dolu çığlığı geceyi yardı. Şükür ki Aren hemen eğilip kollarından tutarak onu sudan kurtardı.

"Suda değilsin artık. Her şey yolunda. En kötüsü bitti."

"Ayaklarım toprağa bastığı an seni domuz gibi keseceğim!" Korkmaktan nefret ediyordu ve bu duyguyu ancak öfkeyle bastırabilirdi. "Uykunda boğacağım seni!"

Birkaç kişi güldü. En gürültülü kahkaha Jor'a aitti. "Sonunda gerçek yüzünü gösterdi."

Aren burnundan alaycı bir nefes verdi. "Tehditlerine, seni kucağıma alıp suya atamayacağım bir yerde devam etsen belki daha iyi olabilir," dedi ve adacığın diğer ucuna yollandı.

Taryn dirseğini tutarak kalkmasına yardımcı oldu. "Merkez Kale'ye ulaşmamız sadece bir saat sürecek." Lara'nın avucuna bir kayış koydu. "Köydekilerden birine senin için yaptırdım bunu. Eğer bir kaza olursa birimiz seni tekneye geri alana kadar su yüzeyinde kalmana yardımcı olacaktır."

Lara çok da büyük olmayan bir fıçıya dolanmış ilmekli kayışı inceledi. Bu küçük eylemin arkasında devasa bir nezaket saklıydı. Lara'nın hak etmediği bir nezaket. "Teşekkür ederim."

Ithicanalılar onu teknelerden birine bindirdiklerinde Lara hemen yere çöktü ve bir eliyle sıkı sıkı fıçısına sarılırken diğer eliyle teknenin kenarına tutundu. Aklı olan hiçbir yaratığın hiçbir koşulda girmeyeceği bir riske atılmalarına rağmen onun dışında herkes gayet telaşsız görünüyordu.

Tekne dalgaların üzerinde yükselip alçalırken Lara'nın midesi de aynı hareketleri yapıyordu. Ve ne yazık ki büyükannenin verdiği kökü cebinden çıkarmasına fırsat kalmadan kenardan hafifçe eğilerek kusmaya başladı. Sonra gruba bir sessizlik çöktüğünü fark etti. Dümenle, halatlarla ya da diğer şeylerle ilgilenen elleri donmuştu.

"Oradalar," dedi Lia.

Jor alçak sesle küfretti. "Umarım fırtına korkunç bir hal alır da denizin dibini boylarlar."

Lara kafasını kaldırıp bulanık gözlerle ileriye bakmaya çalıştı. Ötede suyun üzerinde aşağı yukarı hareket eden düzinelerce, hayır yüzlerce ışık vardı. Ve esintiyle kulaklarına müzik ve şarkı söyleyen insan sesleri geliyordu.

Gemiler.

Amarid filosu.

"Gidip birkaç tanesini patlatalım hadi," dedi Lia sinirle. "Partileri batsın."

Aynı anda tüm kafalar Aren'a döndü. Lara da tırnaklarını teknenin kenarına geçirerek onun cevabını bekledi.

"Merkez Kale'ye doğru devam." Genç kralın sesi kısıktı.

"Birkaç tanesini batıracak malzememiz var ama," diye karşı çıktı Lia.

"Merkez Kale," diye tekrarladı Aren. "Onlar saldırmıyorlar. Bizim de kışkırtmamıza lüzum yok."

"Ama saldıracaklar! Hava düzelir düzelmez taarruza geçecekler, biliyorsun!"

"Biz de karşılık vereceğiz. Her zamanki gibi."

Aren'ın sesinde hiçbir duygu yoktu ama Lara öfkesinin ve yılgınlığının sinyallerini hissedebiliyordu.

"Ya da onları şimdi durdururuz." Lia pes etmeyecek gibiydi.

"Bizim sularımızın dışındalar ve saldırganlık belirtisi göstermiyorlar." Aren huzursuzca kıpırdanınca dizi Lara'nın sırtına sürtündü. "Durup dururken gemilerini batırmaya kalkarsak Amarid'a bize karşı savaş ilan etme hakkı doğar. Birkaç tane gemi gelmiş sadece. Bu kadarıyla başa çıkabiliriz. Fakat Amarid donanması tam güç taarruza geçerse o zaman zor du-

ruma düşeriz. Ithicana kimseyi kışkırtmayı göze alamaz. Bu yüzden istikamet Merkez Kale."

Kimse tek kelime etmedi. Herkes işine döndü ve tekneler dalgaları aşarak hızla ilerlemeye başladı. Fakat Lara gözlerini gittikçe uzaklaşan filodan ayıramıyordu. O korkunç akşam yemeğinde babasının sarf ettiği sözler hâlâ kulaklarındaydı. *Bilinen en eski zamanlardan beri Ithicana ticaret üzerinde mutlak güce sahip olmuştur. Karanlık bir tanrı gibi krallıklar kurar ve kurduğu gibi de yok edebilir.*

Lara ona inanmıştı. Hem de sorgusuz sualsiz. Ama Aren'ın söyledikleri... tanrısal güçleri olan bir hükümdarın sözleri değildi. Hatta tam aksine, hayatta kalmak için savaşan bir krallığın liderinin sözleriydi.

20

AREN

Aren içlerine kum doldurulup yaz güneşinde bir hafta bekletilmiş gibi hissettiği gözlerini ovaladı. Kaburga kemikleri zonkluyor, sırtı ağrıyordu. Avuç içleri de ellerini çok fazla kullandığı için soyulmuştu. Ama en kötüsü, Lara'nın okyanusa düşecek gibi olduğu o an telaşla yüzüne çarptığında neredeyse yerinden çıkardığı dişiydi. Aren dişinin kendi kendine iyileşmesini umuyordu yoksa ninesi bu konuda dırdırı asla kesmezdi.

"Mümkün olduğu kadar hazırız." Jor cebinden çıkardığı gümüş rengi cep şişesini kafasına dikti, sonra kralına uzattı. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bu muhtemelen doğruydu ama Aren elini sallayarak istemediğini belirtti. Lara'nın bulantıdan bitap düştüğü seyahat

şafak vaktinde son bulmuş ve tekneler Merkez Kale kıyılarına demir atmıştı. Sonrasında da bütün günü kaçınılmaz Amarid taarruzu için hazırlık yaparak geçirmişlerdi. Şimdi oturup havanın değişimini takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Rüzgâr hâlâ çok kuvvetli estiği için işgalciler henüz herhangi bir hamle yapmaya kalkmazlardı ama bunun gibi küçük fırtınalar uzun sürmezdi. Amarid limanlarına dönecek kadar vakitleri de olmadığı için muhakkak saldırıya geçeceklerdi. "Sonraki devriyeyi ben alacağım."

Jor bir kaşını kaldırdı. "Sen az önce devriyeye çıktın ya."

"Bir şeyler yapmam, hareket halinde olmam lazım. Oturup beklemek beni delirtiyor."

"Yağmur yüzünden hava soğuk ama. Adanın yarısına geldiğinde kararından pişman olursun."

"Pişmanlık..." Aren pelerinini aldı. ...son zamanlarda göbek adım oldu zaten."

"Bu gece amma da mızmızsın."

Aren ortaparmağıyla yanağını kaşıdı, sonra devriyeden gelen askere selam verip kapıya yöneldi.

"Ben de seninle geleyim. Yarı yolda pes edip şatafatlı evinin konforuna dönmek istersin belki."

"Hiç sanmıyorum."

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur gerçekten de donduruculuydu. Rüzgâr başlığını düşürüp durduğu için Aren sonunda takmaya çalışmaktan vazgeçti. Falezde ilerlerken ıslak taşların üzerinde kaymamak veya çamura batmamak için dikkatlerini adımlarına verip sessizliklerini korudular. Pek çok asker bu uçurumdan düşerek ölmüştü ve Aren her ne kadar boktan bir hayat yaşasa da onların izinden gitmek istemezdi.

İlk gözetleme noktasına vardıklarında ikisi de gözlerini okyanusa diktiler. Sonra Jor, "Dün geri adım atmamakta ve savunduğundan vazgeçmemekte haklıydın," dedi.

"Belki." Aren'ın aklı Eranahl'daki toplantıya gitti. Köylerden tahliye edilen insanların, ağlayan çocukların ve çuvallar dolusu eşyanın arasından geçerek yanına gelen kale kumandanlarının yüzlerindeki katı ifadeler ve, *Yakın tarihteki en düzensiz tahliye bu*, diye mırıldanan insanlar gözünün önünde belirdi. Aren onlara katılmadığını söyleyemezdi.

"Seni sorgulamak konseyin görevi. Annene de sık sık baskı yaparlardı; özellikle bu konuda. Ama o, akıllıca tavsiyelerle korku nedeniyle yapılan önerileri birbirinden ayırt etmesini öğrenmişti. Savunduğu fikirden ne zaman vazgeçip ne zaman vazgeçmeyeceğini bilirdi."

Aren dürbününü çıkarıp ufukta herhangi bir geminin ışığı var mı diye karanlığı kontrol etti. "Bu konuda fikrimden caymamakla iyi mi ettim yani?"

Adam bir süre konuşmadı. Etrafta, uğuldayan rüzgâr ve kayalıklara vuran dalgalardan başka ses yoktu. "Bilmiyorum. Bu konuda doğru seçim şudur ya da budur da diyemiyorum. Her yol savaşa çıkıyor Aren." Oturup avuçlarına arkasına dayayarak gövdesini geriye yatırdı. "Ama olan oldu. Önümüzde bir muharebe var. Şimdi müsaadenle, gidip işemem gerek."

Jor sessizce ormana girdi ama tuvalet işini görürken pek de sessiz olduğu söylenemezdi. Aren da ellerini ısıtmak için ceplerine sokarak çömelmiş halde durdu. Köylerin tahliyesi neredeyse tamamlandığı için halkı yıllık savaş çağrısına

yanıt vermeye başlamıştı ve on beş ila elli yaşları arasındaki herkes tayin edildikleri kışlalara doğru yola çıkmıştı. Tek istisna, çocukları olan ailelerdi. Bu ailelerden yalnızca bir ebeveyn orduya katılıyordu. Vücutları dövüşmeye uygun olanlar muharebelere gönderiliyor, dövüşemeyenlerse gözetleme, uyarı işareti gönderme, teçhizatı düzenleme ya da karakollardaki herkesin düzgün bir şekilde kumanda edildiğinden emin olma görevlerine atanıyordu.

Savaş Gelgitleri esnasında Ithicanalılar koca bir orduya dönüşürdü. Bu seneki ordu, Aren'ın gözetimi altında olması gereken Serrith'te, Amarid tarafından savunmasız yakalandıkları için hiddetlenmiş bir orduydu.

Aren, Savaş Gelgitleri konsey toplantısını kafasında art arda oynatıyor, oynattıkça da yüzlerce şeyi farklı yapmış ya da söylemiş olabileceğini fark ediyordu.

"Serrith'te ağır kayıplar vermişiz Majesteleri," diyen Kumandan Mara'nın sesi kulaklarında yankılandı. "Bu, Amarid'ın sizi ikinci gafil avlayışı oluyor. Halbuki Savaş Gelgitleri daha yeni başladı. Maridrinalı güzel sizi bayağı oyalıyor olmalı."

Odadakiler huzursuzca kıpırdandılar. Hepsinin asıl sorunu Lara'ydı aslında, kaybedilen canlar değil. Çünkü hepsi Serrith'i korumanın fazlasıyla güç olduğunu iyi biliyordu. Ada köprüye çok yakın olduğundan dolayı teknelerin altına saklanması kolay oluyor, böyle bir durumda mancınıklar bile işe yaramaz hale geliyordu. Saldırıları geri püskürtmek için insan gücü gerekiyordu ama o zaman bile ağır sis yüzünden askerlerin kıyıya yanaşan şalopaları görmesi şansa kalıyordu. Bu genellikle büyük sorun teşkil etmiyordu, sa-

vunma hattı hızla oluşturulabiliyordu fakat o gün gözetleme noktasındaki asker uyuyakalmıştı ve bunun bedelini de kendi hayatıyla ödemişti.

"Duyduğuma göre saldırı gerçekleştiğinde kız sizinleymiş. Köprünün içinde."

Bu bilginin yayılmamasını ummak hataydı zaten. Serrith'ten tahliye edilen onca insan Eranahl'a gelmişti ve söylentiler Ithicana'da fırtınadan daha hızlı yayılırdı. Neyse ki Aster toplantıya geç kalmıştı. Eğer Lara'nın neler öğrendiğini duysa aksi ihtiyar kesin kalp krizinden giderdi. "Niyetim hiçbir zaman Lara'yı kilit altında tutmak olmamıştı. Bunu sizler de biliyorsunuz."

Gerçi niyeti onu köprüye sokmak ya da ordusunun düşmanla savaşmak için nasıl yöntemler kullandığını göstermek de değildi ama teknedeki panik halini, kontrolsüzce titrediğini ve nefes alamadığını görünce... dayanamamıştı. Tabii bunu karşısında oturan, savaşlarla katılaşmış olan ve saygının kazanılan bir şey olduğuna inanan kadınlarla erkeklere itiraf edecek değildi.

"Niyetinizin ne olduğunu biliyor olmamız size katıldığımız anlamına gelmez. Maridrinalılar sıçan sürüsü gibidir. Birini serbest bıraktınız mı diğerleri de Ithicana'yı bütünüyle sararlar."

"Maridrinalılar bizim müttefikimiz," demişti Ahnna, dev Ithicana maketinin Güney Kalesi kısmının başında durduğu yerden. Eli korumacı bir şekilde adasının üstündeydi.

Mara yüzünü buruşturmuştu. "Maridrinalılar ancak iş ortağımız olabilir Ahnna. Onlara barış için ödeme yapıyoruz. Buna ittifak denmez."

Aren, *Ama istersek diyebiliriz*, diye düşünse de başka şekilde araya girmişti: "Karşılığında hiçbir şey almadan bize on beş yıllık barış ortamı sundular Mara. Antlaşmaya sadık olduklarını ispatladılar. Şimdi aynı şeyi yapma sırası bizde."

"Peki bunun bedeli ne olacak?" Mara haritanın ortasına işaret etmişti. Burada düşman filosunu temsilen küçük Amarid gemi maketleri vardı. Amarid her zaman Ithicana'nın en büyük rakibi olmuştu çünkü iki ülke de aynı işle ilgileniyordu: adalar arası ticaret. Amarid ticari gemileri, kasırga sezonunda bile kuzeyle güney arasında mekik dokuyarak büyük riske giriyordu. Bu gemiler genellikle Ithicana'nın pazarında istemediği malları taşıyordu ve Maridrina da bu hizmetten sık sık istifade ediyordu. Tabii şimdiye dek. Görünüşe göre Amarid Kraliçesi bu hususta ki hoşnutsuzluğunu açıkça belirtmeye kararlıydı.

"Harendell'le anlaşma koşulları hakkında müzakereleri bitirdikten sonra Amarid donanmasını onlara bırakabiliriz," demişti Aren. Amarid bir süre Ithicana'yla itişip kakışma riskini göze alabilirdi fakat daha kudretlı olan komşularıyla başa çıkmakta zorlanacaktı.

"Harendell, Ahnna için haber saldı mı?"

Aren arkasındaki ikizinin gergince kıpırdandığını hissetmişti. "Hayır."

"Müzakerelere başladınız mı peki?"

"Henüz başlamadık." Sırtından ter damlacıkları süzülürken Aren dişlerini sıkmamak için kendini zor tutmuştu. "Ama bu şaşırtıcı değil. Harekete geçip taleplerde bulunmadan önce güneydeki barış ortamının devam edip etmeyeceğini görmek istiyorlar muhtemelen."

"Benim burnuma barış kokusu gelmiyor." Kumandan Aster odaya girince herkes dönüp ona bakmıştı. "Savaş kokusu geliyor."

Aren'a ametist rengi balmumu üzerine Valcotta amblemi basılarak mühürlenmiş bir mektup uzatmıştı. "Köprüde ulakla karşılaştım ve bunu direkt size getireyim dedim."

Çünkü herkesin ortasında açıp okumamı istedin, diye düşünmüştü Aren, mührü gereğinden daha sert bir şekilde kırıp mektubu açarak. Yazılmış birkaç satırı okuyup kâğıdı Merkez Kale maketinin üzerine bırakırken kaşlarını çatmamak için kendini zor tutmuştu. Valcotta İmparatoriçesi her zaman mantıklı bir kadın olmuştu. Valcotta halkı da öyle. Fakat iki ülke de Maridrina'dan tüm kalpleriyle nefret ediyorlardı. Tabii Maridrina'nın onlar için hisleri de aynıydı.

Mara, "Eee?" derken aynı anda Aster da, "Valcotta bize karşı savaş mı ilan etmiş?" diye sormuştu.

Aren bakışlarını kâğıda çevirip okumaya başlamıştı: "Majesteleri Kral Aren Kertell, Ithicana Kralı, Fırtına Denizi Hükümdarı ve Köprü Hâkimi..."

Odadaki herkes nefesini tutmuştu. Bugüne dek imparatoriçe ona mektuplarında hep "Pek sevgili Aren, merhum dostumun –Tanrı onun ruhunu kutsasın– kıymetli evladı" diye seslenmişti. Şimdi bu şekilde unvanlarını kullanması iyiye işaret değildi.

Aren devam etmişti: "Valcotta ve Ithicana uzun zamandan beri dost olmuştur..."

"Fırtına geçince istilaya kalkan dostlar," diye mırıldanmıştı Aren'ın solunda ayakta duran Jor.

"Tüm dostlar zaman zaman tartışır," demişti Aster. "Devam eder misiniz Majesteleri?"

Aren öksürmüştü. "Valeotta ve Ithicana uzun zamandan beri dost olmuştur. Fakat şimdi Maridrina ile birlik olarak bu dostluğa ihanet ettiğinizi öğrenmek bizi derinden yaraladı."

Odadaki biri kısık bir ıslık çalmıştı ama Aren gözlerini sayfadan ayırmamıştı. "Ezeli düşmanımızın bizim topraklarımıza haksız yere yaptığı saldırıların artık aziz dostumuz Ithicana tarafından da desteklendiğini bilmek bizi çok üzdü."

Kimse konuşmamıştı.

"Ithicana ile dostluğumuzu sürdürmeyi her ne kadar istesek de bu hakaret karşılıksız bırakılamaz. Sular durulduğunda hasmımız Maridrina'nın, Güney Kalesi'ndeki pazarınıza gelmesini önlemek için filolarımızla yollarını kapatacak ve bu nahoş ittifak bozulana dek geri adım atmayacağız."

Mektubun kalanını okuyamamıştı çünkü Aster ile Mara kahkahalara boğulmuşlardı. Diğerleri de bir süre sonra onlara katılmıştı. "Talihimiz yine döndü," demişti Aster sonunda, kahkahalarının arasında. "Silas çok zeki olduğunu, vermeyi istemediğimiz tek şeyi elimizden zorla almayı başardığını sanmıştı ama o da Maridrina da çok yanıldı."

Aren buna o zaman da gülmemişti şimdi de gülmüyordu. Bir dal çatırdayınca sıçrayarak düşüncelerinden uyandı. Jor kemerini bağlamakla uğraşarak ağaçların arasından çıkıyordu.

"Rüzgâr hızlandı," dedi adam. "Fırtına sert vuracak. Kana susamış Amarid birkaç gün beklemek zorunda kalacak." Aren'a bakıp sırıttı. "Al sana güzel karınla vakit geçir-

mek için fırsat. Onun da sana karı kaynamaya başladı, bunu görebiliyorum."

"Bunları sıçarken mi düşündün?"

"Düşünmek için en verimli zaman, ne yapayım? Hadi git sen. Ben devriyeyi bitiririm."

Aren doğrulup evine bakarken kafasını iki yana salladı. Lara'nın, Ithicana'nın parlak istikbali için ilk adım olması gerekiyordu. Fakat Amarid savaş için kıyılarına yanaşırken ve Valcotta antlaşmayı bozmak için elinden geleni yaparken parlak istikbal ancak hayallerde kalacak gibiydi.

21

IARA

Iara çenesini kolunun alt kısmına dayayıp bir gözünü doğudaki küçük parıltıya, diğer gözünü kışlanın meydanında toplanmış Ithicanalılara çevirdi. Yağmur damlaları ensesine damlayıp duruyordu ama üç gündür geniş taş binanın çatısında casusluk yapmaya alıştığından dolayı bunu fark etmiyordu bile.

Son birkaç günde Merkez Kale'nin nüfusu dört beş kat artmıştı. Kadınlar ve erkekler teknelerle gelip orduya katılıyorlardı. Bunlar sivillerdi –ya da en azından Savaş Gelgitleri başlayana dek öyleydiler– ama adanın rutinine kolaylıkla uyum sağlamalarına bakılırsa oldukça tecrübeliydiler. Yaşı en küçük olanlar bile tam eğitimli görünüyordu.

Buna rağmen, Merkez Kale'nin tecrübeli askerleri hiçbir

şeyi şansa bırakmamak adına onları gece gündüz eğitmeye devam ediyordu.

Ve Lara gece yarısı yaşanan her şeye şahit oluyordu.

Aren'ın gönderdiği muhafızların sayısı artsa da evden kaçmak hiç zor olmuyordu. Serrith Adası'nda kralın hayatını kurtararak çoğu kişinin güvenini kazanmış, kötü bir şeyler yapacağını düşünmekten vazgeçmelerini sağlamıştı. Ayrıca fırtına bulutları geceleri daha da karartıyor, bu sayede kimseye fark ettirmeden dışarı süzülmesi daha kolay oluyordu. Hem Ithicanalıların, tek isteği kaplıcada yıkanmakmış gibi görünen genç bir kadından daha büyük dertleri vardı.

Amaridliler gibi.

Filo hâlâ Ithicana açıklarındaydı fakat Serrith'ten beri hiç saldırı düzenlenmemişti. Lara'nın eline geçen bilgilerin çoğunun kaynağı olan Eli, hamle yapmak için yüksek ihtimalle havanın düzelmesini beklediklerini söylemişti. Sığ sular taşlarla ve Ithicana'nın meşhur tuzaklarıyla kaplıydı. Üstelik öngörülemez rüzgârlar ve görüş netliğinin olmaması taarruza geçmeyi güçleştiriyordu.

Fakat fırtına sonsuza dek devam etmeyecekti. Merkez Kale yaklaşan muharebenin gerginliğini taşıyordu ve bu durum Lara'nın işine geliyordu.

Aren'la Merkez Kale dışına yaptıkları seyahatte öğrendiklerini kafasının bir köşesine kazımış, son üç gecede de bilgisine bilgi katmıştı. Tünediği yerden, köprünün içinde ve dışında nasıl devriye gezildiğini, çevre adalardaki askeri karakolların nerelerde olduğunu ve Ithicana'nın bu bölgesinin kontrol noktasıymış gibi görünen Merkez Kale'yle haberleşme için kullandıkları sinyallerin neler olduğunu

öğrenmişti. Ve eğer duyduğu hikâyeler gerçekse, düşman gemilerini batırmak için kullandıkları patlayıcıların bazen oklarla ya da mancınıklarla fırlatıldığı gibi bazen de gecenin karanlığında elle yerleştirildiğini biliyordu artık.

İnsanların, çevreden görülmemek için loş fener ışığı altında yağmurda ıslanmayı umursamayarak idman yapmalarını izledi. Bazıları bıçaklarla yakın mesafe dövüşü yapıyor, bazıları ok ve yayla çalışıyordu. En kötüleri bile az da olsa iş görüyordu. En iyileriyse... Lara zorunda kalmadıkça onlarla karşı karşıya gelmek istemezdi doğrusu. Hepsi tepeden tırnağa silahlanmıştı ve kullanılan silahların tümü kaliteliydi. Kışlada da fazlasıyla yedek silah ve ekipman bulunuyordu.

Merkez Kale, bulmacanın sadece bir parçasıydı ama eğer buradaki standart buysa o halde Serin ve diğer üstatların Ithicana'nın yenilmez olduğuyla alakalı sözleri kaygılandırıcı derecede doğru demekti.

Fakat eğitmenlerinin ona ve kız kardeşlerine söylediği diğer şeylerin doğruluğu... sorgulanabilirdi. Lara artık neyin gerçek neyin yalan olduğunu sorgulamaya başlamıştı çünkü iki taraf da kurban olduğunu iddia ediyordu ve bir tarafın dürüst olmadığı kesindi.

Bir taraf onu kandırıyordu.

Ya da her iki taraf da kandırıyordu. Yüzüne düşen ıslak saç tutamını geri atarken Lara zamanında yerleşkeye girip çıkmasına izin verilmiş olmasını yüzüncü kez diledi. Bildiği her şeyi kitaplardan ve üstatlarından öğrenmişti. Dövüş idmanları dışında, dünya hakkında her şeyi okuyan ama kütüphaneden dışarı adım atmayan bir âlime benziyordu. Bu kısıtlama yüzünden bazı şeyleri öğrenmekten geri kaldıkla-

rını Serin'e defalarca söylemişti ama her seferinde adamın öfkesiyle karşılaşmıştı.

"Bu riske değmez," diye bağırmıştı bir keresinde Saksağan. "Tek hatanla senelerce uğruna savaş verdiğimiz her şey mahvolur. Maridrina'nın Ithicana boyunduruğundan kurtulması için elimizde kalan tek şansı kaybetmek mi istiyorsun?" Onun cevabını beklemeden yanağına bir tokat çarpmış. "Gayeni unutma," demişti.

Üstat Erik ise aynı meseleye daha farklı bir bakış açısıyla yaklaşmıştı. "Baban hâkimiyet kurmaya ihtiyaç duyan bir adam, küçük hamamböceği," demişti bıçağını bilerken. "Burada her değişkeni kontrol edebiliyor ama dışarıda..." Bıçakla çölü işaret etmişti. "Gerçek hâkimiyet bir kralın bile gücünün ötesindedir. Sen şu anda böyle bir hayat yaşıyorsun çünkü ihtiyacımız olan bu kızım. Ama sonsuza dek böyle kalmayacak."

Bu duydukları Lara'yı o zaman çok sinirlendirmişti çünkü çocuk aklıyla üstadının ne demek istediğini anlamamıştı. Şimdiyse... bu cevapta farkına vardığından daha fazla şey olup olmadığını merak ediyordu.

Kışlanın ana kapısı açılıp kapandığında dikkatini binadan çıkan uzun figür çekti. Yağmur yüzünden başlığını takmıştı ve kıyafetleri sıradan askerlerinkiyle aynıydı ama Lara içgüdüsel olarak onun Aren olduğunu biliyordu. Yürüyüşünden, omuzlarının duruşundan, idman yapanları incelerken etrafına yaydığı gurur havasından belliydi. Gerçi Lara'nın tam olarak parmak basamadığı başka bir his daha vardı ama...

Babası ve Saksağan'ın, Ithicana Kralı hakkında anlattık-

larının yalan olduğunu artık iyice anlamıştı. Ama bunun nedeni belliydi. Her eylemi halkının iyiliği için olan bir adama ihanet etmek zor olsa da bir iblisi sırtından bıçaklamak çok kolay olurdu.

Lara, Maridrina ile Ithicana'nın arasının açık olduğunu ve birini kurtarmanın diğerini mahvetmek anlamına geleceğini biliyordu. Fakat onun önceliği kendi halkı, görevi ise halkına iyi bir gelecek sağlamaktı. Ve Aren onun için düşmandan başka bir şey olamazdı.

Genç kral, askerleri eğiten kadına bir şey söylemek için o tarafa doğru gidince Lara daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi. Bunu yaptığında birkaç çer çöp aşağı yuvarlanıp zemine çarptı.

Bir elini belindeki silaha götürürken diğer eliyle başlığını geriye iten Aren derhal arkasına döndü.

Lara donakaldı. Simsiyah giyindiği için çatının karanlığında görülmesi imkânsız olsa da biri gürültünün kaynağını anlamak için yukarı lamba doğrultursa işi biterdi.

Aren düşen dallarla yaprakları çizmesinin ucuyla iterken Lara onun vazgeçmesi için dua etti. *Hiçbir şey değil. Rüzgârla uçan birkaç parça yaprak işte. Günde yüz defa olan bir şey.* Ama dua ederken bile Aren'ın altıncı hissinin ona bir şeylerin yolunda olmadığını söylediğini biliyordu.

"Buraya bir lamba getirin. Ve de merdiven. Sanırım çatıda yine yılanlar var."

Nabzı kulaklarında atarken Lara geriye doğru sürünüp kaygan çatı taşlarına tutundu. Aren en küçük sesi bile duyacak kadar yakındı ama eğer Lara hızlı hareket etmezse...

Uzaklarda bir boru sesi yükseldi ve Aren dahil tüm Ithicanalılar yaptıkları işi bırakıp kafalarını denize çevirdiler. Bir boru sesi daha duyuldu, bu seferki daha yakındandı. Kral kafasını bir kez salladı. "Amaridliler harekete geçti," dedi ve bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Ama Lara kalıp onu dinleyemezdi. Şafak vakti yaklaşıyordu ve kimseye görünmeden eve girebilmek için gecenin karanlığına ihtiyacı vardı. Güneş doğduğunda odasında olmazsa yokluğu anında fark edilirdi.

Binanın arkasından kayarak, kesilmezse ona daha çok yardımcı olacak bir ağaç dalına atladı. Sonra da ağaçtan ağaca geçerek ormana sığındı ve ilk gecesinde belirlediği rotada devam etti. Çamurlu zeminde cesaret edebildiği kadar hızlı hareket ederek eve giden patikaya ulaştı.

Evin dışını Gorrick ile Lia koruyordu. Lara ikisinin de göremeyeceği bir nokta bulana kadar sessizce daire çizdi, sonra duvara tırmanıp çatıda sürünerek avluya atladı. Yarı açık penceresinden odasına girer girmez hızlıca çizmelerindeki ve giysilerindeki çamuru temizledi ve hepsini kurumaları için dolabına tıkıştırdı.

Tam o sırada kapısı tıklatıldı. "Majesteleri? Şafak söktü."

Taryn. Genç kadın lanet bir kurmalı saat gibiydi. Büyükannenin evinde kaldıkları gece ona doğru düzgün göz kulak olamadığı için şimdi hatasını telafi etmek adına onu şahin gibi izliyordu. Uyku yeri olarak Lara'nın kapısının önünü bellemişti ve eğer Lara, horlamasının gök gürlemelerini bile bastırdığını söylemese hemen yanı başında yatacaktı.

Eğer Lara'dan hemen cevap almazsa kapıyı bile kırabilirdi.

"Geliyorum!" Lara üstüne bir sabahlık geçirip saçlarına da bir havlu sararak odada koşup kapıyı açtı. "Bir sorun mu var? Boruları duydum."

"Amarid," dedi Taryn sadece. Sonra gözlerini kıstı. "Yüzünde neden çamur var?"

"Şimdi yüzümü yıkıyordum. Bazı çamur çeşitleri cilde iyi gelir. Gözenekleri temizler."

"Çamur mu?" Taryn ona kuşkulu bir şekilde kaş çatarak baktı, sonra kafasını iki yana sallayıp bitkince gözlerini ovuşturduktan sonra odaya girip etrafı inceledi. "Kaç defa camını açık bırakmamanı söyledim. Yılanlarla beraber uyanmaya bu kadar mı meraklısın?"

"Daha şimdi açtım," diye yalan söyledi Lara. "İçerisi çok boğucuydu."

Taryn yatağın altını kontrol etti. "Fırtına dindi. İstersen temiz hava almak için dışarı çıkabilirsin." Sonra yatak örtüsünü kaldırdı ve bir küfür savurarak birkaç adım geriledi. "Bak. Ne demiştim ben?"

Fazla büyük olmayan, sarı çizgili siyah bir yılan yatağın ortasında kıvrılmış duruyordu. Onları görünce öfkeyle tısladı. Taryn bir şeyler mırıldanarak koridora koşup Eli'ı çağırınca çocuk birkaç saniye içinde elinde bir sopayla odada belirdi. Sopanın ucundaki ilmeği yaratığın boynuna geçirip sıktı ve geldiği hızla gitti.

Bundan böyle Lara'nın keşif görevlerinden döndükten sonra odasını detaylıca kontrol etmesi şart olmuştu.

Gerçi kışlanın çatısından gözlem yaparak elde edebileceği daha fazla bilgi kalmamıştı. Hatta Merkez Kale hakkında

her şeyi öğrendiğini bile söyleyebilirdi. Babasının içeriden destek almadan istilaya kalkışması mümkün görünmüyordu. Bu desteği Lara'dan almayı tercih ederlerdi tabii ama o, Maridrina Kralı'nın eline düştüğünde ölümle karşı karşıya geleceğini bildiğinden dolayı Ithicana tamamen işgal edilmeden önce buralardan gitmiş olmalıydı. Bunu yapabilmek için de babasının askerlerine Merkez Kale dışında bir giriş noktası bulması gerekiyordu.

"Pencereleri açma diye çivi çakmak zorunda kalacağım bu gidişle." Taryn kenara çekilip o anda içeri giren Eli'ın teyzesinin kahvaltı tepsisini masaya koymasına müsaade etti. "Ya da geceleri Vitex'i yanına getireceğim."

Devasa kediyle aynı odada uyuma düşüncesi Lara'nın tüylerini diken diken etti. "Camları kapatacağım. Söz," dedikten sonra masaya oturup iki tabağı yiyecekle doldurdu ve Taryn'e ona katılması için işaret etti. Fincanlarına kahvelerini doldurup yudumlamaya başladılar. Lara, birlikte zaman geçirdikçe yakınlaştığı Taryn'in yanında çok rahat hissediyordu. Tıpkı öz kız kardeşlerinin yanında olmak gibiydi. "Amarid saldırıyı başlattı mı?"

"Henüz değil. Artık bizi gafil avlayamayacaklarını bildikleri için zayıf noktalarımızı bulmaya çalışacaklardır."

"Aren şu anda..."

"Denizde. Herhangi bir zayıf noktamız olmadığından emin olmaya çalışıyor. Neden sordun?" Taryn sırıttı. "Özledin mi?"

Lara iki anlamda da algılanabilecek alaycı bir kahkaha attı. Beynindeki çarklar dönmeye başlamıştı. Aren'ın gitmiş

olması, şu anda Merkez Kale'de ona hayır diyebilecek kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. "Ona bir şey sormak istemiştim."

"Öyle mi?"

"Aslında... suya alışmak istiyorum."

Taryn ağzına tıktığı jambonu çiğnerken bir an duraksadı, sonra yutkundu. "Savaş Gelgitleri, denizde oyalanmak için uygun bir zaman değil Lara."

"Biliyorum," dedi Lara masanın altından ona hafif bir tekme atarak. "Koydaki bir kayıkta otururum diye düşünüyordum. Belki Savaş Gelgitleri sona erince denizin üstünde olmaya iyice alışmış olurum ve gelecekteki seyahatlerde insanları kusmuğuma maruz bırakmak zorunda kalmam."

Kralın kuzeni etinden bir lokma daha ısırırken kaşlarını çattı. "Şu anda adaya giriş çıkışlar çok fazla."

"Başka bir konum daha iyi olur belki. Ben de insanların yoluna çıkmak istemem." Hem gemilerin adaya yanaşabildiği başka bir nokta varsa ve oradaki muhafızlar daha azsa köprü üzerinde ikinci bir giriş aramasına gerek kalmazdı.

"Sahili düzgün olan bir yer yok."

Lara hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Kendimi buraya sıkışmış hissediyorum. Ithicana'nın her yerini gezmek istiyorum ama deniz tutması ve... ve korkum yüzünden bu imkânsız görünüyor."

İçinde bulunduğu durum ve koşullar yüzünden gidebileceği ve yapabileceği şeylerin sınırlı olduğundan söz ederek Taryn'i tam da kendi hissettiği duyguyla vurmayı amaçlamıştı. Attığı ok hedefi tam on ikiden vururken genç kadının

yüzünü inceledi. "Bir saatliğine deneyebiliriz belki. Birileri için sorun teşkil ederse bırakırız," dedi Taryn çatalını bırakıp uzaklara dalarak.

Lara sırıttı. "Yüzümü iyice temizleyeyim de çıkalım o zaman."

Üç saat sonra koydaki bir kanoda oturuyorlardı. Lara belirli aralıklarla kenardan eğilip kusarken bir yandan da adaya girişleri incelemeye çalışıyordu.

Taryn onu kışladan pek uzakta olmayan, halihazırda kullanılmayan çeşitli deniz taşıtlarının bulunduğu bir binaya götürmüştü, Lara da ikisinin zar zor sığabileceği küçük bir kano seçmişti. Denize açılamayacak kadar eski görünen bu taşıtın yokluğunu kimsenin fark edeceğini sanmıyordu. Bu yüzden sahile doğru ilerlerlerken nihai kaçışı için bu kanoyu nereye ve nasıl saklayabileceğini düşünüp durmuştu.

Şimdi de kollarının alt kısımlarını kanonun kenarına dayamış, koya girişi önleyen zincirin kalkmasını ve gemilerden indirilen malların iskeleden kıyıya doğru taşınmasını izliyordu. Harendell'den kasa kasa erzak, malzeme ve silah gelmişti. Kafeslerde gıdaklayan tavuklar, üç canlı domuz ve bir düzine derisi soyulmuş sığır gövdesi vardı. Bunları taşıyan Ithicanalılar oldukça ağır bir sisin altında çalışıyorlardı.

Gökyüzünde yankılanan boru sesleri ilk andan bu yana hiç kesilmemişti sanki. İnsanların verdiği çeşitli tepkilere bakılırsa belirli sesler belirli mesajlar iletiyordu ve bu konuda eğitim görmemiş Maridrinalı bir asker bu sesleri asla taklit edemezdi. Eğer babası bu haberleşme yolunu kendi lehine kullanmak istiyorsa birkaç müzisyen tutmalıydı. Lara

matarasından bir yudum su içerken şakaklarını ovarak boru ezgilerine yoğunlaştı. Kalıpları ve bunlara verilen cevapları ezberlemeye çalışıyordu ama bu çalışma günler, hatta haftalar alacak bir şeydi. Anlamak için sesleri uzun uzun dinlemeli, üstüne bir de verilen tepkileri izlemeliydi.

Koyla denizi birbirinden ayıran kayalıklara bakan kano dalgaların etkisiyle dönmeye başlamıştı ama yeni gelen tekneler için kalkan zincirin sesi dikkatini çekince Lara kafasını çevirip girişe baktı. Ve gözleri anında Aren'ı buldu.

Aren da onu hemen fark etmişti.

Genç kral, Jor'a bir şeyler söyledi ve içinde bulunduğu yelkenli sahile değil de Lara'nın minik kanosuna doğru yöneldi. İki deniz aracı yan yana gelirken Aren kalkıp direğe tutundu. "Bunun bir açıklaması vardır diye düşünüyorum."

Taryn ayağa fırlayınca kano sallandı. Lara'nın midesi de taşıtla birlikte sallandı. "Majesteleri suyun üzerinde böyle oturmanın deniz tutmasını iyileştireceğini düşünüyor."

"İşe yarıyor mu bari?"

Taryn kanonun etrafını saran minik balık sürülerini gösterdi. Onlar gülerken Lara'nın yanakları alev aldı.

"Sen git biraz dinlen Taryn," dedi Aren. "Bir süreliğine yerini ben alırım."

O kanoya binip karşısına otururken Lara kalbinin teklediğini hissetti. Aren yelkenlinin yanlarından uzaklaşmasını bekledikten sonra, "Neden kendine bu eziyeti yapıyorsun?" diye sordu.

Lara, ileride eğer bu taşıtı kullanacaksa tamir etmesi gereken bir zemin çatlağından içeri sızan suya baktı. "Gerekli

çünkü. Denizde ustalaşamazsam seninle hiçbir yere seyahat edemem."

"Ustalaşmak mı?" Aren öne eğilince Lara'nın gözleri istemsiz olarak onun dudaklarına kaydı. Aklına, bu dudakların teninde gezdiği anlar gelmişti.

"Belki de 'denize tahammül etmek' ifadesi daha doğru olur," diye mırıldandı. Sonra genç adamın kolunun alt kısmındaki kötü bir sıyrık izini fark etti. "Yaralanmışsın."

"Önemsiz bir şey. Bir kayayla münakaşaya girdim. O kazandı."

Lara'nın bir yanı ona yaklaşmaya korkuyordu, zira onun yanındayken dış dünyayı tamamen unuttuğunun, etrafta neler olup bittiğini takip edemediğinin farkına varmıştı. Ama Ithicana'nın diğer bölgelerini görmesini sağlayacak anahtar onda olduğu için ona yaklaşmak planının vazgeçilmez bir parçasıydı. "Kolunu uzat da bakayım."

Kral ona yaklaşıp kol zırhını çıkardı. "Gördün mü? Ciddi bir şey değil."

"Yine de de sarılsa iyi olur."

Yaranın sarılmasına gerek yoktu. İkisi de bunu biliyordu. Ama bu, Lara'nın onun bileğini tutmasına ya da Aren'ın merhem ve sargı bezi çıkarmasına engel olmadı. Dalgaların etkisiyle kano sallanınca Aren'ın dizi Lara'nın bacağına değerek içinde kıvılcımlar çakmasına neden oldu.

Hissettiği şeylerle dikkati dağılan Lara kendini toplamaya çalışıp yaranın üzerindeki birkaç minik taş parçasını temizledi ve merhem sürüp dikkatlice sargı bezini sardı. Ama Aren'ın nefesinin, alnındaki saç tutamlarını nasıl havalan-

dırdığını, her hareketiyle kolundaki kasların nasıl gerildiğini, kanonun kenarına tutunmak için uzandığında elinin kalçasına sürtündüğünü fark etmemesi imkânsızdı.

"Şifa sanatında da bilgilisin demek."

"Bir ahmak bile yara sarmayı bilir."

"Serrith'te yaptıkların da var."

Lara omuz silkip bezi düğümledi. "Maridrinalı kadınların hepsinin kocalarına iyi bakması beklenir. Ben de bunun için gereken eğitimi aldım."

"Bir kumaşın üzerinde dikiş çalışmakla yaralı bir insanın etinden iğne geçirmek arasında çok fark var. Ben ilk yaptığımda neredeyse bayılacaktım."

Yaptığı düğümden hoşnut olmayan Lara sargıyı çözüp tekrar bağlarken gülümsedi. "Kadınların böyle hassaslıklara sahip olma lüksü yoktur Majesteleri."

"Soruma cevap vermekten kaçınıyorsunuz Majesteleri." Aren'ın sesi alaycıydı ama bir yandan da sanki yalanını arıyormuş gibiydi.

"Kız kardeşlerimle ben, hizmetkârlardan veya muhafızlardan biri yaralandığında onları tedavi ederdik. Atlarla develeri de." Bu gerçekti. Tabii her zamanki gibi bazı doğruları atlıyordu. Eğitim alanında dövüştükleri Valcotta savaşçılarını nasıl tedavi ettiklerini anlatamazdı mesela. Bir saat önce dövüştükleri adamın hayatını nasıl kurtarmaya çalıştıklarını. Sonra kurtardıkları adamla tekrar nasıl dövüştüklerini.

"Buralarda gerekli bir yetenek bu. Tabii kullanmayı istersen."

Lara bandajın üzerine zırhı takmaya çalışırken Aren'ın

elini tutmasıyla aklındaki her şeyi unuttu. "Elimden geldiğince yardımcı olurum," dedi. "Onlar artık benim de halkım."

Genç adamın yüzü yumuşadı. "Evet, öyle."

O anda kanonun gövdesine sert bir şey çarpınca ikisi de yerlerinden sıçradılar. Lara kafasını kaldırdığında Jor'un yanlarındaki bir teknede, elinde kürekle ayakta dikildiğini gördü. "Hazır mısın?"

"Neye?"

Yaşlı asker, kralına inanamıyormuş gibi baktı. "Boru sesleri Aren. Amarid güneye doğru harekete geçti."

Lara ne sesleri duymuş ne de Jor'un teknesinin yaklaştığını görmüştü. Aren'ın kolunu sarmaya o kadar odaklanmıştı ki koskoca taşıtı fark etmemişti. Görünüşe bakılırsa Aren da aynı durumdaydı.

Genç kral telaşla kalkıp kanodan tekneye geçti ve derhal koyun girişine yöneldiler. Lara onların arkasından bakakaldı. Neden sonra aklına, "Ben kıyıya nasıl döneceğim?" diye bağırmak geldi.

"Küreğin var," diye seslendi Aren, yüzünde kocaman bir sırıtışla. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. "Onu kullan!"

O günden sonra Lara ile Taryn her kahvaltıdan sonra hava nasıl olursa olsun koya inip kanoda oturmaya başladılar. İlk başlarda suyun üzerinde sallanıp durmak işkence gibiydi ve Lara'nın başı sürekli dönmüş, midesi bulanmıştı. Ama sonradan deniz tutması azalmaya ve karadan denize geçerken hissettiği derin korku yok olmaya başladı.

Baskınlar bir türlü sona ermiyordu. Acı boru sesleri artık bitmeyen bir savaş şarkısına dönüşmüştü. Aren ile askerleri sürekli hareket halindeydiler. İşgalcileri önlemeye, savunma hatlarını güçlendirmeye ve adalardaki üslerle karakollara ekipman sağlamaya çalışıyorlardı. Çıkılan çoğu sefer bir çatışmayla sonlanıyordu ve kadırgalar yaralı kadın ve erkekler, asık yüzlü askerlerle dolu halde dönüyordu.

Yaraları ağır olanlar Merkez Kale'de bulunan on iki şifacıya götürülüyordu ama sadece birkaç dikişe ya da bandaja ihtiyacı olanları Lara'nın yanına getiriyorlardı. Sıklıkla bu hastalar arasında olan Aren bugün yine gelmişti ve Taryn her zaman olduğu gibi onları yalnız bırakmıştı.

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi Lara, Aren'ın yanağındaki bir şişliğe sülük yapıştırıp onun geri kaçmasına sırıtırken. "Acaba bunu bilerek mi yapıyorsun yoksa gerçekten böyle sık yaralanacak kadar hünersiz misin?"

Aren onun kavanozdan yeni bir sülük almasını izlerken suratını ekşitti. "Üçüncü bir seçenek var mı?"

"Kımıldamadan dur." Lara, sülüğü şifacıların ona gösterdiği şekilde dikkatlice yerleştirirken, elmacıkkemiğindeki şişliğin çabucak inmeye başlamasını, işleri bitince tombullaşan yaratıkların avucuna pıt pıt düşmesini hayretle seyretti. Şifacılar, tedavi malzemelerinin yanı sıra ona daha iyi bir sandal verilmesinde ısrar etmişlerdi. Minik kanosu kullanılmayan taşıtların yanına geri götürülmüştü ama Lara geceleri gizlice çıkıp onu ve çaldığı birkaç araç gereci, kayalıklardan birinin yakınlarında seçtiği saklanma yerine yavaş yavaş taşımıştı. Doğru zaman geldiğinde kaçmaya hazırdı.

"Suyun üzerinde daha rahat gibisin artık."

"Artık midem bulanmıyor. Ama açık denizde işler değişebilir."

"Belki bir gün bu teoriyi test ederiz."

Bir gün. Fakat yakın zamanda değil. Lara kaşlarını çatmamak için bayağı çabaladı. Aren'ı kazanmasını sağlayacak fikirleri git gide tükeniyordu. Bakışlarının tuniğinin açık yakasında dolaşmasına bakılırsa Aren ona şehvet duymaya başlamıştı. Güven duyması ise çok daha fazla zaman alacakmış gibi görünüyordu.

Lara bir ara bunun sebebinin evliliklerini henüz tamamına erdirememiş olmaları olduğunu, Aren'ın ona krallığının anahtarını vermeden önce bu adımı atmaya ihtiyaç duyduğunu düşünmüş olsa da şimdi öyle düşünmüyordu. Askerlerin laubali yorumlarından anladığı kadarıyla konu kadınlara gelince genç kral hiç de tecrübesiz değildi. Yani Lara'nın onu kendine âşık etmesi için yatak odası sanatlarından çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Tabii âşık ettikten sonra bir de tüm kalbiyle güvenmesini sağlaması gerekiyordu.

Zira Aren ona ne kadar kıymet verirse versin halkını muhakkak daha çok seviyordu. Eğer onun da Ithicana halkına sonuna dek sadık olduğuna inanırsa ancak o zaman Lara'ya güvenebilirdi.

"O sülükte ne var da öyle ilgiyle inceliyorsun?" diyen Aren'ın sesiyle düşüncelerden uyanan Lara gözlerini kırpıştırdı. Avucunda kıvranmakta olan sülüğe bakarken dalmıştı.

"Sana yakışıklı yüzünü geri veren bu hayvanlara hak ettikleri saygıyı göstermelisin bence."

Aren gülümseyince Lara ne dediğinin farkına vardı. Başkalarının yanında stratejik davranabiliyordu ama Aren'da ne varsa, beraberken eli ayağına dolanıyor, ağzından devamlı bir şeyler kaçıyordu.

"Bu akşam yağmur yağacak. Bu fırsatı evde düzgün bir akşam yemeği yiyerek değerlendirebilirim. Seninle."

Lara'nın yanakları alev alırken kalbi göğüs kafesine çarpmaya başladı. "Bu akşam mı?"

Aren kafasını başka tarafa çevirdi. "Hava durumunu tahmin etme kabiliyetim sınırlı olsa da evet, bu akşamdan ümidim var."

Olur de, diye haykırıyordu Lara'nın içsesi. *Yapman gereken yap*. Ama onunla yalnız kaldığında neler olabileceğinden emin değildi. Aslında... gayet emindi ve olacaklardan kaçmak için her şeyi yapardı.

Aren'ın onu öpmesini istemiyor değildi. Aksine gerçekten istiyordu.

Giysilerini tek tek üzerinden çıkarıp atmasını da istemiyor değildi. Bunu da defalarca hayal etmişti.

Onunla yalnız kalmaktan korkmasının tek sebebi onu arzulamasıydı. Şimdi bile ona ihanet etme düşüncesi canını yakıyordu, yakınlaşsalar ne olurdu?

Boru sesleri aniden gökyüzünü yardı. Ama bu sefer müzik gibi değil de kulakları sağır eden telaş dolu, bangır bangır bir sesti. Aren'ın tüm vücudu gerildi ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Lara.

"Aela."

"Kim?"

"Kestark'ın gözetimindeki adalardan biri. Saldırıya uğramış."

"Kestark mı?"

"Güneydeki kışlamız." Sesleri dinleyen Aren'ın gözleri uzaklardaydı. "Ama Aela'nın karakolu şu anda Merkez Kale'den yardım istiyor."

Askerler çoktan kıyıya doluşmuş, tekneleri suya itmeye başlamışlardı. O anda farklı bir tonda boru sesi duyuldu ve Aren'ın beti benzi attı.

"Ne oluyor?"

"Mancınık bozulmuş." Kral ayağa kalkıp onlara yaklaşan muhafızlarına eliyle işaret yaptı. "Karakolda katliam yaşanacak demektir bu. Amarid adayı alacak ve onlardan kurtulmak korkunç bir kâbus olacak."

Lara aklını çalıştırıp anında bir plan kurarak onun elini kavradı. "Beni de götür. Yaralananlar olursa yardımcı olabilirim."

"Şifacılarımız var."

"Şu anda beş tanesi başka bir adada. İki tanesi de yaralı. Yani yanında ancak beş şifacı götürebilirsin. Katliam diyorsun, bu kadar şifacı nasıl yeterli olsun?"

"Diğerleri de gelecektir."

Tekne beş altı metre ötedeydi. Lara'nın onu ikna etmek için sadece birkaç saniyesi vardı.

"Diğerleri gelene kadar kaç insan hayatını kaybeder sence?" Aren'ın parmaklarını sıktı. "Ben yardım edebilirim."

Genç kral bir an kararsız kalmış gibi göründü, sonra kafasıyla onayladı. "Emirlere uy. Kimseye karşı çıkma." Diğer

tekne yanlarına yanaşınca tıbbi malzeme kutusunu alıp Lara'yı da arkasından çekerek içine atladı. "Gidelim!" diye bağırdı.

Kürekler çekildi ve kayalıkların arasındaki açıklığa doğru ilerlediler. Zincir çoktan kaldırılmıştı. Yüzeyi bembeyaz köpüklerle kaplı, vahşi ve öngörülemez okyanus karşısında küçük de olsa korku hisseden Lara teknenin zeminine oturdu.

"Teorini test etme günü bugünmüş," dedi Aren, dev kayalıkların arasından geçip taşıtın sarsılmaya başladığı açık denize doğru süzülürlerken.

"Aela'ya!" diye kükredi Jor. "Amaridlilere Merkez Kale çeliğini tattırmaya!"

"Aela'ya!" diye bağırdı diğer teknelerdeki askerler hep bir ağızdan.

Arkalarında öten boruların sesi suyun üzerinden kulaklarına ulaştı. Her günkü haberleşme sinyallerinin yumuşak ezgileri değil, haşin bir gürlemeydi bu.

Savaş narasıydı.

22

LARA

Yelkenleri şişiren kuvvetli kuzey rüzgârlarının etkisiyle denizde kayarcasına ilerlerken teknelerin altı suya değmiyordu bile sanki. Lara'nın yüreği ağzındaydı ama artık deniz tutmadığı için hemen yanlarında güneye uzanan gri köpüğü inceleyebiliyor, tepesine konuşlanmış gözcüleri ve her iki tarafındaki adalarda parlayan dürbünleri görebiliyordu.

"Aela'ya ulaşmamız ne kadar sürecek?" diye bağırdı rüzgârın sesini bastırmak için.

"Fazla sürmez," dedi Aren. "En yakın Merkez Kale birlikleri varmıştır bile."

Zaman aynı anda hem kuş gibi uçuyor hem de salyangoz hızıyla ilerliyor gibiydi. Lara'nın kalbi her dövüşten

önce olduğu gibi düzenli ama güçlü bir ritimle atarken zihni binlerce detayla dolup taşmıştı. *Sen dövüşmek için burada değilsin*, diye hatırlattı kendine. *Şifacılara yardım etme bahanesiyle gözlem yapmak için çıktın bu yola.* Ama yine de içindeki beklenti hissi geçmedi.

Devasa bir karstın etrafından dolaştıkları sırada tüm Ithicanalılar kemerlerindeki maskelerini çıkarıp taktılar ve gözlerinde kararlılıkla silahlarını hazır ettiler.

Ve Lara onu gördü.

Daha önce hiç görmediği kadar büyük bir gemi. Bu devasa üç direkli geminin boyu köprü kadardı. Gönderinde Amarid bayrağı dalgalanıyor, güvertesinde askerler koşuşturuyordu. Biraz ötede ise çarpışmanın yaşandığı, kanla boyanmış dar sahile doğru ilerleyen şalopalar görülüyordu.

Lara, Amaridlilerin istila etmek için neden Aela Adası'nı seçtiklerini hemen anladı. Sahili deniz taşıtlarının yanaşması için fazlasıyla elverişliydi ve adaya doğru kıvrıldıktan sonra yoluna dümdüz devam eden köprünün bir ayağı buradaydı. Eğer Ithicanalılar adayı savunmak için bu denli çaba sarf ediyorlarsa bu ayakta mutlaka bir kapı olmalıydı.

"O gemide kaç adam vardır?"

"Dört yüz," diye cevap verdi Jor. "Belki daha fazla."

"Biz kaç kişiyiz?"

Kimse cevap vermedi.

Aren elini tutarak onu kendisine çekti. "Şuradaki kayalarla ağaçları görüyor musun?" dedi ileride bir noktayı işaret ederek. "Seni ve diğer şifacıları o tarafa bırakacağız. Oradan ayrılma, anlaşıldı mı? Yaralılar yanınıza getirilecek."

"Anladım."

Aren elini sıktı. "Başlığını çıkarma, Amaridliler seni tanımasın. Ve eğer işler kötüye giderse diğer şifacılarla git. Onlar yolu biliyor."

Lara sözü geçen bu yolun köprünün içi olduğundan emindi. Ama bunun doğruluğunu ilk elden görmek, Aren'ın hayatına mal olmamalıydı. Kalbi vahşi bir canavar gibi atmaya başlarken, "İşlerin kötüye gitmesine izin verme," diye fısıldadı. "Bu savaşı kazanmana ihtiyacım var."

Ama Aren çoktan dönüp emirler yağdırmaya başlamıştı bile. "O şalopaları batırın! Diğerleri, sahile marş!"

Tekneler devasa gemiye yandan saldırıya geçtiğinde gökyüzü iki taraftan atılan oklarla doldu. Aren teknede diz çöküp, şalopalara atlayan askerlere bir sadak dolusu ok fırlatarak hepsini denize döktü. Lara'nın parmakları bir silah kapıp dövüşe katılmak için kaşınıyordu ama kendini teknenin ahşabına her çarpan okla irkilerek oturduğu yerde sinmeye zorladı.

Sonra dev geminin yanından geçip gittiler.

Ithicana gemilerinden dördü o sırada gruptan ayrılıp dalgaların üzerinde uçarcasına ilerleyerek sahile gitmek üzere yola çıkmış şalopalara çarptılar. Ahşabın çatırdama sesi havada yankılanırken askerler üçer dörder suya düşünce Ithicanalılar ölümcül bir zarafetle derhal düşman şalopalarına atladılar. Güneş ışıkları bıçaklarındaki kan damlalarını parlatıyordu.

Teknelerin kalanı sahildeki kıyıma doğru daha hızlı kürek çekmeye başladı. Her yer cesetle doluydu ve kumlar kan

gölüne dönmüştü. İki düzine kadar Ithicanalı, dar sahili ve biraz daha yüksekte durmalarını avantaja dönüştürüp düşmanı suyun sınırından içeri sokmamaya uğraşıyordu fakat Amaridlilerin şiddetli hücumuna fazla dayanabilecek gibi görünmüyorlardı.

Eğer yeni Merkez Kale grubu acele etmezse Aela kaybedilecekti.

Kısa bir süre sonra tekneler yelkenlerini indirip rüzgârın desteğiyle kıyıya vardığında Aren hemen Lara'nın elini tuttu. "Atla!" diye bağırdı.

Lara atladı. Çizmeleri kuma gömülünce düşecek gibi oldu ama sonra koşmaya başladı. Ithicana güçleri arasında sıkışmış Amaridlilere doğru gidiyorlardı.

Adada çığlıklar yankılanıyor, ardı ardına ölen insanlar kumlara devriliyordu. Kan ve et kokusu katlanılacak gibi değildi. Lara tıbbi malzeme kutusunu sıkıca tuttu ve kurbanların üstünden atlayarak Aren'ın peşinden bir yokuşu tırmandı. Yerlerin düşmüş askerlerin silahlarıyla dolu olduğunu görünce içgüdüleri hemen eğilip bir tanesini kapmasını ve dövüşmeye başlamasını emretti.

Yapamazsın, diye hatırlattı Lara kendine. *Başka seçeneğin kalmadıkça bunu yapamazsın.*

Ama içindeki savaşçı tüm sınırlara meydan okuyordu. Bu nedenle kendini tutamayıp Ithicanalılardan oluşan hattı geçmiş olan bir askerin suratına malzeme kutusunu geçirip verdi. O, adamın geriye doğru tökezlemesini tatmin olmuş halde izlerken Aren'ın kılıcı da askerin göğsüne saplandı.

Deri maskesi kan pıhtılarıyla kaplanmış olan Ithicana

Kralı, çizmeli ayağıyla ölü askeri itip tekrar Lara'nın elini tuttu ve yere çökmüş merhamet dilenen son Amaridlilerin etrafından dolaşarak koşmaya başladı.

"Merhamet göstermeyin!" diye bağırdı, sonra Lara'yı bir dizi kayanın arkasına çekti. Kıyafeti kan içinde kalmış, yüzü asılmış yaşlıca bir Ithicanalı kadın, ölümcül yaralarla hayata veda etmiş bir genç adamın gözkapaklarını kapatıyordu. Yerde yatan diğer üç askerin yaraları sarılmıştı ama çok acı çektikleri yüzlerinden belli oluyordu.

Kralını karşısında görünce şifacı şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Lara'ya neler yapması gerektiğini açıkla," dedi Aren ona. Sonra tekrar kayanın ön tarafına geçip bağırıp çağırmaya başladı. "Taryn, bozuk mancınığı derhal tamir et ve şu sürtüğü denizin dibine gönder!"

Merkez Kale şifacıları da tam o anda kayaların arkasına geldiler. Eşlikçileri olan askerler çoktan onları bırakıp gitmişti. "Benim ne yapmamı istersiniz?" diye sordu Lara.

"Yaralıları getirmelerini bekleyelim. Sizde hangi malzemeler var? Benimkiler bitmek üzere."

Lara kadına kutusunu uzattıktan sonra aşağıdaki çarpışmayı izlemek için kayalardan birine tırmandı. Ve gördükleri kanını dondurdu.

Aren belki yüz Ithicanalıyla sahildeydi ama deniz düzinelerce şalopayla doluydu. Tepeden tırnağa silahlı askerler adaya yaklaşıyor, dahası da gemide sıranın onlara gelmesini bekliyordu. Gelmelerini engellemenin hiçbir yolu yoktu.

Ithicanalılar ön sıralardakilere ok fırlatıyorlardı fırlatmasına ama kısa bir süre sonra okları bitince ellerinden beklemekten başka bir şey gelmeyecekti.

Yaşlı şifacı onun yanına tırmanıp çatık kaşlarla sahneyi incelerken Lara tırnaklarını kayaya batırdı. "Bu savaşı kazanamayız. Olanaklar kısıtlı."

"Daha kötü şartlar altında kazandığımız savaşlar oldu. Gerçi bu seferki fazla can kaybına neden olacak gibi görünüyor."

Herkes ölürse kazanılan zafere zafer denebilir mi?

Bu düşüncesi suratından belli olmuş olmalıydı ki şifacı içini çekti. "Daha önce hiç savaş gördünüz mü Majesteleri?"

Lara güçlükle yutkundu. "Bunun gibisini görmedim."

"Size kendinizi hazırlayın derdim ama bu imkânsız." Kadın, elini onunkinin üstüne koydu. "Bu an sizi değiştirecek." Sonra kayadan inip diğer şifacılara katıldı.

Sahilde tüyler ürpertici bir sessizlik vardı. Sadece denizin kükremeleri ve arada bir canhıraş çığlıklar duyuluyordu. Yaralılar savaş kazanılana dek sahilde bırakılacak olmalıydı.

Her yer çok sessizdi. Fazla sessiz.

Sonra ilk şalopalar kıyıya vurdu ve kaos başladı.

İki ülke askerleri çarpışırken haykırışlar ve naralar yükseldi. Metal metale çarpıyor, bıçaklar ete saplanıyordu.

Dalgalar deniz taşıtlarını süratle adaya yaklaştırırken sudaki insanlar Amaridli ya da Ithicanalı olmasına bakılmadan ezilip geçiliyordu. Kıyıya yanaşan denizciler, gemilerinden tekrar adam almak için geri çekilmeye çalışıyorlardı ama Aren'ın askerleri onları kılıçtan geçirip şalopalarını kuma çekiyordu.

Yine de yeni askerlerin akını devam ediyordu.

Daha iyi eğitime ve silahlara sahip olan Ithicanalılar ola-

gönüllü bir verimle dövüşüyorlardı fakat ne yazık ki sayıca çok azdılar. Ayakta duramayacak hale gelene dek savaşıyor, teker teker yaralanarak kumlara düşüyor ya da zaten kanla boyanmış olan deniz sularının arasına çekiliyorlardı.

Ve düşman hâlâ gelmeye devam ediyordu.

Gizlice kaçıp köprü ayağında kapı var mı diye kontrol etmek için mükemmel bir fırsattı bu. Stratejisini belirlerken bu bilgiyi kullanabilirdi. Ama ayakları yere çakılı kalmıştı.

Bir şey yapmalısın. Zihnindeki ses azimli ve inatçıydı. *Bir şey yap. Bir şey yap.*

Ama ne yapabilirdi ki? Kayaların arkasında tedavi edebileceği yaralılar yoktu ve savaş bitene kadar da olmayacaktı. Eline bir silah alıp savaşa katılabilirdi ama buradaki çarpışma Serrith'tekine benzemiyordu. Durumu Ithicana lehine çevirmesi mümkün değildi.

Bir şey yap.

Gözleri sahilde kanlar akıtarak yatanlara, suda boğulanlara kaydı. Ve birden kendini kayaların ardından çıkıp koşarken buldu.

Lara kız kardeşlerin arasında her zaman en hızlısı olmuştu. *Hız için yaratılmışsın*, derdi Üstat Erik hep. Bugün ise daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu.

Bacaklarıyla kolları yansa da gözlerini hedefinden ayırmadan koşup sırtından iki, bacağından bir ok yemiş genç bir kadının yanında kayarak durdu ve eğilip onu omzuna attıktan sonra tekrardan kayalara koştu.

Yaralıyı dikkatlice yere yatırdıktan sonra, "Yardım edin ona," dedi ürkmüş şifacılara.

Ardından tekrar sahile koştu.

Mecburen hayatta kalabilecek kadar hafif yaralıları seçmeliydi. Zaten ağır yaralıların çoğu daha uzaklardaydı ve gözleri çoktan boş boş göğe bakmaya başlamıştı.

Bu yüzden savaş alanına biraz daha yaklaştı.

Hâlâ dövüşebilen askerler düşmüş olanların üzerine basarak çarpışmaya devam etmek zorunda kalıyorlardı. Amaridliler ve Ithicanalılar sanki onları yere çekmek için tuzak kurmuş cesetlerin arasında sendeleyerek ilerliyordu. Ayaklarına dolanıp onları çekmeye çalışan kızıl dalgalar ise üstüne tuz biber oluyordu.

Yerdeki çoğu kişi ya aldıkları yaralar yüzünden ya ezilerek ya da boğularak ölmüştü. Ama Lara çizmelerine sular dolarken pes demeyip arayışına devam etti.

"Yerine dön," diye bağırdı biri ama Lara onu duymazdan geldi. Kendisinden daha küçük görünen bir genç adam gözüne takılmıştı. Dalgalardan ve sırtına basan ayaklardan kurtulup kalkmaya uğraşıyordu.

Lara hemen eğilip su onu daha fazla çekmesin diye tüm gücüyle elini tuttu.

Ama sonra biri böğrüne tekme attı.

Bir başkası bacağının arkasına basıp çığlık atmasına neden oldu.

Üstüne kapanıyor, onu yere doğru bastırıyorlardı ama çocukla göz göze geldiğinde onu bırakmayı reddetti.

Yavaş yavaş çekmeye devam etti. Sonra biri kemerinden tutarak onu sudan geriye doğru çekiştirince çocuğu da çekmiş oldu.

"Ne yapıyorsun sen?"

Aren'ın maskeli yüzü karşısındaydı.

Onun omzunun arkasına bakınca bir Amaridlinin ağır bir sopayı kaldırdığını gördü ve yerden bir taş kaptığı gibi adamın suratını parçaladı. Aren'a dönüp, "Dövüş!" diye bağırdıktan sonra ayağa fırlayıp yaralı çocuğu koltuk altlarından tutarak sahilde sürükleyip güvenli bir yerde bıraktı. Sonra kendini yine katliamın içine attı.

Ithicanalılar onun ne yaptığını fark edince yolunu açmak için ellerinden geleni yaptılar. Biri düştüğünde hemen ona seslendiler ve kendileri savaşmayı bırakamayacakları için silah arkadaşlarını sudan çekerken ona kalkan oldular.

Ve düşman gelmeye devam etti.

Ithicana hattını suyun kenarından daha geriye ittiler.

Ithicanalılar adım adım gerilerken Lara öfkeyle haykırdı çünkü sudan ve ezilmekten kurtarıp sürükleyerek sahilde bıraktığı herkesin hayatı bir kez daha tehlikeye girmişti. Tüm vücudu acıyla ve bitkinlikle yakınıyordu ve ciğerleri gümbürdeyen kalbine yeterli havayı sağlamak için son sürat çalışırken böğrü yanıyordu.

Sonra adada tanıdık bir çatırtı sesi yankılandı ve büyük bir şey ıslık atarak havada süzüldü.

Denizden parçalanan ahşap ve çığlık atan insan sesleri geldiğini duyan Lara kafasını kaldırıp baktığında dev geminin bordasında kocaman bir delik açıldığını gördü. Biri mancınığı tamir etmişti.

Bir çatırtı daha gökyüzünü deldi ve bu sefer kaya, direklerden birine isabet ederek kırılmasını sağladı. Halatlar ve yelkenler güverteye düştü.

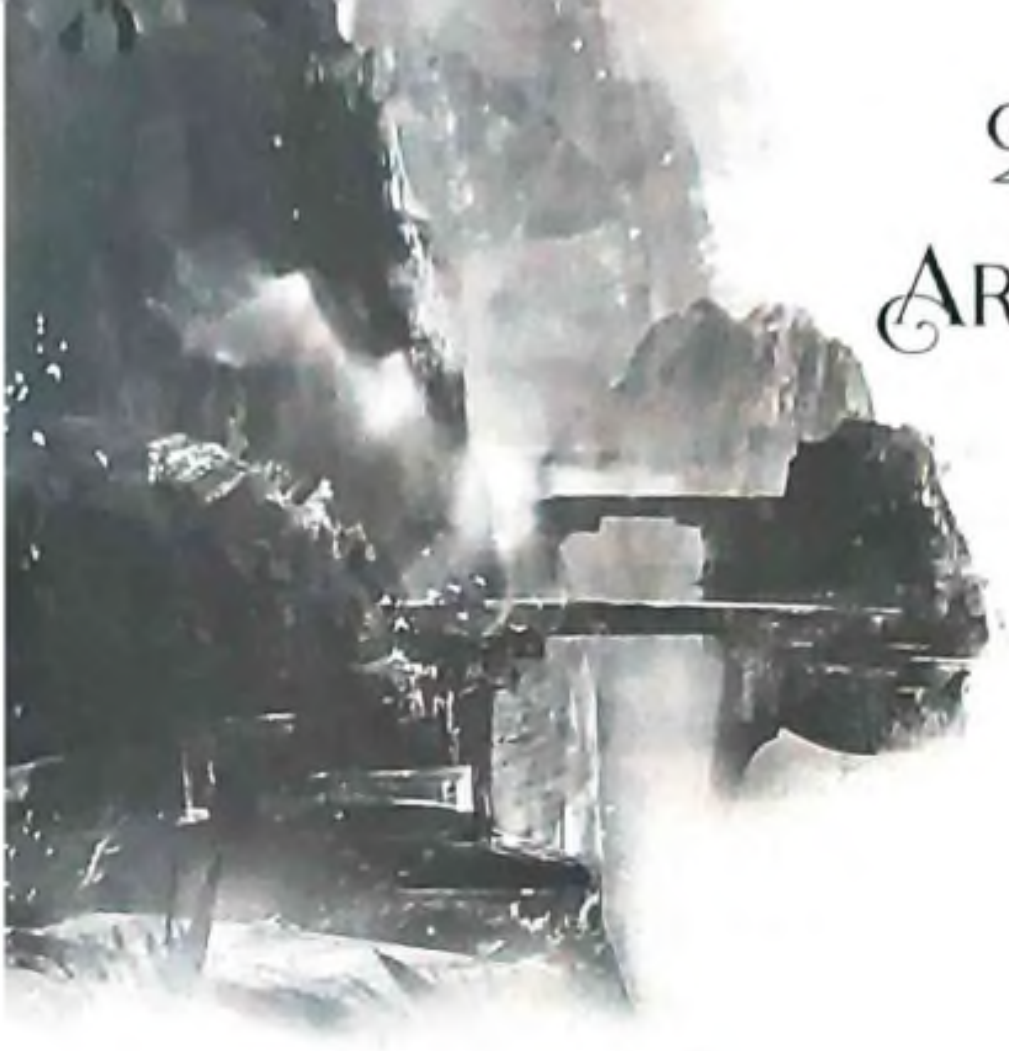
Yeni bir çatırtıyla geminin gövdesi delindi ve her dalgayla birlikte içine su dolmaya başladı.

Mancınık hiç durmadı. Taryn gemiye kaya üstüne kaya fırlattı, ardından silahı şalopalara döndürüp her bir atışını tam isabet ettirdi.

Amaridliler paniklemeye başlamıştı. Kendi canlarını kurtarmak için hattan ayrılıyorlardı ama artık dönecek yerleri yoktu. Ithicanalılar da onlara acımayacaktı.

"Ithicana için!" diye kükredi biri. Sahil boyunca uzanan ve krallarıyla birlikte koşuşturan askerlerin hepsinden aynı haykırış yükseldi.

Lara'nın kaosa tekrar dalmadan önce, "Maridrina için!" diye fısıldadığını kimse duymadı.

23

AREN

Aren, Lara'yı bir gelgit havuzunun başında çömelmiş, ellerine ve kollarına bulaşan kanları temizlerken buldu. Giysilerinde ve ona bakmak için çevirdiği yüzünde de kan lekeleri vardı. Sıkı örgüsünden kaçan saç tutamlarını geriye iterken kanlı parmaklarını yüzüne sürmüş olmalıydı.

Askerlerin hepsi onu konuşuyordu. Ama artık yataktan başka bir yerde iyi olması imkânsız, faydasız bir Maridrinalı olduğunu söylemiyorlardı. Bugün her şey değişmişti. Amaridliler adaya girmek için vahşice baskı uygularken ve savaş alanında büyük bir çaresizlik baş göstermişken genç kadın kendi hayatını hiçe sayıp defalarca sahile koşmuş ve yaralı Ithicanalıları hattın gerisine çekmişti.

Savaş kazanıldıktan sonra da şifacıların hemen yetişemediği yaralıları hızlı ve verimli bir şekilde tedavi etmiş, yaraları sarıp turnike yapmıştı. Yüzünde gergin ve ciddi bir ifadeyle çalışmış, sayısız askerin hayatını kurtarmıştı.

Lara bugün Ithicana'nın saygısını kazanmıştı.

Ve tabii Aren'ın de.

"Sen iyi misin?" diye sordu Aren, kendi ellerini de suya daldırmak için çömelirken. Ellerini daha önce yıkamıştı ama yine de yapışkan ve lekeliydiler.

"Yorgunum." Lara kendisini geriye bırakıp oturdu ve parçalanmış geminin etrafında yüzen cesetlere, hâlâ kıpkırmızı olan suya baktı. "Kaç kişi öldü?"

"Kırk üç. On kişi de geceyi çıkaramayacak gibi görünüyor."

Lara gözlerini sıkıca yumdu. Sonra tekrar açtı. "Çok fazla."

"Seni buraya getirmem için beni ikna etmeseydin ya da emrimi görmezden gelmeseydin sayı daha da artabilirdi," dedi Aren. Ama bu kararının sonucunda, Lara'nın cesedini sırtında bir Amarid kılıcıyla kumlar üzerinde bulacağından çok korktuğunu ve savaşın büyük kısmını bunu düşünmekle geçirdiğini söylemedi.

"Sonuca bakınca hiçbir şey başaramamışım gibi geliyor," diye mırıldandı Lara.

"Bugün hayatlarını kurtardığın kadınlar ve erkekler tam aksini söyleyecektir."

"Kurtardığım hayatlar..." Lara kafasını iki yana salladı. "Ben gidip yardıma devam edeyim."

Aren, doğrulurken onun bileğini tuttu. Parmaklarının altındaki kemikler bugün başardığı şeyi yapamayacak kadar ince ve narin görünüyordu. "Gitmemiz lazım."

"Gitmek mi?" Lara'nın yanakları hiddetle kızardı. "Onları bu şekilde bırakamayız."

Aren da bu adayı ve yaralı halkını bırakmak istemiyordu ama krallığının savunma sistemi, binlerce farklı parçası olan, düzgün çalışması için iyice yağlanması gereken bir makineye benziyordu. Bir parçası birkaç saatliğine bile yerinden oynatılsa tüm makine tehlikeye girerdi ve şu anda Aren'ın parçası yerinden oynamış durumdaydı. "Merkez Kale ve çevre adaların askerlerinin büyük kısmını buraya getirdim. Bu yüzden herkesin hemen yerine dönmesi gerekiyor."

"Hayır." Lara elini ondan kurtardı. "Burada yaralanmamış on tane asker bile kalmadı. Onları nasıl savunmasız halde bırakırız? Ya Amarid tekrar saldırırsa?"

Aren gözucuyla teknelere baktığında muhafızlarını ve ona imalı imalı bakan Jor'u görebiliyordu. Merkez Kale birliklerinin birkaçı çoktan kıyıda toplanmış, yelken açmak için onun emrini bekliyorlardı. "Ufukta hiç Amarid gemisi görünmüyor. Zaten destek kuvvet de yolda. Bir saate burada olurlar."

"Onlar gelene kadar gitmiyorum."

Lara kollarını göğsünde kavuşturunca Aren, şu anda bu sahilde bulunan tüm askerlerin kahraman olarak gördüğü kadını omzuna atıp götürmek zorunda kalabileceğini fark etti. Onlara böyle bir sahne sunmayı hiç istemezdi.

Bitkince bir nefes vererek belinden bir bıçak çıkardı ve yere diz çöküp kuma köprüyü temsilen kıvrımlı bir çizgi çizdi. "Köprü, kale kumandanlarının emri altındaki bölükler tarafından savunuluyor. Ithicana ordusunun alt kümeleri

olan her bir bölük köprünün farklı bir kısmına bakıyor. Merkez Kale kışlası tam şurada…" Kumda bir delik oluşturdu. "…Kestark kışlası da şurada. Ve dört Amarid gemisi buraya saldırmak için hazırlık yapıyormuş gibi görünüyor." Kestark Adası'nın güneyinde dört delik oluşturdu.

"Burada şifacılara yardımım dokunabilir," diye araya girdi Lara. "Sadede gel."

"Sadede *geliyorum*," diye homurdandı Aren, Lara'nın soru sormasına neden olmayacak ama gitmeye ikna olmasını sağlayacak bir açıklama yapabilmeyi umarak. "Kestark, kaynaklarını saldırıya uğrama riski en yüksek olan yerlere dağıttı. O esnada da Amarid buraya, Aela'ya saldırdı. Kestark kaynakları geri çekme riskine giremeyeceği gibi…" Bir oval çizdi. "…burada savunma hattı oluşturmuş olan birlikleri de geri çağırıp yeniden mevzilendiremez. Bu nedenle Merkez Kale'den destek istediler. Fakat şimdi Merkez Kale de kaynaklarının çoğunu dışarı göndermiş durumda ve eğer saldırıya uğrarsa…" Bir oval daha çizdi. "…zamanında yardıma koşamayabiliriz."

Lara çizime öylece baktı, kafası karışmış gibi bir kez göz kırpıştırdı, sonra da parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Tanrı aşkına Aren, bu anlattıklarının hiçbiri bu askerleri terk etmek için haklı bir sebep gibi görünmüyor." Geri adım atacak gibi oldu ama Aren onu tekrar çekti.

"Dinle. Taarruza geçmesi beklenen dört Amarid gemisi, muhtemelen çarpışmanın kolay olmayacağını anlayarak geri çekildi ve doğuda bir yere gidip gözcülerimizin görüş alanından çıktı. Bu nedenle şimdi işaretler verilmeye başla-

nacak ve bize en yakın Kestark birliklerinin yardım için harekete geçebilmesini sağlamak adına kuzey ve batıdaki tüm birlikler pozisyon değiştirecekler. Az önce de dediğim gibi, buranın destek birliği de bir saate kalmadan gelecek."

"İyi." Lara ondan uzaklaşıp sahilde ilerledi ve yaralıların sıra halinde yatırıldığı yere gitti.

"Çekilmez kadın," diye mırıldandı Aren. Sonra bir ıslık duyup döndü ve Jor'un, yağmur kokan rüzgârla uçarak gelen iki Kestark teknesini işaret ettiğini gördü. Tekneleri Lara'ya göstermek için döndüğündeyse onun çoktan duyma mesafesinden çıktığını gördü.

Birkaç küfür savurarak deniz kıyısına gitti. "Millet, hareket geçin! Sağanak başlamadan önce Merkez Kale'ye varmanızı istiyorum!"

Askerleri anında kürek çekmeye başladı ama Aren onları izlemek yerine bakışlarını yaralıların arasında dolaşan ve arada bir eğilip biriyle konuşan Lara'ya çevirdi. Kuvvetlenen rüzgâr, örgüsünden ayrılan bal rengi saç tutamlarını batan güneşin ışınları altında savuruyordu. Askerler onu görünce kenara çekiliyor, kafalarıyla selam veriyorlardı. Ona saygı duyuyorlardı.

Aren'ın gözlerinin önünde, Lara'nın ipeklerle bezenmiş halde babasının kolunda Güney Kalesi iskelesinde yürüdüğü an canlandı. Gözlerini kocaman açmış, ürkmüş şekilde etrafa bakınan o kızın Ithicana tarafından asla kraliçe olarak kabul edilmeyeceğinden korkmuştu. Ama bugün yanıldığı ortaya çıkmıştı.

"Biz ne zaman gideceğiz Majesteleri?" dedi Jor yanına gelerek. "Küçük karınız gitme vakti dediği zaman mı?"

"Ithicana Kraliçesi ne zaman isterse o zaman gideceğiz."

Yaşlı adam kıkırdayıp onun omzuna vurdu.

O esnada Kestark teknelerinden ilki kıyıya yanaştı ve Aren, Kumandan Aster'ın gözlerinin onu tanıyarak parladığını fark etti. "Majesteleri. Buraya bizzat geleceğinizi düşünmemiştim."

"Merkez Kale kışlasında, yani olmam gereken yerde hazır bulunmamın faydaları."

Aster'ın yüzü kireç gibi oldu. Buraya henüz gelmiş olması, Kestark kışlasında hazır bulunmadığını gösteriyordu. Hatta beklenen saldırı için hazırlık yapan birliğinin başında bile değildi muhtemelen. Ve Aren onun nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

"Gördüğün üzere bugün işler Ithicana'nın lehinde ilerlemedi *kumandan*. Aela bizim zayıf noktamız. Buna rağmen karakolda insan sayısı azdı ve fırtına sezonunun ardından mancınık yeniden kalibre edilmemişti. Bu da adanın, Amaridli askerlerle dolu koca bir gemi karşısında kolay lokma haline gelmesine neden oldu."

"Denetlemeler için biraz geç kaldık Majesteleri," dedi Aster. "Sezon erken bitince..."

"Bu, güneydoğu yakasına fazla asker gönderip kuzeyi muhafazasız bırakmanı açıklamıyor. Belki sen bir açıklama yapmak istersin."

"Dört savaş gemisi sularımıza yaklaşıyordu. Savunma için..."

"Amaridliler yirmi gemiyle taarruza geçtiğinde kolay hedef olmayacak birkaç adayı mı savunacaktın?" diye hırladı

Aren. "Dikkatini vermiş olsaydın neyin ne olduğunu bilirdin! Düşünüyorum da... o emri verdiğinde aklın başında değildi sanırım."

"Aklım başımdaydı Majesteleri. Ben sizin çocukluğunuzdan beri Kestark'ı kumanda ediyorum."

"Ama yine de bunlar yaşandı." Aren boş bakışlarıyla göğe dikmiş olan dizi dizi cesedi işaret etti. Sonra hafifçe öne eğildi. "Tahliyeler tamamlandı. Sevgili eşin ve çocukların güvenli bir şekilde Eranahl'a yerleşmiş olmalı. Bu da sana, buranın batısında özel olarak inşa ettirdiğin evde gönül rahatlığıyla metresini becerme fırsatı tanıdı, değil mi?"

Aster çenesini sıktı ama inkâra kalkışmadı. Şahsi muhafızları teknelerin yanında dikildikleri yerden onları dinlerken bunu yapamazdı. Sonra gözleri Aren'ın arkasındaki bir yere kaydı. "O burada ne arıyor?"

Aren arkasına döndüğünde Lara'nın hemen arkasında, daha on sekiz yaşında olan rütbeli bir askerle dikildiğini gördü. Tam Lara'yı savunmaya geçecekti ki askeri ondan önce davrandı: "Bağışlayın kumandanım ama kraliçemiz buraya gelmeseydi çok daha fazla insanımızı kaybedecektik."

Lara hiçbir şey demedi ama Aster'a tepeden bakan buz gibi mavi gözleri hınç doluydu. Sonra bakışlarını Aren'a çevirip bir kez kafa salladı.

"Bundan böyle hata istemiyorum kumandan." Aren, Lara'nın koluna girip kendi muhafızlarının beklediği tekneye gitti. "Ayrıca bize bir iyilik yap ve Savaş Gelgitleri esnasında çükünü pantolonunun içinde, gözlerini düşmanın üstünde tut."

"Gözlerim düşmanın üstünde. Tam karşımda duruyor."

Bu duyduklarıyla çılgına dönen Aren bir hışım dönüp adamın suratına okkalı bir yumruk geçirdi, ardından da on sekiz yaşındaki askerine döndü. "Yeni kumandan seçilene dek Kestark'ın vekil kumandanı sensin. Birileri seni rahatsız ederse bana haber gönder."

Lara ona ve muhafızlara tekneyi suya itmelerinde yardımcı olduktan sonra taşıta binip her zamanki gibi ayak altında olmayacağı bir yere oturdu. Aren da onun yanına yerleşti ama konuşacak vakit yoktu. Rüzgâr aleyhlerine eserken tüm güçleriyle kürek çekmek zorundaydılar.

Kararan gökyüzünde şimşekler dans ediyor, sağanak kuzeyden tüm gücüyle geliyordu. Her geçen dakika daha da büyüyen dalgalar tekneyi sağa sola savururken Aren, sırtı ona dönük olmasına rağmen Lara'nın korkusunu hissedebiliyordu. Kenara tutunurken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Yine de iyi dayanıyordu fakat bora yelkeni esir alınca ve Lia ile Gorrick sıkıca direği tutmasa tekne alabora olacak kadar sarsılınca bir çığlık kopardı. Bu kadın kendini korkusuzca bir katliamın ortasına atmıştı ama bu... bu onu dehşete düşürüyordu. Ve onu buna maruz bırakmak Aren'ın içine nedense hiç sinmiyordu.

"Karaya çıkmalıyız!" diye bağırdı Jor'a, yüzlerine vuran dalganın sularını tükürürken. Jor, diğer muhafızları taşıyan tekneye işaret verip etrafı inceledi, sonra parmağıyla bir yeri gösterdi.

Yelkenler indirildi, kürekler çekildi. Ithicana'daki sayısız saklanma yerinden birine doğru ilerlediler.

Yağmur birden bastırınca kuleye benzer iki kayacın arasından geçip dört bir yanı kaya dizileriyle çevrili küçük mağaraya yaklaşırlarken göz gözü görmez oldu. Kayalıkların birinden aşağı ahşaptan yapılmış, uçlarından halat sarkan iki ağır kiriş uzanıyordu. Lia atlayıp halatlardan birinin ucundaki kancayı yakaladı ve teknenin kıç kısmındaki bir halkaya geçirdi.

Aren küreğini yüzü kirece dönmüş Lara'ya verdi. "Duvarlara çok yaklaşırsak bunu kullanarak tekneyi it."

Lara kafasını sallayıp küreği bir silah gibi tuttu. O sırada arkalarında teknenin savrulup doğru açıyı almasını bekleyen Taryn zıplayıp kayalıktan sarkan bir halata tutundu ve süratle yukarı tırmandı.

"Aren, buraya gelip yardım et." Jor ve Gorrick, emniyet pimini söktükleri direği yerinden çıkarmaya uğraşıyorlardı. Aren bir oturağın üstünden tökezleyerek atlayıp gücünü onlarınkine eklediğinde direk çıktı ama tam o sırada şiddetli bir esinti hem direği hem de Gorrick'i dalgaların arasına gönderdi.

Aren da kıç üstü yere düşmüştü. Ayakta kalan tek kişi olan Jor kafasını tiksintiyle iki yana salladı. "Bu iş niye hiçbir zaman kolay olmuyor?" Eğilip diğer halatın kancasını da tekneye geçirdi. Aren da suyun içindeki Gorrick'in direği teknenin kenarına bağlamasına yardım etti.

Sonsuz gibi gelen aşırı yorucu dakikalar sonunda ikinci tekneyi de kıyıya çekip bağlamayı başardılar ve güvenli evin bulunduğu tarafa yollandılar.

Neyse ki taş binanın içi kuru ve esintisizdi. İki askerini

ilk nöbet için seçtikten sonra ahşap kapıyı gereğinden fazla bir sertlikle kapatan Aren'ın gözleri derhal Lara'yı buldu. Kucağında malzemelerle dolu bir çantayla odanın ortasında duruyordu.

"Böyle yerlerden çok var mı?" diye sordu kendi etrafında dönerek.

Odada görülecek çok fazla şey yoktu aslında. İki duvarın önüne ahşap yataklar sıralanmıştı. Üçüncü duvara malzeme kasaları dayanmıştı ve dördüncü duvarın neredeyse tamamını ise kapı kaplıyordu. Muhafızlar kuruması için çizmeleriyle tuniklerini çıkarıp keskinleştirilmesi ve yağlanması gereken silahlarıyla uğraşmaya başlamışlardı bile.

"Evet." Aren da tuniğini çıkarıp yataklardan birinin üstüne attı. "Ama senin de mutlaka fark ettiğin üzere fırtınanın ortasında buralara ulaşmak çok zor."

Lara, "Bu fırtına Amarid filosunu batırır mı?" diye sorarak muhafızların kıkırdamasına neden olunca Aren herkesin onları dinlediğini hatırladı.

"Hayır. Ama bir resife ya da kayaya çarpma riskine girmektense açık denize doğru dümen kıracaklardır. Bu sayede biz de biraz rahat edeceğiz."

Lara'nın bir kaşı kalktı. "Pek rahat olacağa benzemiyor ama neyse."

"Haydi ama," dedi Jor. "Bu evi hafife almakta aceleci olma. Merkez Kale'deki güvenli evlerimiz bir başkadır." Sandıklardan birine gidip kapağını açarak içine baktı. "Majesteleri ağzının tadını iyi bilir. Bu nedenle geceyi geçirme ihtimali olan yerlerde her daim kaliteli yiyecek ve içecekler bulundurur."

"Bir şikâyetin mi var?" Aren yataklardan birine oturup sırtını duvara yasladı.

Jor sandıktan tozlu bir şişe çıkardı. "Sert Amarid şarabı." Şişeyi odadaki tek masanın ışığına götürüp etiketi okudu. "Hayır Majesteleri. Kesinlikle hiçbir şikâyetim yok."

Yaşlı asker, içkinin tıpasını çıkarıp Lia'nın masaya dizdiği teneke bardaklara doldurdu ve birini Lara'ya verip birini havaya kaldırdı. "Dünyanın en kaliteli içkisini üreten Amaridlilerin ve düşmüş askerlerinin şerefine! Dilerim Fırtına Denizi'nin derinliklerinde çürürler." Sonra boğazını temizledi. "Ve hayata veda eden kendi yurttaşlarımızın şerefine. Ebediyette berrak gökyüzü ve dalgasız denizlerle karşılansınlar. Mükemmel memeleri olan kadınlar refakatçileri olsun."

"Jor!" Lia onu dürttü. "Hayatını kaybeden insanlarımızın neredeyse yarısı kadındı. Eminim en azından birkaçı erkeklerden hoşlanıyordur. Bari onlar için..."

"Mükemmel penisleri olan erkekler mi dileyelim?" Dokuz şaşkın göz ona dönünce Lara omuz silkti.

"Fani dünya insanı hüsrana uğratsa da ebedi dünya uğratmaz," dedi Jor monoton bir sesle. Aren ona çizmelerinden birini fırlattı.

Lia ellerini kaldırdı. "İnsanlar öldü. Biraz saygı gösterin."

"Ben saygı gösteriyorum. Eğer saygı göstermeseydim şereflerine kadeh kaldırmak için şu sulu çamuru seçerdim." Jor sandıktan bulanık bir Maridrina şarabı çıkardı. İçkiyi salladığında bir tıkırtı sesi geldi ve adam şişenin dibindeki taşa şaşkınlıkla baktı. "İçki kendi başına yeterince berbat değilmiş gibi bir de içine taş mı doldurmuşlar?" Gözlerini

Lara'ya çevirdi. "Maridrinalıların midelerinin dayanıklılığını ölçmek için yaptıkları tuhaf bir test mi bu?"

Herkes sırıttı. Sonra Gorrick, "Ithicana'ya!" diye kükredi. Hepsi bardaklarını kaldırarak onu tekrar ettiler.

Aren gerçekten çok leziz olan şarabını içerken Lara'nın, "Ithicana'ya," diye mırıldanıp bardağından bir yudum almasını seyretti. Sonra kalkıp içkileri tazeledi. "Düşmanımızı toptan denize döken Taryn'e! Ve..." Lara'yı çekip önc çıkardı. "Silah arkadaşlarımızın canını kurtaran kraliçemize!"

"Taryn'e!" diye bağırdı herkes. "Majestelerine!"

Şarap birkaç dakika içinde tükendi. Muhafızları uçarılık yapıyor, umursamıyormuş gibi davranıyor olabilirdi ama bugün herkeste kalıcı bir iz bırakmıştı. Ama Aren, zamanı gelince Jor'un hepsiyle tek tek konuşacağını ve şahit oldukları şeyi atlatmalarını sağlayacağını biliyordu. Adam boşuna şeref kıtası kumandanı değildi.

Lara'ya baktığında kollarını gövdesine sarmış, içtiği şaraba rağmen titrediğini gördü. Bu seferki rüzgâr ve yağmur Ithicana'yı normalde olduğundan daha da soğutmuştu ve hepsinin giysileri sırılsıklam olmuştu. Aren, Lara'nın odaya göz gezdirip hemcinslerinin pantolon ve iç gömlekleriyle kaldıklarını görünce elini kemerine götürdüğünü gördü.

Genç kadının, geleneksel Maridrina evlilik bıçaklarının takılı olduğu kemerini çıkarmasını ve yakasındaki kurdelelerini çözdüğü tuniğini kafasından çekip kenara koymasını izlerken kalbi tekledi, sonra son sürat atmaya başladı.

Oda bir an için tamamen sessizleşti, sonra temizlenen silahlarla havadan sudan muhabbetlerin gürültüsüyle doldu.

Muhafızlar kraliçelerine bakmamak için ellerinden geleni yapıyordu.

Ne var ki Aren aynı şeyi yapamıyordu. Diğer kadınlar kalın, standart kumaşlardan dikilmiş gömlekler giyerken Lara'nın içliği en kaliteli fildişi rengi ipekten dikilmişti. Üstüne bir de yağmurda ıslanınca kumaş tamamen şeffaflaşmış, memelerinin kıvrımı ve soğuktan sertleşmiş pembe meme uçları olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Aren, ebediyette bile Lara'dan daha mükemmel bir varlıkla karşılaşabileceğini sanmıyordu.

Gözlerini ona diktiğini fark ettiğinde hemen kafasını çevirdi ve yatağın ayakucundaki ince battaniyeyi alıp bakışlarını yüzünde tutmaya gayret ederek ona uzattı. "İçerisi tüm bu bedenlerle... yani insanlarla yakında ısınacaktır. Az sonra daha sıcak olacaktır."

Battaniyeyi alıp omuzlarına sararken Lara'nın yüzünde cilveli bir gülümseme oluştu ama Jor'un, bıçaklarından birini alıp incelemeye başladığını fark edince gülümsemesi soldu.

Yaşlı asker, cevherlerle süslenmiş bıçağı kınında çıkarıp ucunu kontrol etti. "Keskinmiş." Daire şeklindeki bir Harendell peynirini keserek bıçağı denedi. "Bu bıçakların sadece sembolik olduğunu sanıyordum."

"İşe yarar durumda olmalarının akıllıca olacağını düşündüm," diye yanıtladı Lara, ciddi bir ifadeyle.

"Pek de işe yarayacak gibi değil," dedi Jor. Cevherlerin yerleştirildiği kabza çok hantal ve kullanışsız görünüyordu ama bıçak kısmı gerçekten iyi yapılmışa benziyordu. "Bunları kuzeyde satsak bir servet kazanır ve sana kullanışlı bir şeyler alırız."

Lara'nın bıçağını almaktan başka bir şey istemiyormuş gibi yerinde kıpırdanıp durduğunu görünce Aren uzanıp bunu onun yerine yaptı ve peynir lekelerini pantolonuna silip bıçağı ona uzattı.

"Sağ ol," diye mırıldandı genç kadın. "Bu bıçakları babam verdi. Şimdiye dek bana hediye ettiği tek şey bunlar."

Aren bunun neden önemli olduğunu, açgözlü, sadist bir yaratıktan başka bir şey olmayan babasının verdiği bir şeyi neden bu kadar umursadığını sormak istese de sormadı. Herkesin kulağı onlardayken yapamazdı.

Jor, Maridrina şarabını tekrar eline aldı. "Denize düşen yılana sarılır," deyip tıpayı çıkardı. İçkiyi bardağına doldurmak için şişeyi eğdiğinde tenekenin içine tıkırtılar çıkaran bir şey düştü. "Bu da ne böyle?"

"Ne oldu?" dedi Lia.

"Bir kaçakçının işi yolunda gitmemiş gibi görünüyor." Yaşlı asker, gaz lambasının ışığında kıpkırmızı parlayan bir şeyi gösterdi, sonra onu Aren'a doğru attı. "Kuzey Kalesi'ndeki bir alıcının, satın aldığı şaraptan hiç memnun kalmayacağını söyleyebilirim."

Aren boyutu oldukça büyük yakutu yüzünün hizasında kaldırdı. Cevherlerden çok iyi anladığı söylenemezdi ama bunun boyutuna ve rengine bakılırsa küçük bir servet değerinde olduğu düşünülebilirdi. Kaçakçı hakikaten de hayatının talihsizliğini yaşamıştı. Aren taşı cebine koydu. "Bu taşın yasadışı ticaretini yapan her kimse vermekten kaçtığı vergileri böylece ödemiş oldu."

Herkes gülerek yiyeceklerine döndü. Dövüşle, kürek çekmeyle geçen ve neredeyse ölümle burun buruna geldikleri

bir günün sonunda hepsi de bitap düşmüş ve çok acıkmıştı. Konuşmaktansa midelerini doldurmakla ilgileniyorlardı. Yatakta Aren'ın yanına oturan Lara dizlerinin üzerinde dengelediği tütsülenmiş et, peynir ve bir bardak suyu yiyip içmeye başladı.

Genç kadının narin elleri eski çizik, kesik ve çentik izleriyle doluydu. Parmak eklemlerinden biri diğerlerinden biraz daha büyüktü; yani kırılıp iyileşmiş olmalıydı. Bir Maridrina prensesine ait olabilecekmiş gibi görünmeyen bu eller, bir zamanlar Aren'a Lara'nın o çöl yerleşkesinde neler yapıp da bu yaraları aldığını düşündürmüştü ama şimdi bu eller hakkındaki düşünceleri tamamen farklıydı.

Onları tutmanın nasıl hissettireceğini düşünüyordu.

Veya onlar tarafından dokunulmanın.

Veya onlar tarafından o...

"Işıklar kapansın!" diye bağırdı Jor. "Rüzgâra bakılırsa gece fırtına kopacak. Şafak vakti yola çıkmış olmalıyız."

Tüm gözler odadaki sekiz yatağa ve on insana döndü.

"Birileri ya iki kişi yatacak ya da yatakları alacakları seçmek için çöp çekeceğiz."

Gorrick yataklardan birine yerleşip Lia'yı da yanına çekince Aren suratını ekşitip bu ikisinin bir kez olsun yiyişmemesini umdu.

"Ben yerde yatarım," dedi. "Ama yarın eve vardığımızda kuştüyü yatağımda güzel bir uyku çekeceğim, şimdiden söyleyeyim."

"Bu fedakârlığınıza minnettarız Majesteleri." Jor uzanıp ışığı kıstı ve güvenli eve karanlık çöktü.

Aren beton zemine uzanıp ellerini yastık görevi görsün diye kafasının altına koydu. Yer soğuk ve rahatsızdı. Ve etrafındakilerin soluk seslerinin yanı sıra bir de zihnindeki binlerce farklı sesi dinlerken bitkinliğine rağmen bir türlü uykuya dalamadı.

Göğsüne bir şey değdiğinde irkilerek yerinden sıçradı ama sonra bunun Lara'nın eli olduğunu fark etti. Genç kadın yanındaki yataktan aşağı sarkmış, lambanın loş ışığında parlayan gözlerle ona bakıyordu. Sonra hiçbir şey demeden elini kavradı ve onu yatağa, yanına çekti.

Nabzı kulaklarında atarken Aren onun üzerinden geçip sırtını soğuk duvara yasladı. Ellerini ayaklarını nereye koyacağını bilemedi ama sonra Lara ona doğru sokuluverdi. Teni buz gibiydi.

Sadece üşümüş, dedi Aren kendi kendine. *Ellerine hâkim ol.*

Fakat ona dokunmadan durmak hayatında yaptığı en zor şey olabilirdi. Lara'nın dizlerinden biri bacaklarının arasında, kolları göğsünde, başı omuzlarındaydı ve nefesi boynuna vuruyordu. Aren onun üstüne çıkıp dudaklarının tadına bakmayı, üstündeki incecik ipeği söküp atarak tenine dokunmayı ne kadar çok istese de battaniyeyi onun çıplak omzuna çekip elini sırtına koymakla yetindi.

Herkesin soluğu, teri ve silahlarının kokusu birleşince odanın havası ağırlaşmıştı. Taryn yeri göğü inletecek kadar yüksek sesle horluyor, Gorrick uykusunda mırıldanıyor ve biri –muhtemelen Jor– düzenli aralıklarla gaz çıkarıyordu. Karısıyla ilk defa aynı yatağı paylaşmak için mükemmel

ortam bu değildi. Ama saçları yüzünden burnu gıdıklansa ve kafasının altındaki kolu uyuşmuş olsa da Aren şu anda başka bir yerde olmayı istemezdi.

Saatler sonra ritmik bir gümleme sesiyle uyandı ve kaşlarını çatıp kafasını çevirdiğinde Lara'nın da gözlerinin açık olduğunu, hafif ışıkta parladığını gördü. Genç kadın bir elini battaniyenin altından çıkarıp yukarı işaret etti ve sırıtarak bir kaşını kaldırdı.

Gorrick ve Lia. Muhtemelen nöbetten sonra ısınmaya karar vermişlerdi.

Aren yüzünü ekşitti. "Kusura bakma. Asker hayatı işte." Nöbet sırasının kime geldiğini düşünürken etrafına bakındığında Jor'un onu nöbet için uyandırmadığını ve şu anda Taryn'in odada olmadığını fark etti. Bu da demek oluyordu ki güneşin doğmasına az bir vakit kalmıştı.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye sorup Lara'dan olumlu yanıt alınca içi rahatladı.

Çizmeleriyle giysilerini sessizce giyip silahlarını kuşandıktan sonra Lara sandıkların birinden yiyecek bir şeyler aldı ve birlikte odadan çıktılar. Fırtına dinmiş, yıldızlar ortaya çıkmıştı. Etraftaki tek ses dalgaların kayalara çarpışıydı.

Taryn gölgelerin içindeki bir kayaya tünemişti ama Lara yanına gidip biraz yiyecek bıraktığında teşekkür eden sesi duyuldu.

"Aren, onu doğu tarafına götür."

"Neden?"

Karanlıkta bile Taryn'in gülümsediği hissedilebiliyordu. "Güven bana."

"Pekâlâ." Lara'nın elini tuttu. "Gün doğunca döneriz."

Aren bu adaya daha önce çok gelmediği için adımlarına dikkat ederek ilerledi ve doğudaki gözetleme noktası olan yassı kayayı hafızasının yardımıyla bulmayı başardı. Ayaklarının altında parlak ışıklarla bezenmiş koca bir mavilik uzanıyordu.

Lara onun elini bırakmadan öne adım attı. "Daha önce hiç böyle güzel bir şey görmemiştim."

Aren da görmemişti. Ama gözlerini onun güzel yüzünden ayırıp aşağıdaki sakin sulara çevirmek için kendini zorlamalıydı. "Buna Yıldız Denizi deriz. Sık görülmez ama Savaş Gelgitleri esnasında arada bir şahit oluruz. Maalesef hak ettiği takdiri gören bir manzara değil."

Kümeler halinde toplanmış algler denizin içinde mavi yıldızlar gibi ışıldıyor, insanın kendisini parlak iki gökyüzü arasında duruyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Işıldayan dalgalar kıyıya nazikçe vurunca kayaların üzerinde dans eden gölgeler beliriyordu. Uzunca bir süre hiç konuşmadan dikilip denizi seyrettiler. Aren, Lara'yı öpmesi gerektiği hissine kapıldı ama bunu yapmak yerine, "Değişen ne?" diye sordu.

Çünkü bir şeyler değişmişti. Lara ona, hatta belki de Ithicana'ya karşı yumuşamıştı ama Aren nedeninin ne olduğunu henüz anlamış değildi. Bildiği kadarıyla buraya geldiğinden bu yana Lara'nın yaşadıklarının çoğu olumsuz tecrübeler olmuştu. Müttefik değil de daha çok düşman sayılabilecek bir adamın kızıydı ve Aren ona güvenmemeliydi. Güvenmiyordu da. Fakat birlikte geçirdikleri her dakika ona güvenme isteği artıyordu. Ona her konuda güvenmek istiyordu.

Lara yüksek sesle yutkunup elini onunkinin içinden çekti ve yere oturup bağdaş kurarak onun da oturmasını bekledi. Denizin mavi ışıkları yüzüne vuruyor, bu dünyaya ait değilmiş, ulaşılmazmış gibi görünmesine neden oluyordu. "Ben büyürken ortalıkta Ithicana'nın köprü sayesinde bir yılda yaptığı hasılatın ne kadar olduğuyla alakalı söylentiler dolanırdı."

"Ne kadar diyorlardı?" diye sordu Aren. Cevabı alınca da kafasını iki yana salladı. "Ondan daha fazla."

"Böbürleniyor musun şu anda?"

"Sadece gerçeği belirtiyorum."

Dudaklarının köşesi hafifçe seğirirken genç kadın bir süre sessiz kaldı. Sonra devam etti: "Bana göre dudak uçuklatıcı bir miktardı. Ve düşünceme göre... daha doğrusu bana söylenenlere göre Ithicana piyasayla oynuyor, pazarı kendi isteğine göre şekillendiriyor, fırtınalı okyanustan korkan seyyahların paralarını araklıyor, piyasaya kendi ürünlerini sürmek isteyen ya da köprüden geçirmeyi arzu eden tüccarlardan ağır vergiler alıyordu. Pazara kimin mal çıkarıp kimin çıkaramayacağına sizin karar verdiğinizi, size kafa tutanların ayrıcalıklarını ellerinden aldığınızı, iki ada ve on bir krallık arasındaki tüm ticaret işlerini sizin kontrol ettiğinizi söylüyorlardı."

"Doğru." Aren, Ithicana'nın bu hakkı elinde tutmanın bedelini kanla ödediğini dillendirmeye gerek duymadı. Lara bunu kendi gözleriyle görmüştü zaten.

"Doğru olmayan şey... tüm bunların sebebiydi."

"Sebebinin ne olduğunu söylüyorlardı?"

"Açgözlülük." Okyanusa bakarken genç kadın gözlerini bile kırpmıyordu. "Küçükken sizin dünyadaki en büyük lüksler içinde, devasa saraylarda yaşadığınızı, kralın altın bir tahtta oturduğunu zannederdim."

"Ah, benim şu altın tahtım. Onu diğer adada tutuyorum. Nasıl saygın ve üstün bir insan olduğumu tekrar hatırlamak istediğim zamanlarda gidip ziyaret ediyorum."

"Benimle dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum." Aren çizmesinin burnundaki, deniz suyuyla aşınmış deri parçasını kopardı. "Gerçeği görmek büyük hayal kırıklığı olmuş olmalı."

Lara yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı. "Merkez Kale, Kızıl Sahra'daki evim kadar lüks ancak. Ama burada, orada olduğumdan çok daha rahatım. Ben çok zor bir çocukluk geçirdim Aren."

"Neden size karşı bu kadar katıydılar?"

"Aslında bunun cevabını bildiğimi sanıyordum ama şimdi..." Çenesini dizlerinde dayadığı yerden kaldırıp kafasını çevirerek ona baktı. "Bana neyin değiştiğini sormuştun, değil mi? Değişen şu ki artık senin o parayı halkını beslemek ve korumak için kullandığını biliyorum."

Bunu öğrenmesi kaçınılmazdı zaten. Belki onu Merkez Kale'deki evde kilitli tutsa ve görevlilerle muhafızlar dışında kimseyle görüştürmese bu gerçeği saklayabilirdi. Ama evliliğinin, Ithicana'nın değişmesi ve yeni bir yöne doğru ilerlemesi için bir sembol olmasını istiyordu. Bunun gerçekleşmesi için de halkın Lara'yı görmesi gerekiyordu. Bunun bazı istenmeyen sonuçlar doğuracağını biliyordu. Ithicana'nın sırlarını açığa çıkarmak da bunlardan biriydi.

Ve Aren, Lara'ya güvenmeyi çok ama çok istiyordu.

"Gerçek şu ki köprü olmasa Ithicana hayatta kalamaz," dedi. "Daha doğrusu, hayatta kalabilir ama her günün her saatini hayatta kalma uğraşına adamamız gerekir." Onunla yüz yüze olabilmek için oturduğu yerde döndü ve gözlerinin içine baktı. Güneş ufukta görünmeye başlamıştı ve mavi ışığın yerini yavaş yavaş altın rengi alıyordu. Bir rüyadan uyanıp gerçekliğe adım attığını hisseden Aren elinden gelse bu anı dondururdu. "Ailenin karnını doyurmak, çocuklarına giyecek ve barınacak bir yer bulmak için bu fırtınalarla, bu sularla savaştığını, haftalar boyu denizde yolculuk edemediğini, evden dışarı adım atmanın intihar olacağı günler geçirdiğini hayal et. Böyle bir dünyada, hayatta kalma mücadelesinden başka nesi olur ki insanın?"

Aren onun ellerini tuttuğunu ancak Lara parmaklarını sıktığında fark etti ve konuşmasına ara verip başparmaklarını yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Köprü bunu değiştiriyor işte. Halkıma ihtiyacı olan şeyi vermemi sağlıyor. Bu sayede günlerinin en azından bir kısmını hayatta kalma çabası dışında bir şeye ayırabiliyorlar. Okuyabiliyor, öğrenebiliyor, sanat yapabiliyor, şarkı söyleyip dans edebiliyor ve gülebiliyorlar."

Cümlesini burada kesti çünkü daha önce hiç kimseye bu kadar açıklama yapmadığını fark etmişti. Bu ülkeyi yönetmenin nasıl bir şey olduğunu, halkına yaşanmaya değecek bir hayat sağlama çabasının nasıl mücadeleye dönüştüğünü, fakat yine de bunu yeterli görmediğini, onlara daha fazlasını vermek istediğini kimseye anlatmamıştı.

"Ülkeye giren parayla her birini krallar gibi yaşatabilirsin." Lara onun anlattıklarından şüphe ediyormuş gibi değildi. Sadece daha fazlasını, gerçeğin tamamını anlatması için onu teşvik ediyordu.

"Bu doğru. Ama köprüye ve tüm o şeylere sahip olmanın bir bedeli var. Diğer krallıklar hasılatımızın farkında, bu yüzden köprüyü ele geçirmek istiyorlar. Korsanlar adalarımızda sandık sandık altın sakladığımızı sandığı için sık sık istilaya kalkıyor. Bu yüzden savaşmak zorundayız. Daimi ordum çok büyük değil ama Savaş Gelgitleri esnasında halkın neredeyse üçte ikisi işini gücünü bırakıp köprünün savunması için silah kuşanıyor. Benim de onlara hizmetleri için ödeme yapmam gerekiyor. Ölürlerse de ailelerinin zararını karşılıyorum."

"Yani her şeye rağmen Ithicana'nın tek yaptığı hayatta kalmaya çalışmak, öyle mi?"

Lara'nın ellerini sıktı. "Belki ileride çok daha iyi günler görebiliriz."

İkisi de konuşmadılar. Hafif bir esinti Lara'nın saçlarını yüzüne düşürdüğünde Aren uzanıp tutamları geri itti ve genç kadının dokunuşuyla hiç irkilmediğini ya da gözlerini kaçırmadığını gördü. "Çok güzelsin." Parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. "Bunu seni ilk gördüğüm andan beri düşünüyorum ama sanırım hiç dile getirmemiştim."

Lara başını eğdi ve çok hafifçe salladı. Yanakları pembeleşmişti sanki. Ya da belki sadece güneşin neden olduğu bir şeydi.

"Çok daha önce dile getirmeliydim." Aren onu öpmek için uzanıyordu ki duyduğu keskin bir sesle yerinden sıçradı.

Elini silahına götürüp arkasına döndüğünde Jor'un sırıtarak köşeyi döndüğünü gördü. "Pikniğinizi mahvetmek istemezdim Majesteleri. Ama şafak söktü. Artık yola koyulmamız gerek."

Sanki onun sözlerini vurgular gibi denizin ötesinden boru sesleri geldi. Ufukta gemiler görünmüş olmalıydı. "Duydukların senin için bir şeyleri değiştirdi mi?"

Lara gözlerini yumdu ve kısa bir an için acı içindeymiş gibi yüzünü buruşturdu. Sonra ona bakıp kafa salladı. "Her şeyi değiştirdi."

Kalbi umut ve sadece Lara için özel olan başka bir duyguyla dolan Aren, onun elini tutup harekete hazır olan teknelere doğru ilerledi.

24

LARA

Her şey değişmişti.

Hayır, sebep şehvet değildi. Lara bir ömürlük planı ve hazırlığı, fazlasıyla yakışıklı ve çekici bir erkek için bir kenara atacak değildi. Hem zaten hissettiği sırf şehvet olsaydı merakını giderir ve her casusun yapacağı gibi berrak bir zihinle yoluna devam ederdi. Asıl sorun, Aren'a olan hayranlığının ve Ithicana'yla işi bittiğinde buradaki halkın başına gelecekleri düşünerek hissettiği üzüntünün gün geçtikçe artmasıydı.

Yerleşkedekilerin, Lara ve kız kardeşlerine Ithicana'dan nefret etmeyi öğretmelerinin bir sebebi vardı. Amaç ülkeyi fethetmek için savunma duvarlarını içeriden indirmekti.

Düşman, Maridrina halkına işkence eden maskeli iblis-

lerden ibaretken bunu hayal etmek çok daha kolaydı. Fakat şimdi bu maskelerin ardındaki yüzler, isimler ve aileler ortaya çıkmıştı. Krallıklar ve korsanlar tarafından her yıl saldırıya uğrayan insanlar ortaya çıkmıştı.

Ithicanalılar acımasız olabilirdi, evet. Ama Lara artık onları suçlayamıyordu. Hayatta kalmak için gerekeni yaptıklarını biliyordu. Ve onlar hakkında öğrenip bir kenara yazdığı her şeyi düşündükçe vicdanı daha da sızlıyordu çünkü bu ülkenin, onun elinden sağ çıkamayacağı bir gerçekti. Bir zamanlar yüreğini tatmin duygusuyla soğutan bu düşünce şimdi uyanık olduğu her dakikayı, her saniyeyi kendinden nefret ederek geçirmesine neden oluyordu.

Aela Adası'nda yaptıkları sayesinde imkânsız olmasından korktuğu şeyi başarmış, Aren'ın güvenini kazanmıştı. Sadece Aren değil, o gün orada bulunan tüm askerler de ona güven duymaya, saygıyla bakmaya başlamışlardı. O kadar ki nereye gittiğini, nereden geldiğini bile sorgulamamışlardı. Bu da Lara'nın işine gelmiş, kimse önünde durmadığı için savaştan sonra kolayca şifacıların yanından ayrılabilmişti. Köprü ayağına gidip neredeyse görünmez olan kapıyı bulduğunda birkaç taş toplamış ve bunlarla, Ithicanalılar için hiçbir anlamı olmayan ama Aela Adası'nı işgal eden Maridrina askerlerinin görür görmez anlayacağı bir işaret bırakmıştı.

Sonrasında kapıdan içeri girmiş ve zamanı geldiğinde Ithicana güçlerini yanlış yönlendirmeleri için sahildeki cesetlerden çaldığı üç boruyu buraya saklamıştı. Aren'ın onu yaralıların yanından ayrılıp tekneye binmek için ikna etmeye çalıştığı sırada teknik olarak açıkladığı bir stratejiyi düşüne-

rek yapmıştı bunu. Halbuki Aren sadece onun da Ithicana halkını en az kendisi kadar sevmeye başladığını düşündüğü için her şeyi anlatmıştı.

Bocalama, dedi içinden, hâlâ ağrıyan vücudunu kaynak suyuyla dolu havuzun içinde serbest bırakıp gözlerini gökyüzüne dikerek. *Kendini topla.*

Başparmağındaki kalkmış bir deriyi ısırırken tekrar düşüncelere daldı. Maridrina'nın Ithicana'yı alması için bugüne dek öğrendiklerinin yeterli olup olmayacağını düşünüyordu. Yenilmez olan bu ülkeyi yenmelerini, Maridrina'nın kurtuluşu olacak köprüyü ele geçirmelerini sağlar mıydı?

Evet, sağlardı.

Şimdi kalan tek şey, fetih planını ayrıntılarıyla Serin'e ve babasına aktarmak, sonra da kendini ölmüş gibi gösterip hem Ithicana'dan hem de babasının suikastçılarından kaçmaktı. Rotasının neresi olduğunu henüz bilmiyordu. Belki de Harendell'e giderdi. Sular durulduğunda kız kardeşlerini bulmaya çıkardı belki. Ve kendine yeni bir hayat kurardı. Gerçi ne kadar çabalarsa çabalasın Ithicana'nın ötesindeki bir hayatın nasıl olacağını gözünde canlandıramıyordu. Aren'sız bir hayat nasıl olurdu?

Gözleri yanmaya başlayınca hızla sudan çıkıp bir kayanın üstüne koyduğu havluya uzandı. Aela'ya yapılan saldırının üzerinden bir haftadan uzun zaman geçmişti ama Lara hâlâ planının ilk adımlarını atmamıştı. Kendine, savaş esnasında omzunda yırtılan kasın iyileşmesini beklediğini, kaçmak için tamamen sağlıklı olması gerektiğini söylüyordu ama kalbi sebebin başka bir şey olduğunu haykırıyordu. Görevini tehlikeye uğratabilecek bir sebepti bu.

Ama bugün o gündü.

Kışladaki Aren, Eli ile bu akşam fırtına olacağı haberini göndermiş ve Lara'yla akşam yemeği yiyeceğini söylemişti. Aren'la birlikte vakit geçirmesi, hâlâ kapısında uyumakta ısrar eden Taryn'in biraz mola vereceği anlamına geliyordu. Yemekten sonra Aren'ın şarabına çift doz uyku ilacı katarsa bütün geceyi onun yatak odasında çalışarak geçirebilir, kimse tarafından rahatsız edilmezdi.

Bulutlar çoktan bir araya toplanmış, rüzgâr esmeye başlamıştı. Fırtına Denizi, en dingin olduğu zamanlarda bile dişlerini göstermeyi unutmuyordu.

Lara hazırlanmak için fazladan zaman harcadı. Saçlarını kurutup sıcak maşayla sırtından aşağı dökülen bukleler oluşturdu. Biraz sürme ve tozla gözlerinin etrafında dumanlı bir görüntü oluşturdu ve dudaklarını açık pembe renge boyadı. Daha önce hiç giymediği bir elbise seçti. Koyu mor ipek kumaş, üstüne ne zaman ışık vursa içindeki her şeyi gözler önüne seriyordu. Kulaklarına siyah elmas küpeler takıp bileğine de minik ilaç şişelerine ev sahipliği yapan bilekliğini geçirdiğinde akşam yemeğine hazırdı.

Koridora çıkıp, haftalardır ağır çizmelere alışmış olan ayaklarına tuhaf gelen topuklu sandaletlerle yemek odasına doğru ilerledi. Oda mumlarla aydınlatılmıştı ve rüzgârın şiddetiyle kırılabilecek olmalarına rağmen dev pencerelerin panjurları kapatılmamıştı. Üstü başı sırılsıklam haldeki Eli, Lara'nın hâlâ evde olduğunu görerek şaşırdığı Taryn'le bir şeyler konuşuyordu. İçeri girdiğinde ikisi de yüzlerinde ciddi ifadelerle ona dönünce Lara'nın kalbi tekledi. "O nerede?"

"Sabah devriyeye çıkmışlardı." Taryn kafasının tıraşlı kısmını kaşıdı. "O zamandan bu yana kimse onlardan haber almadı."

"Bu normal mi peki?" Lara sesinin titremesine engel olamıyordu.

Diğer kadın derin bir iç geçirdi. "Aren'ın birden Merkez Kale'den başka bir yerde olması gerektiğine karar vermesi anormal bir durum değil." Lara'yı baştan aşağı süzdü. "Ama bunun, bu akşam için geçerli olduğunu sanmıyorum."

"O zaman nerede kaldı?"

"Teknelerden birinde sorun çıkmış olabilir. Ya da fırtınanın geçmesini beklemişlerdir belki. Veya..."

Borular gürledi ve Taryn'in daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmadı. İşgalci güçler geliyordu.

"Ben kışlaya gidiyorum." Lara önce odasına koşup ayaklarına çizmelerini geçirdi ve elbisesinin üstüne bir pelerin aldı. Ardından dışarı fırladı.

Yağmur yağmaya başlamıştı fakat rüzgâr henüz denizdeki Ithicanalıların başına dert açacak kadar şiddetli değildi. Yanı başında Taryn, arkasında ve önünde diğer muhafızlarla birlikte Lara son sürat koşmaya başladı.

Kışlaya vardıklarında insanların daha önce hiç olmadığı kadar telaşlı ve gergin olduklarını gördü.

"Gidip bildikleri bir şey var mı sorayım," dedi Taryn.

O gidince Lara, peşinde iki muhafızıyla koya doğru ilerleyip denizi görebilmek için kayalıklara çıkan basamakları tırmandı. Birkaç asker, ellerinde dürbünleriyle kayaların arkasına saklanmıştı.

"Bir şey var mı?" diye sorduğunda yalnızca kafalarını iki yana sallayarak karşılık verdiler.

Ya Aren dönmezse?

Aren dönmezse Lara'nın tüm planları boşa giderdi. Eğer o, Maridrina Kralı'na bir mektup yazmazsa Lara, Güney Kalesi'ndeki Ahnna ile parola çözücülerin bile anlayamayacağı ayrıntılı mesajını babasına iletemezdi. Tek seçeneği sahte ölümünü planlayıp kaçmak, Ithicana dışına çıkınca da babasına haber yollamak olurdu. Ama o zaman Serin ile kral onun yaşadığını öğrenirlerdi ve Lara ömrünü peşinde suikastçılarla geçirmek zorunda kalırdı. Fakat yere çöküp kapkara okyanusa bakarken zihnini dolduran şey, içinde bulunduğu ikilem değildi.

Korkuydu.

Çarpışmalarda bir sürü Ithicanalının kılıçtan geçirilerek, karınları deşilerek, ezilerek, dövülerek ya da boğularak öldürüldüğünü görmüştü. Cesetler gözünün önünden geçiyordu ama şimdi hepsi de Aren'ın yüzüne sahipti.

"Haber göndermemişler." Taryn, Lara'nın dibinde belirmişti. "Ama belki de sadece düşmana görünmek istememişlerdir."

Ya da ölmüşlerdir, diye düşündü Lara, göğsü sıkışırken.

Taryn ona katlanmış birkaç kâğıt uzattı. "Bu sana gelmiş."

Kâğıtları algle dolu kavanozlardan birine doğru tutarak ne olduğuna baktı. Serin yine babasının ağzından ona mektup yazmış, Lara'nın ikinci ağabeyi Keris yüzünden hissettiği hayal kırıklığından bahsetmişti. "Keris, ağabeyi gibi Maridrina ordusuna katılmaktansa Harendell'de felsefe okumak

istiyor! Sanki düşman dört bir yandan saldırıyorken oturup hayatın anlamını düşünmeye vakit varmış gibi!" demişti.

Askerlerde bir kıpırtı olunca Lara kafasını kaldırdı. Gözleri sürekli denize kayıp durduğu için dikkatini tekrar toplayıp Marylyn'in parolasını bulması biraz zor oldu. Ama en sonunda Serin'in mesajını anladı. *Valcotta, Güney Kalesi'ne giden yolumuzu kapattı. Kıtlık arttı.*

Lara midesinin altüst olduğunu hissederek kâğıtları pelerininin cebine tıktı. Güney Kalesi eğer istese sahip olduğu tüm o mancınıklarla Valcotta'yı kolaylıkla uzaklaştırabilirdi ama muhtemelen onlarla düşman olmak istemiyorlardı. Lara bunu anlıyordu. Valcotta'nın da Ithicana'yı işgale çalışan krallıkların arasına katılması riskini alamayacaklarını da anlıyordu. Fakat bu yapılanların ceremesini Maridrina halkı çekiyordu.

Yağmurun altında saatlerce oturdular ama ne bir daha boru sesi duyuldu ne de koya girmek için izin isteyen bir tekne göründü. Karanlıkta tek kıpırtı dahi yoktu.

Sonunda yanındaki Taryn kıpırdandı. "Eve dönmelisin Lara. Ne zaman döneceklerini bilmiyoruz. Bu soğuk yağmurun altında daha fazla otursan üşüteceksin."

Evet, eve gitmeliydi. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama oturup birilerinin haber getirmesini bekleme düşüncesi... "Yapamam." Dili ağırlaşmıştı sanki.

"Kışlaya gidelim mi o zaman?" dedi Taryn yalvarır gibi.

Lara gönülsüz de olsa kafa sallayıp kalktı ama birkaç adımda bir dönüp onu geri çağırırmışçasına kükreyen denize bakıyordu.

"Bu Aren'ın yatağı," dedi Taryn, taş binaya girdiklerinde. "Senin yatmana bir şey demeyecektir."

Lara küçük odanın kapısını kapatıp gaz lambasını dar yatağın yanındaki ahşap masaya koyup oturdu. Evdeki yumuşacık yatağının aksine bu döşek taş gibi sert, battaniye kabaydı. Aklına güvenli evde Aren'la paylaştıkları yatağı, onun kollarının arasında, kalp atışlarını dinleyerek nasıl uykuya daldığını getirmişti.

Pelerinini çıkarıp kafasını yastığa koyarak yatağa kıvrıldı.

Yastık Aren kokuyordu.

Gözlerini sıkıca yumup Meditasyon Üstadı'nın yıllar boyu verdiği dersleri düşündü ve nefes alışverişlerini düzenleyerek zihnini temizlemeye çalıştı. Yine de uyku tutmayınca yatakta doğrulup battaniyeyi bacaklarına sardı.

Odada kafa dağıtmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Ne bir kitap ne bulmaca ne de iskambil kartı göremedi. Sıradan bir askere ait gibiydi burası, bir krala değil. Ya da en azından, Lara'nın var olabileceğini hiç düşünmediği türden bir krala. Kendisini halkından üstün görmeyen, halkın çektiği zorlukları anlayan bir lidere.

Lütfen hayatta ol.

Kapı ardına kadar açılıp da Taryn karşısında belirerek, "Geldiler," deyince Lara yerinden fırlayıp onun peşinden koya doğru koşmaya başladı. Göğsü korkuyla sıkışmıştı. Mantığı kendi için korktuğunu söylüyordu. Görevi için. Kendi insanlarının kaderi için.

Ama kalbi tam aksini iddia ediyordu.

Ayaklarının altında sahilin kumlarını hissedince gözle-

rini kısarak karanlığın içine baktı. Biri kısık sesle seslendi, sonra koyun girişini kapatan zincir kaldırıldı.

Dalgalara kürek çekme ve suların sağa sola sıçrama sesleri karıştı. Ama bunların arasında birinin acıyla inleme sesi de duyuluyordu. Lara'nın kalbi tekledi.

Lütfen hayatta olsun.

Koyda bir telaş baş gösterdi. Her yanları kanla kaplanmış erkekler ve kadınlar teknelerden iniyor, kıyıda olanlarsa onlara yardım ediyordu. Lara onların gölgeler arasındaki yüzlerini inceleyerek aradığını bulmaya çalıştı.

Sonra Jor'un, "Aman be, biraz acele edemez misiniz?" diyen sesi duyuldu. Lara insan kalabalığının arasından geçerek onu bulmaya çalıştı. Sonunda Lia ile ikisinin bir teknede çömeldiklerini, aralarında da kamburu çıkmış bir figürün oturduğunu gördü.

"Aren?" diye seslendi çatlak bir sesle. Ayakları olduğu yere çakılı kalmıştı.

Lia ile Jor ellerini figüre uzattıklarında Aren, "Çekilin başımdan. Kendi başıma hareket edebilirim," diyerek onları kovaladı. Lara derin bir nefes alabildi.

Genç kral ayağa kalkınca tekne sallandı. Jor ile Lia kolayca dengelerini buldular ama Aren neredeyse tepetaklak olacaktı.

"Bu kadar gurur yeter evlat," diye kükredi Jor. Sonra Lia'nın da yardımıyla kralını karaya çıkardı.

Lara karanlık yüzünden Aren'a ne olduğunu göremiyordu. Gaz lambalarının gelip geçen ışıkları altında, üstünde kan lekeleri görür gibi oluyordu. Sonra Aren döndü ve arka-

sındaki gaz lambası, kolunun üst tarafına girmiş oku ortaya çıkardı.

"Yolumdan çekilin," dedi Lara, iki muhafızı itip Aren'a doğru koşmaya başlayarak.

"Sen burada ne arıyorsun?" derken Aren sendeliyordu ama yine de Jor'u iterek uzaklaştırdı. Lara atılıp onu tuttu. Kolundan akan kanın bakırımsı kokusu aniden burun deliklerine doldu. "Kendi başıma yürüyebilirim," diye mırıldandı genç adam.

"Tabii, görüyoruz." Eğimli sahilden ağaçlara doğru çıkarken ve alglerle aydınlatılmış patikada ilerlerken Lara onun ağırlığıyla titriyordu.

Kışlaya vardıklarında onu banklardan birine dikkatlice bıraktı, ıslanmış pelerinini bir kenara attı ve bıçaklarından birini çıkararak Aren'ın tuniğini kesip yere attı. Ardından onun yanında diz çöküp yarasını inceledi.

Okun ucu kolunun üst kısmındaki kaslara kadar girmişti. Yarısı kırılıp atılmış sapı ise kan içindeydi.

"Lanet olası Amaridliler," diyen Jor'un sesi Lara'nın kulaklarına çok uzaklardan geliyordu. Tüm dikkati Aren'ın sıcak nefesinin boynuna çarpmasıydı.

Kafasını kaldırıp onun acı dolu yüzüne baktı. "Oku dışarı çekemeyiz. İterek çıkarmalıyız."

"Seninle geçen her dakika fazlasıyla keyif verici." Aren'ın gözleri muziplikle parlıyordu. "Akşam yemeğini kaçırdığım için üzgünüm."

"Bence de üzülmelisin," dedi Lara sesini dengeli tutmaya çalışarak. "Harika kokuyordu."

"Beni üzen şey, yemekleri yiyememek değil." Genç

adam sağlam kolunu kaldırıp iri siyah elmasla süslü kulağına dokunarak Lara'nın içini titretti.

"Şimdi bana tutun." Lara kendini daha fazla kaybetmeden onun elini itti. "İhtiyacımız olan son şey ok itilirken kıvranıp yarayı daha da beter hale getirmen."

Aren acılı bir kahkaha attı ama yaralı olmayan kolunu onun beline dolayıp parmaklarını sırtına bastırdı.

"Canın çok yanacak," diye uyardı Jor, oku sıkı sıkı kavrarken. Aren küfrederek kafasını Lara'nın omzuna koydu, sonra çok sarsılırsa dayanamayacağını bildiği için onu kendisine daha da çekti.

"Gevşe," dedi Jor. "Bebek gibi davranma."

Lara yüzünü onun kulağına çevirdi. "Nefes al." Nefes alıp verirken Aren'ın omuzları titredi. Tüm dikkatinin Lara'da olduğu belliydi. Sırtındaki parmaklarını gevşetip kalçasına doğru indirdi. "Nefes al," diye tekrarladı Lara, dudaklarını onun kulakmemesine değdirerek. "Nefes al." Üçüncü kez tekrar ederken Jor'un gözlerine baktı.

Yaşlı asker oku ittirdi.

Aren omzuna doğru çığlık atarken kendisini ona öyle sert bastırdı ki Lara'nın çizmeleri kışla binasının zemininde kaydı. Yüzü kan içinde kaldı ama onu asla bırakmadı.

Jor, "Çıkardım," dedi ve dizlerinin bağı çözülen Lara yere yığıldı. Aren da onun üstüne düştü. Bir an için ikisi de hareket etmediler. Aren'ın kesik kesik aldığı nefesler kulağına vuruyor, bedeni bedenini eziyordu. Onu sıkı sıkı tutmaya devam ederken Lara'nın içinde, bunu ona yapanları bulup işkence ederek gebertmek gibi saçma bir arzu belirdi. Sonra Jor ile Lia, krallarını onun üstünden çekip aldılar.

Lara ayağa kalkıp yüzündeki kanları silerken kalbinin göğsüne çarptığını hissedebiliyordu.

Jor, Aren'ın yara yerini inceleyip, "İyileşecek," dedi ve ninenin öğrencilerinden biri gelince kenara çekildi.

Her yer kan döken askerlerle doluydu. Bazıları acı yüzünden dişlerini sıkıyordu. Bazıları, silah arkadaşları kanamalarına baskı uygularken çığlıklar atıyordu. Bazıları ise kımıldamadan yatıyordu.

Hepsi evlerini, yurtlarını savunurken yaralanmıştı.

Lara'nın gözleri, genç bir adamın karnına bastırarak iç organlarının dışarı çıkmasını engellemeye çalışırken oluk oluk gözyaşı döken Taryn'i buldu. "Sakın ölmeye kalkma." Kızın fısıltısı her nasılsa bu şamatanın içinde yankılandı. "Sakın ölme."

Ama Lara onları izlerken genç adamın göğsü hareketsizleşti.

Babası bu ülkeyi almak için hamle yaptığında kaç kalp daha atmayı kesecekti?

Onlar senin düşmanın, dedi içinden. *Düşmanın. Düşmanın.* Fakat ne kadar tekrar ederse etsin bu kelime bomboş geliyordu.

Lara geriye doğru bir adım attı. Sonra birkaç adım daha geriledi. Ve binadan çıkıp boş patikaya koştu.

"Lara!"

Arkasına döndüğünde Aren'ın orada olduğunu gördü. Kolundaki sargı sarkıyordu. Şifacının işini tamamlamasına izin vermeden dışarı koşmuş gibiydi.

"Bekle."

Lara bekleyemezdi. Beklememeliydi. Sahip olduğu son kararlılık kırıntıları da kaybolurken bunu nasıl yapabilirdi? Ama yine de bir adım dahi ilerleyemedi ve Aren'ın kanları avucuna ve yerlere damlayan koluyla yanına gelmesini izledi.

"Özür dilerim." Genç adamın sesi titriyordu. "Buraya geldiğin günden beri şahit olduğun tek şey vahşet oldu. Çok özür dilerim."

Lara'nın bildiği tek şey vahşetti zaten. Burada gördükleri onun için hiçbir şeydi. Ama aynı zamanda da her şeydi.

"Keşke her şey daha farklı olsaydı. Keşke bunlar yaşanmasaydı."

Aren sendeleyip dizlerinin üstüne çöktü. Lara elbisesinin çamurla ıslandığını hissettiğinde kendinin de ona uzanarak yere çökmüş olduğunu fark etti. Aren dengesini bulmak için sağlam eliyle onun kalçasına tutunmuştu. Lara'nın yönettiği, Aren'ın uyum sağladığı bir danstı adeta bu.

"'Gözleri tıpkı şeref yoksunu babasınınkilere benziyor.' Seni ilk gördüğümde böyle düşünmüştüm. Burada bu renge Maridrina piçi mavisi deriz."

Aren onun gerildiğini fark etmiş olacaktı ki kalçasını tutan elini sıkıp onu kendisine çekti. Lara karşı koymadı.

"Ama yanılmışım. Seninkiler farklı. Çok daha... derinler. Eranahl'ın çevresindeki denizin rengindeler."

Eranahl mı? Lara bu ismi daha önce Aren'ın masasındaki kâğıtlarda görmüş ve... Aela Adası'nda Kumandan Aster'dan duymuştu. Aren bu ismi şimdi fark etmeden ağzından kaçırmış olmalıydı. Ama onun avucunun beline doğru

kaydığını hissederken Lara başka bir şey düşünecek durumda değildi. Kanla kaplı olmasını hiç umursamadan kollarını onun boynuna sarmamak, mükemmel dudaklarına yapışmamak için kendini zor tutuyordu.

Elini omzundan çekmek istedi ama Aren uzanıp parmaklarını kavrayarak eklem yerlerine öpücük kondurdu. "Gitme," dedi gözlerinin içine bakarak.

Her yer yanıyordu.

Lara'nın kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Nefes alışverişlerini kontrol edemiyordu. Teni öyle hassaslaşmıştı ki giysilerinin değmesi bile canını yakıyordu.

Dur! Zihninde uyarı çanları çalmaya başlamıştı. *Kontrolünü kaybediyorsun.* Lara bu sese kulak asmadı. Hatta onu susturdu.

Aren'ın başparmağı bileğini okşadı. Hâlâ elinin üstünde olan dudakları tenine dalga dalga ürpertiler yayılmasına, onun dokunuşunu vücudunun her bir noktasında hissetmek için yanıp tutuşmasına neden oluyordu. Dengesini kaybetmiş gibi sallanınca Aren onu sıkıca tutup kendisine daha da yaklaştırdı.

"Şifacıların yanına dönmen lazım," diye fısıldadı Lara. "Yarana dikiş atmalarına izin vermelisin. Yoksa kan kaybından öleceksin."

"Bana bir şey olmaz." Aren kafasını eğdi. Lara da yüzünü ona doğru kaldırdı. Aynı havayı, aynı nefesi paylaşıyorlardı.

Ama genç adamın göğsünün hızla inip kalkması aslında hiç iyi olmadığını gösteriyordu.

Bu düşünce Lara'nın kalbini dehşetle doldurdu. Sonra

dehşeti hiddete dönüştü. Aren'a ne olduğunu neden önemsiyordu ki? Onun ölmesi ya da hayatta kalması neden umurundaydı? Bu adam, Maridrina halkının çektiği sıkıntıların ana kaynağıydı. Her eylemini bile isteye yapmıştı. Belki niyeti kendi halkına iyi bir hayat sağlamak olabilirdi ama bu, başka ülkelerin başına gelenler karşısında suçluluk duymaması için bir bahane değildi. Bu adam onun düşmanıydı ve Lara bir hata yapmadan önce derhal yanından uzaklaşmalıydı.

Ama sonra Aren'ın dudakları nazikçe onunkilere değdi ve Lara kendi üzerindeki tüm hâkimiyetini kaybetti. Daha fazlasını isteyerek parmaklarını onun saçlarının arasına daldırdı. Ama Aren ona istediğini vermek yerine geri çekildi. "Bunu sona erdirmem için bana yardım etmene ihtiyacım var. Asıl isteğim Ithicana'yı dünyanın bir parçası haline getirmekken dünyaya karşı savaşmaktan çok yoruldum."

O anda gerçekler Lara'nın yüzüne bir tokat gibi çarptı.

"Bu asla sona ermeyecek Aren," dedi geri çekilerek. Sesi ifadesizdi. Cansızdı. Bu çok tuhaftı, zira kafasının içinde duygulardan oluşan bir keşmekeş vardı. "Sende herkesin istediği bir şey var ve onu elinden almak için savaşmayı asla bırakmayacaklar. Burası Ithicana. Sonsuza kadar da aynı Ithicana olarak kalacak. Bununla yaşamayı öğren."

"Buna yaşamak denir mi Lara?" Aren öksürdü. Sonra yüzünü buruşturup elini yarasına bastırdı. "Ölümüme sebep olsa bile daha iyi bir gelecek için mücadeleye devam edeceğim."

Bu sözler karşısında Lara mantıksız bir öfke hissetti. "İyi o zaman. Şuracıkta yatıp öl!" Hemen kalkıp gitmezse parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu. Hışımla ayaklanıp

karanlık patikada koşturdu ve çamura, ağaç köklerine takılarak düşe kalka eve ulaştı.

Tüm koridorlara sessizlik çökene, etrafta onu rahatsız edecek kimse kalmayana dek odasında bekledi, ardından karanlıkta sessizce ilerleyip Aren'ın odasının kilidini açtı. Vitex yatakta oturuyordu ama onu görmezden gelerek kalkıp dışarı çıktı.

Lara kapıyı arkasından kapatıp gaz lambasının ışığını artırarak Aren'ın masasına gitti ve Serin'in verdiği görünmez mürekkebi çıkardı. Sol elinin altında duran, içinde kaliteli resmi parşömenlerin bulunduğu kutuyu açıp en üsttekini aldı, kabartmalı Ithicana ambleminin olduğu kısmı alta getirip kalemi mürekkebe daldırdı ve minicik harflerle yazmaya başladı. Ithicana hakkında öğrendiği her ayrıntıyı, Köprü Krallığı'nın fethedilmesi için nasıl bir strateji gerektiğini tek tek anlattı. Sona geldiğinde eli titriyordu ama mürekkep kuruyup görünmez hale gelirken elindekini bir kenara koyup boş olanlardan yeni bir tane daha alarak mesajını tekrarladı. Kutudaki yirmi altı parşömen de birbirinin aynısı olan tahrip edici, görünmez kelimelerle dolana dek yazdı, yazdı.

İşini bitirip masayı toplarken mektupları yırtmamak için tüm gücünü kullandı. Odasına döndüğünde bitkince yatağına yattı ve yüzünü yastığına gömerek sessiz gözyaşları akıttı. *Tek yol bu*, dedi kendi kendine. *Maridrina'yı kurtarmak için tek yol bu.*

Bu kendini lanetlemek olsa da başka çaresi yoktu.

25

LARA

Savaş Gelgitleri sezonu, ortalığı kasıp kavuran ani bir tayfunun başlamasıyla sona erdi. Okyanus öyle çalkantılıydı ki Ithicanalılar bile suya adım atmaya cesaret edemiyordu. Eli'ın dediğine göre köprü de muhtemelen boştu çünkü fırtına, ticari gemilerin Kuzey Kalesi ile Güney Kalesi arasındaki kısa yolu geçmesine dahi izin vermiyordu. Merkez Kale'nin tüm dünyayla bağlantısı kopmuştu ve evde hizmetkârlarla yalnız kalmak Lara'nın canını daha da sıkıyordu.

Düşman tehdidi şimdilik sona ermiş olmasına rağmen Aren ondan uzak duruyor, günlerini askerleriyle geçirip geceleri de kışladaki dar odasında uyuyordu. Eve çıkan patikaya bir kere bile adım atmamıştı.

Buna rağmen Lara her gece gizlice onun odasına girip parşömenleri kontrol ediyor ve yazdığı gizli sözcüklerin henüz Ithicana sınırlarından çıkamadığını görüyordu.

Tıpkı kendi gibi.

Fırtınanın biraz olsun durulduğu gecenin sabahında artık zamanın geldiğine karar verdi. Ithicana giysilerini giyip ceplerini kıymetli taşlar ve önemli ilaçlarla, midesini de mümkün olduğu kadar çok yiyecekle doldurdu ve Eli'a, temiz hava almak için dışarı çıktığını söyledi.

Fırtınanın şiddetli olduğu esnada denize açılmak intihar olurdu, bu yüzden kendi sahte ölüm sahnesini sergilemek için havanın biraz açılmasını beklemişti. Öldüğünde Aren'ın, babasına onun vefatını haber verecek resmi bir mektup göndereceğinden emindi. Serin de şahin gözleriyle mektubu inceleyecek ve gizli harfleri bulacaktı. Sonrasında Lara'nın hâlâ ortaya çıkmadığını gördüklerinde Serin'in de babasının da ölümünün gerçek olduğunu sanmasını ve gitmeye karar verdiği Harendell'de peşine suikastçıların düşmemesini ummaktan başka yapacak bir şeyi kalmıyordu. Hayatının kalanını, Maridrina halkına daha iyi bir gelecek şansı verdiğini bilerek huzur içinde yaşayabilirdi.

Bunun, Ithicana halkının geleceğine mal olduğunu düşünmeyecekti.

Fırtınalar artık adaya göz kulak olduğundan dolayı Taryn ile diğerlerinin muhafızlık görevlerine biraz ara vermelerine izin verilmişti. Yani yüksek bir yamaçta çok uzun zaman önce seçtiği yere giderken Lara'nın kimseyi atlatması gerekmemişti.

Denize on metre kadar tepeden bakan bu noktada Lara'yı asıl çeken şey, suyun içinden yükselen yassı kayalar olmuştu. Küçük kanosunu halatlarla aşağı indirmesi için çok uygun bir yerdi. Ayrıca kendini kazara düşüp trajik bir şekilde ölmüş gibi göstermesi için de mükemmeldi. Bu işi halletiktikten sonra kanoya atlayıp adadan adaya geçmeyi, bulduğu güvenli evlerde mola vermeyi ve fırtınanın yatıştığı anlarda yavaş yavaş seyahat ederek Harendell'e varmayı umuyordu.

Risklerle dolu bir plandı ancak kafasını eğip denize bakarken göğsünü sıkıştıran şey korku değildi.

"Düşmeyesin."

Lara irkilerek dengesini kaybedince Aren uzanıp kolundan tutarak onu geriye çekti ve yılmış gibi bir ses çıkarıp kolunu çekiştirdi. "Benimle gel. Yapman gereken görevlerin var."

"Ne görevi?"

"Bir kraliçenin yapması gereken şeyler."

Lara'nın çizmelerinin topuklarını yere bastırıp çamurlu zeminde kayarak iki çizgi oluşturduğunu fark edince Aren dönüp ona tiksintiyle baktı. "Bu yaptığın bir görev değil Lara. Merkez Kale'den tahliye edilmiş sivillerin dönüşünü denetlememiz gerek. Yani ya yürürsün ya da seni sürükleyerek götürüp teknenin içine atarım."

"Yürürüm, tamam." Lara planına ket vurulduğu için hiddetliydi. Ithicana'dan ayrılmak için bir başka fırtınanın daha dinmesini beklemesi gerekeceğini anladığında hissettiği küçük rahatlama ise daha da hiddetlenmesine neden olmuştu.

Tekneye vardıklarında her zamanki yerine oturdu ve koydan çıkarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Serrith'e," dedi ona arkasını dönmüş halde oturan Aren.

Arka taraftaki Jor, "Suda geçirmek için ne kadar güzel bir gün," dedi. Sonrasında ise kimse tek kelime konuşmadı.

Lara'nın tahliye esnasında gördüğü iki gemi Serrith Adası'ndaki koya yanaşmıştı. Siviller, erzak ve malzemeler çoktan indirilmiş, mürettebat ayrılmak için hazırlıkları yapmaya başlamıştı. Lara onları izlerken, *Eranahl'a gidecek olmalılar*, diye düşündü. Haftalarca süren casusluk görevi esnasında konumunu tespit edemediği tek yer olan Eranahl'a.

Buraya düzenlenen taarruzda karşısına çıkan askerleri öldürdüğü boğazdan geçip köye doğru yürürlerken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Manzara buraya geldikleri son zamandan beri çok değişmişti. Etraf kan, ceset, ölü çocuklar ve ağlayan ebeveynlerle dolu değildi artık. Köy halkı karınca gibi çalışıyordu. Kadınlar evlerini havalandırmak için panjurlu pencerelerini ve kapılarını ardına kadar açmıştı. Çocuklar sokaklarda koşuşturuyordu.

Köye ilk adım attıklarında bir karşılama ve iyi dilek seli yaşandı. İnsanlar yeni doğmuş bebeklerini gururla hükümdarlarına tanıtıyor, ilgi bekleyen çocuklar ayaklarının dibinde dolaşıyordu.

Aren'ın taktiği çok açıktı. Tombul bebekleri Lara'nın kucağına veriyor ya da daha büyük çocuklara dağıtması için avuçlarını şekerlerle dolduruyordu. Bu yaptığı işe de yarıyordu doğrusu. Lara kendini yere bırakıp ağlamak istiyordu çünkü kısa bir süre sonra dünyalarının başlarına yıkılacağını biliyordu. Ama Maridrinalılar ile Ithicanalılar arasında bir seçim yapmak mecburiyetindeydi. Maridrina'nın açlıktan ölmek üzere olan insanlarının köprüye ve köprüden gelecek

yiyeceklere ihtiyacı vardı. Bu yüzden şu anda karşısında duran bu insanları, kendi insanları için feda edecek, sonra da vicdan azabı ve kahırdan ölmemeyi dileyecekti.

Bu yükü paylaşmak için kız kardeşlerinin yanında olmasını nasıl da isterdi. Sadece kardeşleri onu anlayabilirdi. Fakat ne yazık ki Lara yapayalnızdı ve geçen her dakika kırılma noktasına daha da yaklaştığını hissediyordu.

Tekrar nefes alabildiğini hissetmesi için teknelere dönmeleri gerekti. Merkez Kale'ye doğru yola çıkarlarken yüzünü ellerinin arasına alıp öylece oturuyordu ki Jor, "Muhafızların birtakım ziyaretçileri olmuş sanırım," diyerek sessizliği bozdu.

Lara kafasını kaldırıp baktığında karşılarında bembeyaz kumsalı, kayalıkları ve yeşillikleri olan küçük bir ada olduğunu gördü. Adanın tam ortasında bir ayağı bulunduğu için köprü tam üzerinden geçiyordu. Sıra dışı olan adanın kendisi değildi ama köprüyü inşa edenlerin ayakları yerleştirmek için seçtiği diğer yerlere bakışla buraya ulaşmak fazlasıyla kolay görünüyordu.

Herhalde burayı seçmekten başka şansları yoktu, diye düşündü, mesafeyi hesaplarken. Şimdiye dek gördüğü yerler içinde köprünün ayakları arasındaki en uzun mesafe yüz metre kadardı. Yani ustalar bu adayı atlasalardı muhtemelen mesafe çok fazla uzardı ve köprü ayakta duramazdı. Sonra bakışları kumsalın ortasında yatan, insan bedenine benzeyen üç şekli buldu. Güneşin altında şişmiş ve çürümüşlerdi.
"Burası neresi?"

"Yılan Adası."

Lara buraya geldiğinden beri gördüğü sayısız yılanı düşündü. "Ithicana'yı tanımlayan bir isimmiş."

"Özellikle de bu adayı tanımlıyor." Aren yelkenleri indirmesi için Jor'a işaret etti ve tekne adanın sığ sularına doğru süzülmeye başladı. "Bak."

Kumsala paralel uzanan bir kaya çıkıntısının altında kıpırtılar olduğunu fark edince Lara gözlerini oraya dikti ama ayrıntıları seçemiyordu.

Aren teknede ayağa kalktı. Biraz önce yakaladıkları balık elinde hâlâ kıpırdanıyordu. Dalgalar onları nazikçe kıyıya itti ama adaya çok yaklaşamadan Jor küreğini kuma daldırıp teknenin daha fazla ilerlemesini önledi. Ve Aren balığı fırlattı.

Hayvan kumsalın tam ortasına düştü ve Lara dehşete düşmüş halde izlerken düzinelerce yılan uçarcasına ortaya çıktı. Hepsi fazlasıyla büyüktü ve ağızlarını kocaman açmışlardı. Bazılarının boyu Aren kadar vardı. Bazıları ise daha da uzundu.

En önce davranan yılan sivri dişlerini balığa geçirirken diğerleri onun üstüne yığılıp kıvranarak savaşa giriştiler. Sonunda biri galip gelip ödülü mideye indirdi.

"Yüce Tanrım." Lara elini ağzına bastırmıştı.

"Bunlardan biri dişlerini etine geçirdiğinde dakikalar içinde felç olursun. Sonra daha büyük olanlar ortaya çıkar ve işini bitirir."

"Daha büyük olanlar mı?" Sözü geçen yılanların nerede olabileceğini düşünürken ada gözüne çok daha korkutucu gelmeye başlamıştı. Köprü ayağına giden taş patikanın çevresi aşırı büyümüş otlarla kaplıydı ama yine de burası diğer

köprü ayaklarına göre çok daha davetkâr görünüyordu. "Lütfen burayı köprüye çıkmak için kullandığınızı söylemeyin."

Aren kafasını salladı. "Bu bir tuzak. Çok davetkâr olduğu için işini iyi yapıyor."

"Fazla davetkâr," diye ekledi Jor. "Bu Tanrı'nın belası sürüngenler bizim içimizden bile pek çok kişiyi yedi."

Lara gözucuyla Aren'a baktı.

"Gençlerimizin oynadığı bir oyun vardı ama artık yasaklandı. İki kişi yılanları kandırıp patikadan uzaklaştırır, koşucu da son sürat köprü ayağına gidip yukarı tırmanarak suya atlardı. Cesaret testi gibi bir şeydi."

"Bence ahmaklık kanıtlama eyleminden başka bir şey değildi," dedi Jor sertçe.

"İntihar için iyi bir yöntemmiş." Lara yanaklarının içini çiğneyerek bu adanın işe yarayıp yaramayacağını düşündü. Yılanlar hakkında bir şey yapılabilirse deniz taşıtlarının yanaştırılması için çok uygun bir yerdi aslında.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Aren'ın hemen yanı başında soyunup beline gelen suya atladığını son anda fark etti. "Bunu benim için tut," dedi, yayını ona uzatarak. "Islanmasına izin verme."

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Genç kral parmaklarını kütletti. "Son seferimin üstünden çok uzun zaman geçti ama eminim hâlâ yapabilirim."

"Tekneye bin Aren," dedi Jor. "Artık on dört yaşında değilsin."

"Evet, değilim. Ama bu daha da geliştiğim anlamına geliyor. Lia, Taryn, siz yılanlara yem atın. Hayatınızın kalanı-

nı Ahnna'nın kıçının dibinde geçirmek istemiyorsanız iyi iş çıkarın."

"Öyle bir şey yapmayacaksınız," diye emretti Jor, iki kadına. "Sakın."

Aren suda dönüp ellerini teknenin kenarına koydu. "Sana kimin kral olduğunu hatırlatmam gerekiyor mu Jor?"

Lara'nın ağzı bir karış açık kaldı. Ithicana'ya ayak bastığından beri onun unvanını kullandığını hiç görmemişti. Emir veriyordu, evet. Ama bu tavrı farklıydı.

İki adam bir bakışma yarışına girdiler. Sonra Jor yenilgiye uğrayarak boştaki elini kaldırdı. "Majesteleri nasıl emrediyorsa öyle yapın."

İki kadın muhafız suratlarını asarak birer balık alıp suya atladılar. *Bunu Aren için daha önce de yapmışlar, çok belli,* diye düşündü Lara.

"Tekneye dön," dedi kalbi göğüs kafesine çarpmaya başlarken. "Kolun henüz iyileşmedi."

"Yeteri kadar iyileşti."

"Bu delilik Aren! Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun ki?"

Aren cevap vermeden kıyıya doğru ilerledi ve iki kadın muhafızı zıt yönde şıpırtı sesleri çıkararak yüzerlerken hiç kımıldamadan bekledi. Kaya çıkıntısının altı kıpır kıpırdı. Köprüye giden patikadaki yılanlar da gözlerini Taryn ile Lia'ya dikmişlerdi. Sonra yavaş yavaş patikadan ayrıldılar.

Senin söylediklerin yüzünden böyle yapıyor, dedi Lara'nın zihnindeki bir ses. *Ona yatıp ölmesini söyledin.*

"Aren, tekneye dön dedim sana." Lara'nın sesi tanınmayacak kadar tizleşmişti. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Aren onu duymazdan geldi.

Onu önemsediğini söyle. Hayatının senin için önemli olduğunu söyle. Tekneye dönmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yap.

Ama Lara bunu yapamazdı. Günü gelince onu sırtından bıçaklayacakken nasıl olur da şimdi ona önem verdiği yalanını söylerdi?

Peki gerçekten yalan mıydı?

"Aren, ben..." Boğazı sıkıştığı için cümlenin devamını getiremedi.

Jor teknedekilere kafasıyla işaret verince yayı olanlar sessizce oklarını çıkardılar. Ama Aren neler olup bittiğini hissetmişti. "Eğer biriniz o oklardan birini fırlatırsanız şeref kıtamdaki işiniz biter."

Askerler yaylarını indirdiler. "Ciddi olamazsın," diye hırladı Lara. "Aren, şu tekneye dön artık, seni..."

"Başla!"

Onun emriyle Taryn ile Lara balıkları kumsala attılar. Onlarca yılan bir kez daha çıkıntının altında saklandıkları yerden fırladı. Sayılamayacak kadar fazlaydılar. Tam önce davrananlar balıkları yakalamak üzereyken Aren koşmaya başladı. Ayakları kuma gömülse de koşup kumsalın yarısını aşmıştı ki birkaç yılan onu fark edip boyunlarını uzattılar, sonra da bulunduğu yöne doğru yıldırım hızıyla sürünmeye başladılar.

Aren hızlıydı.

Fakat yılanlar daha hızlıydı.

"Geliyorlar!" diye haykırdı Lara, zehirli yaratıkların kumda kıvrılarak ilerlemelerini izlerken. Aren patikaya varmış,

köprü ayağına doğru koşuyordu. Çıplak omuzları terden parlıyordu. Otuz metresi kalmıştı.

Başaramayacaktı.

Birkaç adım gerisindeki yılanlar ağızlarını açarak kendilerini ona atıyorlardı. Uçuyor gibiydiler. Çok yaklaşmışlardı.

"Koş!"

Lara ayağa fırladı. Altındaki teknenin sarsıldığını bile fark etmemişti. Aren ölemezdi. Böyle olmazdı.

Jor da ayaklandı.

Artık birkaç metre kalmıştı. *Lütfen*, diye dua etti Lara. *Lütfen, lütfen.*

Lara ile Jor, karşıdaki tehlikeyi Aren'dan önce gördüler. Muazzam büyüklükteki bir yılan, küçük kardeşlerinin çıkardığı kargaşanın nedenini öğrenmek ister gibi köprü ayağının arkasından dönerek ortaya çıkmıştı. Aren'la yılan birbirlerini aynı anda gördüler. Dev canavar boynunu geriye atarken kral kayarak durdu. İki ateş arasında kalmıştı.

Lara hiç düşünmeden Aren'ın yayını kaldırdı ve en yakınındaki muhafızlardan birinin elinde tuttuğu oku kaptığı gibi hedefi belirlemeye falan uğraşmadan yerine takıp fırlatıverdi. Siyah tüylü ok havada süzüldü, Aren'ın omzunun hemen üstünden geçti ve insan eti meraklısı hayvanı açık ağzının ortasından vurdu.

Aren da anında harekete geçip ölü yılanın üstünden atladı ve yıpranmış kayanın tutunacak yerlerini kavrayıp bacaklarını saldırganlardan kurtardı. Saniyeler içinde ayağın ortasına kadar tırmandıktan sonra arkasına dönüp muhtemelen emrine kimin itaatsizlik ettiğini kontrol etmek için tekneye baktı.

Lara yayı yere bıraktı. Ama artık önemi yoktu. Aren gör-

müştü. Herkes görmüştü. Ve şimdi Lara bunun sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Aren tırmanmaya devam ederken kimse konuşmadı. Lara'nın kalbi çılgın gibi atıyordu çünkü o kadar yüksekten atlayan birinin sağ çıkamayacağını biliyordu. Genç kralın kolundaki yara açılmıştı ve kanı yere damlıyordu ama canı acıyorsa da belli değildi. Köprünün üstüne vardığında denizin derin olduğu yere kadar koştu, koştu ve bir anda atlayıp dalgalara karıştı.

Nefesini tutan Lara hemen denizin yüzeyini incelemeye başladı ama Aren'dan eser yoktu.

Genç adamın omzu kanıyordu.

Ya suyun içinde köpekbalıkları varsa ne yapacaktı?

Jor çoktan çizmelerini çıkarmış, tekneyi akıntıya bırakmıştı. "Lia, Taryn! Geri gelin!"

Sonra Aren yüzeyde belirdi ve çevik bir hareketle tekneye tırmandı. Bronz tenindeki su damlaları parlıyor, Lara'ya doğru ilerlerken her hareketiyle kasları dalgalanıyordu. Askerleri ona yol açmak için çekilirken neredeyse düşüyorlardı.

"Az önce ne oldu öyle?"

Aren tepesinde zebani gibi dikilirken Lara hiç istifini bozmadı. "Senin çocuksu kıçını kurtardım. Olan bu."

"Benim kurtarılmaya falan ihtiyacım yoktu."

Jor'un abartılı öksürüğü "zırva" diyen sesini bastırmıştı sanki. Aren ona dik dik baktıktan sonra tekrar Lara'ya döndü. "Yay kullanabildiğini hiç söylememiştin. Geçtiğimiz aylarda bahsetmiş olsaydın işe yarayabilirdi."

"Hiç sormadın." Lara parmak uçlarında yükselerek ona

kafa tuttuğunda Aren mecburen geri adım attı. Tekne sarsılıp kıyıya biraz daha yaklaştı. "Eğer beni bir daha öyle korkutursan o oklardan birinin seni bulacağından şüphen olmasın."

"Beni önemsemiyorsun sanıyordum."

"Önemsemiyorum! İstersen gidip oradaki yılanlara sarılarak uyuyabilirsin bile! Umurumda değil!"

"Öyle mi?" diyen Aren adadaki yılanlar kadar hızlı hareket ederek onu kucakladı ve suyun içine atıverdi.

Lara sığlığa kıç üstü düştü. Su ancak beline kadar geliyordu ama bütün giysileri ıslanmıştı. "Seni adi!" Bacaklarına vuran dalgaların arasında ayağa dikilmeye uğraştı.

"Şu konuşana bak! Geldiğinden beri başıma beladan baş..." Jor teknede gerilip kıçına bir tekme geçirerek onu suya düşürdüğünde Aren'ın cümlesi yarıda kesildi.

Elleriyle dizleri üzerine düşen Aren neredeyse Lara'yı da tekrar devirecekti. Ama Lara'dan daha hızlı ayağa kalkmayı başardı ve dönüp, "Kahretsin Jor, ne yaptığını sanıyorsun? Ne içindi bu?" diye bağırdı.

Ama tekne çoktan yelken açmıştı. "Birazdan döneriz," diye seslendi Jor. "İkiniz şu evlilik münakaşasını bir sonlandırın bakalım." Sonra köprü ayağının çevresinden dolanıp gözden kayboldular.

Aren bir dizi haşin küfür savurarak elini suyun yüzeyine vurdu. Fakat Lara onu sadece gözünün kenarıyla görüyordu zira yılanların su kıyısına yanaştığını, birkaç tanesinin onları izlerken boyunlarını ileri geri hareket ettirdiğini fark etmişti. Arkasındaysa... koca okyanus vardı. Yüzme biliyor

olsa bile suyun derinliklerinde neler dolaştığının çok iyi farkında olduğu için o yöne gitmezdi.

Yani kapana kısılmıştı.

Güneş kafasına vuruyor, alnında biriken ter damlaları saçlarını ıslatan deniz suyuyla birleşiyordu.

Aren büyüyen paniğini fark etmiş olacaktı ki, "Yılanlar buraya gelmez," dedi. "Yüzebiliyorlar ama suyu sevmiyorlar. Jor az sonra gelir. Adilik yapıyor sadece. Korkacak bir şey yok, merak etme."

"Söylemesi kolay." Lara'nın dişleri üşümüyor olmasına rağmen takırdıyordu. "İstersen yüzerek kaçabilirsin."

"Aslında bayağı iyi fikir."

"Hiç şaşırmadım. Maridrinalı birinin hayatına değer vereceğini sanmıyordum zaten." Sözcükler ağzından birden kaçmıştı. Ama belki de bu konuşmayı yapmanın, Ithicana'nın gaddarlığını yüzüne vurmanın zamanı gelmişti.

Aren ona şaşkınca baktı. "Böyle bir yoruma neden olacak ne yapmış olabileceğimi açıklamak ister misin? İlk günden beri sana ve ülkene nezaketten başka bir şey göstermedim."

"Öyle mi?" Lara sinirine yenik düştüğünün farkındaydı ama öfkenin tadı korkudan daha iyiydi. "Kendi hazinen dolsun diye benim insanlarımın açlıktan ölmesine izin vermek nezaketten mi sayılıyor?"

Sessizlik.

"Maridrina'nın başındaki dertlerin sorumlusunun Ithicana olduğunu mu düşünüyorsun?" Kral duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Lanet olsun, biz müttefikiz."

"Ah, tabii. Müttefikiz. Bu yüzden Güney Kalesi'nde satılan gıda ürünlerinin çoğu Valcotta'ya gidiyor, değil mi?"

"Valcotta'ya gidiyor çünkü onlar satın alıyorlar!" Aren ellerini havaya kaldırdı. "Güney Kalesi serbest bir pazardır. Kim en çok fiyatı teklif ederse ürünleri o alır. Kimse kimseye yanlılık göstermez veya öncelik vermez. Ithicana tamamen tarafsızdır."

"Kabahati üzerinden nasıl da kolayca atıverdin." Bütün günü onun Ithicana halkına karşı sempatisini artırmak için geçiren Aren'ın şimdi Maridrina halkının sorunlarını görmezlikten gelmesi Lara'nın hiddetini daha da artırmıştı. "Bir yandan ülkemle müttefik olduğunu iddia edip öte yandan tarafsız olduğunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Aren kafasını iki yana sallayarak küfretti. "Yok. Yok, artık hiçbir şey diyemiyorum." Başparmağını şakağına bastırdı. "Amarid neden haftalardır ensemizde sanıyorsun? Maridrina'ya tanıdığımız ve eğer Ahnna onların prensiyle evlenmeye karar verirse Harendell'e tanıyacağımız imtiyazlar yüzünden kızgınlar."

"Bu sözde imtiyazlar neye yaradı peki? Ithicana ve Kızıl Sahra arasında sıkışmış olan Maridrina açlıktan ölüyor ama senin zerre kadar anlayış gösterdiğini hiç göremedim nedense."

"Sen neden bahsettiğini hiç bilmiyorsun."

"Öyle mi diyorsun? Buraya getirildiğim ilk gün konuşmalarını duydum. Babam için ayrıcalık yapmaktan hiç hoşlanmadığını ve Maridrina'nın bu anlaşmadan fayda elde edemeden açlıktan öleceğini söyledin!"

Yüzü öfkeyle gerilen Aren ona öylece baktı. "Haklısın, öyle dedim. Ama sen ve halkın, Maridrina'nın çektiği kıtlık

için suçlanacak birini arıyorsanız dönüp kendi kralınıza baksanız daha iyi edersiniz."

Lara cevap vermek için ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi.

"Antlaşmayı hiç okudun mu?" diye sordu Aren.

"Tabii ki de okudum. Eğer Maridrina on beş yıl boyunca Ithicana ile barışı sürdürürse sen bizim hükümdarlığımızdan bir prensesle evlenecek ve huzur ortamı devam ettikçe Maridrina'ya köprü vergileri ve ticaret konusunda kayda değer imtiyazlar tanıyacaksın."

"Özeti bu, evet. Fakat bu imtiyazlar konusunda müzakere yaptığımızda babanı barışa katkı sağlayacak bir tercih yapmaya itebileceğimi düşünerek bir ürün üzerindeki tüm vergileri kaldırmayı teklif ettim. Sığır. Buğday. Mısır. İstediği şeyi seçebilirdi. Ama onun talebi ne oldu biliyor musun? Harendell çeliği."

Lara'nın göğsü sıkıştı. "Yalan söylüyorsun. Babamın yaptığı her şey halkımızın iyiliği içindir."

Aren neşesiz bir kahkaha attı. "Babanın yaptığı her şey kendi kesesini şişirmek içindir. Ve tabii gururunu." Başını iki yana salladı. "Bizim çeliğe ve her türlü silaha koyduğumuz vergi her zaman cesaret kırıcı derecede yüksek olmuştur çünkü silah ticaretinin politik sonuçlarından kaçınmak en doğrusudur. Bu silahların çoğunlukla bize karşı kullanılması da cabası tabii."

Lara nefes alamıyordu.

"Maridrina'da hiç metal madeni yok, yani silah yapımı için çeliği ithal etmek zorundalar. Ve baban, Valcotta'yla sonu gelmez savaşından asla vazgeçmeyeceği için silahları

büyük paralar ödeyerek gemilerle ithal ediyordu. Yani şimdiye dek."

Güneş çok parlaktı. Her yer bulanıklaşmıştı.

"Çölde aldığın eğitimde bazı boşluklar olduğu belli. Bu yüzden anlatmaya devam edeyim." Aren'ın ela gözleri öfkeyle parlıyordu. Lara'nın şu anda odaklanabildiği tek şey bu gözlerdi. "Savaş çok para gerektirir, bunu en iyi ben bilirim. Fakat baban köprüye sahip olmadığı için aldığı tüm o şeyler karşılığında ağır vergiler ödemek zorunda kalıyor, bu da Maridrina'nın ekonomisini mahvediyor. Maridrina tüccarları Güney Kalesi'ndeki açık pazarda diğer krallıklarla rekabete bile giremiyorlar ve bunun sonucunda kimsenin almayacağı şeylerle ülkelerine dönmek zorunda kalıyorlar."

Hastalıklı etler. Küflü tahıllar. Lara gözlerini yumdu. Eğer Aren doğruyu söylüyorsa Lara'nın senelerdir köprü için içinde büyüttüğü ateş boşuna yanmış demekti. Eğer duydukları gerçekse Ithicana'nın düşüşünü istemesi için geriye tek sebep kalıyordu, o da hayatı boyunca nefret ettiği açgözlülüktü.

"Sana yalan söyleyen ben değilim. Tabii bana inanmanı beklemiyorum."

Jor ve diğerleri dönmek için o anı seçtiler. Yaşlı askerin yüzündeki sırıtış, Aren'ın ifadesini görünce siliniverdi. Tekne yanlarında durunca Aren kenara tutunarak içine atladı ve Lara'nın da binmesini bekledikten sonra, "Diğer yelkeni de açın," diye emretti.

Jor yüzünü buruşturdu. "Eve dönmeyi bu kadar mı çok istiyorsun?"

"Eve dönmüyoruz."

"Aa? Nereye gidiyoruz?"

Aren doğunun kararmakta olan göğüne bir bakış attı, sonra tekrar önüne döndü. Bakışları Jor'da değildi.

Aren'ın meydan okuyan dik bakışlarının hedefi olan Lara midesinin bir takla attığını hissetti.

"Maridrina'yı ziyaret edeceğiz."

26

LARA

Aren'ın düşman hududunu geçmeye, Ithicana'nın pek çok sırrını bildiği halde onu bu bölgeye yaklaştırma riskine girmeye razı olması Lara'yı onun dürüst, Maridrina Kralı, Serin ve yerleşkedeki diğer tüm üstatların yalancı olduğu konusunda ikna etmeliydi.

Ama etmedi.

Ithicana'nın gaddarlığıyla alakalı hikâyeler Lara'nın ruhuna işlemişti. Hayatı boyunca kulağına fısıldanan sözlerin, kız kardeşlerinin ve onun neredeyse ölümle yüzleşecek noktaya gelmesine neden olan eğitimleri boyunca, saatlerce, günlerce, yıllarca bir mantra gibi tekrarlanan bilgilerin öyle bir çırpıda silinmesi ne mümkündü?

Köprüyü ele geçirirsen Maridrina'nın kurtarıcısı olursun.

Şimdi Aren'a inanmak, asıl gerçeğin bu sözlerin tam aksi olduğunu kabul etmek olurdu. *Köprüyü ele geçirirsen bir ulusun muhribi olursun. Köprüyü ele geçirirsen babanın piyonu olduğunu kanıtlamış olursun.* Sırf bu yüzden, tıpkı bir korkak gibi, Maridrina'ya gitme fikrine hemen karşı geldi.

"Fırtına sezonundayız artık." Lara doğudaki karanlığa işaret etti. "Hangi çılgın, sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak için bu sezonda denize açılır?"

"Bu çılgın." Aren, Lia'nın ona uzattığı halatı sıkıca tuttu. "Ayrıca gideceğimiz yönde gökyüzü kapalı değil. Fırtınaya yakalanırsak da... eh, bizim oldukça hünerli denizciler olduğumuz söylenir."

"Küçücük bir teknedeyiz şu anda!" Lara sesinin tizliğinden nefret ediyordu. "Bir tayfunun ortasında bu hünerler nasıl işe yarayacak acaba?"

Aren bir kahkaha atıp oturaklardan birine yerleşti. "Bir Ithicana teknesiyle Maridrina'nın başkentine yelken açacak değiliz."

"Nasıl gideceğiz o zaman?" diye sordu Lara. "Köprüyü mü kullanacağız?"

Jor burnundan alaycı bir nefes verip Aren'a imalı bir bakış attı. "Güney Kalesi'ni atlayarak gitmek daha iyi olur, değil mi Majesteleri?"

Aren onu duymazdan gelerek bir çuvala yaslandı ve ayaklarını kaldırdı. "Birazdan görürsün."

Deniz taşıtı dalgaların üzerinde kayarken Lara güçlü bir rüzgârla her an alabora olacakları ve denizin derinliklerinde

boğularak ölecekleri korkusuyla kenarlara sıkı sıkı tutundu. Bir yandan da kendine nereye gittiklerine dikkat etmesi gerektiğini hatırlatıyordu. *Ülkene bu şekilde sızıyorlar, bu şekilde casusluk yapıyorlar.* Ama köprü ve etrafındaki sis gerilerde kalırken ve karşılarında yeni adalar belirirken tek düşünebildiği babası ve Serin'in dalaverelerinin derinliğini öğrenmekti.

Ithicanalılar yelkenlerden birini indirince tehlikeli bir açıyla denize doğru yatmış olan tekne düzleşti ve Lara, Aren'ın onu getirdiği yeri incelemeye koyuldu. Kolunu uzatsa dibine değecekmiş gibi hissettiği kadar berrak mavilikteki denizden yeşil yosunlarla kaplı, sütun şeklindeki kayalar yükseliyordu. Gökte dev sürüler halinde uçan kuşların bazıları arada bir suya dalıyor ve gagalarında balıklarla çıkıp arkadaşlarına kaptırmadan yemeklerini yutuveriyorlardı. Boyut olarak daha büyük adaların bembeyaz sahilleri çok davetkâr görünüyordu. Ve hiçbir yerde... gerçekten hiçbir yerde Ithicana'nın köprüsünün etrafını düşman kanına buladığını gösteren bir işaret yoktu.

Kule gibi yükselen iki kalkerin arasından geçerlerken Lara dizlerinin üstüne oturup sağa sola bakındı. "Burada insanlar yaşıyor mu?"

O anda bir başka adanın etrafından döndüler ve sorusuna cevap verir gibi karşılarında birkaç balıkçı teknesi belirdi. Teknelerdeki kadın ve erkeklerin çoğu işlerini bırakıp onlara el salladı. Hatta bazıları Aren'a adıyla seslendi.

"Evet, burada yaşayanlar var," dedi Aren yavaşça, sanki bu itirafın bir bedeli varmış gibi. "Ama çok tehlikeli. Eğer saldırıya uğrarlarsa yardımlarına yetişmemiz çok zor olur."

"Sık sık saldırıya uğrarlar mı?"

"Antlaşma imzalandığından beri hayır. Bu yüzden aileleriyle buraya yerleşen daha çok insan var şimdi."

"Savaş Gelgitleri esnasında tahliye ediliyorlar mı?"

Genç kralın çenesi gerildi. "Hayır."

Lara bakışlarını balıkçı teknelerinden ayırıp Aren'a bakarken midesinin bulandığını hissetti. Babası ile Serin'in, burada yaşayan insanlar olduğunu bilmemesi mümkün müydü?

Peki eğer bu insanlar saldırıya uğrarsa Aren'ın onlara yardım etmek için, köprünün savunmasını zayıflatacak olsa bile elinden gelen her şeyi yapmaması mümkün müydü?

Adaların arasından sessizlik içinde dolandılar ve doğal taştan bir kemerin altından geçip Merkez Kale'deki koyun bir benzerine girdiler. Lara burada birkaç büyük geminin demir atmış olduğunu görerek şaşırdı.

"Bunların çoğu yakaladığımız donanma gemileri. Birkaç tanesini onarıp ticaret gemisine dönüştürdük. Şuradaki benim." Aren, altın rengi ve maviye boyanmış orta boydaki bir gemiye işaret ediyordu.

"Hepsi senin değil mi?" diye cevabı yapıştırdı Lara, dengesini sağlaması için kolunu uzatan Jor'a tutunurken. Sonra geminin bordasından sarkan ip merdivene tırmandı.

"Hepsi Ithicana Kralı Aren'a ait, evet. Ama bu gemi, Harendell taciri Kaptan John'ın kumandasında. Haydi gel. Daha fazla oyalanırsak fırtına bizi Vencia'ya sürükler."

Geminin yükü, Ithicana'nın Maridrina'ya göndermemek için çok uğraştığı çelikti. "Böyle durumlar için bir gemi do-

lusu sığırı hazır bekletemezsin," dedi Aren. "Ayrıca fırtına sezonunda denize açılmak için riske girmeye değecek tek mal çeliktir. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi."

Güvertede ilerleyip kaptan köşküne girdiklerinde Lara, ninenin verdiği kökten küçük bir parça koparıp hızla çiğneyerek deniz tutmasıyla hiç alakası olmayan mide bulantısını bastırmasını umut etti.

Aren bir sandığı açıp birkaç parça giysi ve kenarları aşağı dönük bir şapka çıkararak ona attı. "Kılık değiştiriyoruz. Erkekmiş gibi yaparsan şehre ulaştığımızda özgürce dolaşabilirsin."

Lara ona kaşlarını çatarak baksa da arkasını dönmesini bekledikten sonra Ithicana giysilerini çıkardı. Bir süre düşünüp en sonunda göğüslerini bir şalı sıkıca sararak düzleştirmekte karar kıldı ve Harendellli denizcilerin muhtemelen sıkça tercih ettiği bol gömlekle pantolonu üstüne geçirdi. Uzun örgüsünü topuz yapıp şapkasının içine tıkıştırdıktan sonra arkasına döndü.

Aren çoktan Harendell kılığına bürünmüş, kafasına Lara'nınkine benzer bir şapka takmıştı. Onu görünce kaşlarını çattı. "Hâlâ kadın gibi görünüyorsun."

"Ne şaşırtıcı." Lara kollarını göğsünde birleştirdi.

"Hımm." Genç adam kendi etrafında dönerek sağa sola bakındı, ardından köşeye gidip elini zemine sürttü. "Bu gemi bir yıldan uzun süredir yelken açmadı. Birilerinin buraları temizlemeye zahmet ettiğini de sanmıyorum." Onun yanına gelip elini uzattı.

Lara telaşla geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

"Kılığını tamamlıyorum." Aren onun ensesini kavrayarak toz ve fare pisliği kokan elini tüm itirazlarına rağmen yüzüne sürdü ve geri çekilip onu baştan aşağı süzdü. "Biraz kambur dur. Ve kaşlarını aynen öyle çatmaya devam et. Yakışıklı ama serseri kuzeninin hizmetine zorlanmış on üç yaşında bir oğlan gibi görünüyorsun bu şekilde."

Lara dünyanın her yerinde anlamı aynı olan bir el işaretiyle karşılık verdi.

Aren bir kahkaha patlattı, sonra kapıdan dışarı kafasını uzatıp. "Herkes görev başına! Maridrina'ya doğru, yelkenler fora!"

Harendell denizcilerine dönüşmüş askerler tecrübeli bir çeviklikle gemiyi hazır ettiler. Lara'nın tanımadığı ama adalı olduğunu düşündüğü bir düzine Ithicanalıyla sohbet eden Jor, Aren ile Lara'nın güverteye döndüklerini görünce, "Hikâyemiz ne kaptan?" diye seslendi

"Fırtınada bir açıklık yakaladık ve hızlı bir kazanç için denize açılma riskini göze aldık. Çelik fiyatları hâlâ yüksekken güzel para kazanırız diye düşündük."

Herkes onaylar şekilde kafa sallayınca Lara bunu daha önce de yaptıklarını anladı. Ithicana'nın bir numaralı adamı, babasının burnunun dibinde rahat rahat gezinmişti ve hiç kimse, hatta keskin zekâlı Serin bile bunu fark etmemişti.

Aren dümenin başına geçip bağırarak emirlerini sıraladı. Çapa kaldırıldı, yelkenler indirildi ve gemi koydan ayrıldı.

"Maridrina'ya sık sık gider misin?"

Genç kral kafasını iki yana salladı. "Artık gitmiyorum. Taç giyme törenimden önce ticaret ekonomisi üzerine eğitim aldığım için diğer krallıklarda çok vakit geçirdim."

"Aa, sen eğitim mi almaya gitmiştin?" dedi yanlarından geçmekte olan Jor. "Ben de ülke dışı seyahatlerinde bol bol kumar oynadığını, kız peşinde koştuğunu ve ucuz içkilere para harcadığını sanıyordum."

"Onlar da var tabii," dedi Aren. Neyse ki biraz utanmış görünecek kadar edebi vardı. "Taç giydikten sonra hepsi sona erdi tabii. Ama bugün Lara için bir istisna yapıyorum."

Lara dirseklerini küpeşteye dayadı. "Oraya varmamız ne kadar sürecek?"

"Ya fırtına başlamadan hemen önce varacağız..." Aren sırıttı. "...ya da hiç varamayacağız."

"Bu yaptığın çok gereksiz gerçekten." Lara oraya canlı varıp varamayacağından değil, gidince öğreneceklerinden korkuyordu.

"Benim kararım bu yönde. Her neyse, neden gidip yapacak bir şeyler bulmuyorsun?"

Aren, onun kendisini dinlemeyeceğini düşünüyordu muhtemelen. Lara sırf onu haksız çıkarmak için küpeşteden ayrılıp bir kova, paspas ve pislik içindeki bir süpürge bulup güverteyi temizledi, ardından da kaptan köşküne geçti. Buradaki masanın çekmecesinde bulduğu bir miktar altını cebine atıp kararmış suyu döktükten sonra temizliğe devam etti. Gözucuyla Aren'a baktığında yanından her geçişinde ağzını açtığını ama bir şey demeden kapatıp asık suratını denize çevirdiğini görüyordu.

Temizlik yapmak, tatmin edici olmasının yanı sıra düşünmek için zaman kazanmasını sağlamıştı. Limana vardıklarında önünde üç seçeneği olacağını düşünüyordu. İlk seçe-

nek kaçmaktı. Aren ve muhafızlarını atlatabileceğinden ve Ithicana'dan arakladığı cevherlerin yanına bir de bugün kaptan köşkünde bulduğu altın eklenince istediği yerde yeni bir hayat kurabileceğinden emindi. Bunu seçerse hem özgürlüğünü kazanmış olurdu hem de Aren'ın eninde sonunda babasına resmi bir mektup göndereceğini bildiğinden dolayı halkına karşı görevini yerine getirdiği için vicdanı rahat yaşardı.

İkinci seçenek babasının sarayına gidip Serin'in parolalarını kullanarak içeri girmek ve özgürlüğü karşısında onlara bildiği her şeyi tüm detaylarıyla anlatmayı teklif etmekti. Fakat bunu yaparsa babası istediğini elde ettikten sonra onun boğazını oracıkta kesebilirdi. Riske girmeye değer miydi bilmiyordu.

Üçüncü seçenek ise Aren'ın söylediği her şeyin doğru çıkmasıydı. Babasının, ülkesindeki yaşamı iyileştirme fırsatı yakalamışken geri teptiği ve Maridrina'ya zulmeden asıl kişi olduğu gerçek olabilir miydi? Lara ne kadar düşünse de bu açıklamayı kabul edemiyordu. Kanıt görmeden de etmeyecekti.

Bir eline kirli su dolu kovayı alıp diğer eliyle küpeşteye dayanarak döndü ve dümenin başındaki Aren'ı izledi. Aren, kafasındaki gülünç şapkaya rağmen kalbini hızlandırmayı başarıyordu.

Ya hayatı gerçekten de bir yalana adanmışsa Lara ne yapacaktı?

Bir dalga gemiye çarpıp güverteye dolunca düşünmeyi kesti. Güverteyi yıkamak için boşu boşuna onca çaba göstermişti. Sonra deniz vahşileşti ve bulutlar bir şimşekle aydın-

lanırken rüzgâr aptal şapkasını uçurmakla tehdit etti. Aren gemiyi fırtınaya yakalanmadan geçirmeye çalışıyordu ama başarabilecekler miydi belli değildi. Lara gözlerini kısarak uzaktaki adaya baktı. Oraya varmaları mümkün müydü?

Paspasıyla kovasını yere bırakıp sağa sola yalpalayan gemide ilerleyerek Aren'ın yanına gitti ve kara bulutları işaret etti. "Rotayı batıya çevirip bu tayfundan kurtulmalısın, seni budala," diye bağırdı, rüzgârın sesini bastırmak için bağırarak.

"Küçücük bir fırtına sadece," dedi genç kral. "Onu alt edebilirim. Ama sıkı tutunmalısın."

Lara bir eliyle küpeşteye sıkı sıkı tutunup diğer eliyle şapkasını tutarak Vencia'nın korunaklı limanının ufukta giderek büyümesini izledi. Gerçi yağmur yağmaya başladığı için etrafı görmek bayağı zorlaşmıştı. Doğduğu şehirden ayrıldığı günün aksine bugün gökyüzü kapkara ve kaygı vericiydi. Beyaza boyanmış binalar gün ışığı olmadığından dolayı gri gibi görünüyordu. Limanın ve tüm binaların gerisinde, en tepedeyse bronz kubbeleri olan mavi İmparatorluk Sarayı tüm ihtişamıyla yükseliyordu. Babasının hareminin yaşadığı yer burasıydı. Eğer annesi hayattaysa o da şimdi burada olmalıydı.

Lara, Aren'ın mürettebata yelkenleri indirme emri verdiğini duydu ama gemi dalgakırana doğru ilerlerken hiç yavaşlamadı. Bir şimşek çaktı ve ardından her yeri sarsan bir gök gürültüsü duyuldu. Dalgalar güverteye çarparken Ithicanalılar alabora olmamak için halatlara tüm güçleriyle asılıyorlardı.

Sadece Aren fazlasıyla soğukkanlı görünüyordu.

Artan mide bulantısıyla savaşan Lara parmaklarını küpeşteye geçirdi. Sular dalgakırana hiç durmayan bir koçbaşı gibi vuruyor, köpükler on beş metre yükseğe sıçrıyordu. Her vuruş bir patlama sesi çıkarıyordu. Gemi dalgakırana çarparsa neler olabileceğini hayal ederken Lara'nın sırtından terler akmaya başlamıştı.

Aren oldukça güç sarf ettiğini gösteren bir homurtu sesiyle dümeni kırarken gözlerini, geçecekleri küçük boşluktan hiç ayırmıyordu.

Bocalayan gemide dengesini zar zor sağlayan Lara, neredeyse dalgakıranın boyu kadar büyük bir dalgaya bakarken, "Bu delilik," dedi. Neyse ki bir an sonra gemi mükemmel bir açıyla boşluktan geçip düzleşince rahat bir nefes aldı ve kafasını küpeşteye dayayıp alnına yağmur damlalarının çarpmasına izin verdi.

"Başaracağımızı söylemiştim," dedi Aren ama Lara ona cevap vermedi. Kalabalık limanı ve geride bıraktıkları açık denize göre daha sakin olan suyu izlemekle meşguldü.

Fırtına sezonunda ticari gemilerin büyük çoğunluğunun kıyılarda kaldığını ve gökyüzünün kararmaya başladığını gördükleri anda limanlara sığındıklarını biliyordu. Bir Harendell gemisinin yaklaştığını gören insanlar tam da bu yüzden kafalarını çevirip gözlerini onlara dikmiş olmalıydı. Gelen malları görmek için sabırsızlandığı belli olan liman reisi elini salladı ve diğer gemilerin kaptanları bundan hiç hoşlanmasa da sırada beklemeden yan taraftan geçmeleri için işaret verdi.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, seni cesur piç," diye bağırdı adam, rıhtıma yanaştıklarında. Jor ile birkaç kişi çoktan aşağı atlayıp gemiyi bağlamaya girişmişti.

Aren borda iskelesi indirilene dek bekledi, ardından Lara'ya onu takip etmesini işaret ederek aşağı indi. Yağmur gittikçe daha da şiddetleniyordu. "Sen cesur diyorsun ama büyükannem beni tarif etmek için çok daha farklı bir kelime kullanıyor."

Liman reisi güldü. "Açgözlü mü?"

Aren elini göğsüne bastırıp yana doğru sendeledi. "Beni yaraladın."

İkisi eski dostlarmış gibi gülüştüler. Sonra Aren bir avuç dolusu paraya ek olarak bir altın sikke çıkarıp liman reisine uzattı. Asistanı bir parça kâğıda kayıt tutarken adam paraları aldı, altın sikkeyi ise kimseye göstermeden cebine indirdi.

"Tam zamanında geldin ha," dedi Aren'a. "Ithicana lanet çeliğin üstündeki vergiyi kaldırınca fiyatlar düşecek. Güney Kalesi'nde çelik yığınları birikmiş. Gerçi Valcottalılar, Kral Silas'ın ödülünü ele geçirmesine izin vermiyorlar."

Aren üzülmüş gibi bir ses çıkardı. "Ben de öyle duydum."

"Ithicana'nın yeni kraliçesinin bize biraz faydası dokunsaydı ne olurdu? Silas'ın bizden aldığı tüm vergiler çeliğe harcandı ama karşılığında elimize ne geçti? Hiçbir şey."

"Güzel kadınlar her zaman erkeklere çok para kaybettiriyor," diye karşılık verdi Aren.

Lara küplere binmiş durumdaydı. Liman reisinin bakışları Aren'dan ayrılıp onu buldu. "Bana bakışın hiç hoşuma gitmedi çocuk."

Aren, Lara'nın sendelemesine neden olacak kadar sert bir şekilde omzuna vurdu. "Kuzenimin kusuruna bakma. Bütün yolu yan gelip yatmak yerine temizlik yaparak geçirdiği için bugün biraz aksi."

"Aileden mürettebat olmuyor."

"Doğru. Yolda kaç kez onu denize atasım geldi ama bunu yapsaydım eve dönemezdim."

"Vencia'daki pek çok kadın seni evine almayı seve seve kabul ederdi."

"Bak şimdi, aklımı çelme."

Kafasında Aren'ın midesini deşmek gibi bir dördüncü seçenek şekillenmeye başlarken Lara rıhtımda ilerleyen ikilinin peşine takıldı. Liman reisi konuşmaya devam ediyordu.

"Duyduğuma göre Maridrina'ya Harendell silahları temin ederek işlerine ket vurduğu için Amaridliler denizin durgun olduğu sezonda Köprü Krallığı'na savaş açmış."

"Ithicana silah temin etmiyor."

Lara, Aren'ın sesindeki hiddeti duymuştu ama liman reisi fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Silahın köprüden bedavaya geçmesine izin veriyor işte. Aynı şey. Gerçi Valcotta filosunu riske atarak yolumuzu kestiği için buraya silah milah ulaşmıyor, o başka." Adamın sesindeki güceniklik çok belirgindi. "Kral Silas büyükbaş hayvan vergisinin kaldırılmasını istemeliydi."

"İneklerle savaş kazanılmaz," dedi Aren.

"Açlıktan ölmek üzere olan ya da veba yüzünden canını veren askerlerle kazanılmaz." Liman reisi yere tükürdü. "Prensesimizin evliliği sadece dilencilerin cebine yaradı. Kral, kızını buradan geçirirken sokakta oturup adını haykırsınlar diye onlara para dağıtmıştı."

Aren ile amir, geminin yükünü boşaltmayla alakalı detaylara geçerlerken Lara hâlâ duyduklarını sindirmeye çalı-

şıyordu. Serin'in mektupta kıtlık ve hastalık hakkında söyledikleri doğruydu ama... ama eğer bu adamın sözlerinde küçük bir doğruluk payı bile varsa Lara kimin suçlu olduğu konusunda çok fena kandırılmış demekti. Sırtından aşağı akan ter damlacıkları tenini kaşındırmaya başlamıştı.

Duydukları doğru olamazdı. Aren bu adamı böyle konuşması için parayla tutmuştu kesin. Tek niyeti onu kandırmaktı. Ama gözleriyle gördüklerini, kulaklarıyla duyduklarını ve... Aren'ın odasında yaptıklarını düşününce Lara'nın göğsü aldığı her nefesle sıkışıyordu.

"Adamların sabah ilk iş yükü indirsin madem. Şu anda fırtınada yapmaları mümkün değil."

Gözlerini kırpıştırarak kendine gelen Lara, Aren ile liman reisinin tokalaşmasını izledi. Diğer adam yanlarından uzaklaşınca Aren ona döndü. "Senin için yeterli bir kanıt oldu mu?"

Lara ona cevap vermedi. Parmaklarını ağrıyan şakağına bastırdı. Bu kadar sarsılmış hissetmekten nefret ediyordu.

"Artık gemiye mi döneceğiz?" diye sorarken dili ağırlaşmış, sesi farklılaşmıştı.

"Hayır."

Genç adamın ses tonundaki bir şey dikkatini çekince Lara ona döndü. Yüzünden aşağı süzülen yağmur sularının birkaç damlası kara kirpiklerinde takılı kalmıştı. Ela gözleri onu inceliyordu. Sonra rıhtıma bakındı. "Fırtınanın dinmesini beklerken Vencia'da kalacağız. Nispeten daha rahat edeceğimiz bir yerde kalmak en iyisi."

Pazarda etraflarında kılık değiştirmiş Ithicanalılarla yürürlerken Lara'nın nabzı kafatasının içinde atıyordu sanki.

Zihninde "kaç" kelimesi defalarca yankılanırken çizmelerinin içindeki ayakları kaşınıyordu. Onu içine düştüğü bu durumdan kurtarmak istiyorlardı adeta. Lara bu insanları daha fazla dinlemek istemiyordu. Kurtarıcı, azat edici veya halkın onu adlandırdığı gibi şehit bile olamayabileceği gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu.

Ona aslında tamamen başka bir şey olduğunu söyleyen bu doğrulardan kaçmak istiyordu.

Sağında ve solunda, fırtına geldiği için panjurları sıkı sıkı kapatılmış iki katlı binaların bulunduğu dar ve dönemeçli sokaklarda ilerleyen Aren, tabelasında *The Songbird* yazan bir binanın önünde durdu. İçeriden bardakların birbirine vurma sesi, konuşmalar ve müzik yükseliyordu. Aren elini kapı koluna koyunca bir an tereddüt etti, sonra içini çekerek içeri girdi.

Yanan odunların, pişen yemeklerin ve yere dökülmüş biranın kokusu burun deliklerine hücum ederken Lara da alçak masalarla dolu salona adım attı. Masaların çoğunda tüccarlar oturuyordu. Jor ile Aren köşedeki bir masaya yerleşirken ve diğer muhafızlar bara giderken Lara kalbini esir almış değişken duygularla savaşarak Aren'ın sağına oturdu ve yağmurun yüzündeki kiri silmemiş olması için dua etti. Sonra hemen dibinden bir kadın sesi yükseldi.

"Aman da aman, kimleri görüyorum böyle."

Masanın başında yirmili yaşlarında görünen genç bir kadın duruyordu. Upuzun saçları, Lara'nınkilerden daha açık sarıydı ve elbisesinin yaka kısmı öyle genişti ki göğüsleri dışarı taşacak gibiydi.

Aren hizmetçi kızlardan birinin daha önce getirmiş olduğu kehribar renkli içkilerden birini aldı. "Nasılsın Marisol?"

"Nasıl mıyım?" Kadın –Marisol– ellerini kalçasına dayadı. "O suratını Vencia'da görmeyeli bir yıldan fazla oldu John. Şimdi nasıl olduğumu mu soruyorsun?"

"O kadar zaman oldu mu yahu?"

"Cevabı çok iyi biliyorsun."

Aren ellerini özür diler gibi kaldırıp Lara'nın daha önce onun yüzünde hiç görmediği çarpıcı bir gülümsemeyle genç kadına baktı. Bu flörtleşme haline bakılırsa birbirlerini tanıyorlardı. İkisinin nasıl bir ilişkisi olduğunu birden anlayan Lara teninin alev aldığını hissetti.

"Kontrolümün dışında gelişen şeyler oldu. Ama seni görmek güzel."

Kadın alt dudağını büzüp ona uzun uzun baktı. Sonra dizine oturup kolunu boynuna sardı. Kanı öfkeyle köpüren Lara'nın parmakları çizmelerine sakladığı bıçaklarına doğru seğirdi. Bu adam, onun burnunun dibinde metresiyle oynaşırken ne düşünüyordu acaba? Bu bir çeşit ceza mıydı? Lara'ya bir şeyi mi ispatlamaya çalışıyordu?

Kadın sonra Jor'u selamladı ve hizmetçilerden birine yeniden içki servisi yapması için işaret etti.

Jor içkisini kafasına dikip yeni içkiler daha masaya yerleştirilmeden bir tanesini aldı. "Seni görmek ne güzel Marisol."

Kadının bakışları Lara'yı buldu. "Bu suratsız kim?"

"Kuzenim. Ticareti öğreniyor."

Marisol güzel kafasını yana eğip Lara'ya sanki onu bir

yerlerden tanıyormuş da çıkaramıyormuş gibi baktı. "Şu gözlere bak. Sanki annesi Kral Silas'ı yatağa atmış."

Aren neredeyse içkisiyle boğulacaktı. "Ne komik olurdu ama."

"Biraz gülmeyi denesen daha çok eğlenirsin evlat. Kuzeninden öğreneceğin şeylerin başında bu gelmeli."

Lara ona dişlerini göstererek gülünce kadın bir kahkaha atıp dikkatini yine Aren'a çevirdi. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Yarına kadar. Tabii fırtına dinerse."

Genç kadının çenesi hayal kırıklığıyla gerildi. "Çok çabukmuş ya."

"Memlekette beni beklerler."

"Hep böyle diyorsun zaten." Marisol yavaş bir nefes alıp verdi, sonra kafasını iki yana salladı. "Bu gece için adamlarına oda lazım olacak, değil mi? Tabii bir de kuzenin için."

Lara'nın midesi bir takla attı. Aren için oda lazım olmayacak mıydı? Bu gece niyeti…

"Evet. Bana da bir oda lazım."

Marisol kaşlarından birini kaldırınca Lara onun güzel burnunun ortasına bir yumruk atmamak için kendini zor tuttu.

Jor boğazını temizledi. "O artık evli Marisol."

Kadın öyle hızlı ayağa kalktı ki masaya çarpıp içkilerin bardaklardan taşmasına neden oldu.

Aren içkisini bırakıp Jor'a dik bir bakış atınca adam omuz silkti. "Ne? Bu muhabbeti devam ettirmeye ne gerek var? Evlendiğini artık öğrendiğine göre ciddi meselelere geçiş yapabiliriz."

"Tebrikler," dedi Marisol yaşaran gözlerini hızlıca kırpıştırarak. "Çok etkileyici bir kızla evlendiğinden eminim."

"Alev alev bir öfkesi ve bıçak gibi sivri bir dili var."

Marisol durumu çakmış olacaktı ki bakışlarını Lara'ya çevirdi. Lara da gözlerini ona dikmek isterdi ama dikkatini masadaki bir çatlağa verdi. "Eminim çok güzeldir," dedi diğer kadın.

Aren bir süre sessiz kaldı. "Fırtına Denizi'nin üzerindeki berrak gökler kadar güzel. Fakat aynı derecede de anlaşılması zor."

Karanlık gerçeklerle güzel bir iltifatın bir araya getirildiği bu cümle Lara'nın içinin bir hoş olmasına neden oldu.

"Eh, ona neden âşık olduğunu açıklıyor bu," dedi Marisol yumuşak bir sesle. "Her zaman mücadeleyi sevmişsindir."

Lara minik içki bardaklarından birini alıp kafasına dikti. Kulakları uğuldarken Aren'a bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Jor gürültülü bir şekilde öksürüp hizmetçilere elini salladı. "Buraya biraz daha içki lazım."

"Bu gece burada işiniz biraz uzun sürecek, benden söylemesi," diyen Marisol masaya oturup müzisyenlere kafasıyla küçük bir işaret verdi. Adamlar yaylı çalgılarını bir kenara bırakıp davullar ve tefleri çıkararak salonu coşkulu bir gürültüyle doldurdular. Parlak renkli elbiseler içindeki genç kızlar masaların arasında dans ediyor, el ve ayak bileklerindeki zilli bilezikleri ritme göre sallıyorlardı. Dakikalar sonra müşteriler de alkış tutmaya başladı. O kadar çok ses vardı ki Lara kendi düşüncelerini bile duyamıyordu.

Marisol de alkışlara katıldı. "Kralın, Valcotta'nın karşısına çıkmak için filo hazırladığına dair hiçbir kanıt yok. Bunu yapmak istediğine dair bir işaret bile yok. Kıyıdaki muhbirlerim tersanelerin hiçbirine kraldan emir gelmediğini söylüyor."

Lara gözlerini kırpıştırdı. Bu kadın bir casus muydu?

"İthalatta birdenbire fahiş fiyat artışı oldu. Maridrina ancak kendi üretebildiği gıdalara talim etmek zorunda ama çiftçilerimiz asker olarak göreve çağrıldığı için bu da iyice zorlaştı. Şehirlerde kıtlık son safhada. Durumun giderek daha da kötüleşmesi bekleniyor."

Aren müzikle eşzamanlı olarak ellerini çırparken, "Amarid boşluğu doldurmadı mı?" dedi. "Bu fırsat için yaygara koparırlar sanıyordum."

"Amarid denizcileri limanlarda salya sümük ağlıyor," dedi Marisol başını olumsuz anlamda sallayarak. "Ithicana ile Maridrina'nın ittifakının onların işlerini mahvettiğini söylüyorlar." Gözlerini Aren'a çevirdi. "Ama ittifak beklendiği gibi işlemediği için şimdi Maridrina'nın bedel ödemesi hoşlarına gidiyor."

"Kindar insanlar."

Marisol içkisinden bir yudum alıp kafa salladı. "Maridrina halkının Valcotta'yla süregelen çekişmeye desteği yıllar içinde azalmıştı çünkü bundan bir şey kazanabileceklerine inanmıyorlardı. Fakat prensesin evliliği ve Valcotta'nın hız kesmeden misilleme yapması sonrası onlarla savaşı devam ettirmek isteyenlerin sayısı on kat arttı. Yetişkin olsun çocuk olsun tüm erkekler ülkenin kurtarıcısı olma hayalleriyle

orduya koşuyorlar. Ve...” Genç kadın lafını yarıda bırakıp Lara'ya hızlı bir bakış attı.

“Ve ne?” dedi Aren.

“Ve On Beş Yıl Antlaşması ittifakının bozulması gerektiğini söyleyen sesler de artmış durumda. Maridrina açlıktan ölürken Ithicana'nın Valcotta'yla ticaretten çıkar sağladığını söylüyorlar. 'Eğer Köprü Krallığı gerçek müttefikimiz olsaydı Güney Kalesi pazarına düşmanlarımızı sokmazdı,' diyorlar.”

Genç kadın bir omzunu kaldırdı. “Ithicana'nın Maridrina'ya tanıdığı imtiyazlar hiçbir şekilde halkın yararına olmadı. Ama insanlar bunun için Kral Silas'ı değil de Ithicana'yı suçluyor. Savaş için çok hevesliler.”

Maridrina bu antlaşmadan hiçbir fayda elde edemeden açlıktan ölecek. Aren'ın sözleri Lara'nın kulaklarında çınlıyordu. Genç kral sadece gerçekleri dillendirmişti.

Hareketli müzik sona erip daha yavaş bir ezgi çalmaya başlayınca dansçılar masaların arasından çekildi. Marisol de masadan kalktı. “Benim işe dönmem gerek. Sen ve mürettebatın için odaları hazır ettirir, yemek gönderirim.”

Lara'nın babası, Serin ve diğer tüm üstatları... ona ve kız kardeşlerine yalan söylemişlerdi. Seneler boyu Ithicana'nın gaddarlığını abartılı ve süslü sözcüklerle anlatarak onları tutucu insanlara dönüştürmüş, akıllarında hayallerinde tek gaye olmasını sağlamışlardı: Maridrina'ya zorbalık eden krallığı yok etmek. Oysaki Lara şimdiye dek babasının yöntemlerinin alçakça olduğunu düşünse de niyetinin iyi olduğuna inanmıştı. İnsanlarını kurtarmak, onlara yemek ve koruma sağlamak istediğini zannetmişti.

Fakat bugün asıl zorbanın Maridrina Kralı'nın kendisi olduğu ortaya çıkmıştı.

Lara ve kız kardeşlerinin yerleşkeye götürülüp tecrit edilmesinin sebebi güvenliklerini sağlamak değildi. Babalarının Ithicana'ya karşı yaptığı planların ortaya çıkmasını engellemek de değildi. Onların gerçekleri öğrenmesini istememişlerdi. Görevlerinin yanlışları düzeltmek için mücadele etmek değil de babalarının sonu gelmez açgözlülüğü için çalışmak olduğunu bilseler evlendikleri adama ihanet etmeyi kabul ederler miydi? Bir ulusun yok olmasına, insanların katledilmesine razı gelirler miydi? Sözler, tehditler ve rüşvet, kız kardeşlerin ruhlarına işlenen fanatikliğin yanında bir hiç kalırdı.

Ama Lara için artık bitmişti. Artık o bir fanatik değildi.

27

AREN

"Neden buradayız?" Jor hizmetçi kızlardan birine içki için işaret etti. "Bu havada vahşi denize açılma ve düşman topraklarına ayak basma riskine neden girdik?"

Önündeki yemeğiyle oynayan Aren cevap vermedi. Lara rengi solmuş halde bir saat önce üst kattaki odalarına gitmişti. Aren ona kendi güvenliği için odada kalmasını söylemişti ama sözünü dinleyeceğini hiç sanmıyordu.

Biliyordu. Yılan Ada'sındaki denizde onunla yalnız kaldıkları an anlamıştı. Maridrinalı karısındaki tüm o minik tuhaflıkları, gözüne batan çok ama çok küçük şeyleri bir araya getirdiğinde inkâr edilemez gerçek ortaya çıkmıştı.

Lara bir casustu.

Lanet olsun ki âşık olduğu kadın bir casustu.

İlk zamanlarda Lara'nın ona karşı belirgin nefretinin, istemediği bir evliliğe zorlanmasından ötürü olduğunu düşünmüştü. Sonuçta kızcağız kendi seçmediği bir hayatı yaşamaya mecbur edilmişti. Ama babasının, aç kalan halkını doyurmak için şans yakalayıp da yiyecek yerine silahlara yöneldiğini öğrendiğinde yüzünde beliren şok çok büyük bir yalana alet edildiğini işaret ediyordu.

Aren kendisi de çok fazla casusla çalıştığı için bu tür insanların, çoğunluğun iyiliği için çalıştıklarına inandıklarını biliyordu. Sıçan Kral ise Maridrina'nın çektiği sıkıntıların kaynağının Ithicana olduğuna inandıracağı birini bulmakta zorlanacağını bildiği için kendi elleriyle bir casus meydana getirmişti: herkesten uzakta büyüttüğü ve tamamen yanıltıcı bir sağduyu aşıladığı kızı.

Ama artık gerçeği biliyordu.

"Aren?" Jor'un sesinde endişe tınısı yoktu ama Aren, şeref kıtasının yüzbaşısının böyle yerlerde takma isim dışında bir şey kullandığını hiç duymamıştı. Özellikle de kralının adını hiç ağzına almazdı. Bu da demek oluyordu ki adam gerçekten kaygılıydı. Tabii haklıydı da. Ithicana iki arada bir derede kalmış durumdaydı.

Jor'a cevap vermesine fırsat kalmadan muhafızlarından biri tavernaya girip ona kafasıyla işaret verince Aren'ın yüreği ağzına geldi. "Öğrenmek üzeresin."

Dışarı çıktıklarında muhafız ona yayı ve sadağını uzattı. "Ana bulvarda ilerliyor. Gorrick peşinde."

Aren yorum yapmadan silahını aldı ve peşinde yüzbaşısıyla yola koyuldu. Vencia her zamanki gibi çok kalabalık olduğu için Lara'yı takip eden uzun boylu Ithicanalı askeri bulma-

sı biraz zaman aldı. Bulduğunda Gorrick'e, "Sen dön," diye mırıldandı. "Buradan itibaren bizde."

Adam karşı gelmek için ağzını açtı ama Aren'ın yüzündeki ifadeyi görür görmez dönüp kalabalığa karıştı.

Lara oğlan çocuğu kılığıyla bulvarın tam ortasında yürüyordu. Bu sayede sarhoşlar ve sapıklar ona bulaşmıyordu ama Aren bu kılığın herhangi birini kandırabilmesine şaşırıyordu doğrusu. Dikkatini çeken şeylere bakmak için her dönüşünde yüzünün narin hatları, dolgun dudakları, kuğu gibi boynu ve kıvrımlı kalçası meşale ışıklarında belli oluyordu. Hafif salınarak yürümesi de oldukça belirgindi. Aren'ın tanıştığı hiçbir Harendell denizcisi böyle yürümüyordu.

Genç kadının öyle acı verici bir güzelliği vardı ki Aren onun asıl niyetini bilse de kendini ona çekilmekten alıkoyamıyordu.

Bu yüzden içten içe, "Lütfen düşündüğüm şeyi yapma," diye yalvarıyordu.

Ama Lara'nın rotası aşikârdı. Dönemeçli bayırlardan ilerleyerek babasının sarayına, yani maviler ve bronzlarla süslenmiş kibir ve açgözlülük yuvasına gidiyordu.

Jor da kraliçesinin gittiği yönü fark edince bir küfür savurdu. "Onu durdurmalıyız."

Aren sarhoş bir ikilinin yanından geçip yakındaki binaların gölgelerine sığındı. "Daha değil."

Yukarılara çıktıkça sokaklar daha da tenhalaştı. Lara bir kez bile arkasına bakmamıştı. Aren'ın onun peşine adam takacağını hiç akıl etmemiş gibiydi.

"Ne yapıyorsun Aren?" diye tısladı Jor.

"Eline şans geçtiğinde bana ihanet edip etmeyeceğini görmem gerek."

Umudu, Lara'nın gerçekleri öğrenip babasının hilelerini anlayınca değişmesi ve üstüne yıkılan görevden vazgeçmesiydi. Eğer Aren'ın düşündüğü –hayır, olması için dua ettiği– gibi bir kadınsa bunu mutlaka yapardı.

Lara saraya doğru ilerlemeye devam etti. Kapıyı korumakta olan muhafızlar onu sıradan, zararsız bir çocuk olarak gördükleri için hareketlenmemişlerdi. Aren adamların onu göremeyeceği bir yere saklanıp sadağından tek bir ok aldı. Yay kendi yayıydı ama bugün terli parmaklarına çok yabancı geliyordu.

Jor kendi silahına uzandı. "Bu işi bana bırak."

Aren biraz kenara kayıp kafasını iki yana sallayarak oku yerleştirdi. "Hayır. Onu Ithicana'ya getiren benim. O benim sorumluluğum."

Genç kadının hız kesmeden kapıya yaklaştığını fark eden muhafızlar sonunda omuzlarını dikleştirdiler. Biri, "Burada ne işin var çocuk?" diye seslendi ama Lara cevap vermedi.

Jor bir kez daha silahını çıkarmaya yeltendi. "Kıza biraz da olsa âşıksın. Bunu vicdanına yapma."

"Yapmam gerek ama."

Lara demir kapılara birkaç adım kala durdu.

"Buraya geliş amacını söyle ya da kendi yoluna git," diye bağırdı muhafız.

Aren yayını yavaşça kaldırıp oku Lara'nın sırtına doğrulttu. Bu mesafeden onu tam kalbinden vurabilir, kendisini ve Ithicana'yı daha fazla lanetlemesine izin vermeden öbür dünyaya gönderebilirdi.

Onu izlerken deli gibi atan kalbi göğsüne vuruyor, yağmurla karışan ter damlaları sırtından aşağı süzülüyordu. Gö-

zünü kırptığında Lara'nın yere düştüğünü, etrafında bir kan havuzu oluştuğunu, o büyüleyici gözlerinin ışığını kaybettiğini gördü. Bir kez daha göz kırptığında Lara karanlıkta hareketsizce duruyordu. Sonra öne doğru tereddütlü bir adım attı. Aren'ın kolu titredi.

Lara bir adım daha attı.

Aren yay kirişini çekmeye başladı. Başka seçeneği olmamasına rağmen Lara'yı öldürdüğü için kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

Genç kadının bedeni öne arkaya sallandığında Aren'ın kalbi tekledi. Sonra bir şimşek çaktı ve Lara dönüp kapılardan uzaklaştı. O yanlarından geçip şehre doğru koşarak inerken Jor, Aren'ı gölgelere çekiştirdi.

Aren onun peşine takılmak için bir adım attı ama akşam yemeğinde yediği her şey gırtlağına kadar yükselmişti. Elini arkasına saklandığı binanın duvarına dayayarak kusmaya başladı.

"Takip et onu," dedi o arada zar zor. "Güvenli bir şekilde tavernaya ulaştığından emin ol."

Jor koşarak yanından ayrıldıktan sonra Aren kafasını ıslak betona dayadı. Yarım saniye. Lara dönüp koşmaya karar vererek, sokakta cansız halde yatmaktan yarım saniyeyle kurtulmuştu.

Kusmuk kokusu burnuna dolarken Aren'ın gözleri yaşardı fakat bunun sebebi koku değildi. Gözlerini hiddetle ovalarken Maridrina Kralı'na olan nefreti kat kat arttı. Maridrina ile Ithicana arasındaki ittifak, ittifak kelimesine bir hakaret sayılırdı. Zira Aren bu dünyada Silas Veliant'tan daha büyük düşmanı olduğunu sanmıyordu.

"Sen!" diye bağırdı biri. "Buralarda dolanma. Yoluna git!"

Aren, Lara'nın babasının uyuduğu saraya son bir bakış atıp geceye karıştı.

28

LARA

"Viski," diye mırıldandı Lara, *The Songbird*'ün bar taburelerinden birine yerleşerek. Kıyafetinden damlayan sular çoktan yerde bir gölcük oluşturmaya başlamıştı.

Tavernacı ona dalga geçecek gibi baktı. "Parasını ödeyebilir misin evlat?"

"Hayır," dedi Lara hiddetle. "İçip arkadan kaçmayı planlıyorum."

Gülmeyi bırakan adam barda ona doğru eğildi. "Dinle, seni küçük..."

"Hayatım, mahzenden biraz daha şarap getirebilir misin?" Marisol birden ortaya çıkmıştı. "Burayı ben hallederim."

Adam omuz silkip barın arkasındaki açık kapıdan içeri gi-

rerek kaybolunca Marisol barın alt tarafından bir şişe çıkarıp bir bardağa bolca doldurdu ve Lara'ya verdi. "Harendell'de bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama ben işletmemde çocukların içki içmesine izin vermiyorum."

Lara diğer kadına soğuk bir bakış attı, içeceği kafasına dikti ve bardağı ona doğru itti. Sonra cebinden altın bir Harendell sikkesi çıkarıp barın üstüne çarparak koydu. "Bir istisna yap."

Marisol'ün bir kaşı kalktı. "Sizdeki tılsım bir başka, öyle değil mi Majesteleri?"

"Bütün müşterilerine unvan mı takarsın?"

"Sadece Veliant mavisi gözlere sahip olan ve Ithicanalı casuslarla seyahat eden kadınlara."

Ona yanlış bir fikre kapıldığını söylemeye lüzum yoktu. "Ya aynı anda hem konuş hem de içki doldur ya da çeneni kapat. Bunu çekecek durumda değilim." Altüst olmuş dünyasını kabullenmeye çalışırken kafasında yankılanan onlarca soruyu susturmaktan başka hiçbir şey istemiyordu şu anda. Aren'ın eski âşığıyla muhabbet etmek de isteyebileceği son şeydi.

Marisol bardağa içki doldurup şişeyi de yanına koydu. "Ithicana'ya gittiğiniz gün Vencia'dan geçerken sizi gördüm." Dirseklerini cilalı ahşaba dayadı. "At arabasının perdesini açmıştınız. Düğüne değil de savaşa gidiyor gibiydiniz."

Gerçekten de savaşa gidiyordu. Ya da o zamanlar öyle olduğuna inanıyordu.

"Kral o gün bütün sokakların boşaltılması emri vermişti. Siz gemiye binene dek kimsenin evlerinden çıkmasına izin yoktu. Sırf sizi korumak için olduğunu söylediler."

Lara'nın korunmasıyla alakası bile yoktu. Maridrina'nın içinde bulunduğu darboğazı görüp suçlunun Ithicana olduğuna iyice ikna olması için son bir çaba, son bir aldatmacaydı.

"Sonra sizi gemiye bindirip Ithicana'ya gönderdiler. Tabii o zamanlar en sevdiğim âşığımı çalmaya gittiğinizi bilmiyordum."

"Onu bir yıldan uzun süredir görmediğin düşünülürse üzerinde hak iddia etmen ne kadar doğru olur bilemiyorum," dedi Lara ona fazla tatlı bir tebessüm atarak.

"Şirretliğinizden ödün vermiyorsunuz, ha?"

Lara uzanıp kadının parlattığı bardağı ağzına kadar içkiyle doldurdu ve havaya kaldırmasını bekledikten sonra kendi bardağını onunkine vurdu. "İşte buna içerim."

Marisol sıvıyı tek dikişte midesine indirip bardağı bıraktı. "Bir şeylerin değişmesini bekledik. Babanızın lanet vergileri azaltmasını ya da en azından bu parayı, Valcotta'yla sonu gelmez savaşından daha işe yarar bir şeye harcamasını umduk."

"Ama hiçbir şey değişmedi."

Kadın kafasını iki yana salladı. "Hatta daha da kötüye gitti."

"Neden oraya gitmeye zahmet ettim ki o zaman ben?" dedi Lara ama gitme sebebi belliydi. Kız kardeşlerini, krallığını ve kendini kurtarmak için gitmişti. Ama şu anda her şeyi daha da berbat edip etmediğini düşünmeden edemiyordu.

"Başka seçeneğiniz yoktu sanırım." Marisol bakışlarını onun omzunun arkasına çevirip tavernaya girip çıkanları kontrol etti. "Ama bildiğim bir şey var ki tanışma şerefine eriştiğim en iyi adamla evlendiniz. Bu yüzden içerek üzün-

tünüzü unutmaya çalışmak yerine zamanınızı daha iyi şeylere harcayabilirsiniz." Kafasını yana eğdi. "Seçim sizin. İyi geceler diliyorum Majesteleri."

"İyi geceler," diye mırıldandı Lara, bardağını tekrar doldururken. Aren'ın iyi bir adam olduğunu biliyordu. İçgüdüleri, itiraf etmek istemediği kadar uzun bir süredir ona bunu haykırıyordu ama Lara, on beş senelik öğretiler uğruna içsesine kulak asmamayı tercih etmişti. Kandırılmıştı. Kullanılmıştı. Aldatılmıştı.

Bu akşam saraya babasını öldürmeye gitmişti.

Planı, saraya girebilmek için ona verilen parolaları kullanmak, sonra babasını getirmelerini bekleyip onu öbür tarafa göndermekti. Gerekirse çıplak elle yapacaktı bunu. Bu şekilde insan öldürmenin eğitimini de almıştı sonuçta. Sonrasında öldürüleceğini biliyordu ama babasının ölümü buna değerdi. Kıymetli silahının artık onun aleyhine döndüğünü anladığı anda babasının yüzündeki ifadeyi görmeye değerdi.

Ama yağmurun altında, babasının sıkkın askerlerinin karşısında dikilirken Üstat Erik'in sesi zihninde yankılanmıştı: *Öfkene yenik düşme, küçük hamamböceği. Çünkü öfkene yenik düşmek, düşmanlarının seni alt etmesi riskine girmek olur.*

Öfkeye kapılmak yalnızca buna mal olmayacaktı artık. Şimdi barda otururken tenini yakan korkunç bir altıncı his, bedel ödeyecek olanın Ithicana –ve Aren– olacağını söylüyordu. Aren'ın Merkez Kale'deki parşömenlerinde hâlâ köprünün tüm sırları saklıydı. Eğer bir tanesi bile Serin'in eline ulaşırsa... Ithicana'ya asla geri dönülemeyecek bir

zarar vermiş olurdu. Lara onların yok olduğundan emin olmalıydı. Bu işi hallettikten sonra temiz bir vicdanla intikam planına girişebilirdi.

Tavernaya dönerken Aren'a her şeyi açıklayan ve parşömenleri yok etmesini söyleyen bir not bırakmaya karar vermişti ama yazdıklarını okurken Aren'ın yüzünde belirecek ifade gözünün önüne gelip durmuştu. Sadakat duygusu iliklerine kadar işlemiş olan genç adam, onun ihanetini şahsi olarak algılayabilir, ondan nefret edebilirdi. Lara bardağında kalanları büyük yudumlarla içip alkolün etkisini çabucak göstererek hain kalbini hissizleştirmesini diledi.

Bardağını tekrar tekrar doldurup şişe boşalana dek kafa patlatmaya devam etti ama viski göğsündeki sancıyı dondurmaktan başka bir şeye yaramamıştı. Bir şişe daha isteyip içmeye devam edebilirdi fakat bar kapandığı için servis yapacak kimse kalmamıştı ve tüm şişelerle bardaklar kaldırılmıştı. Salon tamamen sessizdi.

Kalkıp etrafa bakındığında müşterilerle hizmetçilerin gittiğini, sandalyelerin masalardaki yerlerine yerleştirildiğini, yerin süpürülüp kapının sürgüsünün çekildiğini gördü. İçerisi bomboştu. Hemen arkasındaki masada oturan Aren hariç kimse yoktu.

Lara sulanmış gözlerini ona dikerken kalbinin binlerce parçaya ayrıldığını, sonra da alev aldığını hissetti.

"Gidip Marisol'ü bulmadan önce benim yatıp uyumamı mı bekliyordun?" dedi dili dolansa da kindar bir sesle. Gerçi Aren'ın bunu cidden yapmasını dilerdi. Böylece ondan nefret edecek, onu terk edip arkasına bile bakmadan gidecek bir sebebi olurdu.

Genç adamın dudağının köşesi kıvrıldı. "Ağzı bozuk kuzenimi toparlamam için beni buraya kim gönderdi sanıyorsun?"

Lara suratını buruşturdu. "Kuzenin olmadığımı biliyor. Benim kim olduğumun farkında. Tabii dolaylı olarak senin kimliğini de biliyor."

"Akıllı Marisol."

"Endişeli değil misin?"

Aren kafasını iki yana sallayarak kalktı. Giysileri ıslanıp kurumuş gibi görünüyordu. O masada ne kadar zamandır oturuyordu?

"Marisol neredeyse on yıldır Ithicana için casusluk yapıyor. Baban onun babasını asıp kafasını Vencia'nın kapılarına astığından beri. Sadık biridir."

Kıskançlık içeren sözcükler dilinin ucuna kadar gelse de Lara hepsini yuttu. "Çok güzel bir kadın. Nazik de."

"Evet." Aren'ın bakışları yoğundu. "Ama o, sen değil."

Oda etrafında dönmeye başlayınca Lara sendeledi ve Aren aralarındaki mesafeyi iki adımda kapatıp ellerini belinin iki yanına koyarak onu tuttu. Baş dönmesinin geçmesi için gözlerini yuman Lara'nın zihninde Aren'ın sert, kaslı vücudunun ve parmaklarını üzerinde gezdirdiği bronz tenin anısı belirdi. Karnında sıcak kıpırtılar oluştu.

Yapamazsın, dedi kendine. *Sen bir yalancı ve hainsin. Onun inandığı kadın olamazsın. Olamayacaksın. Onun gerçeği keşfetmesini istemiyorsan asla kendin olmamalısın.* Eğer ona gerçekleri anlatma cesareti toplayamazsa Ithicana'ya döndüğünde ihanetinin tüm kanıtlarını yok etmeli, sonra da kendini ölmüş gibi göstererek ortadan kaybolmalıydı. O zaman öç almak için Maridrina'ya gelebilirdi.

Ve bir daha asla Aren'ı görmezdi.

Gözleri yanmaya başlarken nefesi bir hıçkırıkla ağzından kaçtı.

"Sen iyi misin?"

Lara dişlerini sıktı. "İyi hissetmiyorum."

"O kadar içki içersen olacağı bu. Bu arada, görüyorum ki bir asilin damak tadına sahipsin. O şişe hiç ucuz değil."

"Parasını kendim ödedim." Sözlerinin anlaşılması için yavaş konuşmuştu.

"Benim gemimden çaldığın sikkelerle, değil mi?"

"Paranı ortalıkta bırakacak kadar ahmaksan kaybetmeyi hak ediyorsun demektir."

"Pardon? Dilin dolandığı için bir şey anlamadım."

"Pislik."

Aren güldü. "Yürüyebilir misin?"

"Evet." Lara ondan kurtulup sendeleyerek merdivene gitti ama birden ilk basamak uçuyormuş gibi göründü. Tam düşüp yüzünü yere çarpacaktı ki Aren onu tutup kucağına aldı. "Kaderi zorlamayalım."

"Su istiyorum."

"Bence asıl istediğin yastık. Belki şansın yaver gider de fırtına bu sarhoşluğu üstünden atacak kadar uyumana izin verir. Gerçi bundan şüpheliyim."

Lara onun göğsüne doğru öfkeli bir ses çıkardı ama ona böyle kolayca sokulduğu ve kaçınılmaz olanı ertelediğini bile bile birlikte birkaç gece geçirme düşüncesini ilgi çekici bulduğu için asıl kızgın olduğu kişi kendiydi.

"Viski yardımcı oldu mu bari?"

"Hayır."

"Bana da hiçbir zaman yardımcı olmaz."

Lara gözünden akan bir damla yaşı saklamak için yüzünü onun göğsüne doğru çevirdi. "Bu kadar korkunç biri olduğum için özür dilerim. Sen benden daha iyi birine layıksın."

Aren içini çekti ama hiçbir şey demedi. Onun basamakları tırmanırken attığı düzenli adımlarla sallanırken Lara bilincinin yavaş yavaş kaydığını hissetti. Karşı koymaya çalışmadı çünkü her şeye rağmen Aren'a tüm kalbiyle güveniyordu. Uykuya çekilirken onun çatlak bir sesle konuşmaya başladığını duydu. "Güney Kalesi'nde seni ilk gördüğüm andan beri benim için senden başkası olmadı. Bu beni lanet olası bir budala gibi gösteriyor olabilir ama senden başkası olmayacak."

Budalasın, diye düşündü Lara karanlığa teslim olurken.

İkisi de öyleydi.

29

AREN

Aren fırtınasız günlerde asla şafak vakti geçene dek uyumazdı.

Uykudaki bedeninin rüzgârın kesildiğini ve yağmurun dindiğini nasıl anladığını hiç bilmiyordu. Muhtemelen ömrünü Ithicana'da geçirdiğinden dolayı önsezisi gelişmişti ve Fırtına Denizi'nin ne zaman dinginleştiğini, savunma hatlarını güçlendirme vaktinin ne zaman geldiğini hissediyordu. Bu yüzden gözleri ufuktaki minik parıltıyla birlikte açıldığında zeminde uyuduğu yerden kalktı ve hafifçe horlayarak uyumaya devam eden Lara'yı rahatsız etmemek için sessizce giyinerek kahvaltı aramaya indi.

Omuzlarından kocaman bir yükün kalktığını hissediyordu.

Venecia'ya gelmek her zaman büyük riskti ama şimdi yanlarında Lara da olduğu için tehlike katbekat artıyordu. Yine de buna değmişti. Lara'nın ülkesinin halini kendi gözleriyle görmesi, buradaki insanlara asıl zorbalık edenin kendi babası olduğunu anlaması ve yıllar boyu aklına sokulan saçmalıklardan sonunda arınması çok önemliydi.

Tüm bunlar için, onun öğrendiği tüm sırları babasına aktarması riskine girmeye değerdi. Aren'ın onu öldürmesi gerekeceğini düşünerek çektiği ıstıraba değerdi.

Lara'nın sadakati henüz tamamen Ithicana'ya yönelmiş olmasa bile onun artık en büyük düşmanına sadakatle bağlı olmadığını bilmeye değerdi.

Aren, onun gecenin bir yarısı barda tek başına oturup kadeh kadeh viski içtiğini gördüğünde bu kararı verdiğini anlamıştı. Lara'yı, tepesinin attığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Onun bu sessiz hiddeti, yanına yaklaşmaya cüret edebilecek herkesin farkında olarak veya olmayarak kaçmasına neden oluyordu. Dün gece de öyle anlardan biriydi. Ama ilk defa öfkesi Aren'a yönelik değildi. Çünkü arkasına dönüp de onu gördüğü anda öfkesi birden silinivermiş, yerini tamamen farklı bir duygu almıştı. Aren'ın itiraf etmek istemediği kadar uzun zamandır Lara'nın gözlerinde görmeyi beklediği duyguydu bu.

Salona girdiğinde Jor'la Gorrick'in bir masada oturduklarını gördü ama yanlarına gitmeden kafasıyla selam verip köşedeki bir masaya tek başına yerleşti. Eski âşığı ve arkadaşı Marisol'ün yoğunlukta omzunu hafifçe sıkıp önüne bıraktığı kahveyi yudumlayarak tavernaya girip çıkanları izlemek istiyordu.

Masaların yarısı tüccarlarla dolmuştu. Bazıları pazar

açılır açılmaz kâr elde etmeye kararlı olduklarını gösteren ifadelerle oturuyorlardı. Diğerleriyse Vencia'da eğlenerek geçirdikleri bir akşamdan sonra efendilerinin gazabından korkmasalar uyanmayacaklarmış gibi görünüyorlardı.

Aren'ın ikinci grupla daha çok ortak yönü vardı. On beş yaşından beri Ithicana dışına seyahatlere çıkıyordu. Görünüşte krallığının sözde müttefikinin ve açık düşmanlarının yöntemlerini öğrenmek için casusluk yapıyordu ama bu seyahatleri, unvanıyla birlikte gelen katlanılmaz yükten biraz olsun kurtulmak için değerlendirdiğini inkâr edemezdi. Vencia her zaman en sevdiği uğrak yeri olmuştu. Sağ salim kurtulduğu tayfunların ardından buraya gelir, o mekân senin bu mekân benim gezer, yatağında her daim bir güzel bulundurur, kumar oynar, içki içer, güler, eğlenirdi. Kimse onun başarılı bir tüccarın oğlundan başka biri olabileceğini düşünmezdi.

Maridrina Krallığı, Ithicana'nın baş belası olsa da Maridrina insanları Aren'a her zaman çok nazik davranmışlardı. Bu da onu hep çelişkiye düşürmüştü. Onları sevmemesi gerektiğini biliyor ama yine de seviyordu. Her konuda münakaşaya girebilmelerini, her daim atılgan ve cesur olmalarını, en korkaklarının bile arkadaşının onurunu koruma amacıyla yumruk yumruğa dövüşe atılabilmesini, şarkı söylemelerini, gülüp eğlenmelerini, her birinin hayatta büyük emelleri olmasını seviyordu.

Bir tepeye inşa edilmiş olan Vencia, denizden yaklaşırken pırıl pırıl parlayan beyaz badanalı, mavi çatılı binalarıyla gözüne hep çok güzel gelmişti. Sokakları kuzey ve güneydeki her milletten insanı barındırırdı. Ülkeyi katı bir

şekilde yöneten ve vergi adı altında kendi insanlarının cebinden çalan krala rağmen müthiş bir kentti burası.

Eğer Maridrina'nın yeni bir hükümdarı olsa ve Aren kendi krallığının kralı olmasa Vencia'da çok mutlu bir yaşam sürebilirdi. Bazen konseydekilerin Ithicana kapılarını açıp halkın özgürce dolaşmasına izin vermekten bu yüzden mi çekindiğini merak ediyordu doğrusu. Başka krallıklarda hayatın ne kadar kolay olduğunu görüp de ülkeye asla dönmeyeceklerinden mi korkuyorlardı? Ithicana'nın fethedilerek değil de yavaş yavaş solup unutularak mı yok olmasından korkuyorlardı?

Fakat Aren böyle olacağını düşünmüyordu. Ithicana'da yaşamak insana vahşi bir heyecan veriyordu ve bu his orada doğanların ruhuna işlemiş durumdaydı. Yani ne Ithicana insanlarını bırakırdı ne de insanları Ithicana'yı.

Aren'ın düşünceleri masasına düşen bir gölgeyle bölündü.

"İyi sabahlar dilerim Majesteleri," dedi genizden gelen bir ses. "Umarım kahvaltınızı böldüğüm için beni bağışlarsınız."

Çatalını ağzına götürmekte olan Aren donakaldı. Ağzındaki yumurtaları yutmak için kendini zorlarken kafasını kaldırdı. "Burada bana pek çok isim takıldı ama bunu hiç duymamıştım."

Saksağan ona hafifçe gülümseyip karşısına yerleşti. "Ben de herkes gibi oyunları severim Majesteleri ama bugünlük Ithicana Kralı'ndan başka biri olduğunuz oyununu bir kenara bırakalım derim." Adamın gülümsemesi büyüdü. "Zira menfaatler önemlidir."

Aren çatalını bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözucuyla Jor ile Gorrick'in kafalarını kaldırdığını görebiliyordu. Serin'in yüzünü tanıdık bulmuş olmalıydılar. Ama kimliklerini asla ama asla açığa çıkarmadıkları için Maridrina'nın istihbarat amirini sadece çok uzaktan görmüşlerdi.

Ithicanalı her casus, düşman bölgesine girmenin, yakalanmaları halinde kendi boğazlarını kesmeleri gerekeceği anlamına geldiğini bilirdi. Ve Aren bugün yanında olan herkesin bunu yapacağından emindi. Belki... üst katta uyuyan genç kadın hariç.

"Elinizin üstündeki yara sizi ele verdi." Serin çenesiyle Aren'ın masaya koyduğu elini işaret etti. Elinde eski bir dövüşten kalma, kıvrımlı beyaz bir yara izi vardı. "Ülkeniz dışından birileriyle görüşürken maskenin yanı sıra daima eldiven takarsınız. Ama düğününüzde takmamıştınız. Bildiğiniz üzere ben de orada hazır bulunuyordum. Ne kadar da dramatik bir seremoniydi."

Gorrick esneyerek kalktı ve Marisol'le muhabbet etmek istermiş gibi bara gitti. Kadın elindeki bardağı parlatırken onunla konuşup güldükten bir saniye sonra ortadan kayboldu. Taryn'e Lara'yı bulup güvenli bir yere götürmesini söyleyecekti.

Tabii onu tutmak mümkünse.

Kahretsin ki Aren ahmaklık edip gardını düşürmüştü. Lara dün gece saraya girmeyince her şey sona erdi sanmıştı. Ama belki de akşam yaptıkları sadece bir düzmeceydi ve Maridrinalı karısı öğrendiği her şeyi şu anda babasının uşaklarına ötüyordu.

"Siz Ithicanalılar genelde hata yapmazsınız." Serin elini

kaldırıp hizmetçi kızlardan birini çağırdı. "Kıyılarımızı ara sıra ziyaret ettiğinizi biliyorduk elbette ki. Ancak bu zamana kadar varlığınızı hiç böyle açıkça belli etmemiştiniz."

Aren kaşını kaldırdı.

"Çelikten bahsediyorum. Nakil için tam bir yıl önce Kuzey Kalesi'nde damgalanmışlar. Ama her nasılsa Vencia'ya daha dün varabildiler, bu sabah erkenden de gemiden indirildiler. Fakat bu çeliği taşıyan gemi, Güney Kalesi'nden değil, Harendell'den geldiğini iddia ediyordu."

Siktir. Eğer Aren bugünden sağ çıkabilirse ölümü Ahnna'nın elinden olacaktı, orası kesindi.

"Bunun amatörce bir hata olduğunu düşünüyorum ama bu Vencia'ya ilk gelişiniz değil, değil mi Majesteleri?" Serin, Marisol'ün kızlarından birinin getirdiği kahveyi aldı. "İlk seferiniz olamayacak kadar rahat görünüyorsunuz."

Aren fincanını alırken adama baktı. "Vencia'yı her zaman çok sevmişimdir. Kadınları çok güzel ve çekici."

Serin bunu komik bulmuş gibi bir ses çıkardı. "Artık evli bir erkek olduğunuz için o günleri geride bıraktığınızı sanırdım."

"Bana aksi bir cadı göndermemiş olsaydınız bırakabilirdim belki."

Serin'in fincanındaki kahve hafifçe titredi. Ufak tefek adam tepkisini gizlemek için fincanı hemen masaya bıraktı. Görünüşe göre Lara'nın baştan çıkarma yöntemleri konusunda onun planına uymadığını düşünüyordu. Ama bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü konu kadınlara gelince Aren, bu adamla aynı zevke sahip olduğunu hiç sanmıyordu.

"Size başka birini gönderebiliriz dilerseniz. Daha yumuşak mizaçlı, daha hoş birini." Serin'in gözleri Marisol'e kaydı. "Anladığım kadarıyla sarışınlardan hoşlanıyorsunuz. Tam size göre bir prenses aklıma geliyor. Esasında ilk seçimim oydu ama kader bana bir oyun oynadı. Dediklerinize bakılırsa kaderin tek kurbanı ben değilmişim."

Aren'ın, kraliçesi olarak neden Lara'nın seçildiğine dair merakı bir kez daha alevlense de şu anda arkadaşı için olan endişesi daha ağır basıyordu. Marisol onunla bağlantılıydı; yani başı dertteydi. "Cezbedici bir teklif. Ancak böyle eylemler halkım tarafından hoş karşılanmaz. Bana gönderdiğinizle yetinmek zorundayım."

"Sözü açılmışken, Lara nasıl? Ondan haber almayalı uzun zaman oldu. Babası oldukça... kaygılandı."

Aren'ın beynindeki çarklar dönüyordu. Eğer gemideki çeliğin kaydı bu sabaha kadar yapılmadıysa o zaman Saksağan malların incelemesini daha birkaç saat önce tamamlamış olmalıydı. Lara o saatlerde üst kattaki yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Tabii Maridrinalılar, prenseslerini kurtarmak için Aren'ın dikkatini dağıtacak bir dolap çeviriyor da olabilirdi. "Gayet iyi."

"Babası iyi olduğuna dair kanıt görmek isteyecektir."

"Eve döndüğümde mektup yazmasını öneririm. Ama seni uyarmalıyım. Lara pek de... *itaatkâr* bir eş değil. Kalemi de kâğıdı da alıp kıçıma sokmamı söyleyebilir."

Serin'in kaşları çatıldı. "Belki de ona babasının kaygılandığını hatırlatırsanız iyi olur."

Aren dirseklerini masaya dayadı. "Zırvalamayı kes Sak-

sağan. İkimiz de efendinin kızını hiç önemsemediğini iyi biliyoruz. İstediğini aldı, değil mi? Beleşe çelik ve silah ithal ediyor. Daha ne istiyor olabilirsiniz merak ediyorum."

Serin gerginliği azaltmak ister gibi elini sallayıp ona mahcup bir tebessüm attı. "Görgü işte, ne yaparsınız? Açık konuşmak gerekirse o küçük şırfıntının boğazını kesseniz bile efendimin umurunda olmaz. Onun asıl önem verdiği şey, sizin krallıklarımız arasındaki ittifaka kendinizi tamamen adamanız."

"Anlaştığımız üzere çeliğini alıyor. Başka neler hak ettiğini düşünüyor acaba?"

Ufak tefek adam bilgece kafa salladı. "Mutabakat mektubuna uygun hareket ettiğiniz doğru. Fakat benim burada bahsettiğim şey... antlaşmanın ruhu. Ithicana ile Maridrina arasında barışın devam etmesi için anlaştık fakat siz en büyük düşmanımıza hâlâ Güney Kalesi kapılarını açmaya devam ediyor, Maridrina'nın çaresizce ihtiyaç duyduğu malları almalarına izin veriyorsunuz. Efendim, bu eyleminizi gözden geçirmenizi istiyor."

"Valcotta ile bağlarımı kesmemi mi istiyorsunuz?" Köprünün yıllık kazancının üçte biri her sene Valcotta sayesinde hazineye giriyordu. Ithicana ile müttefik olmayabilirlerdi ama geçmişte Maridrina gibi onların düşmanı olmamışlardı. Ama eğer Aren, Serin'in dediğini yaparsa... "Valcotta'yla savaşa girmeye niyetim yok."

"Efendim de savaşa girmenizi istemiyor." Serin ona rulo yapılıp Maridrina mavisi balmumuyla mühürlenmiş bir parşömen uzattı. "Yalnızca bize karşı savaşlarında ihtiyaçlarını tedarik etmeyi bırakmanızı rica ediyor."

"Bunu yaparsam karşılığını mutlaka verirler ve istesem de istemesem de savaşı davet etmiş olurum."

"Bir ihtimal." Serin kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Fakat Valcotta size taarruz ederse Maridrina'nın onlara on katıyla misilleme yapacağından emin olabilirsiniz. Dostlarımızı ve müttefiklerimizi rahatsız edenleri biz de rahatsız ederiz."

Bu sözcükler destek gibi görünse de Aren arkalarındaki saklı tehdidi hissedebiliyordu. *Efendimin dediğini yapmazsan sonuçlarıyla yüzleşirsin.*

"Bunu bir düşünün derim Majesteleri." Serin ayağa kalktı. "Efendim, dostluğumuza bağlılığınızı gösterecek yazılı cevabı bekleyecek." Minik gülümsemesi döndü. "Size iyi yolculuklar diliyorum. Lütfen Lara'ya selamlarımı iletin."

Maridrina'nın istihbarat amiri başka bir şey demeden tavernadan çıktı. Kapı onun arkasından çarpılarak kapanırken Aren ruloyu açıp hızlıca göz gezdirdi, sonra onu çantasına koyup odanın karşısındaki Jor'la göz göze geldi.

Gitme vakti.

30

LARA

Lara şafak sökmeden hemen önce uyandığında başı hayatında hiç olmadığı kadar fena zonkluyordu. Battaniyesi ayak ucundan boynuna kadar örtülüydü ve komodinde bir bardak su duruyordu.

İnleyerek yüzüstü dönüp suratını yastığa gömdü. Dün geceye dair anıları pusluydu ama yüzünü kızartacak şeyleri anımsıyordu. Aren'ın onu merdivende düşmeden tutup kucağına alması, kendisinin onun göğsüne sokulması, birbirlerine söyledikleri şeyler hâlâ aklındaydı.

Yatakta doğrulup oturarak üstündeki erkek kıyafetlerine baktı. Kendinden geçtikten sonra Aren'ın üstünden çıkardığı tek şey olan çizmeleri yatağın yanında, yerde duruyordu.

Sonra aklına bıçakları geldi.

Telaşla etrafına bakınıp yastıkları yere fırlattı ve bıçakların orada durduğunu görüp rahat bir nefes alarak gülümsedi. Demek Aren alışkanlıklarının farkındaydı.

Suyunu eline alıp pencerelerin panjurlarını açarak dışarı baktı. Hava açıktı ve rüzgâr sadece sokağa asılmış çamaşırları hafifçe sallandıracak kadar esiyordu. Bugün eve dönebilirlerdi.

Ev. Ithicana'yı bu şekilde düşündüğü için kafasını iki yana sallayıp suyu birkaç büyük yudumda bitirdi ve çizmelerini giydi. Odada hiç kir toz yoktu, bu yüzden lambanın isini kullanarak suratını kirlettikten sonra eşyalarını çantasına tıkarak koridora çıktı.

Ve kendini Aren'ın muhafızlarının yarısıyla karşı karşıya buldu.

"Ne oluyor?" diye sordu, kılık değiştirmek için giydiği elbisenin içinde çok tuhaf görünen Taryn'e.

"Hava açıldı. Gitme vakti geldi."

Yalan söylüyordu. Ithicanalıların gözlerinde korku ifadesi belirmesine neden olan birkaç şey vardı, evet. Ama fırtına kesinlikle bunlardan biri değildi.

Alt kat, kahvaltıya inen erkenci tüccarlarla doluydu ama Lara'nın gözleri hemen barda oturan Aren'ı buldu. Barın arkasında duran Marisol ilk defa bardak cilalamakla uğraşmıyordu, tüm dikkatini karşısında oturan adama vermişti. Lara çenesini sıktı ama sonra Aren'ın söylediği cümleyi hatırlayınca kıskançlığı yok oluverdi: *Senden başkası olmayacak.*

Ama Lara söylediği tüm yalanlardan, yaptığı hainlikten sonra onunla kalabilir miydi?

O salonun girişinde donmuş halde dururken Aren dönüp ona baktı ve yüzünden rahatlamaya benzer bir ifade geçti. Sonra Marisol'e son bir şey daha söyleyip bara bir avuç sikke bıraktı. Ortada gerçekten ters bir şeyler var gibiydi.

Aren uzun adımlarla salonu geçti. "Sonunda teşrif ettin, ha kuzen? Senin süslenip püslenmeni beklerken Güney Kalesi'ne zamanında yetişemeyeceğiz sanmıştım."

Diğer müşteriler izlediği için Lara ona dik dik bakmakla yetindi. Aren öne eğilip, "İfşa olduk. Gitmemiz gerek," diye ekledi.

Jor ile diğerleri sahte bir kayıtsızlıkla dışarıdaki bir duvara yaslanmış duruyorlardı. Kılık kıyafetleri bir kenara bırakılırsa dikkatli gözleri olan hiç kimse onların denizci olduğuna inanmazdı. Fazlasıyla tetikteydiler ve hiçbiri de Lara gibi akşamdan kalma görünmüyordu.

Aren, "Gelgiti kaçırmak istemiyorum," deyince hepsi hareketlendi.

Limana inince koşar adımlarla kalabalığın arasından geçip gemilerinin demir attığı iskeleye gittiler. Gemide kalmış olan Ithicanalılar çoktan güvertede koşuşturarak yelken açmak ve... kaçmak için hazırlık yapmaya başlamışlardı. Sonunda kendine gelen Lara izlendiklerine dair bir işaret var mı diye iskeleleri ve insanları inceledi. Aren ifşa olduklarını söylemişti ama hangi şekilde olduğunu belirtmemişti. Eğer sadece Ithicanalı oldukları ortaya çıktıysa bu o kadar önemli olmayabilirdi. Ama eğer Aren'ın –daha da kötüsü Lara'nın– gerçek kimliği öğrenildiyse o zaman başları büyük belada demekti.

"Sen delisin John." Onlara doğru koşarken liman reisinin koca göbeği sallanıyordu. "Fırtına yaklaşıyor."

Aren borda iskelesinde durup Lara'nın gemiye binmesine yardım etti. "Küçük bir boradan başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Valcottalıları bizden uzak tutar işte, iyi değil mi?"

"Delilik bu," diye homurdandı adam. "Ben yine de iskeledeki yerini boş tutacağım."

"Öğle yemeğinden önce varmış oluruz. Bir dahaki gelişimde bana bir-iki içki ısmarlarsın artık."

"Bana daha çok senin anmak için içecekmişim gibi geliyor."

Aren kahkaha atıyordu ki aniden sustu. Tüyleri diken diken olan Lara, gözlerini doğuda biriken karanlık bulutlardan ayırıp baktığında Serin'in, liman reisinin birkaç adım arkasında dikildiğini gördü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. İzliyordu.

Gemi bir dalgayla sarsılınca Lara tökezledi ve omzu Aren'ın göğsüne çarptı. Böyle olunca Aren refleks olarak kolunu beline sararak onu kendisine çekti.

O anda Serin'in gözleri kocaman açıldı.

Lara, "Gidelim," diye fısıldadı, babasının casuslarının efendisi olan adamın yüzündeki tanıma ifadesini görür görmez. Lara'nın Maridrina'da olması, on beş yıllık kumpasın arkasında saklı olan gerçekleri artık öğrendiği anlamına geliyordu. Ve eğer bugün bu limandan ayrılırsa Maridrina Kralı köprüyü alma hayallerine veda edecekti. Serin bunu çok iyi biliyordu. "Gidelim!" diye haykırdı Lara.

"Yelkenler fora!" diye kükredi Aren.

Ithicanalılar anında harekete geçtiler ve gemi limandan ayrılırken borda iskelesi denize çarparak etrafa su sıçrattı.

Askerler akın akın onlara doğru gelirken Aren bir yandan emirler verip bir yandan da dümene koşuyor, Lara'yı da peşinden çekiştiriyordu.

"Acele etmeliyiz!" Gemiyle iskele arasındaki mesafe açılmıştı ama hâlâ yeterli değildi. "Aren, beni canlı yakalamalarına izin veremem." Lara çizmesindeki bıçaklardan birini çıkardı. "Beni konuştururlar."

Onun elindeki bıçağa bakınca niyetini anlayan Aren, "Kaldır onu Lara!" dedi. "Seni almalarına izin vermeyeceğim."

"Ama..."

Aren kıymetli taşlarla süslü bıçağı onun elinden çekip askerlerin biriktiği iskeleye fırlattı. İlk varan adamlar gemiye doğru atlamaya hazırlanıyordu.

"Hadi rüzgâr!" diye bağırdı Aren. "Şu anda esmeyi reddetme, kahrolası!"

Rüzgâr sanki hâkiminin çağrısına cevap verir gibi doğudan uğuldayarak geldi ve yelkenleri şişirdi. Aşağıdaki askerlerden üçü tam atlarken gemi ivme kazandı ve adamlar kollarını savurarak denize düştüler.

Aren rüzgârın gücünü kullanarak dümeni kırarken gemi büyük bir çatırtıyla bir başka deniz taşıtına çarptı ve gövdesini sıyırarak ilerledi. Diğer taşıttaki mürettebatın küfürler savurduğunu duydular. Sonra bir başka gemiye daha çarptılar.

Her bir yandan asker akını vardı. Hedeflerine ulaşmak için diğer gemilere atlayarak koşuyorlardı ama çok yavaştılar. Fakat ne yazık ki ötedeki donanma gemileri, Ithicana gemisinin peşine takılmayı bekleyen denizcilerle doluydu.

"Onları atlatabilir misin?" diye sordu Lara.

Aren kafasını salladı. Gözlerini ileri dikmiş, gemi kalabalığından kurtulmaya odaklanmıştı.

Kentte zil sesleri yankılanmaya başladı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Aren. "Zincir kalkmadan önce dalgakıranın ötesine geçmeliyiz."

Lara'nın bakışları suyun üzerindeki iki kulenin arasındaki boşluğa kaydı. Ağır zincir şıkırdayarak kalkmaya başlamıştı.

"Pupa yelken!"

Ithicana güvertesinde organize bir kaos baş gösterdi. İnsanlar halatları çekiştirerek geminin hızlanmasını sağlamaya çalışıyorlardı ama zincir de çok hızlıydı. Boşluktan geçmeyi başarsalar bile dümen yelpazesi parçalanır, Maridrina donanmasının onları yakalaması daha da kolaylaşırdı.

"Pupa seyrinde giderken o boşluktan geçemeyiz!" diye bağırdı Jor. "Kayalara doğru uçarız!"

"Ne diyorsam onu yapın," diye emretti Aren. "Hemen."

Lara küpeşteye tutundu. O kadar hızlı gidiyorlardı ki saçları deli gibi savruluyordu. Ama mürettebatın yüzlerine bakılırsa bu yeterli değildi. Hepsinin ya suda boğulmasına ya da düşmanın eline geçmesine neden olacak bir felakete sürüklendiklerini düşünüyor gibiydiler.

Ve Lara'nın onları kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendi suya atlasa dahi Serin ile babası gemidekileri yakaladılar mı asla serbest bırakmazlardı.

Yumruklarını küpeşteye vurup yüreğini kemiren hiddet ve çaresizlikle hırladı. Her şeye rağmen sonunda kazanan babası olacaktı.

Sonra Aren onun elini kavradı. "Rüzgâr tepenin etrafından dolaşıyor ve dalgakırandaki boşluktan geçiyor. Eğer zamanlamayı iyi ayarlayabilirsek yapabiliriz."

"Neyi yapabiliriz?" Zincir çok yakındaydı artık.

"Şimdi görürsün." Aren ona gergin bir tebessüm attı. "Küpeşteye sıkıca tutun ve Tanrı aşkına, sakın bırakma!" Sonra Lara'yı bırakıp dümene abandı.

O esnada ani ve süratli bir rüzgâr geminin bordasına çarptı. Gövde inledi, halatlarla yelkenler neredeyse kopma noktasına gelecek kadar gerildi ve gemi yan yattı. Lara tutunabildiği yere sıkı sıkı sarılarak çığlıklar atmaya başladı. Alabora olacaklarından emindi.

Gemi zangırdamaya başladı çünkü boşluğu kapatmak için kaldırılmak istenen zincir, iskele tarafına sürtünüyordu. Ahşap çatırdayıp parçalanırken çıkan ses çok korkunçtu. Bir an sonra sürtünmenin ve azalan rüzgârın etkisiyle hızları düştü, gemi yavaşça düzleşti.

Aren, "Hadi, hadi!" diye bağırırken Lara dalgakıran kulelerindeki askerlerin hayretle gözlerini açmalarını izledi.

Ve sonra boşluktan geçtiler.

Tutunduğu yeri bırakıp sendeleyerek geminin yan tarafına giden Lara arkaya baktı. Peşlerinden oklar uçuyordu ama askerlerin amacı birini vurmak değilmiş gibiydi. Sanki daha çok çaresizlikten ok atıyorlardı. Lara babasının tepelere yerleştirilmiş mancınıkları da kullanmayacağını düşünüyordu. Çünkü onlara canlı ihtiyacı vardı. Maridrina gemileri artık tamamen kalkmış olan zincirin arkasında sıralanmıştı. Kaptanlar kulelerde duran askerlere telaşla bağırıyordu.

"Zincirin inmesi biraz zaman alacaktır. Ama sonrasında bizi Güney Kalesi'ne kadar takip edebilirler." Aren'ın gözleri kısa süre sonra vahşileşeceği aşikâr olan okyanusun tepesindeki kara bulutlara kaydı. "Yarış başladı."

31

LARA

Doğudan yaklaşan kasırgadan mı yoksa adanın çevresinde onları bekleyen düzinelerce tuzaktan mı korkmuşlardı bilinmezdi ama donanma gemileri Güney Kalesi yolunun yarısında takibi bıraktı.

Gemiyi Güney Kalesi rıhtımına tek parça halinde ulaştırmanın büyük başarı olduğu inkâr edilemezdi. Aren'ın hırpalanmış taşıtı yavaşça taş duvara yanaştırmasını izlerken Lara'nın tüm vücudu gerginlikten sızlıyordu. Karadaki Ithicanalılar, rıhtıma sabitlenmiş palamarları kullanarak sallanan gemiyi bağladıktan sonra Lara, Aren ve diğerleri hızlıca inip rıhtımın adayla birleştiği yerde bulunan askeri karakolun önünde yaşlıca bir Ithicanalı adamla buluştular.

"Sizin Vencia'da olduğunuzdan haberimiz yoktu Majesteleri." Adam, Merkez Kale'dekilerin hiçbirinde görülmeyen bir resmiyetle reverans yaptı. Sonra Lara'yı gördü ve gözleri şaşkınlıkla genişledi.

"Plansız bir geziydi. Kumandan nerede?"

Aren'ın sesi katı ve netti ama sol eli duygularını belli edercesine birkaç kez yumruk olup açıldı. Kardeşine açıklama yapmayı hiç istemediği belliydi.

"Ada dışında Majesteleri. Corin Adası'ndaki bir anlaşmazlığı çözmek için bu sabah ayrıldı. Dönmek için fırtınanın dinmesini bekleyecektir diye düşünüyorum."

Aren'ın eli gevşedi. "Ne yazık ki biz burada fazla kalamayız. Onu göremediğim için üzgün olduğumu iletirsin. Gemiyi boşaltın, sonra da batırın."

"Siz nasıl isterseniz Majesteleri." Adam bir kez daha reverans yapıp askerlere emirler yağdırarak gemiye yöneldi.

Lara dönüp gövdesi hafif hasar almış gemiye baktı. "Neden onu batırıyorsunuz? Onarıp boyayamaz mısınız?"

"Fırtına başlamadan gemiyi güvenli limana götürmeye vakit yok. Burada bırakırsak da deniz zaten parçalayıp batıracaktır. Ama bu, diğer deniz taşıtlarının yanaşmasına engel olabilir. Öyle bir pisliği temizlemek zorunda kalırsa Ahnna hayalarımı keser."

"İki gündür nerede olduğunu öğrendiğinde yine de bıçağını senin üzerinde kullanmak isteyecektir bence."

Aren bir kahkaha atıp onu yönlendirmek için elini beline koydu. "Burada olmaması bizim için büyük şans o zaman."

"Bu meseleyi unutacak mıdır?"

"Kesinlikle hayır. Ama fikrini belirtmek için peşimizden Merkez Kale'ye kadar geleceğini sanmıyorum."

"Cesaretin takdire şayan."

"Hepimizin korkuları vardır. Her neyse, yağmur başlamadan içeri girelim hadi."

Güney Kalesi pazarında fazla kalmadılar. Lara, Merkez Kale'ye bir an önce dönmeyi istemeseydi bunun için üzülebilirdi aslında. Pazar, taştan inşa edilmiş birkaç büyük ambar ve Taryn'in izah ettiği üzere ticari her şeyin yürütüldüğü yer olan küçük bir binadan ibaretti. Lara bu binaları gezmeyi; Harendell, Amarid ve diğer krallıklardan neler geldiğini ve kendi evinden dışarı nelerin gittiğini görmeyi çok isterdi. Ayrıca Güney Kalesi'nde yaşayan ve çalışan Ithicanalılarla konuşmayı, daha önce buna şansı olmasa da artık onlarla tanışmayı arzuluyordu.

Çünkü artık geride bıraktığı Maridrinalılar kadar onların da kendi halkı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu farkındalığa büyük bir suçluluk duygusu da eşlik ediyordu çünkü onların kraliçeleri ve savunucuları olması gerekirken neredeyse cenazelerinin çıkmasına neden olacaktı. Kadınlar, erkekler, çocuklar. Aileler ve arkadaşlar. Hepsi de kendi hayatlarını yaşamaktan başka bir şey istemeyen, etliye sütlüye karışmayan insanlardı. Ve eğer yazdıkları Serin'le babasına ulaşırsa Lara sadece Aren'a değil, bu masumlara da ihanet etmiş olacaktı.

Bu düşünce kalbini yakarken Aren ile muhafızlarının onu köprünün kara ağzına doğru alelacele götürmesine hiç itiraz etmemişti.

Köprü. Lara hayatındaki tüm sıkıntı ve dertlerin kaynağı olan bu lanet olası yapıdan nefret ediyor, pis kokular içinde yürürken böyle bir şeyin asla inşa edilmemiş olmasını diliyordu. Ithicana'ya yalnızca ve yalnızca kralın karısı olarak gönderilmiş olmayı, böyle çarpık, yalancı ve hain birine dönüşmemiş olmayı da dilerdi. Ama dilekler ahmaklar içindi. Gerçi bunu kendi üstüne de alınabilirdi zira kolu ne zaman Aren'ın koluna çarpsa, onun gözlerini ne zaman üzerinde hissetse, ellerinin bedeninde dolaştığı anları ne zaman anımsasa bir ahmak gibi tüm mantığını kaybediyor, o elleri tekrar hissetmek istiyordu.

Köprüde gece de gündüz de yoktu. Sonu gelmez, küflü bir karanlıktan ibaretti burası. Fırtına sesleri tünelin içinde inleme gibi yankılanıyordu. Bazen fısıltıya dönüşse de çoğu zaman kulakları sağır edici gürültüsü herkesin kulaklarına pamuk tıkamasına neden oluyordu. Yaşayan bir canavardı sanki. Ve Lara yürümekle geçen ilk günün ardından bu canavar tarafından yutulduğuna emin olmuştu.

Bundan böyle istese de Ithicana'da kalamazdı. Burada kalmayı her şeyden çok istiyordu, evet. Fakat Aren'la ilişkisi bir yalan üzerine kuruluydu ve ona gerçekleri anlatırsa affedilme olasılığı var mıydı bilmiyordu. Aren, halkını o kadar çok seviyordu ki Lara gibi birinin kraliçeliği sürdürmesine izin vermeyebilirdi. Ama her şeyi sır olarak saklayarak burada yaşamak da bir seçenek değildi. Babasının, ihanetinin bedelini ödeteceğini adı gibi bilirken olmazdı. Bu da demek oluyordu ki mutlu sona ulaşamayacaktı.

İstemeden de olsa kafasında yeni bir planı şekillendirmeye başladı. İlk görevi Aren'ın odasındaki parşömenleri yok

etmekti. Sonra berrak bir gecenin gelmesini bekleyip sakladığı kanosuyla malzemelerinin yanına gidecek ve intikama doğru kürek çekecekti. Babasının, Maridrina'ya ve ona yaptıklarının, Ithicana'ya yapmaya niyetlendiklerinin bedelini ödediğinden emin olacaktı. Bu planları düşünmek kafasının dağılmasını, Aren'ı bir daha asla göremeyeceği gerçeğiyle sıkışan göğsündeki düğümlerin biraz olsun gevşemesini sağlıyordu.

Yolda ara ara bir şeyler taşıyan gruplara denk geldiler. Bitkin eşekler güney yönüne çelik, kumaş veya tahıl taşıyordu. El arabalarına Valcotta cam eşyaları yüklemiş adamlar kuzeye doğru ilerliyordu. Bir ara karşılarına birkaç kilometre boyunca uzanan bir bira deresi çıktı. Biraz yürüdüklerinde kaynağın, kuzey yönüne giden, fıçılarla dolu bir yük arabası olduğunu gördüler. Jor hemen kafasını çatlak fıçının altına soktu ama Aren onu tekmeleyip arabacıya giderek, köprüsünü daha fazla kirletmemesini söyledi.

Bazen kervanla seyahat eden tüccarlarla karşılaşıyorlardı ama bunların yanında her zaman maskeli Ithicana muhafızları oluyordu. Böyle kervanlara yaklaşmadan önce gruptakiler derhal bir örnek maskelerini takıyordu ve Lara, acaba tüccarlar karanlıkta yanlarından geçenlerin Ithicana Kal ve Kraliçesi olduğunu bilselerdi ne yaparlardı diye düşünmeden edemiyordu.

İki gece arka arkaya köprüde kamp yapıp Güney Kalesi'nden aldıkları yemekleri yediler. İçecek olarak da sudan başka bir şey yoktu. Muhafızlar vardiyalar halinde nöbet tutuyor, gruptaki herkes çantalarını yastık, pelerinlerini de

battaniye yapıp uyuyordu. Mahremiyet diye bir şey kalmamıştı. Üç günlük yürüyüşün sonunda Lara köprüden çıkmazsa çıldıracakmış gibi hissetmeye başlamıştı.

Sonra Jor, "Evim güzel evim," dedi ve diğerleri yüzbaşının sessizce ellerini duvardaki baskı noktasına koymasını izlediler. Kısık bir *klik* sesi duyuldu ve kapı boyutundaki bir taş plaka sessiz menteşeleri üzerinde hareket ederek içeri doğru açılıp zemininde bir delik olan küçük bir odayı gözler önüne serdi.

Jor odaya girip aşağı baktı. "Su hâlâ çok yüksek. Biraz beklememiz gerekecek."

"Ben Lara'yı yukarı götüreceğim," dedi Aren birden. "Siz burada bekleyin."

Kimse bir şey demedi. Taryn ile Jor yorum yapmadan tavandaki kapağı açınca Aren, Lara'yı yukarı kaldırdı, sonra da kendisi çıktı ve kapağı kapatmadan köprünün üzerinde ilerledi. Lara da peşinden gidip Ithicanalıların aşağı inmek için halatlarını taktıkları kalın çelik halkalardan birinin yanında durdu.

Fırtına kısa sürmüş, köprüdeki ikinci günlerinde dinmişti. Ama ufka bakınca yeni bir tanesinin yaklaştığı görülebiliyordu. Merkez Kale'nin göğü şimdilik açık ve güneşli, denizi sükûnet verici bir maviydi. Temiz hava ve açık alan, köprünün neden olduğu ruhsal baskıyı anında yok ediyordu.

"Konuşmamız gerek Lara."

Lara'nın kalbi tekledi, damarları patlayacak gibi oldu.

"Babanın casusu olduğunu biliyorum."

"Babamın casusuydum. Artık değilim," dedi Lara midesi altüst olurken.

"Bunun için sözlerinden daha çok kanıta ihtiyacım var."

"Burada, seninle olmam yeterli bir kanıt değil mi?"

Sessizlik oldu.

Sonunda sinirlerinin daha fazla dayanamayacağını hisseden Lara, "Bir şey demeyecek misin?" diye sordu.

Etrafına buram buram gerginlik yayan Aren, yüzünü Merkez Kale'ye çevirdi. "Sorunun aşikâr olduğunu düşünüyorum: Babana bilmem gereken bir bilgi ilettin mi?"

"Hiçbir şey söylemedim." Söylememişti. Bir şey bile. O uğursuz parşömenler hâlâ Aren'ın masasında yok edilmeyi bekliyordu.

Aren derin bir nefes verdi. "Bu da bir şey."

Bir şey.

Lara'nın göğsü eylemlerinin arkasındaki sebebi ona açıklama arzusuyla yanıyordu. "Serin ve diğer öğretmenlerim bana yalan söylediler. Ithicana'nın nasıl bir ülke olduğuyla, krallıklarımız arasındaki ilişkinin nasıl yürüdüğüyle alakalı yalanlarla büyüdüm ben. Seni, ticaret üzerindeki gücünü benim halkımı baskılamak için kullanan zalim bir kral olarak gösterdiler. Sırf para için halkımı kontrol ettiğini, onları açlığa terk ettiğini, Ithicana kıyılarına biraz yaklaşmaktan başka bir şey yapmayan tüccarlarla denizcileri öldürdüğünü, hatta öldürmekle kalmayıp sırf zevk için işkence ettiğini anlattılar. Senin bir iblis olduğunu söylediler."

Aren bir şey demediği için Lara devam etti: "Bu görevi yerine getirerek halkımı kurtaracağıma, erdemli biri olarak anılacağıma inandırdılar. Ama beni o yerleşkede, gerçekleri asla öğrenmemem için kapalı tuttuklarını şimdi anlıyorum. Senin

de aynı şeyi yapacağını, beni kilit altında tutacağını düşündüler. Böylece çok geç olana dek doğruyu göremeyecektim."

"Doğru ne peki?"

Doğru neydi? Lara iyi bir insan olduğu yanılgısına kapılacak kadar budala değildi. Marisol gibilere hiç benzemiyordu. Yerleşkeye getirilen Valcottalı askerleri, sırf kendi hayatıyla onların hayatı arasında seçim yapmak zorunda kaldığı için öldürmüş biriydi o. Sayısız işkence, sakat bırakma ve öldürme yöntemi öğrenmişti. Çocukluklarından beri onunla ve kardeşleriyle ilgilenen hizmetkârlar acımasızca öldürülürken hiç sesini çıkarmadan izlemişti. Babası gibi gördüğü adamın yanlış bir fikre kapılıp vicdan azabıyla kendi boğazını kesmesine şahit olmuştu. Yalan söylemiş, insanları kullanmış, hile yapmıştı. Ve neredeyse koca bir ulusun kıyımına neden olacak adımlar atmıştı. Hayır, Lara iyi biri değildi.

Fakat kötü kalpli olduğuna da düşünmüyordu. Her şeyden çok sevdiği kız kardeşlerini kurtarabilmek için kendini bu kadere mahkûm etmişti. Buraya geldiğinde de görevini yalnızca halkını kurtarmak için sürdürdüğüne, asil bir amaca hizmet ettiğine inanmıştı. Ama bunları bilmek vicdan azabını hafifletmiyordu. Ithicana'ya neler olacağını bile bile o görünmez sözcükleri yazmamış mıydı sonuçta? Bu kararı kendi başına vermemiş miydi? Bundan böyle yapabileceği bir şey vardı: hatasını telafi etmek. "Doğru şu ki... ben bu hikâyedeki kötü karakterim." Tabii artık bu rolü devam ettirmeyecekti.

Yine sessizlik oldu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu genç krala.

"Bilmiyorum Lara." Bu kelimelerle aralarındaki gerginlik daha da arttı. "Bir süredir... şüphelerim vardı ama bunları senden duyduktan sonra... ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Lara'nın kalbi çılgınca atmaya başladı. Aren'ı kaybedeceğinden korkuyordu. Onun nefretini kazanacağından ve asla affedilmeyeceğinden korkuyordu.

"Ona hiçbir şey vermedim Aren." Aralarında kalan son ilişki kırıntılarını çaresizce kurtarmaya çalıştı. "Hiçbir şey yapmadım."

"Hiçbir şey yapmadın mı?" Aren hışımla ona döndü. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Evlendiğimiz andan itibaren beni sırtımdan bıçaklamak için kumpas kurmuşken nasıl hiçbir şey yapmadım diyebilirsin? Söylediğin her şey, gerçekleştirdiğin her eylem, aramızda yaşanan tüm o şeyler lanet olası birer yalanmış! Ithicana'nın sırlarını öğrenip bize karşı kullanmak için beni ustalıkla kandırmışsın! Ben ise kahrolası bir ahmak gibi boşu boşuna seni kazanmaya uğraşmışım."

Bu doğruydu ama her şey bundan ibaret değildi. Evlendikleri günden sonra Lara hem Aren'ı hem de krallığını önemsemeye başlamış, içinde bulundukları kötü durumu kendi gözleriyle görmüştü. Ama yine de onları mahvetmeyi seçmişti. Aren'ın ülkesiyle alakalı öğrendiği detayları, halkın çaresizce ihtiyaç duyduğu köprüyü ele geçirmenin yollarını o parşömenlere tek tek yazmıştı. Onlardan birinin bir şekilde babasının eline geçmemesi büyük şanstı.

"Hiç umurunda oldu mu bari?" diye sordu Aren.

"Evet. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar. Anlatamayacağım kadar." Lara esintiyle yüzüne düşen saçlarını geri itti. Aren'ın onu anlamasını sağlayacak kelimeler bulmaya çalışıyordu. "Ama başka bir yolu olabileceğini düşünemedim. Halkımın yaşamak için tek şansının, onlar için köprüyü ele geçirmem olduğuna inanıyordum. Ben tüm hayatım onlara daha iyi bir gelecek sağlamaya adadım. Başıma ne gelirse gelsin önemli değildi. Bunu en iyi sen anlayabilirsin Aren."

"Seninle aynı değiliz." Genç adamın sesi soğuktu. "Senin hayalindeki iyi gelecek, Ithicanalıların cesetlerinin üzerine inşa edilecekti."

Lara gözlerini kapattı. "O zaman neden öğrenir öğrenmez beni öldürmedin? Şüphelendiysen beni neden Vencia'ya götürdün? Neden böyle bir riske girdin?"

Aren çizmesinin tabanını köprüye sürterek Merkez Kale yönüne döndü. "Yanlış yönlendirildiğini fark ettim ve gerçekleri göstermek pahasına bu riske girdim." Kesik bir nefes verdi. "O gece saraya gittiğinde peşindeydim. Sırtına bir ok atmaya hazır bekledim. Seni... seni neredeyse öldürecektim. Bir adım daha atsaydın yapacaktım." Aren'ın ellerinin titremesi izlemek Lara'yı boğuyordu. "Ama sonra döndün. Bana döndün."

"Yapamadım." Lara titremelerini durdurmak için ellerini onunkilerin üstüne koydu. "Yapmayacağım da. Asla. Babam beni yakalayıp ihanetle suçlayarak öldürse bile."

Aren hareketsiz kaldı. "Seni tehdit mi etti?"

Lara güçlükle yutkundu. "Ithicana'ya gelirken, eğer başarısız olursam veya ona ihanet edersem beni bulup bedel ödeteceğini söyledi."

"Eğer böyle bir şey..."

Bir patırtıyla Aren'ın sözü yarıda kaldı ve ikisi de irkilerek gerilediler. Birkaç saniye sonra Ahnna boğuk bir küfürle kapağın olduğu yerden yukarı çıktı. Yüzünde kasırgalar kopuyordu.

İkizi hızlı adımlarla aralarındaki mesafeyi kapatırken Aren hemen Lara'nın önüne geçti.

"Ne düşünüyordun sen ha?" diye bağırdı Ahnna. "Maridrina'ya ne demeye tek başına gittin? Lanet aklını mı kaçırdın sen?"

"Daha önce oraya defalarca gittim. Şimdi ne değişti?"

"Şimdi kralsın. İnsanlarımıza karşı sorumlulukların var. Ayrıca neredeyse yakalanıyormuşsun. Yakalansan ne olurdu, kahretsin!"

"O zaman tahtta şansını denerdin."

"Benim istediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun?" Ahnna'nın gözleri Lara'ya kaydı. "Hah, işin en kötü kısmı da orada duruyor. Kendin gitmen yetmezmiş gibi bir de düşmanımızın kızını götürmüşsün yanında. Ve kulağıma gelenler doğruysa ona uzun zamandır Ithicana'nın sırlarını veriyormuşsun."

"*Karımı* ülkesine götürmemin sebebi seni hiç ilgilendirmez."

Ahnna'nın yüzü dehşetle soldu ve elleri yumruk halini aldı. Lara bir an onun ikizine saldıracağını düşündü. Ama kızın tek yaptığı, "Hiçbir sebep bunu yapman için geçerli olamaz. Maridrina'nın bize diz çöktürmesini sağlayacak kadar çok şey bilen birini kralının ayağına kadar götürmüşsün. Saksağan'ın kollarına koşabilirdi," demek oldu.

"Koşmadı."

"Ama ya yapsaydı? Plan bu değildi. Senin yapman gereken..."

"Yapmam gereken neydi?" Aren öne atılıp kardeşinin tepesine kâbus gibi çöktü. "Onu sonsuza dek burada kilit altında mı tutacaktım? O benim karım, lanet olsun. Esirim değil."

"Karın mı? Duyduğuma göre sadece lafta karınmış ama. Sırf onun bacaklarının arasına girebilmek için krallığını tehlikeye attığını kimse bilmiyor sanma."

Köprünün üstüne sessizlik çöktü. Aren da Ahnna da sustu. Yukarı çıkmış askerler şimdi liderlerinden başka her yere bakıyordu. Lara'nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Çünkü Ahnna'nın söyledikleri doğruydu ama Aren hâlâ onu koruyordu. Ithicana'ya kötü niyetle geldiğini bilmesine rağmen bir hayata, bir eve ve de... özgürlüğe sahip olma hakkını savunuyordu. Lara bunu hak etmiyordu. Aren'ı hak etmiyordu.

Bu yüzden söyleyeceklerinin sonuçlarını düşünmeden, "Ahnna," diyerek öne doğru bir adım attı. Çizmesinin tabanı ıslak zeminde hafifçe kaydı.

"Sen bu işe karışma." Diğer kadın ona bakmadan yolunu kesmek için kolunu savurdu. Kolu Lara'nın göğsüne çarptı ve geriye doğru sendelemesine neden oldu.

Zemin altından kaydı.

Ve Lara düşmeye başladı.

"Lara!" Aren onu tutmak için uzansa da çok geç kalmıştı.

Çığlıklar atarken serin rüzgâr yüzüne çarpıyor, elleri tu-

tunacak bir yer arıyordu ama kaçınılmaz sonu önleyecek hiçbir şey yoktu.

Büyük bir hızla suya hızla çarpıp derinlere batarken çarpmanın etkisiyle nefesi kesilmişti. Panik her yanını sardı. Çaresizce nefes almak istiyordu. Kollarını ve bacaklarını çırpıyor, imkânsız bir uzaklıkta görünen yüzeye doğru gidebilmek için mücadele ediyordu.

Ölmeyeceksin.

Ölmeyeceksin.

Ölmeye... Daha da derinlere batarken yüzeyin ışığının solması gibi düşünceleri de soldu.

Sonra bir şey belini kavradı.

Kurtulmak için kıvranan Lara belindeki bıçağa uzanmaya çalışırken birden suyun yüzeyine çıktığını hissetti. Aren kulağına haykırıyordu. "Nefes al Lara!"

Lara telaş içinde derin derin iki kez nefes aldı. Fakat üzerine kapanan bir dalga her şeyi en baştan yaşamasına neden oldu.

Elinin yakalayabildiği her şeye tutunmaya, tırmanmaya, sudan kurtulmaya çalıştı.

Sonra tam karşısında Aren'ın suratını gördü. "Benimle mücadele etmeyi bırak. Seni tutuyorum ama hareketsiz durman gerek."

Bunu yapması mümkün değildi. Boğuluyordu. Ölüyordu.

"Bana güvenmen lazım!" Aren'ın sesindeki çaresizlik nasıl olduysa Lara'nın korkusuna galip geldi ve onu kendine getirdi. Mücadele etmeyi bıraktı.

"Güzel. Şimdi bana tutun ve hareket etme."

Lara onun omuzlarına sıkıca tutunup titreyen bacaklarını kımıldatmamak için çabaladı. Köprünün hemen altında değil, en yakın ayağın birkaç metre ötesindeydiler. Ama bu köprüye erişimi olmayan, dar bir ayaktı. Kıyı ise...

"Kıyıya gidebilir miyiz?" diye sordu, yüzüne vuran dalga yüzünden ağzına dolmuş suları tükürerek.

"Hayır."

"Ne yapacağız o zaman?" Lara dönerek köprüye baktı. Askerler bağırıyor, Jor parmağıyla sudaki bir şeyi işaret ederek köprünün yanındaki bir halattan aşağı sarkıyordu.

"Kımıldama artık Lara!"

Lara donakaldı. Çünkü Jor'un neye işaret ettiğini görmüştü. Bu şey Aren'ın de dikkatini çekmiş ve yüzünü... korkuyla doldurmuştu.

Suyun yüzeyinde gri renkli, sivri yüzgeçler dolanıyor, etraflarında daireler çiziyor, giderek yaklaşıyordu.

"Bizimkiler tekneyle gelene dek dayanmalıyız."

Lara'nın gözleri uzaktaki köprü ayağına kaydı. Üzerindeki kapı hâlâ yüksek olan sular yüzünden görünmüyordu. Sonra iki teknenin demir attığı koya baktı. Her iki yere de zamanında yetişmeleri imkânsızdı.

Sanki bu düşüncesini desteklemek ister gibi köpekbalıklarından biri onlara doğru atıldı. Ama son anda yön değiştirdi.

"Kahretsin," diye hırladı Aren.

Yırtıcı balıklar etraflarında döne döne daha da yaklaştı ve ayağına bir şey değdiğinde Lara kendini tutamayıp hıçkırdı.

Yukarıdaki askerler denize ok fırlatmaya başladılar. So-

nında hedefi bulduklarında yüzeyde kanlar belirdi ve sivri yüzgeçlerin hepsi bir anda kayboldu.

"Aren!" Ahına'nın çığlığından iki saniye sonra dalgaların arasından dev bir yüzgecin onlara geldiğini gördüler.

"Bırak beni." Lara, Aren'ın böyle bir karar vermeyeceğini bildiği için kendini öne atmıştı. "Seni yakalarsa ben zaten sensiz boğulurum. Ama beni almasına izin verirsen en azından sen kurtulabilirsin."

"Hayır."

"Ahmaklık etme. İkimiz de ölmek zorunda değiliz."

"Sessiz ol."

Aren'ın gözleri yakınlarına gelmiş köpekbalığına odaklanmıştı. "Seni tanıyorum, yaşlı kız," diye mırıldandı hayvana doğru. "Önce tadıma gelirsin, sonra derinlere inip alttan saldırırsın."

"Bırak beni!"

"Hayır."

Lara onu itip yüzmeye çalıştı ama Aren onu çekip sıkıca tutarak ayaklarını çırpmaya başladı.

Köpekbalığı onlara doğru atıldı. Çok hızlıydı. Bu kadar hızlı bir yaratıktan kaçmak imkânsızdı. İlkel bir korku içini sararken Lara çığlığı bastı.

"Şimdi!"

Bir halatın ucuna sabitlenmiş çelik bir ok havada yanlarından geçip köpekbalığının gövdesine saplandı ama yaratık sanki avlanma içgüdüsü çok daha önemliymiş gibi onlara doğru yüzmeye devam etti."

Onun kocaman ağzını açıp jilet gibi keskin dişlerini gös-

termesini izlerken Lara bir çığlık daha kopardı ve ağzına dolan suyla boğulacak gibi oldu.

Sonra oka bağlı olan halat gerginleşti.

Köpekbalığı sert bir hamleyle sudan dışarı çekildi ve devasa bedeni havada çırpınıp tekrar denize düştü. Onu köprüye doğru çeken halatla savaşıyordu.

Sular Lara'nın yüzüne vururken köpekbalığının kuyruğu bir şahmerdan gibi gövdesine çarparak onu Aren'ın kollarından ayırdı.

Hangi yönün yukarısı olduğunu, köpekbalığının ne tarafta kaldığını bilemeyen Lara suyun içinde debelenmeye başladı. Baloncuklar görüşünü kapatıyordu. Sonra bir çift el onu tutarak yüzeye çekti.

"Yüz!" Bu Aren'ın sesi değildi. Deli gibi bağıran askerlerin arasında en çok Ahnna'nın sesi çıkıyordu. "Kan yüzünden diğerleri de geri döndü! Yüz, kahrolası, yüz!"

Uzaklarda çakan şimşeklerin ardından gökyüzü kararır, dalgalar vahşileşirken Aren, Lara'yı suda çekiştirmeye devam ediyordu.

Sonra birden durdu.

Hem kendini hem Lara'yı taşıdığı için kesik kesik nefesler alıyordu.

Lara onun nereye baktığını gördü.

Yaklaşan fırtınanın etkisiyle azmış suların çarptığı en yakın köprü ayağında sivri, metal çubuklar parlıyordu.

"O... çubuklardan... birine tutun," dedi Aren her kelimesinin ardından nefes alarak. "Sakın bırakma."

Cevap beklemeden onu sıkıca tutarak ayağa doğru yüzmeye başladı.

Dalgaların itiş gücüyle ayağa daha da yaklaştılar.

Bir şansları vardı. Sadece bir.

Lara derin bir nefes alıp uzanacağı çubuğu tespit etti. Bu metal parçası kurtuluşu olacaktı.

Aren son dakikada dönüp taş duvara sırtını çarparken yalnızca bir saniyesi olduğunu çok iyi bilen Lara uzandı ve Aren'ın onu bıraktığını hissettiği anda çubuğu yakaladı.

Su ayaklarına dolanıp onu aşağı çekse de kolları harcadığı çabayla titrese de tüm gücüyle çubuğa asıldı. Bir an için bedeni suyun üzerinde öylece asılı kaldı ama sonra dalgalar yeniden hücuma geçti. Metale olabildiğince sıkı tutunup kendini yukarı çekerek üstüne oturmayı başardı ve yeni bir dalga gelirken derin bir nefes aldı.

"Aren!" Suda Aren'ı ararken kalbi dehşetle dolmuştu.

"Buradayım!"

Genç kral, taşa sabitlenmiş çubukların birinde asılı duruyordu. Çok fazla dayanamayacağı belliydi.

Su tekrar vücuduna çarparken Lara tüm bu gürültünün arasında adını duydu. Kafasını kaldırdığında Ahnna'nın bir halatla aşağı sarktığını, elinde de başka bir halat tuttuğunu gördü. Prenses, fazla halatı Lara'ya doğru fırlattı. "Tut!"

Ağır halat yanından süzülürken elini uzattı ama bunu yaptığında neredeyse metal çubuğun üzerinden kayacaktı. Halat tekrar tekrar yanından geçti ama bir türlü tutmayı beceremedi.

Aren'ın zamanı tükeniyordu.

Bu yüzden halat yanından bir kez daha geçerken Lara eğer kaçırırsa suya düşeceğini ve Aren'ın ona yardım edemeyecek olmasına rağmen denemeye çalışacağını bilse de atladı.

Dengesi bozuldu ama parmakları halatı yakalayıp sıkıca kavradı.

Bacakları kaydığında, eğitim esnasında ona zorla barfiks çektiren Erik'e içten içe teşekkür ederek halatı koltuk altlarına sıkıştırıp kendini yukarı çekti. Ardından yana doğru sertçe sallanarak çubuklardan birini kavradı ve çarpan her dalgayla boğulacak gibi olsa da Aren'a doğru tutuna tutuna ilerlemeye başladı.

"Tutun bana!" diye haykırdı ama tam o anda bir dalga onu tünediği yerden düşürüverdi.

Lara savrulup Aren'a çarptı ve içgüdüsel olarak hemen bacaklarını beline doladı. Kolları yeni yüklenen ağırlık karşısında çığlıklar atıyordu ki Aren uzanıp halatı tutmayı başardı.

Deniz bir kez daha atak yaparak ikisini de taş ayağa çarptığında Lara bir ton su yutup nefessiz kaldı. Daha fazla dayanamayacağından emindi. Bir dalgaya daha maruz kalırsa düşecekti.

Ve ne yazık ki köpüklü, kocaman bir dalga üzerine doğru geliyordu. Ama o ulaşamadan önce halat gerildi ve onları yukarı çekmeye başladı. Son sürat çekilirken tutundukları yerde dönüyor, taşa çarpıp duruyorlardı. Aren kendisini biraz daha yukarı çekip bacakları hâlâ onun beline dolanmış halde duran Lara'nın üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltmaya çalıştı.

"Bırakma." Şakağındaki bir kesikten kan süzülüyordu. "Sakın bırakma."

Köprünün yan tarafına çarptılar ve taşa sürtünürlerken Lara inlemeden edemedi. Fakat bir an sonra onu tutup kaldıran ve köprünün üstüne yatıran elleri hissettiğinde acısını ta-

mamen unuttu. Soluk soluğa yan tarafa dönüp yuttuğu deniz sularını çıkarmaya başladı. Alnını ıslak zemine dayamaktan başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar kustu.

"Lara." Onu saran kolları hissedince dönüp kendini Aren'ın göğsüne bıraktı ve kollarını boynuna sardı. Aren tir tir titriyordu ama ona sarılmak, ayaklarının altında sert zemini hissetmekten daha rahatlatıcı gelmişti.

Kimse konuşmadı. Etrafları kadınlar ve erkeklerle doluydu. Lara bunu biliyordu. Ama yaklaşan fırtınanın erkenci yağmur damlaları yüzüne çarparken Aren'la yalnızmış gibi hissediyordu.

"Aren?" Ahnna'nın sesi sessizliği bozdu. Uzakta bir gök gürültüsü yükseldi. "Benim niyetim... gerçekten..."

Lara, genç kralın bedeninin kaskatı kesildiğini hissetti. Öfkesini de sezebiliyordu.

"Güney Kalesi'ne dön kumandan," dedi soğuk bir sesle. "Eğer bir dahaki Savaş Gelgitleri'ne kadar o suratını görürsem emin ol ki Harendell'le olan anlaşmamızın bize düşen kısmını gerçekleştirmekten çekinmem."

Aren'ın kolları arasında dönen Lara, Ahnna'nın tokat yemiş gibi irkildiğini gördü. "Emredersiniz Majesteleri." Prenses başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaştı. Askerleri de peşi sıra gittiler.

Aren titrek bacakları üzerine dikilip Lara'yı da çekti. "Merkez Kale'ye dönmemiz lazım. Fırtına geliyor."

Kalbi göğüs kafesine büyük bir şiddetle çarparken Lara onun yanıldığını biliyordu.

Çünkü fırtına çoktan gelmişti.

32

AREN

Aren, kışladan ödünç aldığı çizmeleri ayaklarından çekip çıkardıktan sonra sırılsıklam olup yırtılmış giysilerinden de kurtulup hepsini yerde bir yığın halinde bırakıtı ve dolabından kuru giysiler almaya gitti. Rüzgârın iyice kuvvetlenmesiyle panjurlar gürültüyle takırdamaya, yağmur damlaları çatıya öfkeyle vurmaya başlamıştı. Gök gürlemeleriyse evi neredeyse temellerinden sarsıyordu. Havaya dolan keskin ozon kokusu, Aren'ın ev kokusu olarak tanımladığı, daima nemli olan toprak ve yeşilliklerin kokusuyla karışmıştı.

Bir gümbürdeme sesiyle ayaklarının altındaki zemin zangırdadı ve Fırtına Denizi'nin adına yaraşır bir tayfun tüm

şiddetiyle koparken havadaki baskı değişti. Dönen rüzgârlar öyle vahşi ve ölümcüldü ki insana hisli bir yaratıkla karşı karşıya olduğunu düşündürüyordu. Bu güçlü fırtına arkasında büyük yıkım bırakacaktı, şimdiden belliydi. Şu anda su üzerinde olanlar dünyadan göçüp gidecekti. Ithicana, denizin ve gökyüzünün en büyük ve kuvvetli saldırılarına bile göğüs gerecek şekilde inşa edilmişti ve böyle günlerde Aren, krallığının düşman tehdidi altında olmadığını bilerek başını yastığına rahatça koyabiliyordu.

Ama bugün o günlerden biri değildi.

Derin bir nefes alıp vererek avucunu yatağının direğine bastırdı ve kendini toplamaya çalıştı. Ne yazık ki başaramadı. Diğer pek çok şeyi başaramadığı gibi.

Lara, denizden çekilip alındıkları andan beri tek kelime etmemişti ama kim onu suçlayabilirdi ki? Kızcağız boğulma, köpekbalıklarına yem olma ve köprüye çarpıp parçalanma tehlikeleriyle aynı anda yüz yüze gelmişti. Ruhen tamamen yıkılmamış olması bir mucizeydi ama dürüst olması gerekirse Aren öyle bir yıkımı, ruhsuz sessizliğe tercih ederdi.

Yüzü kireç gibi olmuş, dudakları grileşmiş genç kadın nereye götürülürse hissizce gitmiş, muayene edilirken kolu bacağı gevşemiş halde oturmuştu. Aren'ın hem çok sevdiği hem de sinir olduğu mizacından veya zehirli dilinden eser kalmamıştı. Hiç ama hiç tepki vermiyordu.

Aren gözlerini yumup alnını yatak direğine dayadı. İçinden direği söküp duvara fırlatmak geliyordu. Damarlarında kontrolsüz ve yakıcı bir öfke dolaşıyordu. Ahnna'ya, köprüye, kendine kızgındı.

Gırtlağından hayvani bir ses yükselirken kendini daha

fazla tutamayıp dönerek yumruğunu duvara geçirdi. Eklem yerleri acıyla zonklarken çömelip iki büklüm oldu. Patlamak istiyordu. Koşup kaçmak istiyordu. Ama hiçbirinin bir işe yaramayacağını da biliyordu.

Ev yeni bir gümbürdemeyle sarsılırken aklına Sıçan Kral'ın mektubu geldi. Ültimatom açık ve netti: Valcotta'ya karşı Maridrina ile ittifak kur ya da savaşla ve kuşatmalarla yüzleş.

Maridrina'nın antlaşmadan evvelki ablukaları, Ithicana'nın en karanlık günleriydi. İki yıl boyunca Güney Kalesi'ne girişi engellemiş ve ticareti tamamen bitirmişlerdi. Köprüden hiçbir ürün geçirilmeyince Ithicana'nın gelir kaynağı da yok olmuştu. Ticaret engellenince, kasırgalar da balıkçıları denizden uzak tutunca halkı besleyip hayatta tutacak hiçbir kaynak kalmamıştı. Ithicana'da kıtlık ve salgın hastalık baş göstermişti. Şimdi o günlere yeniden dönme düşüncesi...

Fakat diğer seçenek de ona kumpasların en kötüsünü kuran adama katılmak, hiç istemediği bir savaşı davet etmek olacaktı. Sırf ona nispet olsun diye Valcotta'yla ittifak yapmak son derece cazip geliyordu aslında. Şu anda Ithicana hazinesi, köprüden elde edilen gelir olmadan da halkı en az bir yıl idare edecek kadar doluydu. Güney Kalesi'nin mancınıkları ve Valcotta filolarının gücü karşısında Silas'ın donanmasının hiçbir şansı olmazdı.

Ama böyle bir eylem de Maridrina halkının, yani Lara'nın insanlarının acı çekmesine neden olurdu. O insanları açlığa mahkûm ederse Aren, Saksağan'ın çizdiği kötü adama, Lara'nın nefret ederek büyüdüğü zorbaya dönüşürdü. Ne var ki

Lara'nın babasının talebini olumlu yanıtlamak, Valcotta'nın öç için harekete geçmesi anlamına geleceği için bu sefer de Ithicana tehlikeye girmiş olurdu. Ne kadar düşünürse düşünsün Aren bir çare bulamıyordu.

Merhum babasının, annesine bağırarak söylediği şeyler kulaklarında yankılanıyordu. *Ithicana'nın müttefiki olmaz. Biz tarafsız bir ülkeyiz. Tarafsız olmak mecburiyetindeyiz yoksa savaş kapımızı bir gün mutlaka çalacaktır.* Maalesef ki Aren, annesiyle aynı fikirdeydi; tarafsızlık günleri artık sona ermişti. Tabii birileriyle ittifak kurmayı istemekle, karşı tarafın şartlarını bütünüyle kabul etmek arasında büyük bir fark vardı.

Aren bir anlık tereddütten sonra iki adımda çalışma masasına gitti ve gizli bölmeyi açıp aylar önce Silas'a yazmaya başladığı mektubu çıkardı. Nazik ve saygılı selamlamalarla tebrikler içeren yazıya bir süre baktıktan sonra parşömeni bir kenara koyup temiz bir tane aldı.

Silas,

Ithicana, Valcotta ile ticarete son vermeyecektir. Valcotta'nın filolarını geri çekmesini istiyorsan kuzey sınırlarına devamlı saldırı düzenlemekten vazgeçmeni öneririm. Onlarla barış yaparsanız ancak o zaman ülkeniz eski sağlığına ve refahına kavuşacaktır. Ithicana'nın, Maridrina ile yaptığı antlaşmanın ruhunu korumadığıyla alakalı imalı sözlerine gelince, böyle bir iddiada bulunurken önce kendi ikiyüzlülüğünü göz önünde bulundurman yararına olacaktır. Biz yine

de her iki ulusun da menfaatini gözeterek, kurduğun kumpası affedecek ve Maridrina'nın anlaşmadaki koşullarla Güney Kalesi pazarında ticaret yapmaya devam etmesine izin vereceğiz. Şunu da bilesin ki eğer casusunuzdan herhangi bir şekilde öç almaya kalkarsanız Ithicana bunu kraliçesine karşı bir tecavüz olarak kabul edecektir. Bunun sonucu olarak da krallıklarımız arasındaki ittifak telafi edilemeyecek şekilde yara alacaktır.

Akıllıca bir seçim yapmanı tavsiye ederim.

Aren

Aren mektuba bakarken bu yazdıklarını Lara'ya asla söyleyemeyeceğini düşündü. Lara tüm hayatını, halkının yaşamını kolaylaştırmaya adamışken o insanları bu şekilde tehdit ettiğini görürse Aren'ı asla affetmezdi. Fakat Silas'ın kızına zarar vermesini önlemenin de başka bir yolu yoktu. Aren mektupta dediklerini yapmak zorunda kaldığı günün gelmemesini umut ediyordu.

Kalkıp koridora çıktı ve Eli'ı bulana kadar yürüdü.

"Fırtına dindiğinde bunu kışlaya götür ve Jor'a, derhal Maridrina Kralı'na iletmelerini söyle."

Odasına döndükten sonra avluya çıkan kapıyı açtı ve fırtınalı havaya adımını attı.

33

LARA

Lara karanlıkta dizlerinin üstüne çöktü. Bıçağını elinde sıkıca tutuyordu. Etrafı zifiri karanlıkla çevriliydi. Gök gürlemesi odayı sarstı ve ardı ardına çakan iki şimşek pencereyi ortaya çıkardı. Altındaki cilalı zemin pürüzsüzdü ve nemli havaya ormanın kokuları karışmıştı.

Yanaklarından sicim sicim akan gözyaşlarını sildi. Merkez Kale'ye döner dönmez bir şekilde Aren'ın odasına gidip ona hiçbir şey belli etmeden ihanetinin kanıtını yok etmek istemişti.

Aren'ın, onun yalanlarını, hilelerini ve entrikalarını öğrenmesi bir şeydi, kanıtları kendi gözleriyle görmesi başka bir şey. Aralarında bir bağın oluştuğunu hissettiği her anın

aslında bir strateji olduğunu, yaşadıkları tüm o şeylerden sonra, çamurun içinde tutkuyla öpüştükleri o uğursuz gecede Lara'nın babasına görünmez mektuplar yazdığını öğrenmesi felaket olurdu.

Bu yaptığı affedilemez olmasının yanı sıra Aren'ın kalbinin kırılmasına yol açardı. Ve Lara buna asla izin veremezdi. O sayfaları yok etmek gibi basit bir şey tüm kanıtları ve acıyı yok edecekti. Bu nedenle akşam yemeğinde Aren'a hafif bir ilaç vermeyi, sonra da gizlice odasına girip çalışma masasında, bir mumun devrilmesiyle çıkmış süsü verilmiş bir yangın başlatmayı planlamıştı. Sonrasında duman kokusu aldığını söyleyerek kapıya gürültüyle vuracak ve evdeki herkesi uyandıracaktı. Hem alevler hem de alevlerin sönmesi için dökülen sular masadaki tüm kâğıtların kurtarılamaz şekilde yok olmasını sağlayacaktı. Bu sakıncalı bir plandı ama Lara ya Merkez Kale evini yakma riskine girecekti ya da Aren'ın, masasındaki parşömenlerin gizemli bir şekilde kaybolmasını sorgulamasını kabullenecekti.

Fakat akşam yemeği saatini beklerken bitkinliğine yenik düşmüş ve yumuşacık yatağında uyuyakalmıştı. Şimdi yemeğin kokuları kapısının altından odaya doluyordu ama Lara yapacağı şeylere hiç hazır hissetmiyordu.

"Bunu düzeltebilirsin," diye mırıldandı kendi kendine, ayağa kalkarken. İpek Maridrina elbiselerinden birini giyip saçlarını taradı ve bilekliğine bir uyku ilacı sakladı. Koridora çıkıp panjurları kapalı yemek odasına girdiğinde Aren'ı orada bulacağından emindi. Aren, midesinin sesine kulak vermeyen bir adam değildi.

Ama odada yalnızca onu görünce irkilmiş Eli vardı. "Yemeğinizi odanızda yemek isteyeceğinizi düşünmüştük leydim," dedi çocuk. "Burada mı yemek istemiştiniz?"

"Sağ ol ama aç değilim. Aren nerede biliyor musun?"

"Dairesinde leydim. Akşam yemeği istemedi."

Lara'nın mantığı ve eğitimi başka bir akşamı, başka bir fırsatı beklemesini söylüyordu. Yakalanma riskine girmemeliydi. Buna rağmen kendini karşı koridorda Aren'ın odasına giderken buldu. Çıplak ayakları sert zeminde hiç ses çıkarmıyordu.

Aren'ın kapısını tıklattı. Cevap gelmedi.

Kapı kolunu denedi ve ilk kez kilitli olmadığını gördü. "Aren?"

Aren ortada yoktu. İşte şans yüzüne gülmüştü. Masayı yanarken bulduğunu iddia edebilirdi.

Kapıyı dikkatlice kapatıp masaya koştu ve yazı malzemeleri kutusunun açık olduğunu gördü. Babasına yazılırken yarım kalmış bir mektup da hemen önünde duruyordu.

Mürekkebi kurumuş birkaç cümleyi okurken kalbi gümbürdedi. Aren'ın en büyük düşmanına bu kadar nazik hitap edebilmeyi nasıl kaldırabildiğini hiç anlayamıyordu. Gerçi... belki de kaldıramadığı için mektubu yarıda bırakmıştı.

Bir mırlama sesi dikkatini çekti. Aren'ın dev kedisi gelmişti ve bacaklarının arasında dolanırken onu neredeyse devirecekti. O anda Lara'nın aklına yangın kadar riskli olmayan çok iyi bir fikir geldi. "Kusura bakma Vitex ama bana yardım etmene ihtiyacım var."

Hemen yazı kutusunu alıp yan yatmış şekilde yere koydu ve mektubun üzerine mürekkep akıttı. Mürekkep şişesini de

hepsini lekelemesi için diğer parşömenlerin üzerine devrilmiş halde bıraktı. Tabii öncesinde kaç tane olduklarını saymayı ihmal etmemişti. Yirmi beş tane boş parşömen vardı. Yarım kalmış mektupla birlikte sayı yirmi altı ediyordu.

Vitex'i yanına çağırıp kulaklarını okşadıktan sonra patilerinden birini nazikçe tutup parşömenlerin üzerinde belirgin izler bıraktı. Kedi ne yaptığını fark edince ona vahşice tıslayıp kendini kurtardı ve yerde pati izlerini bırakarak odadan çıktı.

Vücudundaki tüm kaslar gerilirken Lara titrek bir nefes alıp dizlerinin üzerine çökerek yılların çabasının yok olmasını izledi. O görünmez sözcükleri kaleme alırken halkını kurtaracağını düşünerek nasıl da yanılmıştı.

Öte yandan bu sözcüklerin silinmesiyle birlikte babasının aldatmacasını öğrendiği andan beri omuzlarında hissettiği yükten de kurtulmuştu. Yaptığı şeyler korkunçtu ve ihanetin en kötüsüydü. Ama sebebi hayatı boyunca kulağına fısıldanan yalanlardı. Şimdi babasına sırt çevirmesinin sebebi ise doğrulardı. Bundan böyle kendi kararlarıyla hareket edecekti.

Kendi sırtına kocaman bir hedef tahtası astığını, babasının suikastçılarının peşini asla bırakmayacağını bilse de yirmi yıllık ömründe ilk defa özgür hissediyordu.

Tenini karıncalandıran bir önsezi avluya çıkmasını söyleyince Aren'ın dairesinin antresine giderek avlu kapısını açtı. Şiddetli rüzgâr yüzüne çarparken dışarı adım attı ve kendini sağanağın altında buldu.

Hava avluda çığlıklar atarak daireler çiziyor, çıplak kollarıyla yanaklarına başıboş uçuşan yapraklarla dalların

çarpmasına neden oluyordu. Fırtına, kulakları sağır eden gök gürlemeleri ve çok çatallı şimşekleriyle adeta öfkesini kusuyordu.

Ve tüm bunların ortasında Aren öylece dikiliyordu.

Üstü ve ayakları çıplaktı. Yüzünü göğe çevirmişti ve etrafını saran fırtınadan, içinde bulunduğu tehlikeden tamamen habersizmiş gibiydi.

Ağaçların birinden kopan büyük dal avluda uçup evin yan tarafına çarptı. "Aren!" diye bağırdı Lara ama fırtına sesini bastırdı.

Uçmamak için savaş vererek patikada güç bela ilerlemeye çalıştı. Saçları yüzüne doğru savrulup görüşünü kapatıyordu ama Lara dönmeyi bir saniyeliğine bile aklından geçirmedi. Kaygan taşlara ayak tabanlarını sertçe basarak yürümeye devam etti.

Elleri Aren'ın kollarına dokunduğu anda rüzgâr dindi. Sanki dünya içini çekip birden rahatlamıştı. Uçuşan yapraklar ve tozlar yavaşça yere doğru süzüldü ve sağanak yağış yerini minik damlalara bıraktı.

"Lara?"

Lara titrek bir nefes verip kafasını kaldırdığında Aren'ı sersemlemiş halde ona bakarken buldu. Sanki karşısında olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

"Bitti mi?" diye sordu Lara, soluk almakta güçlük çekerek. Düşünmekte de güçlük çekiyordu. "Fırtına bitti mi?"

"Hayır. Şu anki fırtına öncesi sessizlik."

Fırtına öncesi sessizlik. Lara'nın göğsü sıkıştı. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Aren'ın kollarındaki sert kaslar avuçlarının altında hareket etti. "Buna ihtiyacım vardı."

Lara içgüdüsel olarak onun ne demek istediğini anlamıştı. İnsanların çoğu tehlikeden uzakta olduklarında rahatlarken Aren teselliyi tehlikede buluyordu. Adrenalin sayesinde zihni berraklaşıyor ve bir kral olarak verdiği tüm kararların üzerinde kara bulutlar gibi dolaşan şüphe ve hata yapma korkusu yok oluyordu. Fırtına koptuğunda yolunu bulabiliyordu.

Lara onu anlıyordu çünkü kendi de aynı şekilde hissediyordu. "Bugün denizde ölebilirdin."

"Ben gelmeseydim sen ölecektin."

Aren onun kollarını tuttuğunda avuçları aşırı sıcak olsa da Lara ürpermeden edemedi. "Ölseydim senin için daha iyi olurdu."

Aren tutuşunu sıkılaştırdı. "Orada öylece durup boğulmanı izleseydim kendimi affedebilir miydim sence?"

"Ama yaptıklarım..."

"Geçmişte kaldı. Bitti gitti."

Duyduklarını sindirirken Lara'nın nabzı kulaklarında atmaya başladı. Aren onu affetmişti. Buna gönlünü razı edebilmesi akıl almazdı doğrusu. Ama Lara her şeyden çok istese de kazanabileceğini ummadığı bir şeyi kazanmıştı. Bağışlanmıştı.

"Ithicana'dan ayrılmak istiyor musun? Eğer mutlu olmanı sağlayacaksa kendine yeni bir hayat kurman için ihtiyacın olan her şeyle birlikte seni istediğin yere gönderebilirim."

Lara gitmeyi planlamıştı, evet. Babasının suikastçılarının

yakında ensesinde olacağını biliyordu. Ayrıca burada kalmakla bir şey elde edebileceğini de düşünmemişti. Ithicana Kralı ile herhangi bir şekilde ilişki kurma şansı olmadığını, çünkü Aren'ın bir gün mutlaka gerçekleri öğreneceğini ve onu asla affetmeyeceğini zannediyordu.

Ama Aren gerçekleri öğrenmişti. Ve her şeye rağmen onu affetmişti. Bu nedenle şimdi bu ülkeye ve bu ülkenin kralına sırtını dönmek Lara'ya hayal edilebilecek en berbat gelecekmiş gibi geliyordu.

"Beni Ithicana dışına gönderemezsin." Boğazı sıkıştığı için kelimeler güçlükle çıkıyordu. "Çok fazla şey biliyorum. Büyük riske girmiş olursun."

Aren gözlerini onunkilere dikti. Daha önce kimse Lara'nın ruhuna böyle bakmamıştı. "Gönderebilirim. Çünkü sana güveniyorum."

Lara nefes alamadı.

"Gitmek istemiyorum." Kalbinin derinliklerindeki gerçekleri sonunda gün yüzüne çıkarmıştı işte. Ithicana'dan... ve Aren'dan ayrılmak istemiyordu. Burada kalmak, Aren için ve vahşi ama güzel krallığı için onunla omuz omuza savaşmak, kan ve ter dökmek istiyordu.

Rüzgâr etraflarında dönmeye devam ediyor ama onlara dokunmuyordu.

Aren kollarını bıraktığında Lara bir an için gitmesine izin vereceğini, gitmesini istediğini düşünerek dehşete kapıldı.

Fakat bunun yerine genç adamın parmakları onun çıplak kollarında dolaşarak tüylerini diken diken etti. Isırmaya eğilimli vahşi bir yaratığı sakinleştirmek istermiş gibi okşuyordu onu.

Nabzını yokluyordu.

Elleri göğüslerinin yan taraflarına sürtünüp başparmakları elbisesinin askılarını aşağı kaydırınca ve dudakları çıplak omuzlarına minik öpücükler kondurunca Lara derin bir iç geçirdi.

Sonra nemli saçlarını geriye itip boynunu açtı ve köprücükkemiğine, boğazına, çenesine öpücükler kondurarak inlemesine neden oldu. Elbisenin yere düşmesini engelleyen tek şey askılara takılmış parmaklarıydı.

Lara da ona dokunmak istiyordu.

Sert kaslarını saran pürüzsüz tenini avuçlarının altında hissetmek istiyordu. Ama korkuyordu çünkü bunu yaparsa geri dönülemez şekilde teslim olacağını biliyordu.

Aren'ın dudakları duraksadı ve Lara nefesini tutup onları kendi dudaklarında hissetmeyi bekledi. Bir yandan da bu derin arzu denizine batmayı kabul ederse bir daha yüzeye çıkıp çıkamayacağını düşünüyordu. Çıkmak istiyor muydu onu da bilmiyordu.

Ama Aren alnını onunkine yaslamakla yetindi. "Bunu istediğini duymam gerek Lara. Mecbur bırakıldığın için değil, kendi arzun olduğu için yapmak istediğini duymalıyım."

Lara'nın göğsü alev aldı. Duygular o kadar yoğundu ki kalbini patlatacak gibiydi. Geri çekilip onun gözlerine baktı. "İstiyorum," dedi ama bu kadarı yeterli gelmeyince, "Seni istiyorum," diye ekledi.

Dudakları çarpışırken fırtına tüm hiddetiyle döndü ama Lara esinti bile hissetmiyordu. Çünkü Aren kalçalarını kavrayarak onu kucağına almıştı. Yağmurun altında ıslanmayı

umursamayarak eve doğru ilerlerken Lara bacaklarını onun beline, kollarını da boynuna sardı. Dudakları hâlâ birleşikti ve dilleri birbirine dolanmıştı.

İçeri girdiklerinde Aren'ın ayağı ıslak mermerde kayınca duvara çarparak raflarda duran her şeyi yere devirdiler. Onu kalçasından tutmaya devam ederek dengesini sağlamaya çalışan Aren'ın sıcak nefesini boynunda hisseden Lara tenlerinin arasındaki her şeyin yok olmasını dileyerek kendini ona bastırdı. Kemerinin ucunu bile üzerinde hissetmek inlemesine neden oluyordu.

Sırtını yay gibi gerdiğinde kafası arkasındaki duvara değdi ve eteği çoktan belinde toplanmış olan elbisesinin üst kısmı da düşüp göğüslerini ortaya çıkardı.

Aren'ın nefesi kesildi. "Tanrım, çok güzelsin," dedi hırlar gibi. "Katlanılamaz birisin ve dilinden zehir akıtıyorsun ama şimdiye dek gördüğüm en inanılmaz kadınsın."

Genç adamın sözleriyle bacaklarının arasının sırılsıklam olduğunu hisseden Lara, "Kapı," dedi nefes nefese. "Lanet olası kapıyı kapat."

"Emriniz olur Majesteleri." Aren dilini ağzına sokup tadına baktıktan sonra onu kendisine sürtüp sertliğini hissettiğinden emin olarak yere bıraktı ve dönüp fırtınanın yüzüne kapıyı kapattı. Ağır sürgüyü de çektikten sonra ela gözlerinde her zamanki avcı keskinliğiyle ona döndü.

Lara odada gerileyerek takip etmesi için ona meydan okudu. Aren'ı cezbederek kendine çekiyordu çünkü o kimsenin avı değildi, asla da olmayacaktı. Bacaklarının arkası ahşap yatağa çarpınca durup sert bakışlarını üzerine dikerek kralı olduğu yerde durdurdu.

Rüzgârın uğuldaması artık boğuklaştığı için Aren'ın nefes alışverişlerini duyabiliyordu. Gözlerini bedeninde dolaştırırken ve onun da aynı dikkatle kendine baktığını hissederken aldığı her nefes ihtiyacını artırıyordu.

Gözlerini Aren'dan hiç ayırmadan gaz lambasına uzanıp alevi en parlak seviyeye getirdi ve yaka kısmı meme uçlarına takılmış ıslak elbisesini yavaşça aşağı kaydırıp yere bırakıverdi. Yatağa sırtüstü uzanıp dirseklerine dayanarak hafifçe doğrulduktan sonra çok ama çok yavaş bir şekilde bacaklarını iki yana açtı.

Genç adamın kontrolünü kaybettiğini görebiliyordu. Yağmurdan ıslanmış pantolonunun ön kısmı bunu açıkça belli ediyordu. Ama Lara'nın yoğun bakışları onu hâlâ yerinde tutuyordu.

"Çıkar pantolonunu," diyerek Aren'ın gülmesine neden oldu ve onun gülüşünü duyunca ellerini üzerinde hissetme arzusu daha da katlandı.

Aren kemerini çözüp başparmaklarıyla pantolonu aşağı itti. Beline bağlı bıçağın ağırlığıyla kumaş üzerinden kolayca kayıverdi. Bu sefer de Lara'nın nefesi kesilmişti çünkü onu daha önce de çıplak görmüş olsa da bu çok farklıydı. Sertleşmiş aleti karşısında bacakları titremeye başlarken kafasını onay verir gibi bir kez salladı.

Aren üç adımda yanında bitti fakat onu yatağa mıhlamak yerine önünde diz çöktü. Ithicana –ve tabii Ithicana Kralı– hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önünde eğilmezdi. Ama Lara'nın önünde eğilmişti.

Önce sol dizinin, sonra sağ dizinin içine birer öpücük

kondurdu. Bacağının iç kısmındaki eski bir yara izinin üzerinde biraz oyalandı. Ardından krallığını savunurken kazandığı nasırlarla sertleşmiş elleriyle bacaklarının dış kısımlarını kavradı ve dilini merkezine daldırarak onu tir tir titretti.

Lara'nın kalçası gerildi ama Aren onu yatağa bastırarak inletene dek bacaklarının arasını yalayıp emmeye devam etti. Lara kendini geriye bırakıp ellerini ona uzattı ama Aren kafasını sadece bir saniyeliğine kaldırıp yırtıcı bir sırıtış attıktan sonra parmaklarını az önce dilinin bulunduğu yere kaydırdı.

Sırtı kendiliğinden gerilirken Lara yatağın kenarına tutundu. Aren'ın hem parmakları hem de dili içinde dolanırken karnının alt kısmındaki baskıyla dünyası adeta tersyüz olmuştu. Dişlerini üzerinde hissetmesiyle birlikteyse içinde, dışarıdaki şimşeklere eşlik eden bir patlama oluştu. Görüşü bulanıklaştı ve zevk dalgaları tüm bedenini sardı.

Aren uzunca bir süre hareket etmedi, sonra Lara'nın kalbini sızlatan bir hassasiyetle göbeğine bir öpücük kondurup yanağını üzerine dayadı ve parmaklarını saçlarına geçirdi.

Ama Lara'nın onunla işi henüz bitmemişti. Tabii Aren'ın de.

Genç adam ava çıkmış bir panterin kıvraklığıyla onun üzerine çıkıp ellerini kafasının üzerinde sabitledi. Lara onun gücünü bilmesine rağmen bir süre direnmeye çalıştı ama sonra bedeni pes etti. Aren'a değil, kendine yenilmişti. Dizginleri arzularına vermişti. Şimdiye kadarki hayatını babasının oyunundaki bir piyon olarak geçirmiş olabilirdi ama bundan böyle durum değişecekti. Her zaferi, her hatası, her şefkatli dokunuşu, her öfke krizi kendine ait olacaktı.

Duygularının ve eylemlerinin sahibi kendi olacaktı. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Kafasını kaldırıp Aren'ı öptü ve bacaklarını beline sararak onu kendine doğru çektiğinde ürperdiğini hissetti. Öpüşmeleri derinleşirken soluklarının sesi fırtınanın gürültüsünü bile bastırıyordu.

Aren'ın aletinin ucu ona değdiğinde Lara inledi. Vücudu onu içeride istiyordu. Kalçasını yukarı iterek ona sürtündü ve hafifçe içine girer gibi olduğunda keskin bir nefes aldı.

"Hep senin şartlarına göre mi hareket edeceğiz sevgilim?" diye hırladı Aren tutkuyla. "Beni aceleye getiremezsin."

"Sen gerçekten de bir iblismişsin," diye fısıldadı Lara. Ama Aren bileklerini bırakıp yüzünü göğsüne gömerek meme uçlarını ısırmaya başladığında ve bir elini tekrar bacaklarının arasına kaydırdığında konuşma yetisini tamamen kaybetti. Ellerini onun omuzlarına götürüp parmaklarını sert kaslarında, eski ve yeni yara izlerinde gezdirerek beline doğru kaydırdı. Dokunuşunun altında titrediğini hissettiğindeyse memnuniyetle gülümsedi.

Ama bu kadarı yeterli değildi. Onu daha yakınında istiyordu. Bedenlerinin ve ruhlarının birleşmesini ve bir daha asla ayrılmamasını diliyordu. Arzularını göstermek için boynunu ısırdı.

"Aren. *Lütfen.*"

Genç adam onu da kendisiyle çekerek doğruldu ve dizüstü oturup gözlerini yüzüne dikerek onu yavaşça aletinin üzerine indirdi. Lara kafasını geriye atarak fırtınanın sesiyle yarışacak bir çığlık attı ve onun içini tamamen doldurmasını hissederken tırnaklarını omuzlarına geçirdi.

"Bana bak."

Lara ona dönüp kaldırdığı avucuna yanağını dayadı. "Seni seviyorum," dedi Aren, dudaklarını onunkilere sürterek. "Ve gelecek ne getirirse getirsin, ne kadar savaşmam gerekirse gereksin seni her zaman seveceğim."

Bu sözcükler Lara'nın tüm düğümlerini çözdü ve onu tamamen farklı birine dönüştürdü. Daha güçlü, daha iyi birine. Dudaklarını sertçe onunkilere bastırdığında bedenleri birbirine yapıştı.

Aren onu tekrar yatağa yatırıp içinden çıktı, sonra işkence sayılabilecek bir yavaşlıkla tekrar girdi. Aynı hareketi defalarca tekrar etti. Her itişiyle vücutları terle daha da ıslanıyordu. Lara bir eliyle onun elini tutup diğer elini saçlarından geçirdi ve sırtında dolaştırdı. Kendi bedeninin yandığını hissederken onun bedeninin her bir parçasına sahip olmaya ihtiyaç duyuyordu.

Onun için savaşırdı.

Onun için kan akıtırdı.

Onun için ölürdü.

Çünkü bu adam onun kralıydı ve ömrünün sonuna dek suikastçılardan kaçması gerekse bile Lara da onun kraliçesi olacaktı. Ithicana'nın kraliçesi olacaktı.

Krallığını sarsan fırtınalar kadar vahşi bir patlama daha yaşadı ve kendi tatmin dalgalarının Aren'ı de uçurumdan aşağı sürüklediğini hissetti. Genç adam kendisini olabildiğince iterek ta derinlerine kadar girdi ve odası kasırganın yaygarasıyla temellerine kadar sarsılırken o da kesik nefeslerinin arasında Lara'nın ismini haykırarak üstüne düştü.

Sonrasında saatler boyu neredeyse hiç hareket etmediler. Terli bedenleri üşüyünce üstlerini örttüklerinde Lara onun sıcacık kollarının arasına sokuldu ve sırtını okşayan parmaklarının tadını çıkardı.

Yumuşak nefes alışverişlerinin düzenli bir hal aldığını fark ettiğinde kafasını hafifçe kaldırıp ona baktı, alnına düşen saçları geri itti ve onu nazikçe öptü. Ve Aren'ın duymasına henüz hazır olmasa da bunu söylemeye ihtiyacı olduğu için, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Ardından kafasını onun göğsüne yasladı ve kalp atışlarını dinleyerek kendini uykunun kucağına bıraktı.

34

LARA

Tayfun tam dört gün hız kesmeden devam etti ve Lara ile Aren bu zamanın neredeyse hepsini birlikte yatakta geçirdiler. Ve neredeyse hiç uyumadılar.

Yatak odasının dışındaki zamanlarda, genç kralın hile yapmakta ne kadar kötü olduğunu ortaya çıkaran Ithicana'ya özgü masa oyunları ve iskambil oynadılar. Bunun dışında uzun uzun kitap okudular. Lara sesli bir şekilde okurken Aren onun kucağına kafasını koyup parmaklarını onunkilere kenetledi. Sonra Lara'ya çocukluk anılarından bahsetti. Öğretmenlerini atlatıp Jor tarafından bulunana dek ormanda koşturduğu günleri, Taryn ve Lia'yla, Yılan Adası'nda koştukları ilk seferi ve birbirlerini nasıl izleyip desteklediklerini anlattı.

"Peki ya Ahnna?"

Aren alaycı bir şekilde güldü. "O böyle şeyler yapacak kadar aptal değildi."

Aren'ın sesindeki gerginlik Lara'nın meyve suyu bardağını gürültüyle masaya koymasına neden oldu. "Söylediklerin için kardeşinden özür dilemelisin. Gereksiz bir çıkıştı."

"Neredeyse ölmene neden olacaktı," dedi Aren kendi içeceğini kafasına diktikten sonra bir kitabı raftaki yerine koyarken.

"Sadece kazaydı. Ayrıca dikkatini çekerim, sonunda ikimizi de kurtaran o oldu."

"Bir kenara yazdım."

"Aren."

Genç adam bardağını tekrar doldurdu. "Birbirimize daha kötü şeyler söylediğimiz de oldu. Zamanla unutacaktır."

Lara yanağının içini ısırdı. Onun özür dilemekten kaçınmadığını, asıl çekindiği şeyin kardeşine açıklama yapmak zorunda kalmak olduğunu fark etmişti. "Kardeşlerin birbirine zalimce sözler sarf etmesiyle bir kralın, ordusunun kumandanlarından birine tehditler yağdırması arasında çok büyük fark var ama."

Aren içini çekti. "İyi, tamam. Onu bir daha gördüğümde özür dilerim."

"Ne zaman göreceksin?"

"Tanrım, ne inatçısın."

Lara ona sevimli bir tebessüm attı.

"Her Savaş Gelgitleri sezonundan önce konsey toplantısı yapıp stratejimizi belirleriz. Ahnna da Güney Kalesi'ni temsilen toplantılara katılır."

Lara bu toplantının tam olarak ne zaman gerçekleşeceğini sormak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Sadakatinden şüphe etmesine mahal vermemek için son birkaç gündür herhangi bir casusun ilgilenebileceği detaylarla alakalı sorular sormamaya özen gösteriyordu. Bir yanı ne zamana kadar böyle devam edeceğini merak ediyordu. Acaba geçmişi Aren'la ilişkisine hep zarar mı verecekti?

"Sen neden kız kardeşlerinden hiç bahsetmiyorsun?"

Kız kardeşleri. Lara gözlerini yumup beklenmedik yaşları bastırmaya çalıştı. Kardeşlerini mümkün olabildiğince düşünmemeye çalışıyordu. Bunun birinci nedeni onları bir daha göremeyeceğini her düşündüğünde göğsünün içinde kocaman bir boşluk oluşuyormuş gibi hissetmesi, ikinci nedeni ise hayatta olduklarını ağzından kaçırırsa bu bilginin bir şekilde babasına ulaşmasından korkmasıydı. Onların iyiliği için şimdi Aren'a bile gerçeği söyleyemezdi çünkü herhangi bir sebepten ona sırtını dönerse bu bilgiyi aleyhine kullanabilirdi. "Öldüler."

Aren'ın elindeki bardak yere düşüp kırıldı. "Ciddi olamazsın."

Lara dizlerinin üstüne çökerek kırıkları toplamaya başladı. "Babamın planını bilen herkes öldürüldü. Serin hariç."

"Hepsi mi? Emin misin?"

"Onları yemek masasında cansız halde bırakıp da geldim buraya. Babamın askerleri tüm yerleşkeyi ateşe verdi." Marylyn'in kafasını çorba kâsesinin içinden çıkarırken altın sarısı saçlarının eline nasıl yumuşacık geldiğini hâlâ hatırlıyordu. Babası ve yakın muhafızlarıyla birlikte yerleşkeden çabucak

ayrılıp kızları kendi şanslarına nasıl terk ettiklerini de. Bunları düşünürken cam parçalarından biri parmağına battı ve Lara acıyla iç çekip kanı emdikten sonra işine döndü.

Aren elini onunkinin üstüne koydu. "Sen bırak bunları sevgilim. Başka biri toplar."

"Eli'ın toplamasını istemiyorum." Bir cam parçasını daha aldı. "Her şeyi çok hızlı halletmeye çalışıyor. Kesin bir yerini keser."

"O zaman ben toplarım."

Lara elindeki parçaları bırakıp dökülen kehribar rengi sıvıdan yansıyan ışığı izledi. Henüz Aren'a anlatmadığı çok şey vardı.

"Çocukluğum berbat geçti. Bizi birer canavara dönüştürmeye çalıştılar. Başarılı da oldular sanırım."

Odada yağmur sesinden başka çıt yoktu.

"Serrith Adası'ndaki saldırı günü... Koydan yukarı çıkan yolda bir düzine kadar ölü Amarid askeri vardı."

"Evet, onları ben öldürdüm."

"Hepsini mi?"

"Evet. Ithicanalılar sayıca azdı ve senin ölümün... planımın bir parçası değildi."

Aren derin bir nefes aldı, sonra tekrar etti: "Planının bir parçası değildi."

Lara affedilmiş olabilirdi ama bir yanı bunun değişmesinden, şu son birkaç günün bir kandırmacadan ibaret olmasından korkmuyor değildi. Belki de Aren, bu ilişkinin kalbinde ihanet olmasaydı nasıl bir evlilikleri olabileceğini ona göstermek için tüm bunları planlamış olabilirdi.

Sonra genç adam onu ayağa kaldırdı. "Bunların hiçbirini hiç kimse bilmemeli. Zaten iki krallığın birleşmesine karşı olan çok fazla Ithicanalı var. Eğer senin bizi düşürmek için gönderilmiş eğitimli bir casus ve suikastçı olduğunu öğrenirlerse asla bağışlayıcı olmazlar. Senin idamını isterler ve ben bunu kabul etmediğimdeyse..."

Lara birden çok kötü hissetti. Kendi hayatı için değil, Aren'ın hayatı için endişeliydi. "Gitmem daha iyi olmaz mı? Benim için sahte bir ölüm sahnesi ayarlarız ve buraya gelmemle başlayan tüm sorunlar yok olur."

Aren cevap vermedi. Lara sonunda cesaretini toplayıp kafasını kaldırdığında onun uzaklara daldığını gördü. Ama sonra genç adam kafasını iki yana salladı. "Sana bir yemin ettim. Yeminimi bozmayacağım."

Lara'nın göğsü sıkıştı. "Babam beni öldürmeleri için adamlar gönderecektir. Yakınımda olan herkes tehlikede olacak."

"Nerede olduğunu bilmezlerse gelemezler."

"Merkez Kale'de olduğumu biliyorlar Aren. Ve burası senin düşündüğün gibi ulaşılmaz değil. Babam ihanetimi cezasız bırakmaz."

"Merkez Kale'nin sınırlarının farkındayım. Bu yüzden burada kalmayacağız." Aren onu kollarına aldı. "Baban, intikamın bedelinin ödemek istemeyeceği kadar büyük olduğunu görünce vazgeçecektir."

Babası için intikam her şeyden önde gelirdi. "Bırak Maridrina'ya döneyim. Onu öldürüp her şeye bir son vereyim."

"Seni düşmanlarımı öldürmen için kullanmayacağım."

"O benim ve halkımın da düşmanı."

"Bu konuda sana hak veriyorum." Aren elini onun sırtın-

da aşağı yukarı kaydırıyordu. "Ama babanı öldürmek bizi emellerimize ulaştırmaz. Serin, katilin Ithicana olduğunu kanıtlayamasa bile ilk suçlayacağı kişi biz oluruz ve Maridrinalılar kısa süre içinde Zalim Silas'ı unutup Şehit Silas için intikam istemeye başlarlar. Büyük ağabeyin hık demiş babanın burnundan düşmüş. Ona miras olarak Ithicana kanına susamış bir ordu kalsın istemiyorum.

"Eğer bize saldırırlarsa," diye devam etti. "Valcotta ile ittifak kurup onları ezme şansımız da var. Fakat bunun sonucunda eziyet çeken yine senin halkın olacak. Ve iki krallık, on beş yıl önceki duruma yeniden düşecek. İnsanlarımız birbirinden nefret edecek."

"O zaman hiçbir şey yapmadan oturacak mıyız?" Aren'ın söylediği her şey doğruydu ama Lara yine de bu soruyu sorarken sesinin sert çıkmasına engel olamamıştı.

"İzleyeceğiz. Hazırlanacağız. Ama..." Omzunu silkti. "...şu anda attığımız herhangi bir adım faydadan çok zarar getirebilir."

"Valcotta, Güney Kalesi'ne gelmeye çalışan Maridrinalı tüccarlara saldırmaya devam ettiği sürece halkım aç kalacak."

"Baban Valcotta'yla savaşıp durmaktan vazgeçse açlık problemi çözülecek aslında. Asker olarak orduya aldığı çiftçilerin tarlalarına, esnafların dükkânlarına dönmelerine izin verse sorun kalmayacak."

Ama babası bunu yapmazdı. Lara onun yenilgiyi asla kabul etmeyeceğini biliyordu.

"Şöyle bir durum da var ki fırtına sezonu Valcottalıların kendi limanlarına dönmelerini sağlayacaktır. Güney Kalesi'ne en yakın dış limanlar Vencia'da; yani fırtınanın dindiği kısa

sürclerde halkın buraya gelip gidebilecektir. Buna inanmak imkânsız gelebilir ama fırtına sezonu senin insanların için bir avantaj. Maridrina kıyılarına mutlaka gıda ürünleri ulaşacak."

Aren ona yalan söylemezdi, Lara emindi. Ama yine de hiçbir şey yapmadan durma fikri yüzünden içi içini kemiriyordu.

Aren bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti: "Fakat bu işin iki yüzü var Lara. Benim insanlarımın büyük çoğunluğu Ithicana'dan asla ayrılmadı. Maridrinalı biriyle tanışmadılar. Bunun sonucu olarak da hepsinin baban gibi olduğuna inanıyorlar. Bunu değiştirmem içi bana yardım etmen gerek. Maridrinalıların düşmanımız olmadığını görmelerini, bu ittifakın iki kral arasında kalmayıp iki ülke arasında olmasını istemelerini sağlamalısın. Çünkü ancak bu şekilde huzur bulabiliriz."

"Babam hayattayken bu nasıl gerçekleşebilir ki?"

"Sonsuza kadar yaşamayacak sonuçta, değil mi?"

Lara derin bir nefes aldı. "Ama senin de dediğin gibi ağabeyim ona çok benziyor. Senin ütopyanı kendi lehine kullanmaya, istismar etmeye çalışacaktır."

"Bu bir ütopya değil Lara. Çok daha iyi bir şey." Sıcacık dudaklarıyla omzuna bir öpücük kondurdu. "Düşmanlarımızın hayatımıza hükmetmesine izin verme zamanı geçti artık. Bundan böyle sevdiklerimiz için ve tabii ki kendimiz için yaşayacağız."

"Bu bir hayal."

"O zaman bu hayali gerçeğe dönüştürelim." Aren pantolonunun cebinden küçük, ipek bir kese çıkardı. "Sana bir hediyem var."

Lara kafasını çevirip de parlak zümrütler ve siyah elmasların narin altın zincirlerle birbirine bağlanmasıyla ortaya çıkmış gerdanlığı görünce gözlerini şaşkınlıkla açtı.

"Bir keresinde yeşili sevdiğini söylemiştin." Aren onun saçlarını nazikçe kenara çekip gerdanlığı boynuna taktı. "Annemindi bu. Hizmetkârlar odasında bulmuşlar. Şeyden sonra..." Kafasını sallayıp hüzünden kurtulmaya çalıştı. "Bu gerdanlığın daima takılması gerektiğini söylerdi."

Lara parmağını kıymetli taşların üzerinde gezdirdi, sonra elini yumruk yaptı. "Ben bunu kabul edemem. Ahnna'nın olmalı."

"Ahnna takılardan nefret eder. Ayrıca sen Ithicana Kraliçesi'sin. Bu gerdanlığı senin takman gerekir."

Aren ellerini tutarak onu duvardaki geniş aynaya çevirdi ve avucunun içindeki parmaklarını köprücükkemiğinin ortasına denk gelen büyük siyah elmasa bastırdı. "Kuzey Kalesi." Sonra adaların isimlerini sayarak daha aşağıdaki taşlara doğru kaydı.

"Serrith." Burada durup omzuna bir öpücük kondurdu, boynunu hafifçe ısırıp nefesinin kesilmesine, kalçasını ve kafasını geriye atmasına neden oldu. "Merkez Kale." Birbirine geçmiş parmakları sağ göğsünün üst kısmına doğru kayıp büyük zümrütlerden birinin üzerinde durdu. Aren yaptığı işe fazlasıyla konsantre olmuş gibi bir ses çıkardı, sonra cevher haritasında aşağılara doğru kaymaya devam etti. İki göğsünün tam ortasına denk gelen zümrüt Güney Kalesi'ni temsil ediyordu.

"Senindir," diye mırıldandı Lara'nın kulağına. "Ithicana senindir. Sahip olduğum her şey senindir. Koruman ve daha iyi günlere ulaştırman için."

"Koruyacağım," diye fısıldadı Lara. "Söz veriyorum." Arkasına dönüp alnını onun göğsüne yasladı. Kalp atışlarının ve üstünde dolaşan ellerinin tadını çıkardı.

Sonra genç adam tamamen hareketsiz kaldı. "Dinle."

"Hiçbir şey duymuyorum."

"Aynen öyle. Fırtına dindi. Bu, güneyde de dindiği anlamına geliyor. Vencialı denizciler çoktan Güney Kalesi'ne doğru yola çıkmış olmalılar."

Korkularının en büyüğünün kaynağı olan Fırtına Denizi'ne umut bağlamak Lara'ya garip hissettiriyordu. Ama gerginliği yavaşça azaldı. "Artık dışarı çıkmak güvenli olduğuna göre şöyle güzel bir banyo yapmak istiyorum."

"İsteğiniz benim için emirdir Majesteleri," diye hırladı Aren kulağına. Sonra onu kucaklayıp omzuna attığı gibi koridora çıktı. Burada, tıka basa dolu bir çanta taşıyan Eli'la karşılaştılar.

"Ben kışlaya gidiyorum Majesteleri. İletmek istediğiniz bir mesaj var mı?"

Aren bir an tereddüt etti. "Evet," dedi. "Jor'a onu görmek istediğimi söyle. Ama öğle yemeğinden sonra." Lara'nın poposuna imalı bir şaplak attı. Lara da onun göğsüne dizini geçirdi. "Şimdi gidip düzgün bir banyo yapacağım."

Birkaç saat sonra narenciye soslu ızgara balıklarını yerken ön kapı küt diye açıldı.

Jor çizmelerinin çamuruna bakmadan yemek odasına dalıp karşılarına oturdu. "Majesteleri." Tepsilerin birinden bir dilim kek alırken muziplikle parıldayan gözleri ikisinin ara-

sında gidip geliyordu. "Sonunda barış imzaladığınızı görmek ne güzel."

Yanakları kızaran Lara meyve suyundan içme bahanesiyle bardağının arkasına saklandı.

"Zavallı çocuğa sevgi göstermen için gereken tek şey kıçını kurtarmak için köpekbalıklarının arasına atlaması mıydı yani?" Jor dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Ben böyle kahramanlıklara hiç kalkışamam. Aren ahmakça hareketlerinden biri sonucunda öldürüldüğünde seni elde ederim diyordum ama bu hayalime veda etmeliyim sanırım."

"Bas git Jor."

Lara gülümsedi. "Şanslısın ki benim yaşlı erkeklere karşı bir zaafım var."

"Yaşlı mı?" derken yüzbaşının ağzından kek parçaları fırladı. "Sana yaşlıyı gösterirdim küçük hanım ama..."

"Yeter, yeter." Aren, Jor'un kadehini doldurdu. "Seni bunun için çağırmadım."

"Yaşlı kıçımı neden bu tepeyi tırmanmaya mecbur bıraktığını açıkla o zaman."

Lara da merakla Aren'a doğru döndü.

"Hava nasıl görünüyor?" diye sordu Aren.

"Kafanı kapıdan dışarı uzat da kendin gör."

"Jor."

"Açık." Jor bir dilim kek daha alıp ısırarak yavaşça çiğnerken kaşlarını çattı. "Niye sordun?"

Aren elini Lara'nınkinin üstüne koyup başparmağıyla avucunu okşadı. "Herkese eşyalarını toplayıp teknelere yüklemelerini söyle. Artık eve gitme vakti geldi."

35

LARA

Ev.

Lara için ev, dingin ve huzur verici Merkez Kale'ydi. Ama eşyalarını ve kilolarca gıda ürününü yolculuğa hazırlanan üç tekneye yüklerken muhafızların yüzündeki heyecan çok farklıydı. O kadar ki işlerini yaparken sürekli birbirlerine çarpıp duruyorlardı. Gittikleri yer her neyse onlar için de ev orası olmalıydı.

Bu hareketlilik Lara'nın merakını daha da artırıyordu. Şimdiye dek Ithicana'da yerleşik bir medeniyet görmemişti. En kalabalık yerleşim yeri ancak bir balıkçı köyü kadar büyüktü. Doğrusunu söylemesi gerekirse içindeki Maridrinalı, Köprü Krallığı'nın Kralı'nın bunlardan birini ev olarak adlandırabileceğine inanamıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Aren'a yüzüncü kez.

Aren bu sorusuna gülerek yanıt verdi. "Göreceksin," dedi onun çantasını tekneye atarken.

Yanına pek fazla eşya almasına izin verilmemişti. Sadece kullandığı Ithicana giysilerini, birkaç iç çamaşırını ve Aren'ın özel talebiyle ipek Maridrina elbiselerinden birini almıştı. Lara bu elbiseyi bir balıkçı köyünde nasıl ve nerede kullanabileceğini hiç bilmiyordu ama yine de bir şey dememişti.

Midesini yatıştırmak için yanına aldığı köklerden birini kemirerek tekneye yerleşti ve koydan ayrılırlarken kimsenin işine engel olmamaya çalıştı. Gökyüzü bugün sakin olsa da deniz çer çöple doluydu ve Merkez Kale'nin üstünü bir battaniye gibi örten sisin arasında ormanın fırtınadan kötü etkilendiği görülebiliyordu. Ağaçlar devrilmiş, bitkilerin ne yaprakları ne de çiçekleri kalmıştı.

Tekneler köprünün altından geçti ve ada geride kaldı. Yelkenler açılırken ve hafif esinti onları köpüklerin üzerinde kaydırırken Lara bakışlarını ötelere dikti. Yılankavi köprüyü arkalarında bırakıp batıya yöneldiler. Yanlarından geçtikleri sayısız kara parçası ıssız görünüyordu ama Lara, Ithicana'da görünüşün aldatıcı olabileceğini çoktan öğrenmişti.

Bir saatlik seyirden sonra küçük bir adanın etrafından dolaştılar ve karşılarına okyanustan yükselen kocaman bir dağ çıktı. *Hayır, dağ değil*, dedi Lara içinden. *Bir volkan.* Etekleri yeşilliklerle kaplı yanardağa ev sahipliği yapan ada, Merkez Kale'den birkaç kat büyüktü. Azur mavisi deniz suları on beş yirmi metre uzunluğunda görünen kayalıklara çarpıyordu ve bunların çevresinde ne bir sahil ne de koy gö-

rünüyordu. Ulaşılamaz bir yerdi. Ayrıca zirveden yükselen dumanlara bakılırsa oldukça tehlikeliydi ve yerleşim yeri olarak kullanılabilecek bir adaya benzemiyordu.

Yine de yekpare volkana yaklaşırlarken Jor yelkenlerden birini indirerek hızı düşürdü. Lia ayağa kalkıp Taryn'in omzuna dayanarak etrafı inceledi. "Ufukta yelken görünmüyor," dedi.

Aren kafa salladı. "O halde sancağı göndere çekin."

Tam ortasından kıvrımlı siyah bir çizgi geçen parlak yeşil sancak açıldı ve gönderin zirvesine çıktığı gibi adeta hevesle dalgalanmaya başladı. Bu hevesi Ithicanalıların yüzlerindekinin bir yansıması gibiydi. Adaya iyice yaklaştılar. Lara elini gözlerine siper edip baktığında kayalardan oluşan duvarların arasında siyah bir tünel gördü. Onlar ilerledikçe deniz mağarasının ağzı büyüdü ve teknelerin geçebileceği kadar geniş olduğu ortaya çıktı. Karanlık yüzünden içinde ne olduğu görünmüyordu.

Lara'nın kalbi göğsünden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Daha önce bu krallıktan olmayan birinin asla görmediği bir şeye şahit olduğunu fark ediyordu. Ithicanalı gözler dışında herkesten saklanan, belki kıymetli köprüden bile daha gizli olan bu yeri gören ilk yabancıydı.

O anda kulakları sağır eden bir takırdama sesiyle yerinden sıçrayınca, herkesin gözleri karanlığa alışırken Aren onu rahatlatmak için elini beline koydu. Lara gözlerini kırpıştırarak, yosunlar ve kaya midyeleriyle kaplı çelik bir kale kapısının taş tavandaki dar bölmesine doğru çıkmasını hayretle izledi. Tekneler sağa doğru dönen bir tünele girdi.

Taryn ile Lia kürekleri çekip onları devasa bir mağaraya sokarken Lara sıkıca teknenin kenarlarına tutundu. Tavandaki küçük deliklerden içeri giren güneş ışıkları suyun pürüzsüz yüzeyine yansıyor, mağaranın zemini elin erişebileceği kadar yakınmış gibi görünüyordu. Ama bu da mutlaka bir yanılsamaydı.

Düzinelerce tekne ve gemi, duvarlara halatlarla bağlanmıştı. Serrith Adası'ndan köylüleri tahliye eden büyük gemiler de buradaydı. Bunların arasında yüzen yarı çıplak çocukların tiz kahkahaları, arkada kalan demir kale kapısının inerken çıkardığı takırtı sesini bastırıyordu. Aren ve muhafızlarını tanıdıklarında coşkulu bağırışlarla kendilerini teknenin yoluna attılar. Mağaranın diğer ucuna, kayalara oyulmuş basamakların yukarı doğru çıktığı yere ilerlerken Jor gülerek küreğiyle onlara vuruyormuş gibi yaptı.

Çocukların sesi kulaklarını doldururken Lara, Aren'ın yardımıyla tekneden indi. Bacakları tutmaz olmuştu. *Burası neresiydi böyle?*

Terli elini Aren'ın koluna koyarak basamaklardan çıktı ve kendini güneşle aydınlanmış bir açıklıkta buldu. Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Aren'la dışarı adım attıklarında tuzlu okyanus esintisi birkaç saç tutamının örgüsünden kurtulmasına neden oldu. Parlak ışık yüzüne vurunca gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. Gördüklerine inanamıyordu.

Karşısında bir şehir vardı.

Kraterin hemen arkasında saklanan bir şehir.

Sokakları, evleri ve bahçeleri doğal yeşilliğe karışmıştı ve görüntüleri tam ortadaki havzanın zümrüt yeşili sularına

aksediyordu. Lara, Aren'ın kolunu bırakıp kendi etrafında döndü. Var olmaması gereken, var olması imkânsız olan bu muazzam yer nutkunun tutulmasına sebep olmuştu.

Tunik ve pantolon giymiş erkeklerle kadınlar işleriyle uğraşıyor, sayısız çocuk açık havayı fırsat bilerek sokaklarda koşturuyordu. Sağda, solda, ötede yüzlerce insan vardı ve dağın eteklerine yayılmış, köprüyle aynı malzemeden inşa edilmiş yapılarda da muhtemelen daha yüzlercesi yaşıyordu. Evlerin arasındaki ağaçlar ve sarmaşıkların kökleri toprağın derinliklerine kadar ulaşıyormuş gibiydi ve grilerle yeşillerin arasına gökkuşağının her renginden çiçekler serpiştirilmişti. Ağaç dallarına takılan metal çanlar her esintiyle ahenkli ezgiler çalıyordu.

Krallığını gururla izleyen Aren bir süre sonra ona döndü. "Eranahl'a hoş geldin."

36

AREN

Bu fırtına sezonu, Aren'ın hayatında gördüğü en acımasız fırtınaları getirmişti.

Tayfunlar Ithicana'yı tüm şiddetiyle ardı ardına vururken Eranahl hiç olmadığı kadar izole bir yere dönüşmüş, şehirdekiler depolardaki erzakları kullanmak zorunda kalmışlardı. Ama Savaş Gelgitleri başladığında, köprüye yakın oldukları için istila edilebilecek köylerden gelenlerle birlikte nüfus üçe katlanacaktı. Bu nedenle yeniden gıda malzemesi tedarik etmek için acele etmeleri gerekecekti. Köylüler her zaman yanlarında erzak getirirlerdi ama havanın açık olduğu günler haricinde balığa veya seyahate çıkmak zor olacağından dolayı önceden depoları doldurmak en iyisiydi.

Bu da köprünün kullanılması gerekeceği anlamına geliyordu.

Lara'yı Eranahl'a getirdiği günden beri, gelecek aylarda onları bekleyen tehlikeleri kafasının kuytu bir köşesine itmek çok kolay olmuştu. Arkadaşlarıyla bir masada tasasızca oturup yiyip içmek, gülmek, eğlenmek ve hikâyeler anlatmak çok kolaydı. İşgalcilerin yaklaştığını bildiren boru seslerini duymadan kendini bir kitapta kaybetmek de öyle. Sabahları kollarının arasında karısının ince ve narin vücuduyla uyanmak, kıvrımlarını hayranlıkla incelemek, dudaklarının tadına bakmak, ellerini sırtında, saçlarının arasında, aletinde hissetmek ve tüm bunları yaparken tamamen kaygısız olmak çok iyi gelmişti.

Lara onun hayatına ve Eranahl'daki yaşama öyle uyum sağlamıştı ki Aren bazı günler sanki doğduklarından beri beraberlermiş gibi hissediyordu. Lara'nın Ithicana halkıyla kaynaşamamasından korkmuştu ama o, bir ay içinde tüm vatandaşların adlarını ve birbirleriyle akrabalık bağlarını öğrenmişti. Aren onu sık sık insanlarla çalışırken veya hasta ve yaralılara yardım ederken buluyordu. Genç kadın zamanının çoğunu çocuklarla geçiriyordu. Bunun bir sebebi, onların ebeveynleri ya da büyükanne ve büyükbabaları gibi Maridrinalılar hakkında önyargılı olmaması, bir diğer sebebi ise onlarla birlikte olmanın muhtemelen belirli bir amaca hizmet ettiğini hissettirmesiydi. Kanı bozuk babası ona ve kardeşlerine türlü eziyetler çektirse de neyse ki eğitimlerinden geri kalmalarına sebep olmamıştı. Lara da bilgisini paylaşma amacıyla Eranahl'da bir okul kurmuştu ve bu çabaları

Acla Adası'nda gösterdiği kahramanlıkla kazandığından bile daha çok kalbi kazanmasını sağlamıştı.

Genç kadın, Aren'ın arkadaşlarıyla arkadaşlık kurmuş. Jor'la kötü espri yapma yarışlarına girmiş, hepsinin hayat hikâyesini öğrenip onlarla gülüp eğlenmiş, fırtınaların dinmesini beklerken Aren'la hep el ele olmuştu. Kimseye kendi hayatıyla ilgili detay vermemiş, sorulduğundaysa hep üstünkörü anlatmıştı. Bunu fark eden olduysa da bir şey dememişlerdi. Aren da ona içteki ve dıştaki yaralarına kimlerin ve nelerin sebep olduğunu sormayı bırakmıştı çünkü anlatmak isterse anlatacağını biliyordu.

Ithicanalı çocuklar uzun teşvik ve ikna seansları sonucunda ona mağara limanda yüzmeyi öğretmeye başlamışlardı. Suyun üzerinde nasıl duracağını, ayaklarını nasıl çırpacağını güzelce anlatmışlardı ama ayağına bir balık bile değecek olsa Lara hemen sudan dışarı fırlıyor, kafasını asla içeri daldırmıyordu. Aralarından biri birkaç kez cesaret –ya da aptallık– gösterip kafasına bastırarak onu suya daldırmışlardı ve Aren yalnızca bu anlarda onun çocuklar karşısında çileden çıkıp deli gibi bağırdığına şahit olmuştu. Bağırması bittikten sonra yarı çıplak saraya koşar ve gün boyu Aren dahil herkesle konuşmayı reddederdi. Fakat bir daha ne zaman fırtına dinse çocuklarla yine suya giderdi.

Eranahl'a gelmek Lara'yı değiştirmişti. Tam olarak yumuşatmış sayılmazdı zira hâlâ tersi çok ters, dili ise sivriydi. Ama burada kabuğundan çıkmıştı sanki. Kendisini korumak için etrafına ördüğü kale duvarlarını yıkmıştı. Daha mutlu, daha coşkulu, daha keyifli görünüyordu.

Fakat her fırtına sezonunun bir sonu vardı ve bu seferki de farklı olmayacaktı.

Yağmur damlaları nazikçe tenine çarparken Aren içini çekerek gökyüzüne baktı. Hafif esintiye bakılırsa ninesinin sezonun bittiğini bildirmesi an meselesiydi. Bu yüzden Aren bugün konseyi toplantıya çağırmıştı.

Bir saat önce kale kumandanlarının tekneleri Eranahl limanına demir atmaya başlamıştı. Seçilmiş kumandanlar, düşmanlarının en kötü yüzünü görmüş, en korkunç muharebelerde savaşmış kadın ve erkeklerdi. Dokuzu da –Merkez Kale kumandanı olan Aren da dahil– köprünün belirli kısımlarının ve bu kısımların yakınlarındaki adaların korunmasından sorumluydu. Bugün de yeni sezonun getirecekleri konuşmak için bir araya gelmişlerdi. Bir kişi hariç.

Ahnna gecikmişti.

Eranahl'ın mağara şeklindeki limanına girip basamaklara oturarak beklerken Aren'ın içinde bir endişe belirmeye başlamıştı. Lara'nın köprüden düştüğü gün onu Harendell'e göndermekle tehdit ettiğinden beri ikiziyle ilk defa karşılaşacaktı. Ahnna başından beri, Lara'nın Merkez Kale evinde kapalı tutulması gerektiği düşüncesinde çok ısrarcı olmuştu. Şimdi onu Ithicana'nın kalbinde gördüğünde nasıl tepki verecekti acaba?

Mağaranın demir kapılarının takırtı sesini duyan Aren düşüncelerden uyandı. Güney Kalesi teknelerinden birinin dönemeci dönmesini izlerken gözlerini kısıp ikizini görmeye çalıştı. Ahnna teknenin kıç tarafındaki dümenin başında oturuyordu. Yüzü ifadesizdi.

Tekne taş basamaklara çarpınca askerlerden biri hemen dışarı atlayıp palamarı eline aldı. Diğerleri de eşyaları bo-

şaltmaya başladılar. Ahnna askerlerine birkaç saatlik özgürlüğün tadını çıkarmalarını söyledikten sonra çantasını omzuna atıp basamakları ikişer ikişer tırmandı. "Majesteleri," diye selam vererek Aren'ın kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Geç kaldığım için özür dilerim. Güneydeki krallıklarla ilişkilerimiz nedeniyle Güney Kalesi'ne fazladan bir alaka göstermem gerekiyor."

"Sorun değil," dedi Aren aralarında oluşan mesafenin kapanmayabileceği fikrine alışmaya çalışarak. "Vaktimiz var."

Ahnna gökyüzüne bakarak kafasını iki yana salladı. "Ben bundan pek emin değilim."

Aren'la Ahnna saraya girdiklerinde içerisi çok sessizdi. Toplantıyla ilgisi olmayanlar binayı terk etmişti, ilgisi olanlarsa görevleriyle meşguldü. İnsanların yokluğu sarayı tamamen değiştirmişti sanki. Adım sesleri duvarlarda yankılanıyor, biri konuşsa herkes duyuyordu.

Gerçi kimse konuşmaya istekli değildi.

Koridorun köşesini döndüklerinde Aren, Lara'nın toplantı odasının dışındaki minderli bir bankta oturduğunu gördü. Omuzları dik, bakışları yerdeydi. Mavi ve yeşil ipek kumaşlardan yapılmış elbisesini giymiş, lapis lazuli taşlarıyla süslenmiş yüksek topuklu, deri sandaletlerinin narin bağcıklarını bacaklarına sarmıştı. Saçlarını örüp adeta bir taç gibi başının üzerinde topladığı için kuğu gibi boynu ortaya çıkmıştı ve yüzü, sürdüğü altın rengi simle parıldıyordu.

"Hâlâ pahalı zevklerinden vazgeçmemiş," diye mırıldandı Ahnna.

Bu konuda haklıydı ama sebeplerini bilmiyordu. Aren karısını şımartıyordu, evet. Aslında kendisine kalsa Lara lüksü bir kenara bırakıp Ithicana halkının arasına kolayca karışabilir, hatta bir zaman sonra sanki onların arasında doğmuş gibi hissetmelerini sağlayabilirdi. Ama Aren da Lara da biliyorlardı ki Ithicanalıların, onun bir Maridrinalı olduğunu unutmaması ve onu olduğu gibi sevmeleri çok önemliydi. Ve sevmişlerdi de.

Yaklaştıklarını gören Lara kalkıp onlara doğru döndüğünde Aren, ikizinin nefesinin kesildiğini duydu. Lara'nın boynundaki, annelerine ait olan gerdanlığa bakıyordu. "Bunu nasıl yaparsın?" diye tısladı. "Ona verebileceğin bir sürü şey varken neden bunu seçtin?"

"Çünkü Lara, kraliçe. Çünkü ona âşığım."

Kız kardeşinin bakışlarında pek çok farklı ifade belirdi. Hakaretlerin dilinin ucuna kadar geldiği belliydi. Ama hiçbir şey demeden Lara'nın önünde eğilmekle yetindi. "İyi olduğunuzu görmek güzel Majesteleri." Sonra bir kale kumandanı olduğunu gösteren anahtarını çıkarıp toplantı odasının kapısını açarak içeri girdi.

"Onunla daha önce konuşmamanın hata olacağını söylemiştim sana," dedi Lara, ellerini beline koyup mükemmel kafasını iki yana sallayarak. "Görmek istemediği her şeyi yüzüne bir tokat gibi çarpıyor, sonra da sineye çekip oturmasını bekliyorsun."

Öne doğru bir adım atan Aren onu kendine çekti. "Neden her zaman haklısın?" Gözlerini yumup boğazına öpücükler kondururken Lara da kollarını onun boynuna sarmıştı.

"Ben her zaman haklı değilim. Sen çoğu zaman haksız olduğun için böyle oluyor."

Aren kıkırdadı. Gerginliğinin bir kısmı tam yok olmuştu ki Lara, "Henüz çok erken Aren. Gidip Jor'u çağırmama izin ver," diyerek tekrar gerilmesine neden oldu.

"Hayır. Sen Ithicana Kraliçesi'sin. Benim sağ kolum ve yardımcımsın. Bu her zaman böyle oldu. Şimdi toplantıya Jor'la katılmam, kale kumandanlarına seni onun kadar kabiliyetli görmediğimi, sana güvenmediğimi düşündürür. Ve Eranahl'a geldiğinden beri başardığın her şey çöpe gider."

"Zaten benim kabiliyetsiz biri olduğuma inanıyorlar."

"Ben öyle olmadığını biliyorum ama." Lara'nın geçmişini, eğitimlerini, nasıl tehlikeli bir suikastçı olabileceğini sadece Aren biliyordu. Ve hem onu hem de evlilikleriyle sembolize edilen barışı korumak adına bu sırrı her daim saklayacaktı. "Ayrıca bir krallığı yönetmek için dövüş becerilerinden çok daha fazlasına ihtiyaç vardır."

"Ama bu Savaş Gelgitleri konsey toplantısı," dedi Lara, dişlerini sıkarak. Bir yandan da yalnız olduklarından emin olmak için sağa sola bakınıyordu. "Burada önemli olan tek şey dövüş becerileri. İzin ver Jor'u çağırayım."

Aren kafasını iki yana salladı. "Konuşulacak konuda en detaylı bilgiye sahip kişi sensin." Alnını onunkine dayadı. "Yanımda olmana ihtiyacım var."

Ardından onun daha fazla karşı gelmesine müsaade etmeden kapıyı açtı ve Lara'yı, Ithicana'nın savaş odasına soktu.

37

LARA

Odaya girdikleri anda Aren onun kolunu bıraktı. Birkaç saniye önceki samimiyeti kaybolmuş, yerini tamamen farklı bir şeye bırakmıştı.

Bu odada karı koca değildiler. Ithicana'nın Kralı ve Kraliçesi de değildiler. Aren, Merkez Kale kumandanıydı, Lara ise onun sağ kolu. Bunu fark edince Lara içgüdüsel olarak onun duruşunu taklit etti ve peşinden yürürken omuzlarını dikleştirip yüzüne ciddi bir ifade oturttu. Odaya yerleştirilmiş dev Ithicana maketinin Merkez Kale'yi temsil eden parçasının önünde durdular.

Buraya kale kumandanları ve yardımcılarının dışındakilerin girmesi yasaktı. Hizmetkârların bile girmesine izin verilmiyor, temizlik işlerini her zamanki tipik Ithicana ve-

rimliliğiyle şu anda bu odada bulunanlar yapıyordu. Bir Maridrinalı olarak Lara'nın burada bulunması daha önce benzeri görülmemiş bir olaydı ve tam da bu yüzden onu gören herkesin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Jor nerede?" diye sordu Ahnna, Güney Kalesi kısmında durduğu yerden. Elini sahiplenici bir şekilde adanın üzerine koymuştu.

"Alt katta." Aren'ın sesi katıydı ama bunun sebebi öfke değil gerginlik olmalıydı. Lara'nın bu odadaki varlığının sorgulanacağını biliyordu.

"Kumandanım, kraliçe hazretlerinin burada bulunmasının uygun olup olmadığını konuşsak daha iyi olur bence," dedi Mara. Bu hiç şaşırtıcı değildi çünkü kadın, Lara'dan nefret ettiğini hiç saklamıyordu. Eranahl'a geldiği zamanlarda onunla tek kelime dahi etmiyordu.

Aren katı gözlerini Kuzey Kalesi kumandanına çevirdi. "Sağ kollarımızı kendimiz belirleriz. Tercihlerimiz asla sorgulanmaz." Çenesiyle Aster'ı gösterdi. Kestark'taki görevinden alınınca Mara onu yardımcısı olarak atamıştı. "Tabii dilersen bu protokolü değiştirebiliriz."

Mara teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Yardımcınız olarak daha tecrübeli birini atamak yararınıza olabilirdi kumandanım. Örneğin Emra..." Kestark'ın yeni kumandanına işaret etti. "...yaşı henüz çok genç olduğu için olgun birini sağ kolu olarak seçti."

Emra kumandan yardımcısı olarak annesini –kadın, Lara'nın tanır tanımaz çok sevdiği deneyimli bir savaşçıydı– seçmişti. Bahsi geçen kadın gözlerini devirirken Emra yanıt verdi: "Güvenebileceğim birini seçtim."

Bu dayanışma örneğiyle içi biraz olsun rahatlayan Lara, Ahnna'nın, "Sen Jor'a ne zamandır güvenmiyorsun?" sözleriyle yine gerildi.

Aren yanında kıpırdanınca bacakları Lara'nın eteğine değdi. Kardeşinin desteğini alamamanın Aren'ın canını yaktığını biliyordu. Taryn, Jor ve muhafızların kalanının anlattıklarına göre ikizler hep çok yakın olmuş ve Ahnna, Güney Kalesi'ne taşınana dek omuz omuza mücadele etmişlerdi. Aren'ın evliliğiyle alakalı konsey toplantısında en büyük destekçisi Ahnna'ydı ama şu anki yüz ifadesine bakılırsa prenses bu kararından çok pişmandı.

"Lara benim karım. Ve Ithicana Kraliçesi. Ona güveniyorum ve sağ kolum olmasını istiyorum." Aren'ın bakışları odada dolaşırken Lara nefesini tuttu. "Bununla bir sorunu olan siktirip gidebilir."

Mara burnundan alaycı bir nefes verdi ama diğerlerini dillerini tuttular. "Artık başlayalım mı o zaman? Gece çökmeden yola çıkmak istiyorum."

Sonra hiç beklemeden, fırtına sezonunda yaşanan gelişmeleri anlatmaya girişti. Kuzey Kalesi casusları, Harendell ve Amarid'ın niyetlerini, ordularını ve filolarını hangi noktalara konuşlandırdıklarını, inşa edilen veya batırılan gemilerinin sayısını öğrenmişti. Bilgiler o kadar ayrıntılı ve genişti ki dünyadaki tüm krallıkların hükümdarları şu anda Lara'nın yerinde bir casuslarının oturması için her şeyi yaparlardı. Bunun ne kadar kıymetli bir konum olduğunu bildiği için Lara anlatılanları büyük bir dikkatle dinliyordu.

"Amarid geçen yıl işgallerde kaybettikleri gemiler yerine

yenilerini inşa ediyor," dedi Mara. "Fakat kaydettikleri ilerlemeyi takip ediyoruz. Hiçbiri Savaş Gelgitleri'nden önce hazır olmayacak. Bu nedenle gelmekte biraz gecikebilirler."

"O kadar çok geminin hepsinin yeri doldurulacak mı?" diye sordu Aren. "Hangi parayla peki? Amarid'ın kasaları bomboş olmalıydı."

Lara buna, Ithicana'nın çelik ithalatından kazandıkları gelirin önüne set çekmesinin sebep olduğunu biliyordu. Aren'la Lara'nın evliliği yüzünden, kuzeydeki ve güneydeki tüm krallıklar arasında en çok Amarid zarar görmüştü.

"Bildiğimiz kadarıyla direkt hazineden kullanıyorlar," diye cevap verdi Aster. "Borç değil çünkü kimse artık onlara borç vermiyor." Yaşlı adam elindeki bir kâğıdı kaldırdı. "Gemilerin yapım ücretini cevherlerle ödediklerini söyleyen dedikodular var. Ama bu pek olası görünmüyor."

Cevherler. Bu kelime Lara'nın dikkatini çekmiş, ona bir şey anımsatmıştı ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. "Hangi tür cevherlermiş bunlar?"

Odadaki herkesin bakışları ona döndü, sonra tekrar Aren'a çevrildi. Genç kral rahatsızlıkla çenesini sıktı. "Soruya yanıt ver."

"Yakut," dedi Aster. "Fakat Amarid'da hiç cevher madeni yok. Bu yüzden bu dedikoduların gerçek olması ihtimali yok."

Lara parmaklarını belindeki bıçağın kabzasına yerleştirilmiş koyu kırmızı taşlarda dolaştırdı.

"Söylentiler beni ilgilendirmiyor," dedi Aren. "Önemli olan gerçekler. Amarid'ın gemilerin masrafını nasıl karşıla-

dığını öğrenin. Birileriyle gizli bir işbirliği içindelerse eğer, kim olduğunu derhal öğrenmek istiyorum. Ve niyetlerinin ne olduğunu." O, Mara'ya devam etmesi için el salladı ama Lara'nın aklı gemilerde kalmıştı. Ithicana'ya saldırı düzenlenmesi konusunda Amarid'dan başka kimlerin istekli olabileceğini düşünüyordu.

"...Amarid'ın, belirli Maridrina ürünlerinin ithalatını artırdığına dair bilgi aldık."

Mara'nın sözleri Lara'nın tekrar kafasını kaldırmasına neden oldu. "Ne gibi ürünler?"

Diğer kadının yüzü soğuktu. "Çoğunlukla ucuz şarap."

"İçki imalathaneleriyle meşhur olan ve dünyadaki en iyi şarabı üreten bir ülke neden Maridrina şarabı ithal etsin?"

"Amaridlilerin bazıları bulaşık suyu içme meraklısı demek ki," dedi Mara sertçe. "Artık devam edelim."

"Kumandan, kendine gel." Aren'ın sesi buz gibiydi.

Kuzey Kalesi kumandanı bitkinlikle ellerini kaldırdı. "Maridrinalılar ihtiyaçlarını satın alabilmek için önlerine geleni satıyorlar herhalde. Sadece sıra dışı geldiği ve ileride kendi çıkarımıza kullanabileceğimiz için belirtmek istemiştim."

"Çok büyük bir sevkiyat değildi," diye araya girdi Ahnna. "Hem o kadar ucuz şeylerdi ki elde edecekleri gelirin yarısı vergiye gidecektir. Ben sandıklardan birini gizlice alıp Merkez Kale'ye gönderilecek erzak sandıklarının arasına koymuştum."

Lara'nın nabzı kulaklarında atmaya başladı. Güvenli evdeki sandıktan çıkan Maridrina şarabının şişesi ve içindeki yakut gözünün önünde belirmişti. O yakut şu anda Merkez

Kale'deki odasında, mücevher kutusunda duruyordu. Ithicanalıların el bile sürmek istemeyeceği ucuz şarap şişeleriyle cevher kaçakçılığı yapmak çok kolay olurdu tabii! Eğer Ahnna şaka olsun diye içlerinden birini almamış olsaydı hiç kimse bunu fark etmeyecekti. Lara, aradaki bağlantıyı Aren'ın de kurup kurmadığını anlayamıyordu çünkü Aren'ın suratı hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Devam edebilir miyim artık?" diye sordu Mara. Aren'ın kafasıyla onay vermesinin ardından Kuzey Kalesi savunma hatlarıyla ilgili raporları da aktardı, sonra sözü bir başka kumandana devretti.

Geçmiş yıllardaki Savaş Gelgitleri'nde Merkez Kale'nin kuzey ve güneyindeki adaların çoğu çok zarar görmüştü. Konsey üyeleri bu sene de aynı şey olur mu diye tartışmaya başlarken Lara düşüncelere daldı. Maridrina'dan birinin Amarid donanmasına finansal destek sağlayabileceği ihtimali aklından bir türlü çıkmıyordu.

Üyeler kuzeyden güneye doğru sırasıyla konuşmaya başladılar. Birinin tuvalet ihtiyacını görmesi için kısa bir ara verildi, o döner dönmez de toplantıya devam edildi. Kaybedecek zaman yoktu. Lara, kuvvetli fırtınalardan önce yükselen adrenalini yine hissedebiliyordu ama bu sefer havada farklı bir şey vardı: savaş esintileri.

Sıra Merkez Kale'ye geldiğinde Aren, Lara'nın ona uzattığı notlara bakmaya fazla gerek duymadan konuştu. "Merkez Kale yalnızca bir defa saldırıya uğradı. Ara sezondu ve kaptan muhtemelen tecrübeli değildi çünkü direkt olarak mancınıklarımızın görüş alanında ilerliyordu. Sanki onları

batıralım diye uğraşıyordu. Fakat bunun dışında, gözetimimiz altındaki diğer adalara taarruz eden düşman bize yine soluk aldırmadı."

Merkez Kale raporları sona erdikten sonra farklı meselelerin teferruatlarına geçtiler ama Lara artık konuşulanlara hiç kulak veremiyordu. Teni buz kesmişti. Babasının planı başından beri onun, Ithicana'nın askeri taktiklerini içeriden öğrenmesiydi. Aldığı eğitim bu taktikleri ve kendi ülkesi tarafından nasıl kullanılabileceklerini anlamasına yaraya-caktı. Savaş Gelgitleri süresince Ithicanalıları eylem halinde görmesini sağlayan tüm fırsatların tesadüf olduğunu sanmıştı ama ya öyle değilse ve her şey bir oyundan ibaretse ne olacaktı? Ya tüm o saldırıların arkasında yeni Amarid gemilerinin inşasına destek olan gizli güç varsa?

Ya bu güç, Maridrina Kralı ise?

"Serrith'e yapılan saldırı ciddi can kaybı verdiğimiz tek olay oldu..."

Serrith. O günün anıları Lara'nın zihnine hücum etti. Amarid askerlerinin onu tanıması ve hayatlarını kurtarmaktan başka çareleri kalmayana dek ona saldırmaması aslında çok saçmaydı. Çünkü Amarid'ın uğradığı zararın sebebi Lara'nın evliliğiydi.

"Sıra sende Emra," dedi Aren. "Kestark'ta işler nasıl gidiyor?"

Geçen Savaş Gelgitleri'nde ağır hasar alan kalesinin durumunu anlatırken genç kızın elindeki kâğıtlar titriyordu ama sesi berrak ve netti. Notlarının sonuna ulaştığında bir an duraksadı, sonra devam etti: "İki gün önce Kestark'tan bir Amarid ticari teknesi geçti."

"Yalnızca önemli detaylardan bahset kızım," dedi Aster. Lara elindeki bardağı onun kafasına atmamak için kendini zor tuttu. "Fırtına sezonu sırasında sularımızdan geçen bütün deniz taşıtlarını tartışsaydık... Ohooo!"

Emra'nın gözleri sinirle parladı ama ihtiyarın karşısında alışkanlıktan dolayı dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi.

Şu anda Amarid'la alakalı her detay önemliydi. Lara, kıza devam etmesini söylemek için ağzını açacaktı ki Aren önce davrandı: "Neden bu konudan bahsetmek istedin?"

"Teftiş için Aela'daki karakola gitmiştim kumandanım. Doğu tarafında demir atmış bir tekne fark ettik. Mürettebat, şişmeyen yelkenleri onarıyormuş gibi bir şeyler yapıyordu ama hareketleri abartılıydı sanki."

"Eee?"

"Geminin karinası suyun fazla üzerindeydi. Ve kuzeyden geldiği için bu bana çok tuhaf göründü. Bu yüzden neyin ne olduğunu görmek için kendimiz gidip bir bakalım dedik."

"Bir Amarid gemisine mi bindiniz?"

"Ortam barışçıldı. Ambara göz attığımda boş olduğunu gördüm. Ne taşıdıklarını sorduğumda varlıklı bir asilzadeyi gideceği yere götürdüklerini söylediler."

"Ne kadar heyecan verici bir hikâye," dedi Aster alaycı bir sesle.

Neyse ki Aren elini sallayarak onu susturdu yoksa Lara adamın çenesini kapatmasını sağlamak için içeceğine zehir katmayı planlamaya başlayacaktı. "Asilzadeyi gördün mü?"

"Evet kumandanım. Altın rengi saçları olan çok güzel bir kadındı. Yanında hizmetçisi ve ordu mensubu gibi görünen birkaç eşlikçisi vardı."

"Onlarla konuştun mu?"

Emra kafasını iki yana salladı. "Hayır. Ama kadının elbisesinin, majestelerinin bazı zamanlar giydiği elbiselere benzediğini fark ettim."

"Maridrinalı mıydı?"

"Bunu anlayabilecek kadar çok tecrübem yok," dedi kız yanakları kızarırken. "Majesteleri benim tanıdığım tek Maridrinalı."

"Belki de annene danışmalıydın kumandan," diye araya girdi Mara. "Sonuçta kendisi Maridrina ile yapılan savaşta yer aldı ve onların nasıl göründüklerini ve konuştuklarını biliyor. Ama her neyse, bu o kadar da önemli değil. Köprüden geçmeye parası yetmeyen Maridrinalılar, ucuz olduğu için sıklıkla Amarid gemileriyle seyahat etme riskine girerler."

"Ben de bu konuya fazla kafa yormazdım aslında kumandan," diye karşılık verdi Emra. "Fakat Eranahl'a gelirken Merkez Kale bölgesinden geçtiğimizde aynı tekneyi tekrar gördük. Öyle bir tüccar teknesi iki günden az süre içinde Maridrina'ya gidip Merkez Kale'ye tekrar gelemez."

Lara tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Odada pencere olmamasına rağmen izleniyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Babası, kadınları savaşlara dahil etmez, casus olarak kullanmazdı. Tabii Lara ve kız kardeşleri hariç. Ve Lara, kız kardeşlerinin özgürlüğünün bedelini kanla ödemişti.

"Sizler de böyle bir şey fark ettiniz mi?" diye sordu Aren.

Odadakiler kafalarını iki yana salladılar ama Merkez Kale'nin kuzey kışlasının kumandanı, "Gözcülerimiz, Serrith ve Gamire'ın çevresinde güneye ve doğuya seyreden bir

Amarid ticari teknesi gördüklerinden bahsetmişlerdi," dedi. "Batıdaki fırtınadan kaçtığını düşünmüşler."

"Bilmemiz gereken bir konu var mı?" diye sordu Mara.

Konu, babasının Lara'nın peşine avcı takmış olmasıydı. Lara artık bundan emindi ve Aren'dan yayılan gerginliğe bakılırsa o da bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı. Fakat bunu açıklarlarsa Silas'ın şımarık kızını neden bulmaya çalıştığı hakkındaki sorulara meydan vermiş olurlardı.

Aren kafasını iki yana salladı. "Devam edelim."

Sıra Güney Kalesi'ne, yani Ahnna'ya gelmişti.

Prenses çenesini ovuşturdu ve elini uzatıp büyük bir azimle koruduğu adanın maketine dokundu. "Güney Kalesi'nin savunma hatları muntazam durumda. Kasırga ve tayfunlar esnasında alınması muhtemel herhangi bir hasarı fırtına dindiğinde hızlıca tamir edebilecek durumdayız." Sonra elindeki kâğıda bakarak görev yerlerine konuşlandırılmış askerlerle zuladaki silahların sayısını, ayrıca ellerindeki gıda ürünleri ve suyun miktarını açıkladı.

"Hepinizin bildiği üzere..." Kâğıtları bıraktı. "...Valcotta, Maridrina'nın yolunu kesmek için filosundan birkaç gemi göndermişti. Bu olay yüzünden gelirimizin azalmasını bekliyorduk ancak Valcotta İmparatoriçesi bize şikâyet edecek bir sebep vermeyecek kadar bilgili ve sezgili bir kadın. Her fırtınanın ardından suların dingin olduğu zamanlarda Güney Kalesi kapısından Valcotta ticari gemileri eksik olmadı. Çok da rağbet gördüler. Maridrina gemileri de geldi ama onlara satın alacak pek fazla şey kalmamıştı. Asıl şaşırtıcı olan şu ki Kral Silas ilk defa kıymetli çeliğine ve silahlarına değil de gıda ürünlerine öncelik vermelerini istemişti."

"Çelik ve silahlar hâlâ Güney Kalesi'nde mi?" diye sordu Aren.

"Bir ambar dolusu silahımız var," dedi ikizi. "İşler böyle devam ederse Silas'a ulaşamadan hepsi paslanacak. Ama hâlâ gelmeye devam ediyor."

"Silas'ın adamları, Kuzey Kalesi'nde silah ve çelik satan Harendelllilerin tüm mallarını satın alıyorlar," dedi Mara. "Valcottalı alıcılar da bundan haberdar."

Ahnna kafa salladı. "Fakat Silas bu ürünleri ülkesine nakledecek kaynaklarını kullanmaya cesaret edemiyor. Halkı ayaklanmış durumda çünkü açlıkta ve çaresizlikte son noktaya geldiler. Ve tüm bunların suçlusu olarak Ithicana'yı görüyorlar."

Lara birdenbire gerçeği tüm çıplaklığıyla gördü ve kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. Her şeyin biteceğini düşünmekle ne büyük aptallık etmişti. Casusluk yapmayı bıraktığında babasının Ithicana'nın savunmasını aşmak için başka hiçbir yol bulamayacağını sanmıştı.

Ama Silas Veliant on beş yıl beklemiş, köprüyü ele geçirme hırsıyla hem koca bir serveti hem de yirmi kızının hayatını harcamıştı. Tüm bunları sır olarak saklamak için binlerce yalan söylemiş, insanları kullanmış ve kim bilir kaç kişinin canını almıştı. Bu işin peşini kolayca bırakmasının imkânı yoktu.

Maridrina'nın başına ne gelirse gelsin bırakmazdı.

Lara, Aren'la derhal yalnız konuşmalı, onu tehdidin hâlâ geçmediği, Ithicana'nın büyük tehlike altında olduğu konusunda uyarmalıydı. Ve bunu bu toplantı bitmeden önce yap-

malıydı. Böylece kumandanlar adalarına dönerken yaklaşan savaşa hazırlıklı olurlardı.

Fakat Aren'a özel konuşmak istediğini söylese konsey üyeleri ne sakladıklarını mutlaka sorardı.

Aren'ın not kâğıtlarını alıp çok terlemiş gibi kendini hızlı hızlı yellemeye başladı. Onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Sonra suyuna uzandı ve bardağı bilerek yere düşürdü.

Mara'yla tartışan Aren susup ona döndü.

"Kusura bakmayın," diye mırıldandı Lara. Genç kralın onu izleyen kısık gözlerinin farkında olduğu için dikildiği yerde başı dönmüş gibi sallandı. "Burası çok sıcak."

"Sen iyi misin?"

Lara, "Sanırım oturmam lazım," dedi ve kendini Aren'ın kollarına bırakıverdi.

38

AREN

"Bunun iyi bir sebebi olsa iyi olur," dedi Aren dişlerinin arasından, onu koridora taşırken. "Çünkü bayılmadığından adım gibi eminim."

Lara, "Bizi özel konuşabileceğimiz bir yere götür çabuk," diye fısıldayarak şüphelerini doğruladı.

Aren odalarının kapısını bir tekmeyle açıp, gözleri endişeyle büyümüş halde peşlerinden koşan hizmetçileri, "Çok fazla ayakta kaldı," diyerek kovaladı ve dirseğiyle kapıyı kapattı.

Sürgüyü çektiği anda Lara derhal kucağından indi. "Sadece birkaç dakikamız var," dedi. "Bu yüzden beni dikkatle dinle. Babam, Amarid'la ittifak kurmuş."

Sessizlik.

"Ithicana'nın her iki krallıkta da casusları var Lara. Hiçbiri Maridrina ile Amarid arasında kurulmuş bir ittifakı işaret eden bir şeyin haberini vermedi. Hatta durum bunun tam aksi şu anda."

"Evet öyle. Çünkü babam senin buna inanmanı istiyor."

Aren onun, Merkez Kale'ye yoğunlaşmış saldırıların, Maridrina şarabı ile kaçak yakutun ve masrafları aynı cevherlerle karşılanan yeni Amarid gemilerinin arasındaki bağlantıyı anlatmasını sessizce dinledi. Lara'nın Ithicana'ya neden gönderildiğini ve Silas'ın aslında düşman olduğunu bilmese tüm bu küçük detayları ve tesadüfleri hiç ama hiç dikkate almazdı.

"Şimdi bir de Merkez Kale çevresinde dolanan tekne haberini alıyoruz. O asilzade..." Lara tereddütteymiş gibi cümlesini yarıda kesti. "O asilzade, askerlerin taşınması için bir bahane sadece. Babamın beni aradığını biliyorsun."

Aren burada araya girdi. "Tabii ki de seni arıyor Lara. Çünkü sen olmazsan tüm oyunları, Amarid'la ittifakı ve diğer her şey boşa gider."

"Ama..."

"Sen yoksan onun hiçbir şeyi yok demektir."

Lara ona ihanet etmemişti, Aren bundan emindi. Ona tüm kalbiyle güveniyordu ve köprüsünü de halkını da gönül rahatlığıyla emanet edebilirdi. Fakat genç kadının gözlerindeki kaygılı bakışlar göğsünde bir kuşku tohumunun filizlenmesine yol açtı. "Mektuplarında ona herhangi bir ipucu vermediğinden eminsin, değil mi?"

"Eminim," dedi Lara gözünü bile kırpmadan. "Ama şu

anda köprüyü almak için bana ihtiyaç duymayacağı bir ortam oluşturmaya çalıştığından da eminim. Zor kullanacak, bu çok aşikâr."

Aren derin bir nefes alıp verdi. "Lara, bunu daha önce de denedi ve başarısız olarak feci kayıplar verdi. Maridrinalılar, bizim mancınıklarımızın gücünü biliyorlar. Silah arkadaşlarının dalgaların arasında nasıl boğulduğunu, kayalara çarpıp nasıl parçalandığını ya da köpekbalıkları tarafından nasıl yendiklerini kendi gözleriyle gördüler. Silas isterse tüm Amarid gemilerini kiralasın, yine de halkın bu savaşı desteklemeyecektir."

"Onları neden aç bırakıyor sanıyorsun?"

Aren'ın kanı aniden dondu sanki. "Valcotta'yla ticareti kesmemizi sağlamak için."

Lara kafasını yavaşça iki yana salladı. "İstediği son şey o. Babam, Ithicana'yla müttefik olmak istemiyor, düşman olmak istiyor." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bunu başardı da. Seni Maridrinalıların gözünde kötü adama dönüştürdü. Ve çok yakında kana susamış halde sana saldıracaklar."

Lara daha lafını bitirmeden Aren onun söylediklerinin doğruluğundan emindi aslında. Yaptığı her şeye, Ithicana'nın geleceği için kurduğu tüm hayallere rağmen savaş kapısındaydı. Lara'yı bırakıp paylaştıkları yatağın direğine tutundu. Ahşap, elinin altında gıcırdadı.

"Ithicana'yı o iki krallığa karşı koruyabilir misin?" Lara'nın sesi yumuşaktı.

Aren kafa salladı. "Bu yıl koruyabilirim, evet. Ama çok büyük kayıplar vereceğimiz kesin. Maridrina ile Amarid'ın askerleri çok fazla."

Peki Aren'ın seçenekleri nelerdi? Silas'ı durdurmanın en kesin yolu Valcotta'yla güçlerini birleştirmekti ama bu da Maridrina'nın felaketi olurdu. Lara'nın insanlarından binlercesi ya kılıçtan geçirilerek ya da açlığa daha fazla dayanamayarak hayatını kaybederdi. Sırf bir adamın açgözlülüğü yüzünden masum canlar yitirilirdi. Fakat aksini yapmak da Ithicana'nın sonunu getirirdi. Tabii Harendell imdatlarına koşmazsa. Ve maalesef ki son zamanlardaki davranışları böyle bir şey yapma ihtimallerinin düşük olduğunu gösteriyordu.

"Hiçbir çözüm yolu yok," dedi.

Sessizlik.

"Valcotta'yla ticareti kes." Lara o kadar kısık sesle konuşmuştu ki söyledikleri zor duyulmuştu. "Maridrina ile savaşı körükleyen bu ticarete bir son verirsen Ithicana'yı kahraman gibi gösterirsin."

"Valcotta'yla ticari ilişkilerimi kesip kaynaklarımı kullanarak Maridrina'nın yolundan çekilmelerini istersem bizim gelirimiz önemli ölçüde azalır. Ayrıca Valcotta kesinlikle misilleme yapar. Sırf tahminlere ve tesadüflere dayalı bir karar vererek riske mi girmemi istiyorsun?"

"Evet."

Sessizlik.

"Aren, beni buraya getirdin çünkü Maridrina ile barış sağlayabilmek için halkının, benim halkımı tanımasını istedin. Maridrina'yı eski bir düşman olarak değil de müttefik olarak görmelerini istedin." Lara'nın sesi boğuktu. "Her şey karşılıklı, değil mi? Maridrina'nın da Ithicana'yı bir müttefik, bir dost olarak görmesi lazım."

Aren'ın omuzları çöktü. "Sana katılsam da konseyi asla ikna edemem Lara. Maridrina ile sahip olduğumuz barış ortamını satın aldığımıza, babana istediğini verdiğimizden dolayı bize saldırması için bir sebep kalmadığına inanıyorlar. Babanın daha fazlasına aç olduğu ihtimaline dayanarak Valcotta sayesinde yaptığımız hasılatı kaybetmeyi göze almazlar."

"O zaman belki de onlara benim hakkımdaki gerçeği söylemenin vakti gelmiştir. Bu sayede durumun ciddiyetini kavrarlar belki."

Aren yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Söyleyemem."

"Aren..."

"Yapamam Lara. Ithicana'nın gaddarlıktaki şanını biliyorsun; söylenenlerin hepsi yalan değil. Eğer senin casus olduğunu öğrenirlerse..." Ağzı kupkuru olmuştu. "İnfazı kısa ve kolay olmaz."

"Öyle olsun o zaman."

"Hayır." Aren aralarındaki mesafeyi üç adımda kapatıp onu kollarının arasına çekti ve dudaklarını saçlarına bastırdı. "Hayır. Seni katledilesin diye onların eline veremem. Bunu yapacağıma beni denize atmalarına izin veririm daha iyi. Yapamam Lara. Seni çok seviyorum."

Onun kendisini feda edecek kadar cesur olduğunu bildiği için hemen ekledi: "Eğer hakkındaki gerçeği öğrenirlerse yapacakları son şey halkına yardım etmek olur. Beni Valcotta'yla resmi bir ittifak imzalamaya zorlarlar. O zaman da... Maridrina hayatta kalabilir mi bilmiyorum."

Lara'nın omuzları sarsılmaya başladı. Sonra dudakların-

dan hıçkırıklar yükseldi. "İmkânsız. İki ülkeyi birden kurtarmak imkânsız. Her zaman böyleydi."

"Belki de imkânsız değildir." Aren onu yatağa doğru nazikçe itti. "Sen burada kalıp rol yapmaya devam et, tamam mı?"

Lara eliyle yanağını sildi. "Sen ne yapacaksın?"

Eli kapı kolundayken duraksayan Aren dönüp Lara'ya baktı. "Baban seni Ithicana'ya belirli bir amaçla gönderdi ve başarısız oldu. Ama benim de seni buraya getirmemde bir sebep vardı Lara. Oynadığım kumar işe yaramış mı göreceğiz bakalım."

Aren odadan çıkıp uzun adımlarla koridorlarda ilerlerken konuşmasını kafasının içinde tekrar ediyordu. Bu konuşmayı daha önce defalarca yapmıştı ama şimdi hedefi farklıydı. Konseyin toplantı odasına vardığında anahtarını çıkarıp kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Konuşanlar sustular. Sonra Ahnna, "Ninem, fırtına sezonunun bitip Savaş Gelgitleri'nin başladığı haberini gönderdi," dedi.

Herkes kıpırdanmaya başladı; kumandanlar bir an önce kalelerine dönmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Sonuçta taarruza geçebilecek olan düşmanlara karşı hazırlık yapmaları gerekiyordu. Toplantının bir an önce bitmesini istedikleri kesindi.

Ama Aren'ın onlarla işi henüz bitmemişti.

"Tartışmamız gereken bir konu daha var," dediğinde ses tonu tüm kafaların ona dönmesini sağladı. "Daha doğrusu tartışmayı bitirmemiz gerek. Konu, Maridrina halkının içinde bulunduğu kötü durum."

"Tartışacak başka ne kaldı?" dedi Aster. Mara'yla ikisi kıkırdadılar. "Kendi sonlarını kendileri getirdiler."

"Biz de öyle."

Aster'ın yüzündeki sırıtış soldu.

"Ithicana on altı yıl önce Maridrina ve Harendell'le bir barış antlaşması imzaladı. Diğer iki krallık antlaşmanın koşullarını yerine getirdi ve bu süreçte bize hiç saldırmadı. Ayrıca Maridrina üstüne düşen görevi tamamlayıp bana sevgili karımı gönderdi. Biz de bunun karşılığında onlara istediklerini verdik."

"Anlatmak istediğiniz belirli bir şey var sanırım Majesteleri," dedi Mara.

"Koşullar yerine getirildi," diye devam etti Aren. "Fakat antlaşmanın tam olarak ne üzerine yapıldığı konuşulmadı. Yaptığımız şey, Kumandan Mara'nın devamlı belirttiği gibi, Ithicana'nın barış ortamına sahip olmak için Maridrina'ya ödeme yaptığı bir iş anlaşması mı? Yoksa iki ulusun herhangi bir ticari hizmet, para ya da mal değiştokuşunun ötesinde bir ilişki kurmasını sağlayan bir ittifak mı?"

Hiç kimse konuşmadı.

"Maridrina halkı açlıktan kırılıyor. Arazilerinin çok küçük bir kısmı ekip biçmeye müsait fakat buralarda iş görecek insan olmadığı için mahsul elde edemiyorlar. Zenginler hâlâ ithalat yapabiliyor ama kalanlar aç yaşıyor. Fakat biz, yani onların sözde müttefikleri hâlâ düşmanlarıyla iş yapıyor ve onların umutsuzca ihtiyaç duyduğu ürünleri, daha çok para ödüyorlar diye Valcottalılara satıyoruz. Valcotta gemileri, Maridrina'nın parasını ödeyip hakkıyla aldığı çeliği onlara bırakmazken biz hiçbir şey yapmadan oturuyoruz.

Maridrina halkının bu antlaşmayı maskaralıktan başka bir şey olarak görmemesine hiç şaşmamak gerek."

"Orada yaşanan her şey Silas'ın başının altından çıkıyor," dedi Ahnna. "Bizim bir sorumluluğumuz yok."

"Silas'ın başının altından çıkıyor olabilir ama bir şeyler yapacak gücümüz varken öylece oturup masum çocukların mezara gitmesine izin verirken ondan daha iyi olduğumuzu söyleyebilir miyiz? Silas da ben de krallıklarımızın özeti değiliz. Hem ikimiz de ölümsüz değiliz. Yani büyük resme bakmalıyız."

"Ne öneriyorsun Aren?" diye sordu Ahnna ifadesiz bir sesle.

"Valcotta'dan ablukayı kaldırmalarını talep etmeyi, eğer reddederlerse Güney Kalesi'ne girmelerini yasaklamayı öneriyorum. Böylece Maridrinalılara onların müttefiki olduğumuzu ispatlamış oluruz."

Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. En çok Aster'ın sesi çıkıyordu: "Bunlar karınızın ağzından çıkmış sözlere benziyor Majesteleri."

"Öyle mi?" Aren ona dik dik baktı. "Ben, halkımızın savaştan başka seçenekleri de olsun diye diğer krallıklarla birlik olmayı ne zamandır teklif ediyorum, unuttunuz mu? Ithicana'yı, köprüsünü hırsla koruyan bir ordudan daha fazlasına dönüştürmek için ne kadar zamandır uğraşıyorum? Benden önce annem ne kadar zaman uğraştı? Bunlar Lara'nın ağzından çıkan sözler değil."

Bir bakıma öyleydi aslında ama öncesinde Aren sadece kendi krallığını korumakla ilgileniyor, Ithicana'nın ittifaklardan kazanacağı faydalara önem veriyordu. Şimdi duruma

iki taraftan da bakabiliyordu. Ve artık çok daha iyi bir insan olduğuna inanıyordu.

"Fakat insanlarımıza bu fırsatları sunan bir ittifak mutlaka bizden de bir şeyler ister. Karşılığında biz de bir şeyler vermeliyiz. Maridrina'nın şu anda içinde bulunduğu durum. Ithicana'nın kendini göstermesi için bir fırsat."

"Bir beyanname olacak yani, ha?" dedi Aster tükürürcesine. "Kendi evlatlarımızı riske atacağımız ve herhangi bir söz sahibi olamayacağımız bir beyanname?"

Mümkün olsa Aren direkt emir verebilirdi, böylece işler ters giderse suçu tek başına üstlenirdi. Ama Ithicana'nın yöntemi bu değildi. "Oylama yapalım."

Kafalar sallandı.

"Pekâlâ o halde. Onaylayanlar el kaldırsın," dedi Emra'nın annesi. Ve kendi hemen elini kaldırdı. Genç kumandanlardan dördü de ona katıldılar. Aren'ınkiyle birlikte toplam yedi ediyordu ama dokuz oya ihtiyaç vardı. Aren, Lara'nın tekrar onunla gelmemesini bir bakıma bundan dolayı da istemişti. Toplantıdaki kişi sayısı tek olursa oylama askıda kalmazdı. Ayrıca Lara burada olmadığı için kimse onu bu oylamadan sorumlu tutamazdı.

Yaşlı kumandanlardan birkaçı –tabii Aster da dahil– başlarını olumsuz anlamda sallayarak geri adım attılar. Mara elini kaldırdığında Aren irkilir gibi oldu. Kuzey Kalesi kumandanı onun şokunu görünce, "Seni sorgulamam, sana inanmadığım anlamına gelmiyor evlat," dedi.

Oy vermeyen sadece Ahnna kalmıştı.

Genç kadın kaşlarını çatarak parmağını Güney Kalesi'nin

üzerinde gezdirdi. "Eğer bunu yaparsak Valcotta'yla ilişkimiz mahvolur. Savaş kapımıza dayanır."

Aren bakışlarını krallığının dev maketinde gezdirdi. "Ithicana her zaman bir savaşın içinde zaten. Peki elimizde ne var?"

"Hayattayız. Köprümüz var."

"Daha fazlası için mücadele etmenin zamanı gelmedi mi sence de?"

Ahnna cevap vermedikçe Aren'ın sırtından akan terin miktarı artıyordu. İkizi, Lara ile Maridrina'ya olan güvensizliğini aşabilecek miydi? Gözünü karartıp riske girmeyi kabul edecek miydi? Doğduklarından beri olduğu gibi Aren'la omuz omuza savaşacak mıydı?

Ahnna adasına sevgiyle hafifçe vurdu, sonra bir kez kafa salladı. "Her ne olursa olsun senin yanında savaşmak için uzun zaman önce bir yemin ettim. Şimdi de değişen bir şey yok. Güney Kalesi evet oyu veriyor."

39

LARA

Sekiz hafta sonra Lara ateşin başında içki kupasını Jor'unkine vurarak kahkahalar atarken kütüklerden biri patlayıp kıvılcımlarını ellerine doğru savurdu.

Söylenenlere göre çok ama çok uzun zamandır ilk kez Savaş Gelgitleri, Ithicana için savaş anlamına gelmemişti. Kıyılarda hiçbir hareketlilik yoktu. Buna rağmen sezonun sona erdiği ilan edilene dek tüm ulus nefesini tutarak beklemişti.

Aren, Maridrina ablukasını kaldırmadıkları takdirde ticari gemilerinin Güney Kalesi limanına alınmayacağı konusunda Valcotta'yı sert bir dille uyarıp da imparatoriçeden bir yanıt alamayınca Ithicana, Güney Kalesi'ne yaklaşan Valcotta gemilerini kovup Maridrina gemilerine tam erişim

izni vermişti. Ayrıca Ithicana gemilerinin erzak ve temel ihtiyaç sandıklarıyla doldurulup Vencia'ya gönderilerek fakirler arasında bölüştürülmesini emretmişti. O, Ithicana'nın hazinesinden ve kaynaklarından kullanarak, türlü dertle boğuşan şehre yardım etmeye devam ettikçe Maridrinalılar da sokaklarda onun adını haykırmaya başlamışlardı.

Lara'nın babası ya savaş için halkının desteğini kaybettiğinden ya da Lara'dan gerekli bilgiyi alamadığından ötürü Ithicana aleyhine bir adım bile atmaya kalkmamıştı. Hâlâ yaralarını yalamakla meşgulmüş gibi görünen Amarid da bir şey yapmamıştı. Şimdiyse fırtınalar geri gelmişti ve her iki krallık da herhangi bir şey yapmayı düşünüyorlarsa bile bir sene daha beklemek zorundaydı. Gerçi Ithicana halkı ile Maridrina halkının arasındaki bağın giderek güçlenmesine bakılırsa sonsuza dek bir şey yapabileceklermiş gibi görünmüyordu.

Tabii yaşanan ve yapılanların sonuçları da olmuştu. Valcotta İmparatoriçesi, koynuna yılanları aldığı için başına gelecekleri hak ettiğini söyleyen bir mektup yazıp Aren'a göndermiş ve köprüden elde edilen kazancı daha da kısıtlamak için tüm donanmasını ticari gemileri engellemeye yönlendirmişti. Valcotta'yla ticaret sona erdiği için geliri zaten azalan Ithicana'nın hazinesi boşalmaya yüz tutmuştu. Ama Lara için Maridrina ve Ithicana sivillerinin hayatta ve güvende olmasından başka hiçbir şey önemli değildi.

Hem prenses hem de kraliçe olarak üzerine düşen görevi yerine getirmişti.

"Ağabeyin şu anda Merkez Kale'nin yakınlarında olmalı," dedi Jor, ona bir kupa bira daha uzatırken. "Deniz alçal-

mış durumda. Köprüye doğru bir geziye çıkıp onu ziyaret edebiliriz istersen. Aile saadeti yaşarsınız."

Lara gözlerini devirdi. "Almayayım, sağ ol." Küçük ağabeyi Keris sonunda babalarını Harendell'de felsefe okumasına izin vermeye ikna etmişti ve şu anda ilk dönemine başlamak üzere saraydan yardımcıları ve eşlikçileriyle beraber köprüden geçiyordu. Onlardan önce gelen bir ulak, kervandakilerin ipekler ve mücevherlerle bezenmiş bir kuş sürüsüne benzediklerini söylemişti.

"Hadi gidelim," diye mırıldandı Aren kulağına. "Seninle gerçek bir yatakta bir gece geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Lara, "Kafanı yastığa koyar koymaz uykuya dalarsın kesin," derken Aren'ın parmaklarının kollarında dolaşmasının tadını çıkarıyordu. Bacaklarının arasında oluşan sıcaklık muhteşemdi. Savaş Gelgitleri süresince birlikte kışlada kalmışlardı ama dar asker yatağı, uzun romantik anlar yaşamak için pek uygun değildi. Gerçi yine de bir çaresini bulmuşlardı.

"Gidelim de göstereyim sana. Hadi."

Birlikte hafif yağmura çıktılar. Aren'ın dışarıda olan askerlerinden biri Lara'ya şaşkınlıkla baktı. "Az önce eve çıkmamış mıydınız siz?"

"Hayır, buradaydım. Jor içkimi tazeleyip durdu. Senin vardiyan bitene dek bütün birayı tüketecekler bu gidişle."

"Sizi gördüğümü sanmıştım da." İri adam kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Az önce iskeleden erzak işareti gönderildi. Muhtemelen yeni içkiler de gelmiştir."

"Bir kısmını buraya gönderirim," dedi Aren. Bir yandan da Lara'nın kolunu çekiştiriyordu.

Asker, "Teşekkür ederim Majesteleri," diye seslenirken ve koydaki zincir takırdayarak kalkarken Aren çoktan Lara'yı da peşinden çekerek yoldan yukarı doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Geçen sekiz hafta boyunca kışladan uzaklaşacak kadar rahat hissetmedikleri için neredeyse hiç uğramadıkları eve doğru çıkarken çizmeleri yerdeki çamurda vıcık vıcık ses çıkarıyordu.

"Önce banyo," dedi Lara, buharı tüten kaynak suyuyla dolu havuzu düşleyerek. "Asker gibi kokuyorsun."

"Siz de o kadar temiz sayılmazsınız Majesteleri." Aren onu kucağına alınca Lara'nın elindeki fenerin ışığı gölgelerin arasında dans etti.

Lara onun kollarının arasına dönüp bacaklarını beline sıkıca sardı ve ellerinin kalçasını sıktığını hissettiğinde inleyerek dudaklarına yapıştı. Dilini ağzına kaydırdığında Aren dengesini kaybederek kıkırdamasına neden oldu. Bu sırada elindeki fener de yere düşmüştü. "Sakın beni yere bırakma."

"O zaman dikkatimi dağıtmayı kes," diye hırladı Aren. "Yoksa seni çamurun içine yatırmak zorunda kalacağım."

Lara kucağından inip onun elini tuttu ve riskli de olsa yokuş yukarı koşmaya başladı. Evin ön basamaklarında Aren'ın kedisi Vitex'le karşılaştılar. Hayvan kuyruğunu öfkeyle sallıyordu.

"Sen burada ne arıyorsun?" Aren ona uzanınca kedi tıslayarak basamaklardan indi ve hafifçe topallayarak ağaçların arasına doğru ilerledi.

"Yaralanmış," dedi Lara onun uzaklaşmasını izlerken.

"Uzun zamandır peşinde olduğu bir dişi vardı, muhte-

melen o yapmıştır. Ama eminim Vitex hak etmiştir." Aren kolunu beline dolayarak yeniden ayaklarını yerden kesti ve kapıyı iterek içeri adım attı.

Ev zifiri karanlıktı.

"Eli hiç böyle yapmazdı, bir lamba mutlaka açık kalırdı." Önünde uzanan karanlığa bakarken Lara'nın tüyleri diken diken olmuştu. Aren eve haber gönderip Savaş Gelgitleri'nin sona erdiğini, Eli'ın annesiyle teyzesi için kilerden pahalı bir şişe şarap seçebileceğini söylemişti. Ama ne olursa olsun Ithicanalı hizmetçi çocuğun evdeki görevlerini aksattığı görülmezdi.

"Belki de şarabı kendine saklamıştır," diye mırıldandı Aren, Lara'nın boynuna öpücükler kondurup göğüslerini avuçlarken. "Neyse, içsin. Sorun değil."

"Çocuk daha on dört yaşında." Ev fazla sessizdi. Bu o kadar da alışılmadık bir şey değildi ama bu akşamki sessizlikte Lara'nın huzurunu kaçıran bir şey vardı. Sanki evin içinde kimse nefes almıyordu.

"Aynen öyle. Ben on dört yaşındayken neler neler yapıyordum."

Lara geriye doğru bir adım atıp etrafı dinledi. "Gidip onu kontrol etmeliyim."

Aren bitkin bir nefes verdi. "Lara, rahat ol. Fırtınalar görevlerinin başına döndü, endişe edecek bir şey yok." Onu kendine doğru çekip yavaşça, uzun uzun öptü ve karanlık koridorda odalarına doğru ilerlerken aklındaki tüm düşüncelerin silinmesini sağladı.

Neyse ki odada bir gaz lambası yanıyordu. Sarı ışıkla huzursuzluğu biraz olsun azalınca Lara kafasını geriye atarak

Aren'ın dişlerini boynunda gezdirmesine izin verdi. Açık pencereden içeri dolan hafif esinti tenine çarpıyordu.

"Banyo sonraya kalsın," diye hırladı Aren.

"Hayır. Kötü kokuyorsun. Sen önden git, ben hemen geliyorum."

Aren homurdanarak tuniğiyle kol zırhlarını çıkarıp yere attı ve avluya açılan kapıya gitti.

Lara başlığını kafasından indirip nemli pelerinini kuruması için bir askıya astı. Tam tuniğinin yakasındaki bağcıkları çözüyordu ki gözleri tanıdık bir renk balmumuyla mühürlenmiş bir mektuba takılınca kalbinin teklediğini hissetti. Mektubun hemen yanında, kızıl renkli, kalın kuma benzer bir yığının tam ortasında belindeki bıçağın ikizi duruyordu. Işığı yansıtmasına bakılırsa kızıl renkli şeyler bir yığın yakuttu. Bıçak ise Aren'ın Vencia'daki rıhtıma fırlattığı bıçaktı. Midesi dehşetle altüst olurken Lara masaya gidip uyuşmuş parmaklarıyla ağır kâğıdı aldı ve mührü kırdı.

Pek Sevgili Lara,

Ithicana Kralı ile yeni kraliçesinin arasında oluşmuş derin sevgi bağının haberleri Vencia'ya kadar ulaştı. Beklenmedik de olsa yeni evinde aşkı bulmuş olman kalplerimizi ne kadar ısıttı anlatamam. Lütfen en içten tebriklerimizi kabul et. Sana bir ömür boyu mutluluklar diliyoruz. Kalan ömrün ne kadar uzun olur orası meçhul tabii.

Baban

"Aren." Lara'nın sesi titriyordu. "Bu mektup neden kışlaya gelmedi acaba? Buraya kim getirmiş olabilir?"

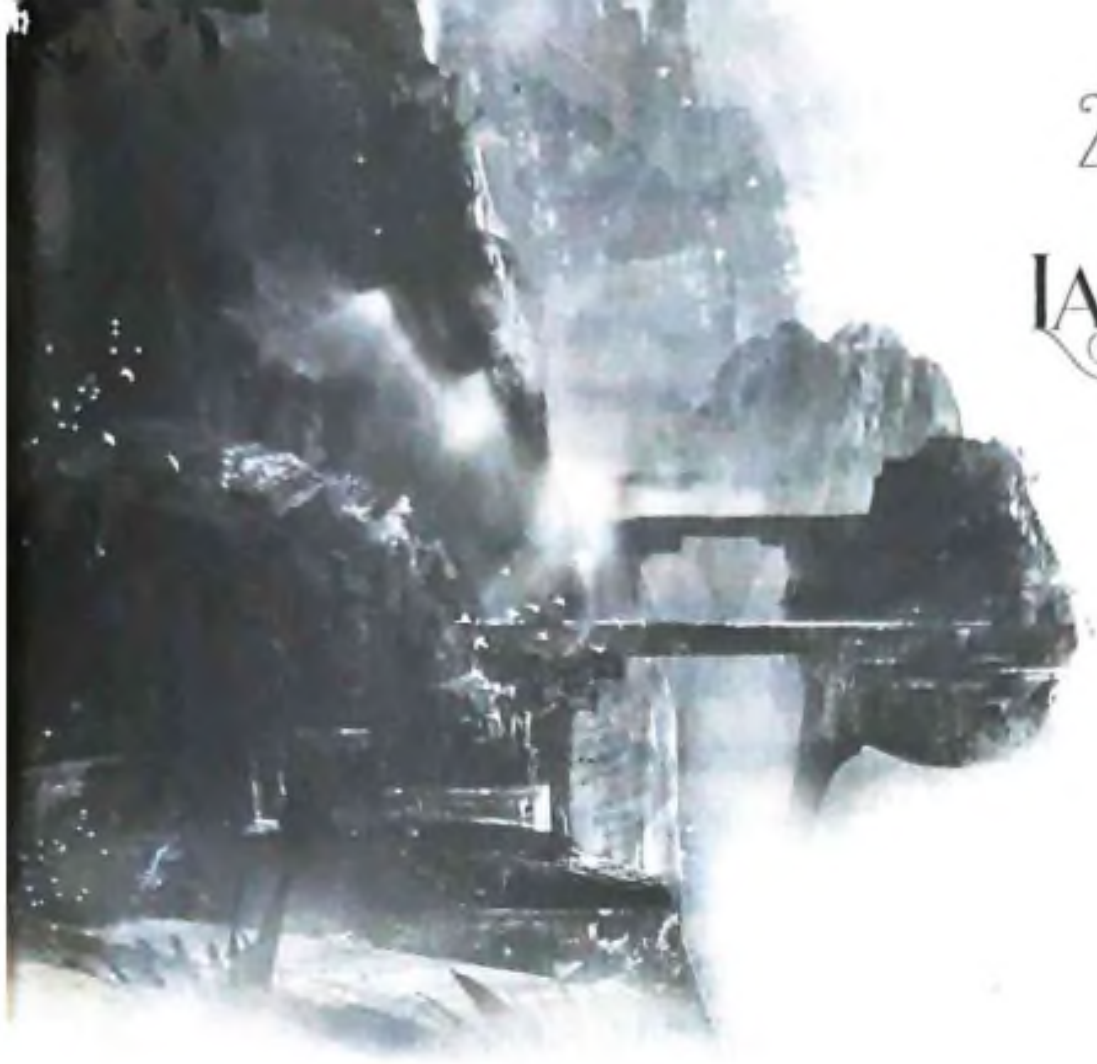
Cevap gelmedi.

Bir boğuşma sesi duyuldu.

Sonra boğuk bir küfür.

Lara belindeki bıçağa uzanarak hızla arkasına döndü. Sonra olduğu yerde donakaldı. Aren odanın öbür ucunda dizlerinin üzerinde duruyordu. Lara'nın elbiselerinin aynısından giymiş, pelerininin başlığını takmış bir figür ise tepesinde dikilmiş, parlak bıçağını boğazına dayamıştı. Yanlarındaki yatağın arkasından genç bir erkeğin eli uzanıyordu. Parmakları kurumuş kanla kaplıydı. *Eli*...

"Merhaba küçük kardeşim," dedi tanıdık bir sese sahip olan kadın. Ve kafasına uzanıp başlığını indirdi.

40
LARA

"Marylyn," dedi Lara çatlayan sesiyle. Onun burada olmasının ne anlama geldiğini bilse de kardeşini tekrar görmenin neden olduğu duygular göğsünün içinde adeta kaynıyordu.

Altın rengi saçları olan çok güzel bir kadın.

Emra'nın Aela yakınlarındaki teknede gördüğü asilzade Marylyn'di.

Aren kıpırdanmaya başlayınca Lara girdiği transtan çıkıverdi. "Sakın hareket etme," dedi Aren'a. "Bıçağı zehirlidir."

"Numaralarımı unutmamışsın."

"Bırak onu."

"Öyle bir şey yapmayacağımı ikimiz de iyi biliyoruz, küçük hamamböceği."

Eski takma adı kulaklarını yakarken Lara, Aren'ın zehirlenmesine sebep olmadan kardeşini nasıl silahsız bırakabileceğini düşünmeye başladı. Ama hiç seçenek yoktu.

"Bu kadın kim?" diye sordu Aren.

"Lara benim küçük kardeşim olur. Yalancı, hırsız, kahpe kardeşim."

Bu sözcükler Lara'nın suratına tokat gibi çarptı. "Marylyn, ben buraya sizi kurtarmak için geldim."

"Yalancısın." Marylyn'in sesinden zehir akıyordu. "Hakkım olan şeyi benden çaldın, sonra beni çölün ortasında çürümeye bıraktın. Vencia'ya varmam, yaptıklarını babama anlatmam ne kadar uzun sürdü, biliyor musun?"

"Sizi korumak için yaptım!"

"Kıyamam. Şehit Lara." Marylyn'in dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Gerçek niyetini sadece ben görüyorum, seni yalancı orospu."

Lara şok olmuş halde ona bakakalmıştı. Sarhina'nın cebine bıraktığı mektupta her şeyi açıkladığını sanıyordu. Babalarının, kraliçe adayı olarak seçilmeyen kızlarını öldürme niyetini öğrendiğini, bu yüzden kardeşlerini ölmüş gibi gösterip sırf onların hayatını kurtarmak için Marylyn'in yerini alarak Ithicana'ya gideceğini yazmıştı. Onlara özgürlüklerini vermişti. "Babam bütün kardeşlerimizi öldürecekti. Tek çare buydu. Neden anlamıyorsun?"

"Çok iyi anlıyorum." Marylyn, Aren'ın boğazındaki bıçağı oynatıp ucunu yukarı doğrulttu. "Babamın sizi öldürmeye niyetlendiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bir kahkaha attı. "Umurumda mıydı sanıyorsun?"

Bu Lara'nın kardeşi değildi. O olamazdı. Marylyn her zaman kızların arasında en tatlısı, en naziği, korunmaya en muhtaç olanı olmuştu.

Görünüşe bakılırsa en iyi oyuncu da oydu.

"Kız kardeşlerinin öldüğünü söylemiştin," diyen Aren'ın sesiyle kendine geldi.

"Bak sen, kızımız sır da saklıyordu, ha?" Marylyn boştaki eliyle Aren'ın yanağını okşayıp başını geri çekmesine güldü. "Size olanları izah edeyim Majesteleri. Kimse Lara'yı casusluk için Ithicana'ya zorla göndermedi. O bunu kendi seçti. Gerçi durumu anlatmak için 'seçmek' yeterince güçlü bir kelime olmadı sanki. Lara, Ithicana Kraliçesi olmak ve halkınızı Maridrina kılıçlarına yem etme şerefini kazanmak için hepimize karşı büyük bir entrika düzenledi."

"Bu doğru değil," diye fısıldadı Lara.

"Evlendiğiniz kadın böyle biri işte Majesteleri. Hayatımda hiç görmediğim kadar büyük bir yalancı. Daha da kötüsü, korkunç bir katil. Onun nasıl adam öldürdüğünü kendi gözlerimle gördüm. İnsanları nasıl kötürüm bıraktığını, onlara nasıl işkence ettiğini ve tüm bunları nasıl soğukkanlılıkla yaptığını gördüm. Hepsi de sizin halkınızı katletmeye hazırlıktı."

Bu kısım ne yazık ki doğruydu. "O şeyleri hepimiz yaptık Marylyn. Başka seçeneğimiz yoktu."

Marylyn gözlerini devirdi. "Her zaman başka seçenekler vardır." Bakışlarını Aren'a çevirdi. "Aynı durumda Ithicana Kralı olsa ne yapardı sence? Kendisini kurtarmak için masum bir adamı katleder miydi?"

Hayır.

"Bencil, küçük hamamböceği. Her zaman önce kendisini düşünür. Ama şöyle bir bakıyorum da... kralın sırtına bıçağı sapladıktan sonra hâlâ neden yanında durduğunu anlayabiliyorum." Parmağını Aren'ın çıplak göğsünde kaydırdı. "Ne ganimet ama. Yerleşkedeki derslerimizde bize bunu hiç anlatmadılar. Belki de boğazını kesmeden önce ben de yeteneklerini birkaç kez test etmeliyim."

Öfke göğsünü alev alev yakarken Lara bıçağını süslü kınından çekip aldı. Kardeşinin canını yakma düşüncesi hiç hoşuna gitmese de bunu yapmak zorundaydı. "Ona elini bile sürmeye kalkma."

Marylyn dudaklarını büzdü. "Niçin? Senin olduğu için mi? Öncelikle, ona sahip olmak benim hakkımdı. Ayrıca onu sağ bıraksam bile senin ne türden bir kadın olduğunu, neler yaptığını öğrendikten sonra hâlâ seninle birlikte olmak isteyeceğini mi sanıyorsun?"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Kardeşi elini cebine sokup kenarları altın yaldızlı, ağır bir parşömen çıkardı.

Olamaz.

"Bunu tanıdınız mı Majesteleri?" Marylyn parşömeni Aren'ın yüzüne doğru tuttu. "Bu mektubu babamın On Beş Yıl Antlaşması'nın ruhunu korumanızla alakalı isteğine cevaben geçen kışın göndermiştiniz. Cevabınız pek hoş olmasa da mektup yine de üzerine düşen görevi yerine getirdi." Kızın tüm vücudu kahkahalarla sarsılıyordu.

Bu imkânsızdı.

Lara bütün parşömenleri yok etmişti.

"Üzerine özel bir çözelti dökülmedikçe asla göremeyeceğiniz bir mürekkeple yazılmış yazılar var burada. Eğer Lara'nın odasını ararsanız çoğu tükenmiş de olsa şişesini bulacağınızdan eminim."

Marylyn kâğıdın arkasını çevirince Aren ülkesinin tüm sırlarını tek tek ifşa eden ve köprünün nasıl ele geçirilebileceğine dair ayrıntılı bir strateji sunan sözcükleri okumaya başladı.

Lara'nın elinden onu izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

İstediği olmuştu işte. Ithicana'ya diz çöktürmüştü.

"Lara?" Aren'ın gözlerindeki ıstırap Lara'nın kalbinin yerinden sökülüyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Ben onu... onu çok önce yazmıştım. Gerçekleri öğrenmeden önce." Aren'ın, onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atmasından önce. Onu yatağına almadan önce. Ona her konuda güvenmeden önce. "Bütün kopyaları yok ettiğimi sanıyordum. Bu... bu bir hata olmalı. Aren, ben seni seviyorum."

Bunu ona daha önce hiç söylememişti. Ona onu sevdiğini hiç söylememişti. Neden söylememişti ki?

"Beni seviyorsun ha?" Aren'ın sesi ifadesizdi. "Acaba sadece rol yapıyor olabilir misin?"

Marylyn, "Ne trajik sahne ama," derken odadaki saat çınlayarak sözcüklerine vurgu yaptı. "Az sonra Keris'in kervanı, Harendell'den gelen, silahlarla dolu yük arabalarıyla karşılaştığında her şey daha da trajik bir hal alacak."

Bir boru sesi duyuldu. Yardım çağrısıydı bu. Sonra Ithicana semaları ardı ardına üflenen boru sesleriyle çınlamaya başladı.

"Kervandakiler, Acla ve Gamire'daki kapılardan girip askeri karakollarımıza arkadan saldırdılar ve mancınıklarınızı bozdular. Böylece yüzlerce askerle dolu Amarid gemisi kıyılara sorunsuzca yanaşıp adaları istila edebilecek. Şu anda bile Kuzey Kalesi'nde ve Güney Kalesi'nde gizlice hareket eden pek çok asker bulunuyor. Ayrıca bizim adamlarımız Ithicana'nın işaret borularını kullanarak başka yerlerden yardım gelmesini önlüyorlar. Tabii bu daha başlangıç. Lara'nın talimatları öyle ayrıntılıydı ki Merkez Kale'yi bile nasıl kolayca alabileceğimizi biliyoruz."

Aren'ın gözlerinde panik belirdi. Lara onun ne düşündüğünü biliyordu. Tüm askerleri –tüm arkadaşları– şu anda kışlada her şeyden habersiz oturuyorlardı.

Marylyn gevezelik etmeye devam ediyordu ama Lara'nın kulağı onda değildi. Eğer kışlaya vaktinde varabilirlerse zinciri zamanında indirebilir, Güney Kalesi'ne uyarı işareti gönderebilirlerdi. Ama Marylyn'i silahsız bırakmadan bunu yapmak imkânsızdı.

"Yapma bunu Marylyn. Babamın piyonu olma."

Kızın yüzü karardı. "Ben kimsenin piyonu değilim."

"Öyle mi? O zaman onun emirlerini neden yerine getiriyorsun? Çocukluğumuzdan beri aklımıza doldurulan her şey, Ithicana'ya karşı saçma bir öfke duymamız için uydurulmuş yalanlarmış. Düşmanı bozguna uğratma yolunda önüne çıkan hiçbir şeyi tanımayacak fanatiklere dönüşmemizi istemişler. Bizi kandırmışlar Marylyn. Bunu neden göremiyorsun?"

"Hayır Lara. Kandırılan sensin." Kafasını ona acır gibi iki

yana sallarken Marylyn'in bacağının arkası yatağa çarptı. "Ben her şeyi her zaman açıkça görüyordum. Bu işten ne kazanacağımı mı bilmek istiyorsun? Sizin o kellelerinizi Vencia'ya götürdüğümde babam beni servete boğacak. Onun vârisi olacağım. Maridrina Kraliçesi ve Köprü Hâkimi olacağım." Gülümsedi. "Artık Ithicana diye bir krallık var olmayacak."

Hiddet artık Lara'yı boğuyordu. Kaslarında ve damarlarında dolaşan canlı bir yaratıktı sanki. Bıçağının kabzasındaki parmaklarını sıkıp açarken Üstat Erik'in, öfkesine yenik düşerse dikkatinin dağılacağını söylediğini hatırladı. Ama Erik bir yalancıydı. Çünkü hiddet, Lara'nın odaklanmasını sağlıyordu. Bundan şu anda daha da emin olmuştu; dikkati dağınık olsaydı Marylyn'in arkasındaki yatağın örtüsünün altında bir şeyin kıpırdandığını nasıl görecek, çarpan kalbinin atışları arasında kısık tıslama sesini nasıl duyacaktı?

Bu yabani krallıkta doğup büyümüş olan Aren'a baktığında onun da tıslamayı duyduğunu fark etti.

"Kendini kandırıyorsun," dedi Lara, yatağı izlemeye devam ederken. "Babam senin şu anda kudurmuş bir köpekle eşdeğer olduğunun farkında. Pis işlerini onun için hallettiğin anda seni öldürtecek. Ya da bunu onun yerine ben yapabilirim."

Bıçağını fırlattı.

Bıçak havada dönerek ilerledi, Marylyn'i teğet geçti ve yatağa saplandı. Yatak örtüsünün altındaki şey kıvranmaya başladı.

Kız kardeşi, "Yeteneğini kaybetmişsin," diye gülerken Aren geriye yaslanıp ağırlığını onun üzerine verince ikisi

birlikte yatağa düştüler ve yaralanmış yılan saldırıya geçti. Hayvan sivri dişlerini omzuna geçirince Marylyn bir çığlık atarak Aren'ı bıraktı ve dönüp bıçağını yılana sapladı.

Lara o esnada çoktan odanın karşısına uçmuş, kendini Marylyn'in üstüne atmıştı bile. Birbirlerini sakat mı bırakacaklar, öldürecekler mi hiç bakmadan boğuşmaya başladılar. İkisi de aynı mükemmel eğitimi almışlardı. Ama konu şiddet olunca Lara her zaman bir adım önde olmuştu.

Marylyn'in kafasını kolunun altına sıkıştırdı, "Sen hiçbir yerin kraliçesi olamazsın," diye fısıldadı ve kardeşinin boynunu tek hamlede kırdı.

Altın saçlarla çevrili gözlerdeki hayat ışığı sönerken sanki zaman durmuştu.

Bu noktaya nasıl gelmişlerdi? Kız kardeşlerini kurtarmak, Maridrina'nın kahramanı olmak, Köprü Krallığı'nı yıkmak için kendini feda etme kararı verdiği gece sanki asırlar öncesinde kalmış gibiydi. O zamandan beri çok fazla şey değişmişti. İnançları. Sadakati. Hayalleri. Ama şimdi kardeşlerinden biri ölü halde kollarının arasında yatıyordu ve Ithicana, Maridrina'nın ellerinde yok olmanın eşiğindeydi.

Her şeye rağmen babası kazanmıştı.

"Ne yaptın sen?"

Aren'ın sesindeki dehşet Lara'nın dişlerini sıkmasına yol açtı. "Böyle olmasını istememiştim."

Aren ona bir pala doğrultmuştu ama kolu titriyordu. "Kimsin sen? Nesin?"

"Benim kim olduğumu biliyorsun?"

Nefes alış verişleri kesik kesik olan genç adam gözlerini

ondan hiç ayırmadan, Ithicana'nın sonunu getiren parşömeni alıp üzerindeki satırları tekrar okudu. Düşünceleri yüzünden okunuyordu. Durum çok kötüydü. Bununla savaşamayacaklarını biliyordu.

Dışarıda bir gürültü koptu. Birkaç kişi bağırdı.

"Seni daha fazla hasar veresin diye geride bırakmayacağım," diye tısladı Aren.

Perdelerin birinden kopardığı kalın iple bileklerini bağlarken ve başına bir yastık kılıfı geçirerek onu odadan çıkarırken Lara hiç karşı gelmedi. Askerlerin eve doluştuğunu duyabiliyordu. Önce Ithicanalılar geldi. Sonra Maridrinalılar. Ve kaos koptu.

Kılıçların birbirine çarpma sesine çığlıklar karışırken Lara sağa sola çekiştirilip durdu. Borular hâlâ ötüyor, asla gelmeyecek yardım için çağrı yapıyordu. Burnuna gecenin kokusu dolarken birden düşmeye başladığını hissetti. Dizleri yere çarpıp büyük bir acıyla yanarken kollarından tutularak kaldırıldı. Sonra koşmaya başladılar.

Dallar yüzüne çarpıyor, ayakları ağaç köklerine takılıyordu. Zemin çamur yüzünden çok kaygandı.

"Bu taraftan, bu taraftan," diyen kısık sesler duydu.

Peşlerindekilerin ayak sesleri de geliyordu.

"Eğilin. Eğillin. Ağzını bağladınız mı?"

Lara'nın kafası yere bastırıldı ve toprağın nemi yastık kılıfından içeri doldu. Sivri bir taş kaburgasına, başka bir taş dizine battı. Lara tüm bunlar sanki rüyada yaşanıyormuş ya da başka birinin başına geliyormuş gibi hissediyordu.

Gecenin içinde ilerlemeye devam ettiler. Sağanak yağış sayesinde, Merkez Kale'de peşlerine düşmüş Maridrinalı-

lardan rahat kaçabiliyorlardı. Bu haldeyken düşman askeri sanki sayısızmış gibi geliyordu ama mantıklı düşünülürse o kadar da fazla olamazlardı. Babasının elit askerleri şimdiye Marylyn'in cesedini bulmuş, Lara ile Aren'ın evde olmadığını fark etmiş olmalıydı. Şimdi onları bulmak, köprüyü almak kadar elzemdi.

Şafak söker, gri bulutların arasından süzülen güneş ışınları az da olsa yastık kılıfından içeri dolarken sığınacak bir yer buldular. Grupta tanıdık sesler vardı. Jor ile Lia. Şeref kıtasındaki diğer muhafızlar. Lara kulak kabartıp Aren'ı duymaya çalıştı ama fısıltılar arasında onun sesi yoktu.

Ama orada olduğundan emindi. Varlığını hissedebiliyordu. Krallığının düştüğünü kabullenmeye çalışırken etrafına dalga dalga yaydığı suçluluk, öfke ve hüsran duygularını sezebiliyordu. Onunla baş başa kalabilmek için diğer herkesi uzağa gönderdiği anı da açıkça sezdiğinde kendini suçlamalara hazırlayarak uzunca bir süre onun konuşmasını bekledi. Ama Aren sessiz kaldı.

Lara daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde ayağa kalktı, birbirine bağlı ellerini kaldırıp kafasındaki yastık kılıfını çıkardı ve loş ışıkta gözlerini kırpıştırdı.

Aren birkaç adım ötedeki bir kayanın üstüne oturmuş, kafasını eğip dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Hâlâ üstsüzdü ve yağmur damlaları kaslı sırtına çarpıp kan ve çamur lekelerini temizliyordu. Kayadaki bir çıkıntının altına bir yayla sadak yerleştirilmişti. Elinde, Lara'nın yılana fırlattığı bıçak vardı ve Aren onu döndürüp duruyor, sanki ilk defa gördüğü bir sanat eseriymiş gibi izliyordu.

"Birileri yetişebildi mi?" Lara'nın sesi ahşaba sürtülen zımpara sesi gibiydi. "Güney Kalesi'ni uyarabildiler mi?"

"Hayır." Aren'ın elleri dondu. Bıçağın ağzı yağmur damlalarıyla parlıyordu. "Taryn denedi. Ama Maridrinalılar mancınıklarımızı şok edici bir yetkinlikle kullandılar. O öldü."

Lara karnına bir hançer saplanmış gibi hissetti. Ağzı ekşimişti. Taryn ölmüştü. Asker olmayı kendi isteğiyle bile seçmemiş olan gencecik bir kadın ölmüştü ve bunun suçlusu Lara'ydı. "Çok üzgünüm."

Aren kafasını kaldırıp Lara'yı geri kaçıracak kadar büyük bir gazapla baktı. "Niye? İstediğini elde ettin işte."

"Ben bunu istemedim." Ithicana'yı yakıp yıkmak istemişti, evet. Ama bu çok eskide kalmıştı. Yine de bu arzusu onları şu an bulundukları noktaya getirmişti. Ne kadar pişman olsa da bu değişmeyecekti.

"Bu yalanlara bir son ver artık." Genç kral çevik bir hareketle ayağa fırlayıp elinde bıçakla ona doğru gelmişti. "Henüz net rapor almadım ama babanın, benim bile düşünemeyeceğim kadar muhteşem ve detaylı bir plan sayesinde köprüyü ele geçirdiğini biliyorum. Senin planın." Onun sesi yükselirken peşlerinde hâlâ adamlar olduğunu bildiği için Lara irkilmeden edemedi.

"Tüm kanıtları yok ettiğimi sanmıştım. Gözümden nasıl kaçtı bilmiyorum."

"Kes sesini!" Aren bıçağı kaldırdı. "İnsanlarım öldü. Ölmeye de devam ediyorlar. Senin yüzünden." Bıçak elinden düştü. "Benim yüzümden."

Lanet olasıca mektubu cebinden çıkarıp Lara'nın yüzüne

tuttu. Görünmez mürekkeple yazılmış tarafı değil, kendi düzgün elyazısının. Maridrina Kralı'nı, gururunu bir kenara bırakıp Valcotta'yla barış yapması için ikna etmeye çalışan sözlerin bulunduğu tarafı gösterdi. Mektubun sonunu okurken Lara göğsünün sıkıştığını hissetti.

Şunu da bilesin ki eğer casusumuzdan herhangi bir şekilde öç almaya kalkarsanız Ithicana bunu kraliçesine karşı bir tecavüz olarak kabul edecektir. Bunun sonucu olarak da krallıklarımız arasındaki ittifak telafi edilemeyecek şekilde yara alacaktır.

Aren onun önünde dizlerinin üstüne çöküp yüzünü avuçlarının arasına aldı, parmaklarını saçlarına daldırdı. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Seni sevmiştim. Sana güvenmiştim. Sana kendimi ve krallığımı emanet etmiştim."

Sevmiştim. Geçmiş zaman. Lara onun aşkını hiç hak etmediği gibi sonsuza dek kaybetmişti.

"Ama sen beni kullanıyormuşsun. Rol yapıyormuşsun. Her şey bir oyunmuş. Bir kumpasmış."

"Hayır!" diye bağırdı Lara. "İlk başta öyleydi, evet. Ama sonra... Aren, seni seviyorum. Başka bir şeye olmasa da buna inan. Lütfen."

"Bunu neden hiç söylemediğini merak ederdim. Şimdi biliyorum." Avuçlarını yüzüne bastırdı, sonra hızlıca geri çekti. "Şimdi söylüyorsun çünkü kendini kurtarmak istiyorsun."

"Bu doğru değil!"

Açıklamalar birbirinden önce dudaklarından dökülmek için savaşıyordu. Onun anlamasını, inanmasını sağlamak için ne gerekiyorsa söylemek istiyordu. Ama bıçağı çamurdan

çekip çıkarmasını izlerken kelimelerin hepsi dilinin ucunda kaldı.

"Seni öldürmeliyim."

Lara'nın kalbi kafesteki bir kuş gibi çırpındı.

"Ama yaptığın her şeye rağmen o Maridrinalı kalbine bıçak saplayacak cesareti kendimde bulamıyorum."

Bıçağın keskin tarafı bileklerini bağlayan ipin üzerinde kaydı, sonra kabzası avuçlarına değdi.

"Git. Kaç. Bu adadan çıkabileceğine dair hiç şüphem yok." Aren'ın çenesi gerildi. "Hayatta kalmak doğanda var nasıl olsa."

Lara ona bakakaldı. Ciğerleri donmuştu, nefes alamıyordu. Aren onun gitmesine izin vermiyordu. Onu... onu ülkesinden sürüyordu. "Lütfen bunu yapma. Kalıp savaşabilirim. Sana yardım edebilirim. Ben..."

Aren onu geriye doğru sendeletecek kadar sert bir şekilde itti. "Git!" Sonra eğilip yayını aldı ve siyah tüylü oklarından birini ok yatağına yerleştirdi.

Lara ayak diremek istedi. Verdiği hasarı geri almak istedi. Babasına karşı savaşmak, Ithicana'yı bağımsız kılmak istedi.

En çok da Aren'ı geri kazanmak istedi.

"Git!" diye bağırdı Aren, gözlerinden yaşlar süzülse de okun ucunu onun alnına doğrulturken. "Yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Adını duymak istemiyorum. Seni hayatımdan silmenin bir yolu olsaydı silerdim inan. Ama seni mezara gönderme gücünü kendimde bulana dek başka çarem yok. Kaç artık!"

Yay kirişindeki parmakları titriyordu. Oku bırakırdı, gerçekten bırakırdı. Ama bu onu öldürürdü.

Lara çamurların içinde dönüp yokuştan yukarı koşmaya başladı. Düşmüş ağaçların ve ezilmiş eğreltiotlarının üstünden atlarken çizmeleri kayıp duruyordu.

Sonra durdu. Elini bir ağacın gövdesine dayayarak arkasına döndüğü anda siyah tüylü ok yüzünün hemen yanından geçip ağaca saplandı.

Yanağında yanan noktaya dokunduğunda Lara'nın titreyen parmaklarına kan bulaştı. Gözlerini ondan bir saniye bile ayırmayan Aren sadağından bir ok daha alıp yatağa yerleştirdi ve kancalı ucunu ona doğrulttu. Dudakları hareket etti. *Kaç.*

Lara kaçtı. Bir daha arkasına bakmadı.

41

LARA

"Bir tane daha."

Tavernacı pis bir bez parçasıyla parlattığı fincanın arkasından ona bir bakış attı ama bardağını, burada şarap diye sattıkları bulanık sıvıyla tekrar doldururken yorum yapmadı. İçkinin bulanık olup olmaması önemli değildi, zaten Lara keyif almak için içmiyordu.

Sıvıyı üç yudumda midesine indirdikten sonra bardağı adama doğru ittirdi. "Doldur."

"Böyle içmek senin gibi güzel kızların başına bela açar, küçük hanım."

"Benim gibi güzel kızlar başına bela açanların boğazını tek hamlede kesiverir." Lara ona dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ölüme meydan okuma da şişeyi bana uzat." Üstünde Harendell Kralı'nın yüzü olan birkaç sikkeyi barın üzerinde kaydırdı. "Bunları al ve bu akşam bir daha benimle konuşma."

Neyse ki adam göründüğünden daha akıllı çıktı ve paraları alıp ona dolu bir şişe şarap verdi. Ama Lara sarhoş olsa da onun ne kastettiğini anlamıştı. Yüzü buralarda tanıdıktı. Bugünden sonra her gece içip içip sızmak için kendine yeni bir çukur bulması gerekecekti.

Bu kötü olmuştu. Taverna bira ve kusmuk kokuyor olabilirdi ama zaman geçtikçe buraya alışmıştı.

İçkiyi direkt şişeden içerek bulanık gözlerle salonu inceledi. Bol pantolonları ve ona her gördüğünde Aren'ı hatırlatan şapşal şapkalarıyla Harendell denizcileri müşterilerin çoğunluğunu oluşturuyordu. Köşede üçlü bir müzik grubu çalıyordu. İşlerini çok ciddiye alan hizmetçi kadınlar, buharları tüten biftek tabakları ve çorba kâseleriyle dolu tepsileri müşterilere götürüyorlardı. Kokular ağzını sulandırınca Lara kadınlardan birine kafasıyla işaret verdi ve birkaç saniye sonra önüne bir çorba kâsesi kondu.

"Al bakalım Lara."

Kahretsin. Başka bir uğrak yeri bulma vakti gelmişti de geçiyordu bile. Ne zamandır bu kasabadaydı? İki ay mı olmuştu? Üç mü? Alkolün etkisiyle karışmış kafası hangi günde olduğunu saptayamıyordu. Hırpalanmış kayığını bir Harendell sahiline yanaştırdığı, midesinin açlıktan büzüştüğü, giysilerinin Merkez Kale'den çıkabilmek için öldürdüğü Maridrina askerlerinin kanlarıyla lekelenmiş olduğu gün, aynı anda hem daha dün gibi hem de seneler öncesinde yaşanmış gibi geliyordu.

Çorbanın kokusu burun deliklerine dolunca midesi ekşidi. Bu yüzden kâseyi itip şarap şişesini kafasına dikti.

Onu, yani Ithicana'nın Hain Kraliçesi'ni tanıyan ve bulmak isteyen herkesten uzaklara gitmenin akıllıca olacağını biliyordu. Babasının adamlarının onu –ve muhtemelen kız kardeşlerin kalanını– aradığının farkındaydı ve şu anki sarhoş haliyle bulunup yakalanması hiç de zor olmazdı.

Buna rağmen buralardan uzaklaşmamak için sebepler bulup durmuştu. Havayı, para çalmanın kolaylığını, bu boktan tavernanın rahatını bahane etmişti kendi kendine. Ama burada kalmasının asıl sebebi, Ithicana haberlerinin kimsenin dilinden düşmemesiydi. Her gece tam bu barda oturuyor, denizcilerin çarpışmalardan bahsetmesini dinliyor ve durumun tersine dönmesi için dua ediyordu. Maridrina'nın egemenlik haberlerinin yerine Aren'ın tekrar başa geçtiği ve köprünün yeniden Ithicana'nın olduğu haberini duymayı diliyordu.

Ama boşa umut ettiğini de biliyordu.

Her geçen gün haberler daha da kötüleşiyordu. Harendell'deki hiç kimse Maridrina'nın köprüyü kontrol etmesinden memnun değildi. Yaşlı adamlar, Ithicana'nın yetkinliği ve tarafsızlığını hatırlayıp ah çeker olmuştu. Ayrıca Harendell Kralı'nın hamle yapmaya hazırlandığıyla ilgili söylentiler de vardı. Fakat bu doğruysa bile Lara onun fırtına sezonunun sona ermesini bekleyeceğinden emindi. Bu da altı ay sonrası demekti. O zamana... o zamana dek her şey bitmiş olurdu. Çok geç kalınmış olurdu.

"...Ithicana ile çarpışma... kral... esir."

Lara kulaklarını dikti. Tedirginlik hissi sarhoşluğu bastırmıştı. Arkasına dönüp kocaman bıyıkları ve kocaman

bedenleri olan adamların oturduğu masaya gözlerini dikti. "Ithicana Kralı hakkında ne dediniz az önce?"

Adamlardan biri ona şehvetle sırıttı. "Buraya, yanıma gel de sana zavallıcık hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatayım." Yağ lekeleriyle kaplı dizine vurdu.

Şişesini de alan Lara hafifçe sallanarak masaya gitti ve şarabı adamların bardaklarının ortasına koydu. "Geldim. Söyle bakalım, demin ne anlatıyordun?"

Adam tekrar dizine vurdu. Lara kafasını iki yana salladı. "Ben ayakta gayet iyiyim efendim."

"O güzel kıçının kucağımda olmasını tercih ederim." Adam elini güç alır gibi geriye doğru savurdu, sonra Lara'nın kalçasına bir şaplak attı. İri parmaklarını etine bastırıp orada tutmaya devam etti.

Lara arkasına uzanıp bileğini sıkıca tuttuğunda ahmak herif ona gülümseyecek cesareti gösterdi. Bunun üzerine Lara onun kolunu sertçe çekip büktü ve avucunu masaya bastırıp üzerine de hançerini sapladı.

Adam inleyerek elini çekmeye çalıştı ama hançer avucunu delip masaya saplanmıştı.

Diğer adamlardan biri araya girmeye çalıştı ama kırık bir burunla yerine mıhlandı.

Bir başkası yumruğunu yüzüne doğru savurdu ama Lara kolayca kaçıp çizmesinin burnunu onun kasıklarına geçirdi.

"Şimdi." Hançerin kabzasını kavrayarak hafifçe döndürdü. "Ithicana Kralı hakkında konuştuklarınız neydi?"

"Maridrinalılarla yapılan bir çarpışmada yakalanmış." Adam hıçkırıyor, oturduğu yerde kıvranıyordu. "Vencia'da esir tutuluyormuş."

"Emin misin?"

"Başkalarına da sorabilirsin! Haberler Kuzey Kalesi'nden geldi. Artık bırak beni lütfen!"

Lara ona düşünceli bir şekilde baktı. Kalbini kasıp kavuran dehşeti yüzüne asla yansıtmıyordu. Hançeri çekip geriledi. "Eğer bir daha birilerinin kıçına böyle vurduğunu görürsem seni kıskıvrak yakalar, o elini keserim, ona göre."

Ardından topuklarının üzerinde dönüp tavernacıya başıyla selam verdi ve ön kapıdan dışarı fırladı. Yüzüne vuran yağmur damlalarını hissetmiyordu bile.

Aren yakalanmıştı.

Aren esir tutuluyordu.

Aren babasının tutsağı olmuştu.

Kaldığı pansiyona doğru ilerlerken rüzgâr saçlarını vahşice savuruyor, karşıdan gelen insanlar yolundan çekiliyordu. Lara'nın aklında tek düşünce vardı. Babasının Aren'ı canlı bırakmak için tek bir sebebi olabilirdi: onu yem olarak kullanmak.

Pansiyonun basamaklarını ikişer ikişer tırmanıp odasına gitti ve kapıyı sertçe arkasından kapattı. Sürahideki suyu kafasına diktikten sonra üstündeki mavi renkli, sade elbiseyi çıkarıp Ithicana giysilerini kuşandı ve bir avuç eşyasını bir keseye doldurdu. Sonra eline bir parça kömür alıp masaya oturdu.

Boynundaki gerdanlık sıcacıktı ve zümrütleriyle siyah elmasları mum ışığında parlıyordu. En başından beri bunu takmaya hakkı olmadığını biliyordu ama çalınıp başkaları tarafından kullanılması düşüncesine katlanamadığı için hiç çıkarmamıştı.

Ta ki şu ana dek.

Gerdanlığı bir kâğıdın üzerine yerleştirdi ve cevherlerin etrafından kömürle geçmeye başladı. Dikkatini yaptığı işe verirken şarabın etkisi yavaş yavaş yok oluyordu. Sonunda çizimi bittiğinde gerdanlığı tekrar taktı ve karşısında duran Ithicana haritasına baktı. Gözleri en batıdaki büyük çembere dikilmişti.

Bu delilik, diye haykırıyordu mantığı. *Yüzmeyi bilmiyorsun, denizcilikten haberin yok ve şu anda fırtına sezonu.* Fakat Aren'dan kaçtığı andan beri buz kesmiş olan kalbi şimdi inkâr edilemeyecek bir duyguyla cayır cayır yanıyordu.

Haritayı cebine koyup silahlarını kemerine taktı ve fırtınaya adımını attı.

Hedefine ulaşması üç haftasını aldı. Seyir esnasında onlarca kez ölümle burun buruna gelmişti. Şiddetli fırtınalarla minik adalara savrulmuş, kayığın altına saklanan yılanlarla boğuşmuş, küçük kayığını dev dalgaların arasında ilerletmeye çalışırken çığlığı rüzgârlara karışmıştı. Boralar zaten bir tanecik olan yelkenini parçalamış, dalgalar kayığa hücum edip tüm erzakını çalmıştı.

Ama Lara, küçük hamamböceği lakabını boşuna almamıştı. Şimdi de hedefine vararak lakabın hakkını verdiğini göstermişti işte.

Gökyüzü berrak maviydi ve güneşin parıltısı neredeyse gözlerini kör edecekti. Ama bu genelde fırtınaların en kötüsünün habercisi olurdu. Kayığı devasa volkana doğru sü-

zülürken etrafta yalnızca kayalıklara çarpan dalgaların sesi vardı.

Lara kayıkta dikildi ve dizleri titreyince dengesini sağlamak için direğe tutundu. Güneş ışığı, dağın eteklerindeki yeşilliklerin arasında bulunan bir camdan yansıdı ama bunu görmese bile Lara izlendiğini biliyordu.

"Kapıyı açın," diye bağırdı.

Yanıt olarak yüksek bir gıcırtı duyuldu. Koca bir kaya parçasının havada ona doğru uçtuğunu gören Lara bir küfür savurdu. Taş, denizde birkaç metre ötesine düştü ama üzerine bir sürü su sıçramıştı ve oluşan dalgalar neredeyse kayığı alabora edecekti.

Eğildiği yerden kalkıp parmaklarını direğe sıkıca sardı ve deniz korkusunu bastırmaya çalıştı.

"Beni bir kere dinle Ahnna!" Diğer Ithicanalılar onu ilk atışta öldürürdü. Öldürmeden önce korkutmayı arzu edecek kişi yalnızca prenses olabilirdi. "Eğer söylediklerimden hoşlanmazsan beni denize atabilirsin."

Çıt çıkmadı. Okyanusun kükremesinden başka ses yoktu.

Sonra bir tıkırtı yükseldi ve Eranahl kapıları açıldı. Lara küreğini alıp mağaraya doğru ilerledi.

Kayık, mağara limanın basamaklarına çarptığında Lara'nın etrafı öfkeyle dolu aşina yüzlerle çevrildi. Jor onu saçlarından tutup bacaklarının taş basamaklara sürtünmesine bakmadan çekiştirirken, "Bu şeref Ahnna'ya ait olmasa boğazını şuracıkta keserdim," diye hırladı. Sonra kafasına bir örtü geçirip görüşünü kapattı.

Onu saraya götürdüler. Sesler ve kokular acı verici dere-

ecdc tanıdıktı. Adımlarını ve dönüşleri sayarken Lara konsey odasına götürüldüğünü biliyordu. İçeri girdiklerinde biri –muhtemelen Jor– dizlerinin arkasına tekme atarak düşmesini sağlayınca avuçları sertçe yere çarptı.

"Buraya dönmek büyük cesaret ister, hakkını yemeyeceğim."

Örtü kafasından çekilip alındı. Lara kafasını kaldırınca Ahnna'yla göz göze geldi. Genç kadının alnının ortasından elmacıkkemiğine doğru inen korkunç yara izi içini yaktı. Prensesin gözünü kaybetmemiş olması mucizeydi. Lara başını çevirdiğinde Güney Kalesi'nden kaçışlarının hiç kolay olmadığını gösteren yara izleri taşıyan yarım düzine askerin etrafını sardığını gördü. Arkalarındaki duvarda büyük bir Maridrina haritası asılıydı.

"Gırtlağını kesmemem için bana iyi bir sebep ver, seni hain sürtük."

Lara kendini gülümsemeye zorladı. "Bu pek de yaratıcı değildi."

Kaburgalarına inen bir tekme onu yere devirdi. Lara elini böğrüne bastırarak tekmeyi atan nineye karanlık bir bakış fırlattı, sonra gözlerini iktidardaki asıl kadına çevirdi. "Gırtlağımı kesmeyeceksin çünkü Aren babamın elinde."

Ahnna'nın çenesi gerildi. "Bu sana yardımcı olacak bir haber değil."

"Onu geri almalıyız."

"Biz mi?" Prenses duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Baban, Aren'ı Vencia'daki sarayında esir tutuyor. Oranın Maridrina ordusunun en güçlüleri tarafından korunan hakiki

bir kale olduğundan haberdarsındır eminim. En iyi askerlerim bile içeri girmeyi bırak, saraya yaklaşamadı. Hepsi denerken öldü. Sen bu konuda bize nasıl yardımcı olabilirsin merak ediyorum doğrusu. Adamları tahrik ederek mi içeri gireceksin, küçük orospu?"

Odada boğucu bir sessizlik oluşurken Lara bakışlarını ona dikti.

On beş yıl boyunca, girilmesi imkânsız bir krallığa sızmak için eğitim almıştı.

Zayıflıkları keşfedip kendi lehine kullanmayı öğrenmişti.

Düşmanlarını nasıl yok edeceğini öğrenmişti.

Acımasız olmayı öğrenmişti.

O bunun için doğmuştu.

Fakat haklı olarak onun bir yalancı olduğuna inanan bu insanları sözleriyle ikna edemezdi.

Nefes al. Nefes ver.

Harekete geçti.

Karşısındakiler çok savaşlar görmüş askerlerdi ama şu anda onları şaşırtıp hazırlıksız yakalama avantajı Lara'daydı. Tüm yeteneğini ortaya çıkarma zamanı gelmişti. Kollarının ve bacaklarının çevik hamleleriyle birkaç saniye içinde etrafındaki askerleri silahsız bırakıp yere serdi.

Ahnna haykırarak öne atıldı ama Lara uzun eğitimler sonucu kazandığı atikliğiyle ona çelme taktı ve birlikte yere düştüklerinde bir kolunu prensesin boğazına sarıp boştaki eliyle bıçağını kaptı.

Odayı tekrar sessizlik kaplarken savaşçılar ona yeni bir saygıyla bakarak ayaklandılar. Bir yandan da onu nasıl silahsız bırakabileceklerini hesaplıyor olmalıydılar.

Lara gözlerini odada gezdirdi. Herkese tek tek baktı. Sonra Ahnna'yı serbest bırakıp ayağa kalktı. Prenses öksürükleri arasında onu şokla izliyordu.

"Bana ihtiyacınız var çünkü düşmanımızı tanıyorum. Onların en büyük silahı olmak için yetiştirildim. Neler yapabildiğime az önce şahit oldunuz. Düşmanı en beklemediği yerden vuracağız. En büyük silahlarını onlara doğrultacağız." Maridrina'nın yetiştirdiği tek silah o değildi. Dışarıda bir yerlerde, hayatını ve özgürlüğünü ona borçlu olan on genç kadın daha vardı ve Lara onları göreve çağırmakta gecikmeyecekti.

"Bana ihtiyacınız var çünkü ben Ithicana Kraliçesi'yim." Dönüp elindeki bıçağı duvara fırlattı ve tam Vencia'ya –ve Aren'a– isabet etmesini izledi. "Ve babama diz çöktürme vaktim geldi."